

PHÁP Y PHỤNHÂN
LẠNH
LỬNG

NGUYỆT SƠ GIẢO GIẢO

Review by Gian Thần

Mục lục

[Chương 1: Phu Nhân Tổng Tài Là Tội Phạm Truy Nã?](#)

[Chương 2: Phu Nhân Tổng Tài Là Pháp Y](#)

[Chương 3: Tiểu Quý](#)

[Chương 4: Bị Xem Nhẹ](#)

[Chương 5: Ba À, Vi Khuẩn Thật Nhiều!](#)

[Chương 6: Xí Nghiệp Đông Gia](#)

[Chương 7: Cha Con Đông Gia](#)

[Chương 8: Kết Hôn Là Chuyện Nhà Tôi](#)

[Chương 9: Mau Khen Ngợi Con Đi](#)

[Chương 10: Thời Gian Từ Vong Không Chính Xác](#)

[Chương 11: Gặp Được Người Quen](#)

[Chương 12: Vợ Chồng Gặp Nhau](#)

[Chương 13: Đừng Sợ, Tôi Ở Đây](#)

[Chương 14: Trong Đầu Chú Nhỏ Đầu Là Bà Đậu](#)

[Chương 15: Ai Cho Cô Đụng Vào Người Phụ Nữ Của Tôi](#)

[Chương 16: Anh Là Khắc Tinh Của Tôi](#)

[Chương 17: Ba Bại Hoại, Con Ghét Ba](#)

[Chương 18: Mùi Formalin](#)

[Chương 19: Hương Trên Người Tôi Để Người Sao?](#)

[Chương 20: Ăn Bữa Sáng](#)

[Chương 21: Chỉ Cần Cô An Phận](#)

[Chương 22: Lần Đầu Tiếp Xúc Thân Mật](#)

[Chương 23: Tiểu Luyện, Đừng Đi](#)

[Chương 24: Đông Thu Luyện, Em Thực Ngoan Cố](#)

[Chương 25: Công Viên Tưởng Niệm Bị Tập Kích](#)

[Chương 26: Chàng Lê Mẹ Con Có Ý Kiến?](#)

[Chương 27: Chơi Trò Hôn Nhau](#)

[Chương 28: Khí Thế Nữ Vương](#)

[Chương 29: Mệnh Lệnh Của Con Trai](#)

[Chương 30: Ba Giờ Trò Lưu Manh](#)

[Chương 31: Chúng Ta Hãy Thử Xem](#)

[Chương 32: Nghe Chuyện Kinh Khủng Trước Khi Ngủ](#)

[Chương 33: Làm Cho Anh Nghĩ Muốn Ăn Em](#)

[Chương 34: Trêu Chọc Tiểu Bạch](#)

[Chương 35: Đông Thanh Nhiên Khiêu Khích](#)

[Chương 36: Anh Cũng Muốn Đánh Tôi Sao?](#)

[Chương 37: Đến Khoa Phụ Sản Cũng Có Thể Là Bệnh Phụ Khoa](#)

[Chương 38: Tôi Đại Diện Ánh Trăng Sáng Tiêu Diệt Cô.](#)

[Chương 39: Ảnh Chụp Bị Phơi Bầy](#)

[Chương 40: Ăn Hôn Năm Năm](#)

[Chương 41: Đừng Giã Bộ Thanh Cao](#)

[Chương 42: Bại Hoại, Cản Miệng Mẹ](#)

[Chương 43: Thử Một Chút Sẽ Biết Được Hương Vị](#)

[Chương 44: Làm Sao Để Bắt Được Tim Của Một Cô Gái](#)

[Chương 45: Chính Quy Đại Tiểu Thư Bùi Gia](#)

[Chương 46: Ba Ba Đòi Hôn](#)

[Chương 47: Chim Sẻ Muốn Hoá Phượng Hoàng.](#)

[Chương 48: Làm Xấu Trước Mặt Người Chưa Thành Niên](#)

[Chương 49: Bà Xã, Em Thật Thơm](#)

[Chương 50: Sự Kiện Ở Mai \(1\)](#)

[Chương 51: Sự Kiện Ở Mai \(2\)](#)

[Chương 52: Chồng Nuôi Từ Bé](#)

[Chương 53: Bắc Thần](#)

[Chương 54: Vấn Đề Của Chồng Và Vợ Nuôi Từ Bé](#)

[Chương 55: Có Thể Kiểm Chế Một Chút Không?](#)

[Chương 56: Ngoại Truyện Nhỏ Chồng Nuôi Từ Bé](#)

[Chương 57: Âm Mưu Bắt Đầu](#)

[Chương 58: Bà Xã](#)

[Chương 59: Nguy Cơ Của Bùi Thị](#)

[Chương 60: Phát Hiện Vụ Án](#)

[Chương 61: Gọi Anh Là Ông Xã](#)

[Chương 62: Xin Lỗi Cô Làm Không Được](#)

[Chương 63: Đại Tiểu Thư Chính Quy Vs Con Gái Riêng](#)

[Chương 64: Chính Phòng Cùng Ngoại Thất Có Thể Ngồi Ngang Hàng](#)

[Chương 65: Trần Ân 20 Năm Trước](#)

[Chương 66: Bùi Tư Nhan Mất Tích](#)

[Chương 67: Muốn Đời Muốn Kiếp Không Trở Lại](#)

[Chương 68: Bùi Thị Rốt Đai](#)

[Chương 69: Nước Miếng Của Ba Ba](#)

[Chương 70: Tiểu Luyện Uy Vũ](#)

[Chương 71: Tiêu Hàn Và Người Đàn Ông Ấm Ấp? Không Giới Hạn](#)

[Chương 72+72: 1: Về Chuyện Áp Sát Tường Mạ Hôn](#)

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÙNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Phu Nhân Tổng Tài Là Tội Phạm Truy Nã?

Cao ốc Tiêu thị chiếm giữ một khu vực phồn hoa nhất ở thành phố C, toà nhà hơn một trăm tầng làm cho người ta không thể không ghé mắt, một người phụ nữ với bộ tây trang đen, đầu tóc được tỉ mỉ chải gọn ra phía sau, dáng người cao khoảng 1m7, dưới chân mang một đôi giày cao khoảng 5cm, làm người ta không thể không nhìn được, “ Mẹ, chúng ta đến đây làm gì?”

Người phụ nữ đó dẫn một cậu bé khoảng 4 -5 tuổi, cậu bé đó mặc một bộ quần áo bóng chày màu xanh nhạt, tóc tơ xoắn xoắn, đôi mắt to tròn, không nhìn trái ngó phải là lại mang đôi mắt sáng long lanh nhìn mẹ mình.

Người phụ nữ đó lại cười cười, nhẹ nhàng nâng khoé miệng, nhưng lại thật tươi,”Chúng ta đến tìm ba ba của con!”

Người phụ nữ đó liền dẫn cậu bé hướng vào trong toà nhà.

“Xin chào tiểu thư, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho ngài?” Ở quầy tiếp tân một tiếp tân nhìn hai người trước mặt dịu dàng cười, trên mặt Đông Thu Luyện không có chút dao động nào, “Tôi đến tìm Tổng giám đốc của các người!”

“Này... Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

“VẬY NÓI TÔI HỌ ĐÔNG...” Mấy cô tiếp tân còn đang bàn bạc về chuyện hai mẹ con đặc biệt này đến, nghe xong liền ngậm miệng.

Rất nhanh một người đàn ông mặc tây trang mang giày da vôi vĩa chạy từ thang máy chuyên môn ra, nhìn thấy hai người lại cung kính cười: “Phu nhân, tiểu thiếu gia, hai người đến thành phố C khi nào, sao lại không nói cho chúng tôi biết, để chúng tôi đi đón hai người!”

“Không cần!” Cô vừa nói vừa dẫn cậu bé vào trong thang máy, thang máy từ từ đi lên, trong nháy mắt ở đại sảnh của Cao ốc Tiêu Thị nổ tung!

“Này uy uy ---- có thấy gì không, bả xả của BOSS đến, quả nhiên là trăm nghe không bằng mắt thấy nha! Quả nhiên rất xinh đẹp, các người có thấy bé trai đó không, vừa rồi trợ lí gọi là tiểu thiếu gia, quả thật cùng BOSS giống y như nhau!”

“Con trai ruột của BOSS có thể không giống nhau sao? Nhưng mà, gần đây BOSS cùng Bùi Tử Đồng có scandal ồn ào, chắc là phu nhân đến để khỏi binh hởi tội!”

“Lần này có trò hay để coi...”

Bên kia đang thảo luận sôi nổi, thì bầu không khí bên này lạnh đến nổi rét run, Tiêu Hàn mặc bộ tây trang màu xám, ngồi trên ghế, vừa rồi anh cũng khiếp sợ, anh không nghĩ sẽ gặp cô, Tiêu Hàn là con lai, mẹ của Tiêu Hàn là người Pháp, cho nên Tiêu Hàn có một đôi mắt màu lam tĩnh mịch, nếu có người nhìn chăm chăm vào đôi mắt ấy sẽ làm người đó chết đuối trong đó! Chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, lộ ra một tia gợi cảm cùng dã tính, góc cách trên mặt rõ ràng không chút dao động nào!

Mà người phụ nữ đứng trước mặt anh không thể nghi ngờ là một mỹ nhân, vóc người cao gầy, tây trang được khoác trên người cô lại đem thân thể cô được phát họa lung linh hấp dẫn, tóc được búi gọn ra phía sau, đôi môi giống như được thoa một lớp son mỏng, sáng long lanh, hết sức mê người, đôi mắt tĩnh mịch giống như một cái giếng cổ không chút rung động nào, lộ ra sự mê hoặc!

Cậu bé có đôi mắt màu xanh giống như người đàn ông đó, khuôn mặt tinh xảo đáng yêu, nhưng lại sinh động mị hoặc, chỉ là tuổi còn quá nhỏ, lại lộ ra vẻ non nớt!

“Ở đây tôi có một chút việc cần xử lý gấp, cha nói đem Tiểu Dịch đến cho anh!”

Người phụ nữ nói chuyện lạnh như băng, giống như bên ngoài của cô, nhưng không ai biết với vẻ ngoài bình tĩnh vậy nhưng bên trong lại cuồng loạn bất an, năm năm, đã năm năm không gặp, cô cho rằng cô sẽ bình tĩnh khi đối mặt với anh, nhưng lại là lừa mình dối người!

“Có thể, không thành vấn đề!” Tiêu Hàn dễ dàng đáp ứng, nếu lão gia tử lên tiếng, thì chính anh có thể nói cái gì!

“Tiểu Dịch tuổi còn nhỏ, tôi không hi vọng thằng bé thấy những chuyện không nên thấy, chuyện của anh ở bên ngoài tôi không xen vào, nhưng xin anh có chút trách nhiệm của người ba, tự quản chính mình cho tốt!” Đông Thu Luyện từ trước đến nay đều nói chuyện như vậy, không cho người cho một tia tình cảm nào, tựa như không có người nào địch nổi cô!

“Mẹ, khi nào đến đón con!” Tiểu Dịch ôm lấy bắp đùi của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện cười cười, ngồi xổm xuống, “Khi mẹ hết bận sẽ đến đón con, Tiểu Dịch phải ngoan ngoãn nghe lời ba ba nha...”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hàn thấy Đông Thu Luyện cười, cho dù khi anh cùng cô kết hôn cô cũng không có cười như vậy đối với anh, thậm chí anh còn hoài nghi không biết người phụ nữ này có biết cười hay không, rất dễ nhận thấy chính là cô không cười cùng anh.

Lúc này bốn năm chiếc xe dừng ở cửa lớn của Tiêu thị, xung quanh người đi đường đều ngăm nhìn, có phải Tiêu thị xảy ra chuyện gì, rất nhiều cảnh sát từ trong xe đi xuống, các nữ tiếp tân ở quầy chưa từng gặp qua loại chuyện này, lập tức bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng tìm quản lí!

Quản lí cũng sợ hết hồn, nhưng lại nhanh chóng bình phục, cười nghênh đón:

“Cảnh sát, không biết ngài đến đây có việc gì?”

Cảnh sát đi đầu cầm một cái túi giấy, mở ra, là một tấm ảnh được đóng dấu đỏ, để trước mặt quản lí, “Có gặp qua cô gái này chưa?”

Khi nhìn thấy người trong ảnh, sắc mặt quản lí lập tức trắng bệch, người này nếu là lúc trước thì bọn họ không nhận ra nhưng hiện tại là người mà bọn họ đang bàn tán ngất trời, thì làm sao lại không biết? Sắc mặt quản lí trong nháy mắt tái nhợt, mồ hôi đổ đầy người.

“Đến cùng là thấy chưa?” Đằng sau là một người cảnh sát không kìm nén được lao đến, nắm lấy áo của quản lí, “Đã gặp thì là gặp, chưa thấy thì tức là chưa thấy, lề mề cái gì, mau nói, có tin là lão tử tôi bắn một cái hay không!”

“Dem hẳn lòi xuống!” Người cảnh sát đi đầu trừng người sĩ quan cảnh sát đó, sau đó liếc nhìn quản lí: “Xem ra là đã thấy, làm phiền mời cô ấy ra, chúng tôi có chuyện cần cô ấy hỗ trợ điều tra!”

“Vâng, được!” Quản lí vừa muốn xoay người rời đi, thì một bên khác một âm thanh hùng hồn vang lên!

“Triệu đội trưởng, bước chân thật nhanh nha, đã đi đến Tiêu thị tìm người!” Mọi người hướng đến nơi phát ra âm thanh, một người đàn ông mặc quân trang, đôi ủng da quân đội nện từng bước trên mặt đá cẩm thạch, đằng sau còn vài người quân nhân được trang bị đầy đủ vũ trang, giống như là đang đánh trận, trong lúc nhất thời có chút ít gương cung bạt kiếm!

“Lệnh Hồ thượng tá, đạo lí thứ tự trước sau anh không hiểu sao!” Triệu Minh cười cười, nhưng nhìn Lệnh Hồ Càn bằng đôi mắt mang theo một tia tức giận, người này làm sao biết mà đến nơi này, bọn họ cũng là vừa nhận

được tin tức nên mới vội vàng chạy đến, không nghĩ đến hấn chân sau đã đến nơi!

“Cô ấy đang ở chỗ này?” Lệnh Hồ Càn nhìn bộ dáng run rẩy của quản lí, khinh miệt hừ lạnh một cái, “Còn không mau mời xuống!”

Quản lí vội vàng phân phó người đi mời, bên này hai đội người không nhường nhịn chiếm cứ hai bên của cao ốc Tiêu thị, người ở hai bên nhìn nhau không vừa mắt, mặc dù không nói lời nào, không mở miệng khiêu khích, nhưng bầu không khí đã hạ nhiệt rất nhiều, bầu không khí lạnh băng như vậy làm các tiếp tân bị doạ sợ, các cô gái làm tiếp tân chưa từng gặp qua tình huống như vậy!

“Phu nhân là tội phạm truy nã? Thế nào là cảnh sát cùng quân nhân đều đến đây?” Một vài người nhỏ giọng thảo luận, còn nhìn động thái hai bên, sợ chọc giận bọn họ, mặc dù trên mặt được trang điểm kĩ càng nhưng không che giấu được sắc mặt trắng bệch!

“Ai mà biết, xem tình hình này, xem ra còn quan trọng hơn tội phạm truy nã, bằng không sao lại điều động nhiều người như vậy, BOSS của chúng ta thật đáng thương, khó trách nhiều năm như vậy chưa từng gặp qua vị phu nhân này, nguyên nhân là do....”

“Câm miệng, cô ấy là người mà các cô có thể bàn tán sao!” Lệnh Hồ Càn hừ lạnh một tiếng, hai cô gái đang thảo luận lập tức thân thể run rẩy, thiếu chút nữa khóc lên, Lệnh Hồ Càn không phải là người thương hoa tiếc ngọc gì cả, lạnh lùng nhìn, sau đó không lên tiếng nữa, ngược lại Triệu Minh đưa tay sờ vành nón, nhàn nhạt liếc qua hai cô gái vừa thảo luận.

Bên này, Quý trợ lí gõ cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc, “Sao vậy?” Tiêu Hàm lười biếng, giống như sự xuất hiện của Đông Thu Luyện cùng Tiêu Dịch không liên quan gì đến anh!

“Phía dưới có nhiều cảnh sát còn có quân nhân, họ nói muốn tìm phu nhân!” Quý trợ lí mặc dù biết Đông Thu Luyện, cũng biết Đông Thu Luyện là bà xã của Tổng giám đốc, nhưng không biết nhiều về cô, hoặc có thể nói chính tổng giám đốc cũng chưa chắc đã biết rõ vợ mình bao nhiêu!

Tiêu Hàn nhướn lông mày, bất khả tư nghị nhìn Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện lại mời phần bình tĩnh sửa quần áo cho Tiêu Dịch: “Tiểu Dịch, mẹ muốn đi, đừng nghịch nữa!” Đang nói Đông Thu Luyện liếc nhìn Tiêu Hàn một cái, lại khôi phục như ban đầu không chút dao động nào, Tiêu Hàn cũng nhúu mày, thế nào mà hai cha con lại kém nhau xa như vậy!

“Nói thế nào đi nữa, cô cũng là phu nhân của họ Tiêu, tôi không muốn nhìn thấy có sự tổn hại danh dự của họ Tiêu, cũng không hi vọng vợ của tôi xuất hiện trên trang bìa báo pháp luật!” Tiêu Hàn híp mắt quan sát Đông Thu Luyện, kinh diễm giống như lần đầu gặp gỡ, chỉ là người phụ nữ này quá lạnh lùng, không biết là có tâm hay không? Có lẽ là có, nhưng mà không phải đối với anh...

“Tôi nghĩ Tiêu tổng xuất hiện ở bìa tạp chí giải trí còn nhiều hơn so với xuất hiện ở tạp chí kinh tế, người nào mà không biết còn tưởng rằng Tiêu tổng là một minh tinh nào đó!” Đông Thu Luyện vẫn cường thế như vậy, không buông tha cho bất kì ai, Tiêu Hàn chỉ cười cười, Tiêu Dịch cúi đầu đếm ngón tay, mẹ a, sao mẹ không cho ba ba một chút mặt mũi nào hết vậy, Quý trợ lí không tự giác nuốt nước miếng một cái, quả nhiên phu nhân tổng giám đốc danh bất hư truyền.

Dám nói chuyện như vậy cùng tổng giám đốc ngoại trừ lão gia tử ra thì chỉ còn phu nhân đi!

“Hừ, hôm nay nhiều người vậy lại tìm đến cửa, tôi cũng thực hoài nghi ánh mắt nhìn người của ông nội, không biết ông có biết rõ hay không, không biết ông còn kiêu ngạo vì người cháu dâu này không!” Tiêu Hàn cười vuốt bút trong tay, trong mắt tràn đầy nghiến ngậm!

Đông Thu Luyện sờ sờ đầu của Tiêu Dịch nói: “Tiểu Dịch, mẹ sẽ nhanh chóng đến đón con, con chớ học thói quen xấu của người nào đó, ngây thơ như vậy...” Nói xong cô trực tiếp xoay người bước ra ngoài, dáng cười của Tiêu Hàn trực tiếp sụp đổ, đây là lần đầu tiên có người không để anh vào mắt!

Tiêu Dịch lắc lắc đầu, “Ba ba, ba có biết là mẹ làm cái gì hay không?” Tiêu Dịch nhìn Tiêu Hàn, Tiêu Hàn sững sờ, cô ấy không phải ở nhà rồi mang thai hay sao? Chẳng lẽ không phải? “Mẹ là pháp y, đương nhiên là thường xuyên đến cục cảnh sát...” Cuối cùng Tiêu Hàn không cời nổi, người phụ nữ này....

Số lần gặp mặt của Tiêu Hàn cùng Đông Thu Luyện có thể đếm được trên đầu ngón tay, số lần gặp nhau của hai người này rất ít ỏi, từ khi kết hôn đến bây giờ được 5 năm, nhưng số lần hai người gặp nhau đếm hai bàn tay cũng có thể đếm được!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÙNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Phu Nhân Tổng Tài Là Pháp Y

Đông Thu Luyện cùng Quý Viễn vào thang máy để xuống sảnh chính, Quý Viễn có chút sợ hãi nho nhỏ đối với Đông Thu Luyện, nói thật, Quý Viễn cũng là người từng trải, nhưng Đông Thu Luyện lại làm cho hắn cảm thấy đó là người cách xa ngàn dặm, nhất là bây giờ, hai người đang đi chung một thang máy, cảm giác được nhiệt độ đang giảm xuống rất nhiều!

Đột nhiên di động của Đông Thu Luyện vang lên, là bài “London Bridge is falling down” một bài đồng dao của Anh, Quý Viễn không nghĩ phu nhân tổng giám đốc lại sử dụng bài hát như vậy làm nhạc chuông, “Alo---ừ, tôi lập tức trở lại!” Lúc nói chuyện cũng chỉ có vài giây, không có một tia nhiệt độ, Quý Viễn không nhịn được oán thăm, khó trách tổng giám đốc cùng phu nhân tình cảm không tốt!

Trong nhà có một ngọn núi băng như vậy ai mà chịu nổi, bên ngoài nhuyển ngọc ôn hương, nhưng lại lạnh lùng đến mức đáng sợ!

“Đình” Thang máy dừng lại, “Phu nhân, mời ngài---“ Quý Viễn vui một bước tránh ra, Đông Thu Luyện bước ra!

Lúc này bầu không khí ở đại sảnh của Tiêu Thị đang là giương cung bạt kiếm, có cảm giác như ai cũng không chịu nhường nhịn ai, mà một bên quản lí cùng các nữ tiếp tân cũng nhìn thấy một màn quý đệ này, cũng không biết là nên nói gì, nhưng sắc mặt tựa hồ không tốt, khi thang máy mở ra, tầm mắt mọi người lo lắng nhìn Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện nhàn nhạt lướt qua ánh mắt nhìn của mọi người, không nói lời nào sải bước về phía trước!

Lúc này, Triệu Minh cùng Lệnh Hồ Càn cùng bước tới, Triệu Minh cách thang máy tương đối gần nên bước đến trước: “Đông pháp y, chúng ta đã có hẹn trước, cho nên phiền ngài cùng chúng tôi đến cục cảnh sát một chuyến.” Triệu Minh cười cười, vẻ mặt nịnh nọt!

Lúc này bước chân Lệnh Hồ Càn vang lên làm phá vỡ sự yên tĩnh của đại sảnh, “Thu Luyện, chúng ta là người quen cũ, dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng được xem là thanh mai trúc mã, cho nên cô cùng tôi đi đến bộ đội trước đi!” Nói xong, tay của Lệnh Hồ Càn vỗ vỗ trên vai của Đông Thu Luyện, nhưng trong nháy mắt cánh tay của hắn tê rần, dường như cánh tay mất toàn bộ tri giác!

“Ui..” Lệnh Hồ Càn trừng mắt liếc Đông Thu Luyện, “Sao cô không đáng yêu gì hết vậy!” Nhưng lời nói này lại mang được vẻ cứng chùi!

“Vừa nãy bộ tư lệnh quân đội gọi điện thoại cho tôi, Triệu đội trưởng anh chờ vài ngày đi!” Đông Thu Luyện nói xong liền đi ra ngoài, trên mặt vẫn không chút run động nào, trong khi đó Lệnh Hồ Càn tựa hồ như thực hiện được gian kế, hướng về phía Triệu Minh lạnh lùng cười một tiếng, đi theo Đông Thu Luyện ra ngoài!

Bên này, chiếc xe Hummer quân đội đã biến mất, một cảnh sát đi đến trước mặt Triệu Minh nói: “Đội trưởng, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao, còn có thể làm sao, phải chờ! Đi..” Âm thanh của Triệu Minh lớn, trong nháy mắt mọi người trong đại sảnh không dám thở mạnh, cảnh sát bỗng chốc rút ra ngoài, tất cả người trong đại sảnh mới thở phào nhẹ nhõm!

“Này uy uy.. Tin giật gân, phu nhân tổng giám đốc của chúng ta không phải là tội phạm truy nã, người ta là nữ pháp y số một thế giới, các người mau đến xem..” Ở quầy tiếp tân một nữ tiếp tân mở máy tính, trên màn ảnh máy vi tính là ảnh chụp một cô gái đội mũ, chính là loại ảnh thẻ!

Ảnh chụp là một cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi, khi đó tóc của Đông Thu Luyện dài đen như mực được xoắn trên vai, trên mặt không nhìn ra được tia biểu cảm nào, cả người tỏ ra dòng khí thanh cao, cao ngạo, ngoại trừ tấm ảnh đội mũ đó ra không còn bất kì hình ảnh nào khác!

Phía dưới ngược lại được giới thiệu hết sức cặn kẽ, ngày tháng sinh, trường tốt nghiệp, vân vân...

“Người ta không chỉ là pháp y, còn là nhà tâm lý học tội phạm, ngôn ngữ học hình thể, giải phẫu học..” Phía dưới kê ra rất nhiều, trong nhất thời làm người xem hoa cả mắt, nhưng trong lòng mọi người đều có một ý nghĩ đó chính là phu nhân của tổng giám đốc rất lợi hại!

Bên này, Đông Thu Luyện ngồi trên xe, trong tay cầm một xấp văn kiện, bên trong đều là ảnh chụp, trên ảnh là một người đàn ông trần truồng, trên khuôn mặt chằng chịt vết thương, máu tươi đầm đìa, nếu là người đàn ông bình thường khi xem những tấm ảnh này đều không nhìn được nôn mửa, nhưng Đông Thu Luyện lại tỉ mỉ xem kĩ càng!

“Đây là bộ đội năm vùng của chúng tôi, hẳn ẩn nấp vào nhóm người buôn lậu thuốc phiện đã được hai năm, trong khoảng thời gian trước bỗng nhiên mất liên lạc, sau đó chúng tôi tìm được thi thể của hắn, chúng tôi không biết có phải hắn đã bị phát hiện hay không, cho nên chúng tôi không dám tùy tiện hành động!” Sắc mặt của Lệnh Hồ Càn ngưng trọng!

Đông Thu Luyện đem văn kiện khép lại: “Đợi lát nữa tôi giải phẫu xong rồi sẽ biết!” Đông Thu Luyện nói xong liền nhắm mắt nghỉ ngơi!

Lệnh Hồ Càn hào hứng hơn mức bình thường nói: “Chúng ta dù sao đi nữa cũng lớn lên cùng nhau, là bạn tốt với nhau, hơn nữa, nếu không phải cô thích..” Đông Thu Luyện đột nhiên mở mắt nhìn Lệnh Hồ Càn, Lệnh Hồ Càn ngược lại còn cười cười, “Có lẽ bây giờ chúng ta đã trở thành vợ chồng, cô vứt bỏ tôi, sao lại không có chút áy náy nào vậy!”

“Đầu tiên, chúng ta không phải là bạn bè nam nữ càng không phải kết hôn thành vợ chồng, dùng từ “vứt bỏ” là không thích hợp, sau đó, giữa chúng ta không hề có văn bản hứa hẹn nào, chúng ta cũng không có hôn ước, vậy thì không phải là vứt bỏ, cuối cùng, những lời anh nói đều là bịa đặt, tôi và anh căn bản là không có một chút quan hệ nào, ở đâu nói đến vứt bỏ..”

Mặt của Lệnh Hồ Càn trực tiếp đen xuống, “ Sao nhiều năm như vậy cô còn cái dạng này, tôi và cô nói về chuyện scandal của Tiêu Hàn cùng bạn gái anh ta, người nào không xinh đẹp động lòng người, cô nhìn cô một chút xem...”

“Nếu anh nói nữa, một lát nữa tôi liền đem anh lên bàn giải phẫu...”
Lệnh Hồ Càn triệt để ngậm miệng!

Đông Thu Luyện nhìn ra ngoài cửa sổ, Tiêu Hàn không thích cô cô làm sao lại không biết rõ, chúng cô đã dùng cả đời của cô để có địa vị như bây giờ - Tiêu phu nhân, thì cô còn có thể có yêu cầu xa vời gì nữa!

“Tiểu Luyện, bây giờ cô có thể bằng lòng rồi, cô kết hôn với người của họ Tiêu, còn chúng tôi thì không kết hôn với người họ Đông thì không được, cô không cần vì một người đàn ông là buông tha tất cả!”

“Tôi bây giờ tốt lắm, sẽ không hối hận!” Sau một cuộc giao dịch, cô trở thành vợ của Tiêu Hàn, danh chính ngôn thuận, nhưng chuyện sau đó, không ai biết, cô bắt đầu luyện tập giải phẫu, qua lại với những bộ hài cốt máu thịt, chỉ vì một tờ hôn ước mà cô phải trả giá cao, mà cái giá của nó không chỉ là như thế mà còn là nửa đời sau của chính cô!

Nửa đời trước vì yêu thầm mà cô có thể vượt qua được, vậy thì nửa đời sau cũng yêu thầm mà vượt qua...

Tiêu thị

Tiêu Dịch ngồi trên ghế sofa, trong tay cầm một cuốn tạp chí kinh tế, sau khi Tiêu Hàn xử lí xong công việc thì trông thấy, Tiêu Hàn đi tới: “Tiêu Dịch, đây là thứ con không nên xem!”

“Con cũng cảm thấy không thú vị” Kể từ Đông Thu Luyện đi Tiêu Dịch nói chuyện rất ít, tính tình thật sự rất giống Đông Thu Luyện, Tiêu Hàn đem Tiêu Dịch ôm vào ngực: “Tiêu Dịch, có muốn đi ăn KFC không, ba ba dẫn con đi ăn...”

“Mẹ nói đó là đồ ăn không tốt cho sức khoẻ..”

“VẬY ba ba dẫn con đi xuống sân chơi, có rất nhiều bạn nhỏ cũng thích nơi đó...”

“Con không phải là đứa trẻ ba tuổi, làm sao thích thứ đó được!” Khụ khụ...Con cũng chỉ mới bốn tuổi hay sao.

“VẬY ba ba mua cho con đồ chơi, ba nhớ được ông nội con không phải là nói con rất thích đồ chơi hay sao!”

“Đây chẳng qua là dụ dỗ ông nội vui vẻ mà thôi, con đã qua thời gian thích đồ chơi rồi...”

....

Mặt Tiêu Hàn triệt để lạnh xuống, đứa bé này đến cùng là học gì của ai nha, “VẬY con thích gì!”

“Cái gì cũng được, tùy tiện! Con không xoi mói!” Tiêu Dịch vừa nói xong, sắc mặt của Tiêu Hàn triệt để trắng bệch!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tiểu Quý

Lúc này, Quý Viễn đưa văn kiện đến: “Tổng giám đốc, chuyện hôm nay đã xử lí tốt, một lát nữa ngài có hẹn dùng bữa tối với Bùi tiểu thư !” Quý Viễn cầm trong tay một cái máy tính xách tay, trên đó ghi chép tất cả lịch trình của Tiêu Hàn!

Tiêu Hàn ngược lại quên mất có hẹn với Bùi Tử Đồng, nhìn Tiêu Dịch đang ngồi trong lòng mình, Tiêu Dịch lúc này cũng cười tủm tỉm nhìn Tiêu Hàn: “Ba ba, ba muốn vứt bỏ con sao!” Tiêu Hàn sững sờ, anh muốn nhờ người mang Tiêu Dịch trở về nhà, lời của Tiêu Dịch vừa nói ra làm Tiêu Hàn không biết nên nói những gì!

“Mẹ nói trong thời gian này muốn con và ba bồi dưỡng tình cảm, nhưng mà nhìn ba như vậy giống như là không nguyện ý..” Tiêu Dịch cúi đầu, vuốt tay của mình, không nhìn rõ được nét mặt của bé, nhưng Tiêu Hàn cảm thấy trong lòng có chút mềm mại, nói thật Tiêu Hàn chỉ ôm Tiêu Dịch chỉ mấy lần!

Tiêu Dịch không biết chuyện Tiêu Hàn ôm mình lúc còn ở nhà ông nội, nhưng mỗi lần như vậy Tiêu Dịch đều khóc đến thương tâm, lão gia tử hết sức tức giận: “Anh nhìn anh đi, con trai của anh còn không nhận ra anh, coi anh là người xa lạ, anh phải cùng Tiểu Luyện bồi dưỡng tình cảm một chút, tiểu tử thú vị chớ đứng trước mặt tôi, cút ngay cho tôi--”

Một lúc sau, Tiêu Hàn cũng không ôm Tiêu Dịch, quan hệ của hai ba con cùng quan hệ của anh và Đông Thu Luyện lại lạnh như băng, huống chi

Tiêu Hàn cùng Đông Thu Luyện tựa hồ hai người rất ít khi chạm mặt, cho nên giữa Tiêu Hàn và Tiêu Dịch cũng ít chạm mặt!

Lần này ôm Tiêu Dịch giống như là lần đầu tiên, nói thật, Tiêu Hàn cũng không biết nên để tay mình ở đâu cho phải, “Tổng giám đốc, từ chối hay là...” Bùi Tử Đồng là người qua lại gần đây nhất với Tiêu Hàn, Tiêu Hàn đột nhiên nhớ tới lời của Đông Thu Luyện nói trước khi đi, “Từ chối! Tiêu Dịch, chúng ta về nhà!”

Tiêu Hàn nói xong liền ôm Tiêu Dịch ra ngoài, Tiêu Hàn dùng thang máy chuyên dụng đi xuống bãi đậu xe ở tầng hầm, hết sức thuận tiện, Tiêu Hàn đem Tiêu Dịch đặt ở ghế lái phụ rồi đóng cửa lại, Tiêu Dịch liền gõ cửa sổ, Tiêu Hàn rất có kiên nhẫn mở cửa: “Ba, có phải là ba không biết, người ta nói khi ngồi ở ghế phụ mà có gặp sự cố gì thì dễ dàng bị đâm chết, ba có chút quan tâm nào đến con không vậy...”

Tiêu Hàn lại không nghĩ tới chuyện này, sau đó mở cửa ghế sau ra, đem Tiêu Dịch đặt ở ghế sau, sau đó anh lên ghế lái ngồi xuống: “Có muốn ăn cái gì hay không!”

Đang nói chuyện thì Tiêu Hàn đã lái xe ra khỏi bãi đậu, đối diện cao ốc Tiêu Thị có rất nhiều khách sạn, trong đó có KFC, Tiêu Dịch quỳ chân trên ghế ngồi, ánh mắt long lanh nhìn chằm chằm KFC!

Tiêu Hàn tất nhiên biết khát vọng trong mắt của Tiêu Dịch, sau đó ôm lấy Tiêu Dịch đi đến KFC, “Ba, mẹ nói đồ ăn này không tốt cho sức khỏe!”

“Chỉ cần con không nói, ba không nói thì mẹ con sẽ không biết!” Tiêu Hàn nhìn tiểu tử nhà mình tuy nói vậy, nhưng ánh mắt không chớp cứ nhìn chằm chằm bảng hiệu của người ta, bộ dáng đó hết sức đáng yêu!

“Là ba dẫn con tới, nếu như mẹ mà biết thì con nói chính ba bắt con tới!” Tiêu Dịch chu cái miệng nhỏ, giống như lúc nào cũng có thể mang Tiêu

Hàn bán đứng, Tiêu Hàn hết chỗ nói, tiểu gia hoả này đến cùng là học của ai, sao lại giáo hoạt như thế!

“Ba, ba nói cái kia ăn được không!” Bàn tay nhỏ của Tiêu Dịch chỉ chỉ một cái, là đồ ăn của một đôi vợ chồng mang cầm cho con của bọn họ, đưa bé đó cầm trong tay một miếng tôm viên, Tiêu Hàn cảm thấy tiểu gia hoả này sao lại đáng yêu như thế, “Ba mua cho con ăn thử một chút, thì sẽ biết có ăn được hay không!”

“Người ta cũng không nghĩ là sẽ ăn, nếu ba mãnh liệt yêu cầu con ăn cái đó, thì con sẽ cố ăn một chút!” Tiêu Dịch nói xong trên mặt lộ ra gian kế đã thực hiện được, hai mắt mở to nhìn chăm chăm Tiêu Hàn chọn món ăn!

Hai người mùi phần giống nhau, nhất là đôi mắt màu lam, trong nháy mắt làm hấp dẫn rất nhiều người nhìn sang, ở thành phố C, có người không biết ai là thị trưởng, nhưng không người nào không biết Tiêu Hàn, nhất là ở quán KFC này rất gần với cao ốc Tiêu Thị, nơi này nhiều nhân viên biết Tiêu Hàn, hiện tại lại nhìn thấy người thật, rất nhiều nữ nhân viên xúm lại bàn tán!

Nhưng nhìn thấy đứa bé được Tiêu Hàn ôm trong ngực đều có chút bối rối, nhất là 1 tiếng “Ba”, càng làm cho tâm hồn của thiếu nữ nơi đây vỡ tan!

Bên này Tiêu Hàn đã gọi món ăn, còn nhân viên bán hàng ân cần nói một chút nữa sẽ mang thức ăn lại bàn, Tiêu Hàn vui vẻ ôm Tiêu Dịch tìm chỗ ngồi, rất nhanh một nhân viên cửa hàng mang đồ ăn lên, “Tiêu tổng, mời ngài dùng..” Tiêu Hàn không nói gì thêm, chỉ gật đầu, bên ngoài Tiêu Hàn thường cười cười, nhất là trong người anh có dòng khí chất cổ điển của người Anh, càng làm cho người ta mê muội!

“Tiêu tổng, nơi này cách Tiêu thị rất gần, chúng tôi mỗi ngày đều thấy Tiêu tổng đi ngang qua!” Cùng đi còn có một nhân viên phục vụ khác, Tiêu Hàn chỉ cười cười, đưa tay cầm ống hút vào sữa đưa cho Tiêu Dịch!

“Chị, hai người có thể đi được rồi chứ!” Tiêu Dịch cắn một cái đùi gà, thoả mãn, ngẩng đầu nhìn hai nữ phục vụ đang nhìn Tiêu Hàn.

“Em trai nhỏ, em tên là gì, là em trai của Tiêu tổng sao?”

“Vừa rồi tôi rõ ràng là kêu ba, lỗ tai của chị không sử dụng được sao!” Tiêu Dịch lại cắn một cái vào đùi gà, chép chép miệng, miệng nhỏ phình ra, có chút nghi hoặc nhìn nữ nhân viên phục vụ!

“Tiêu tổng không phải là chưa kết hôn sao?”

“Ba tôi cùng mẹ tôi kết hôn chẳng lẽ lại báo cho chị sao!” Tiêu Dịch trừng nhìn nữ nhân viên phục vụ một cái, Tiêu Hàn chỉ cười cười, “Các cô ảnh hưởng đến hai ba con tôi!” Tiêu Hàn mặc dù cười nói, nhưng nữ nhân viên phục vụ cảm giác được cảm giác áp bách, vội vàng rời đi, ngược lại Tiêu Dịch đang hung hăng hút sữa:

“Ba, ông nội nói không sai, ba thật sự là ngựa đực động dục khắp nơi?”

“Ông nội?” Tiêu Hàn lạnh mặt, còn tưởng tiểu gia hoả này là do Đông Thu Luyện dạy, lại chưa từng chỉ đến lão gia tử dạy, “Ông nội nói sai rồi, không phải là ba động dục khắp nơi, tại sức quyến rũ của ba quá lớn, cho nên những cô gái kia mới...”

“Mới cái gì...” Tiêu Dịch nhìn Tiêu Hàn, bộ dáng giống như đang muốn giải đáp thắc mắc của bản thân, Tiêu Hàn oán thầm, sao mình cùng một đứa trẻ 4 tuổi thảo luận vấn đề này chứ!

“Tiểu Dịch, con biết động dục là sao không? Con còn nhỏ, có nhiều chuyện con không biết!”

“Các người lúc nào cũng nói chuyện của người lớn thì đứa trẻ không hiểu, con không phải là đứa trẻ, con hiểu, con xem thế giới động vật bên

trong đó có nói, con biết thế nào là động dục...” Tiêu Hàn hết chỗ nói, thì ra con trai anh mang anh cùng động vật so sánh với nhau!

Bên quân khu

Đông Thu Luyện mang găng tay cao su, trong tay là một con dao phẫu thuật nhỏ, trên miệng mang khẩu trang, có một vài pháp y đứng một bên, đều gắt gao nhìn chăm chăm tay của Đông Thu Luyện, đầu tiên Đông Thu Luyện kiểm tra người chết một cách cẩn thận, “Tôi đồng ý cho các người quan sát, nhưng khi tôi giải phẫu thì không được nói chuyện!”

“Đó là tất nhiên!” Vài người pháp y đó nhưng được lệnh đặt xá nhẹ nhàng gập đầu, Đông Thu Luyện không nói gì thêm, sau đó đổi một con dao phẫu thuật khác, đó là con dao sắc bén nhất, Đông Thu Luyện rạch một đường trên đầu người chết, cẩn thận giải phẫu, “Người chết có độ tuổi từ 30 đến 35 tuổi, vết thương chí mạng là do đầu nhận một đòn nghiêm trọng, làm cho xương sọ vỡ tan...”

Nói xong, Đông Thu Luyện lấy một cái nhíp, cẩn thận gắp một mảnh vụn ở nơi vỡ của hộp sọ, “Đây là một loại chế phẩm của kim loại, trên mặt còn có nước sơn, nhưng nước sơn có vết tích gì đó...”

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bị Xem Nhẹ

Sau khi Đông Thu Luyện giải phẫu xong đầu của người chết, lại theo thứ tự kiểm tra toàn thân người chết một hồi lâu, cuối cùng dừng lại ở cánh tay, lấy một cái kính lúp, tiếp đó cầm một con dao mổ mô hình nhỏ, giải phẫu xung quanh một điểm đỏ ở cánh tay, một dòng máu đen chảy ra, cô dùng bông thấm sau đó đặt ở bên bàn dụng cụ, rồi đem vết thương đó giải phẫu tiếp!

Việc này làm nhóm pháp y vây quanh ngây ngẩn cả người, người này đã đưa đến trước vài ngày, bọn họ đã giải phẫu tại chỗ, lại không phát hiện ra chỗ kia, không nghĩ đến một cô gái nhìn không lớn lắm lại là danh bất hư truyền!

“Sau khi hãn chết bị người khác tiêm ma túy vào người để quan sát, nhưng tôi nghĩ không đơn giản như vậy, phần giải phẫu tiếp theo giao cho các người, khi hoàn tất đem cho tôi 1 phần báo cáo!” Đông Thu Luyện nói xong lưu loát cởi bao tay, trợ lí ở một bên tiếp nhận dụng cụ trong tay của Đông Thu Luyện, hai người liền đi ra ngoài!

“Lão Lý, cô bé này thoát nhìn không lớn lắm, thật sự là Đông Thu Luyện?”

“Câm miệng, nếu là Lệnh Hồ thượng tá tìm đến, tất nhiên là không thể sai, chúng ta làm cho xong đi!” Mọi người nói xong liền bắt đầu giải phẫu!

Trợ lí của Đông Thu Luyện là một "DĐLQĐ" chàng trai không lớn tuổi lắm, nói là chàng trai là do cậu ta mới vừa 18 tuổi, Bạch Thiếu Ngôn nhìn Đông Thu Luyện lưu loát cầm kéo, cắt phần sau của lõi gỗ, cầm lên lọ dung

dịch pha loãng máu trên tấm bông, trong mắt tràn đầy sùng bái, chỉ chốc lát sau, Đông Thu Luyện mới từ kính hiển vi ngẩng đầu, xoay người đi đến chỗ máy tính, không biết là đang tra cái gì, một lúc sau lão Lý gõ cửa đi vào: “Đông pháp y, đây là báo cáo, còn có một chút vật chứng của giải phẫu!”

Sắc mặt của Đông Thu Luyện không đổi, chỉ nói câu cảm ơn, vẫn cúi đầu nhìn chăm chăm máy tính, Bạch Thiếu Ngôn cười cười, nhận thứ trong tay của lão Lý:

“Cảm ơn, khi thầy tôi bận rộn đều là bộ dáng thế này, ngài đừng để ý!”

“Sẽ không, các người đang bận, tôi đi trước!” Lão Lý nghe nói ít nhiều về tin đồn của Đông Thu Luyện, thật sự là trăm nghe không bằng mắt thấy, cô mang khẩu trang nên không thấy mặt, nhưng đôi mắt lớn, hết sức tinh mịch, không nhìn thấy đáy, nhất là khi cô nhìn người khác, tựa như nhìn xuyên qua người đó, khí chất như thế, Lão Lý đã ở trong quân đội lâu như vậy nhưng cũng cảm thấy được tuổi tác cùng con người của cô không tương xứng!

“Đưa vết sơn từ trên đầu của 6520 !” Đông Thu Luyện thích đánh số cho người chết, vì để không lẫn lộn giữa các người chết với nhau, đồng thời cũng dễ dàng để xử lí cùng nghiên cứu, sắc mặt của Bạch Thiếu Ngôn đen xuống "DĐLQĐ", thế nào mà 6520, Bạch Thiếu Ngôn cầm bút lên viết số 6520 dưới tên người chết, lại đem hộp dụng cụ chứa lớp sơn giao cho Đông Thu Luyện!

“Thầy, trời đã tối, ngài còn chưa ăn cơm, có muốn tôi mua thêm 1 phần!” Bạch Thiếu Ngôn nhìn đồng hồ, đã hơn 2 giờ, khi Đông Thu Luyện làm việc thì không quan tâm đến thời gian!

“Ừ, mì trứng cà chua, cà chua nhiều một chút!” Đông Thu Luyện nhìn đồng hồ, lại cúi đầu quan sát kính hiển vi!

Bạch Thiếu Ngôn cảm thấy có chút buồn nôn, vừa mới giải phẫu một người chết, làm sao ăn cà chua trứng được chứ? Nước đỏ đỏ, còn có sợi mì dai dai nhỏ nhỏ, tổng quan có chút cảm giác buồn nôn, rất nhanh Bạch Thiếu Ngôn đem mì cà chua trứng tới, lúc này Đông Thu Luyện đang ngồi trước máy vi tính nhìn video giải phẫu lão Lý mang tới!"DĐLQĐ"

Đông Thu Luyện có thói quen như vậy, nếu bản thân cô không kịp giải phẫu thi thể, thì lúc nào cũng bảo người khác mang video giải phẫu đến cho cô, chính cô nhìn một chút, nhìn xem có bỏ sót thứ gì không, Đông Thu Luyện nhận thức ăn từ trong tay Bạch Thiếu Ngôn, vừa xem video vừa thong thả ăn, thỉnh thoảng còn gật đầu,"DĐLQĐ" không biết là cảm thấy thủ pháp của bọn họ chính xác hay là mì ngon!

Dựa theo hiểu biết của Bạch Thiếu Ngôn với Đông Thu Luyện, thì nhất định là thủ pháp của bọn họ rất được, Bạch Thiếu Ngôn lại không nhìn được, thiệt là, Đông Thu Luyện có phải là con gái không nữa, nhìn những thứ như vậy làm sao có thể nuốt thức ăn!

Lúc sáng sớm có một luồng ánh sáng mặt trời chiếu vào, Đông Thu Luyện đã nghỉ ngơi một chút ở trên bàn, Đông Thu Luyện nhớ tới Tiêu Dịch, liền lấy điện thoại từ trong túi ra, khi Đông Thu Luyện làm việc luôn tắt máy, Đông Thu Luyện mở máy thì thấy xuất hiện một vài tin nhắn từ số xa lạ, Đông Thu Luyện mỉm cười, dựa theo số trong máy là gọi đi!

“Mẹ, cuối cùng mẹ cũng gọi về, mẹ có biết là con nhớ mẹ không?”

“Ừ, mẹ biết, thế nào, Tiêu Dịch có ngoan hay không?”

“Con rất ngoan, con không có gây phiền toái cho ba, mẹ khi nào thì trở về đón con, con nhớ mẹ!” Kỳ thật, Đông Thu Luyện khó cùng cùng Tiêu Dịch tách ra, Đông Thu Luyện khi nghe những lời của Tiêu Dịch thì trong lòng dâng lên một trận chua xót, khẽ mỉm cười, “Tiêu Dịch ngoan, đợi thêm một tuần nữa, mẹ sẽ đến đón con, con ngoan ngoãn nha...”

Khi Tiêu Hàn đi vào thì thấy [DĐLQĐ] Tiêu Dịch đang cởi truồng, vênh cái mông nhỏ nằm lì trên giường gọi điện thoại, cười đến sáng lạn, hôm qua tiểu tử này lấy điện thoại này để gọi điện, hẳn là gọi cho Đông Thu Luyện, Tiêu Hàn đi tới nhìn máy điều hoà, thuận tay cầm một tấm thảm đem Tiêu Dịch bao lấy, Tiêu Dịch ở trong nhà vài ngày, Tiêu Hàn cảm giác được bản thân cũng có tiềm chất của người ba!

Tiêu Dịch nhìn Tiêu Hàn cười với mình, “Ba, con không lạnh!” Đông Thu Luyện sững sờ, không nghĩ đến Tiêu Hàn ở bên cạnh, “Không lạnh nhưng lại cởi truồng kìa, nhìn rất khó coi, con đã lớn rồi!”

“Ba, người ta đang mặc quần lót? Ba nói như vậy mẹ sẽ hiểu lầm! Mẹ, con không có để trần mà chạy loạn, con rất ngoan...” Nhìn xem, tiểu ác ma nói chuyện cùng Đông Thu Luyện liền biến thành cừu nhỏ, Tiêu Hàn cảm thấy hết sức thất bại!

“Mẹ, có muốn nói chuyện với ba không?” Tiêu Hàn sững sờ, ngoài mặt không biến sắc nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn Tiêu Dịch, Đông Thu Luyện không biết nói gì đó, Tiêu Dịch chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút uy khuất, “Tiêu Dịch, con còn như vậy, liền đứng tư thế quân đội cho mẹ!”

“Mẹ, con sai rồi, mẹ đừng như vậy...” Nói xong Tiêu Dịch đem điện thoại giao cho Tiêu Hàn, Tiêu Hàn vừa uy một tiếng, bên kia Đông Thu Luyện liền mở miệng, “Tính tình Tiêu Dịch thích mềm không thích cứng, anh đừng mãi nuông chiều thẳng bé, một tuần sau tôi sẽ đón thẳng bé, trong khoảng thời gian này đã làm phiền anh...”

Phiền toái, anh là ba của Tiểu Dịch, Đông Thu Luyện nói vậy giống như là bản thân anh là người ngoài, Tiêu Hàn cảm thấy hết sức khó chịu, nhưng vừa mới muốn mở miệng, Đông Thu Luyện liền cúp điện thoại, nghe thấy đường dây bị tắt, Tiêu Hàn cũng cau mày, Tiêu quản gia lúc tiến vào thì thấy hai khuôn mặt bất mãn y như nhau của hai ba con Tiêu Hàn!

Một cái nhíu mày, một cái quệt mồm, giống như là đang bị khi dễ, nhưng một lớn một nhỏ như vậy nhìn hết sức đáng yêu, “Tiểu Dịch, mặc quần áo!” Những ngày này Tiêu Hàn có thể lưu loát giúp Tiêu Dịch mặc quần áo, Tiêu Dịch không muốn, nhưng Tiêu Hàn rất thích thú, đợi đến khi mặc quần áo tử tế, Tiêu Hàn vươn tay, Tiêu Dịch liền ngoan ngoãn treo trên cổ Tiêu Hàn, Tiêu Hàn đưa tay đỡ cái mông nhỏ của Tiêu Dịch, một lớn một nhỏ đi xuống lầu, chỉ là tâm tình nhường như không tốt!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ba À, Vi Khuẩn Thật Nhiều!

Tiêu Dịch ngồi trên ghế, hết sức ưu nhã đưa tay cầm lên một ổ bánh, thuận tay phết sốt cà chua trên mặt, nhưng vừa phết một ít, liền dừng lại, đem bánh để ở một bên, ngược lại cầm lên bánh sừng bò, vừa ăn vừa hung dữ trừng mắt nhìn sốt cà chua!

Quản gia của họ Tiêu là Bác An, ông cầm sữa đi đến hỏi: “Tiểu thiếu gia, có phải là không ăn được?” Đông Thu Luyện phân lớn đều ở nhà cũ, ngôi nhà đó là Pháp cho nên Tiêu Dịch có rất nhiều thói quen ngã về tây, Tiêu Dịch chu môi, nhìn Tiêu Hàn, Tiêu Hàn uống một ngụm cà phê, cúi đầu xem báo!

“Không phải, mẹ nói, mỗi ngày chỉ cho con ăn ba viên kẹo!” Tiêu Hàn uống một ngụm cà phê thiếu chút nữa đã phun ra, hai ngày trước tiểu tử này quần anh đòi ăn kẹo, đúng lúc Bạch Thiếu Hiền có công ty chuyên môn làm về kẹo, anh mua rất nhiều kẹo từ chỗ đó, vừa nghĩ đến khuôn mặt của Đông Thu Luyện, Tiêu Hàn lập tức cảm thấy không đói bụng nữa!

“Tiểu thiếu gia ăn ít một chút sẽ không có chuyện gì!” Bác An Nhiên đem sữa còn nóng đưa cho Tiêu Dịch, Tiêu Dịch hết sức đáng yêu nên rất được người làm cùng quản gia ở đây rất thích, Tiêu Dịch quệt mồm nói: “Khi mẹ đưa con đi kiểm tra răng, mẹ nói nếu có răng sâu sẽ nhổ răng của con!”

Tiêu Hàn uống cà phê cảm thấy không trôi, kể từ khi anh biết nghề nghiệp của Đông Thu Luyện, Tiêu Hàn mất không ít công phu mới điều tra được mọi chuyện của Đông Thu Luyện, nói thật Tiêu Hàn rất thương thức

chuyện đó, nếu tiếp nhận xí nghiệp của họ Đông, nhất định sẽ thành công, nhưng là lại bỏ qua xí nghiệp của họ Đông chuyển sang học y, học y thì đã đành đành này lại là pháp y!

Khó trách mấy năm trước lúc anh trở về nhà cũ, ông nội luôn nói: “Tiểu Luyện không giao thiệp với người khác, tính tình lạnh lùng, cháu nên nhường con bé một chút” Quả nhiên là nói không sai, thật sự là không thường giao thiệp với người thường mà là liên hệ với người chết!

“Mẹ nhất định sẽ nhổ sạch hàm răng của con!” Tiêu Hàn nhún mũi nói, thiếu chút nữa là khóc lên, Tiêu Hàn để tờ báo xuống đi tới, đem Tiêu Dịch ôm đặt lên đùi:

“Tiểu Dịch, sao vậy? Ba sẽ nói với mẹ con, mẹ con rất thương con, chắc chắn sẽ không nhổ sạch răng của con...”

Cái này chính là nói Đông Thu Luyện là bà ngoại đội lớp sói hay sao? Thiệt tình, thật sự rất dọa con nít!

Đang lúc nói chuyện thì Bạch Thiếu Hiền đến, Bạch Thiếu Hiền cùng Tiêu Hàn lớn lên cùng nhau, quan hệ rất tốt, những ngày nay ở cùng với Tiêu Dịch cũng rất tốt, vừa vào cửa thì thấy Tiêu Hàn ôm Tiêu Dịch, cười một tiếng: “Ồ, ai dám chọc tiểu thiếu gia của chúng ta a, có chú ở đây, chú sẽ đem kẹo cho con ăn!”

“Con không cần, chú là người xấu!” Trong tay Bạch Thiếu Hiền còn cầm một túi kẹo, cái này xem như là ngậy ngấn cả người, chiêu này của anh là bách phát bách trúng, nhưng hôm nay sao lại, bác An nghiên đầu nói với Bạch Thiếu Hiền vài câu, Bạch Thiếu Hiền xem như hiểu, đi tới đưa tay sờ tóc của Tiêu Dịch: “Tiểu Dịch đừng khóc, hôm nào chú làm một ít kẹo không chứa đường, đảm bảo con ăn xong sẽ không sâu răng!”

“Thật?” Tiêu Dịch ngẩng đầu hít mũi, nước mắt rùng rùng nhìn Bạch Thiếu Hiền, Bạch Thiếu Hiền cười bế Tiêu Dịch từ trong tay Tiêu Hàn:

“Quần áo của cậu đã dơ, nhanh đi thay quần áo, tớ cùng thằng bé ở trên xe đợi cậu! Nào, chúng ta lên xe trước, con là nam tử hân, về sau cũng không thể khóc như vậy, có được không...”

Tiêu Hàn cười một tiếng, may là Bạch Thiếu Hiền có biện pháp, Tiêu Hàn trở về thay quần áo, thì thấy trên bàn có một tờ giấy, cái này là tối hôm qua lão gia tử để lại, đây là địa chỉ của bên quân đội, nói là Đông Thu Luyện, Tiêu Hàn chỉ tiện tay ghi lại, Tiêu Hàn nhìn địa chỉ sau đó đem tờ giấy nhét vào túi áo!

“Chú Bạch, trở lí của mẹ cũng họ Bạch, chú kia nhìn rất ngốc, mẹ không thích chú ấy!” Tiêu Dịch đã không còn khóc, khi Tiêu Hàn lên xe là lúc Tiêu Dịch ngồi trên đùi của Bạch Thiếu Hiền nhìn hai người rất khăng khích, Tiêu Hàn cảm thấy có chút ghen tị!

“Phải không? Mẹ con còn có trợ lí nữa hả!”

“Đó là đương nhiên, mẹ con rất lợi hại, mỗi lần mẹ làm việc thì chú đó liền si ngốc nhìn mẹ, thật là ngốc!” Tiêu Hàn nhướn mày, bên người Đông Thu Luyện có trợ lí, đây là lần đầu tiên Tiêu Hàn được nghe nói, Bạch Thiếu Hiền cảm thấy Tiêu Hàn có chút dị thường, cười hỏi: “Thật không? Chú kia có thích mẹ con không?”

“Thích?” Tiêu Dịch chống tay suy nghĩ một chút, “Con cũng không biết, nhưng khăng định là mẹ không thích chú đó, ngốc tử, mẹ nói về sau chú ấy nhất định là một người ngốc!” Tiêu Hàn cùng Bạch Thiếu Hiền cười một tiếng!

Khi ba người tiến vào cao ốc Tiêu Thị, vài ngày này nhân viên Tiêu Thị đều biết Tiêu Dịch, là con của BOSS, chính là người thừa kế sau này của Tiêu thị, ai dám đắc tội a!

“Hàn..” Một cô gái ăn mặc hết sức xinh đẹp đi tới, phía sau cô ta còn một người phụ nữ, nhìn giống như là trợ lí, cô gái đó nhìn rất khá, xem ra là

khoảng hơn 20 tuổi, nhưng trang điểm vô cùng đậm, “Em mới vừa quay phim trở về, người ta nhớ anh muốn chết!” Nói xong liền hướng vào ngực của Tiêu Hàn mà nhào tới!

Tiêu Hàn vốn muốn kéo tay Tiêu Dịch nói gì đó, Tiêu Dịch vội vàng buông tay Tiêu Hàn trốn sau lưng anh, “Ba, người này mang bệnh a!”

“Phốc...” Bạch Thiếu Hiền không nhịn được cười lên, người xung quanh cũng không nhịn được nữa nên đồng loạt cười, sắc mặt của Bùi Tử Đồng lập tức đỏ bừng, “Ba, mẹ nói trong đồ trang điểm có chứa chì cùng thủy ngân rất nhiều, cái này, trên mặt của dì đó khẳng định là rất vi khuẩn, ba, chúng ta nên rời đi thôi, không thôi là bị lây nhiễm!”

“Tiểu bảo bối, là ai dạy con như vậy!” Bạch Thiếu Hiền đưa tay ôm Tiêu Dịch, hôn Tiêu Dịch một cái, Tiêu Dịch ghét bỏ xoa mặt: “Chú Bạch, mặc dù là nước miếng có tác dụng sát trùng, nhưng lại rất bẩn!” Sắc mặt của Bạch Thiếu Hiền cứng đờ, nhưng lại hôn trên mặt Tiêu Dịch một cái nữa! Tiêu Dịch trừng mắt Bạch Thiếu Hiền một cái, hừ lạnh một tiếng!

“Hàn, thằng bé thật sự là con của anh!” Gia thế của Bùi Tử Đồng không tầm thường, tất nhiên cũng nhận được tin đồn, nhưng khi nghe cùng chứng kiến hiển nhiên là không giống nhau, nhất là đôi mắt của thằng bé này cùng đôi mắt của Tiêu Hàn giống y như nhau, gương mặt đó quả thực là cùng Tiêu Hàn từ một khuôn đúc ra, chỉ là thằng bé này có chút mập mạp của con nít, nếu không là giống nhau như đúc!

“Cô đây là biết rõ còn cố hỏi sao?” Tiêu Hàn tiếp nhận Tiêu Dịch từ trong tay Bạch Thiếu Hiền, Tiêu Dịch thập phần thuận theo đưa tay ôm cổ của Tiêu Hàn, “Dì à, dì bao nhiêu tuổi rồi, nhìn xem so với mẹ còn già hơn!”

“Cháu.. Cô mới 22!” Bùi Tử Đồng vừa từ studio đến, trên mặt trang điểm có chút quá mà thôi!

“Thật sao? Sao lại giống như 32!” Tiêu Dịch có chút nghi ngờ, nhìn Tiêu Hàn, “Ba, con có phải bị cận thị không, ba dẫn con đi kiểm tra một chút, cận thị là đeo mắt kính, xấu lắm!”

“Không sao không sao, ánh mắt của con rất tốt!” Tiêu Hàn nhìn Bùi Tử Đồng từ đầu đến chân, nhưng lại đi vòng qua Bùi Tử Đồng, trực tiếp đi đến thang máy chuyên dụng, Tiêu Dịch lúc này quay đầu lại, ôm lấy cổ Tiêu Hàn, dùng khẩu hình miệng nói ba chữ, Bùi Tử Đồng lập tức giật đến giật chân! Bởi vì ba chữ kia là -----

Lão phù thủy!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Xí Nghiệp Đông Gia

Đông Thu Luyện ngồi ở trong văn phòng cùng Lệnh Hồ Càn, Lệnh Hồ Càn đưa văn kiện cho Đông Thu Luyện xem, “Nói như vậy, thì hẳn không bị phát hiện? Là ấu đả của bang phái dẫn đến chết? Nhưng kết quả này tôi vẫn không thể tiếp nhận!”

“Đây là kết quả sau cùng!” Ánh mắt của Đông Thu Luyện cũng không nhìn lên, chỉ đảo đảo tài liệu trong tay, văn kiện này là bên cảnh sát đưa đến, trên đó là toàn bộ ảnh chụp của người chết, kể cả ảnh chụp của hiện trường vụ án, vài ngày nay Đông Thu Luyện đã không được nghỉ ngơi tốt!

Lệnh Hồ Càn cảm thấy đau đầu, nói thật không còn cách nào mới tìm Đông Thu Luyện, coi như là bọn họ đã biết nhau từ nhỏ, nhưng từ sau chuyện kia tính tình của Đông Thu Luyện liền biến thành thế này, chính hẳn cũng không biết nên nói với cô cái gì, “Anh ta là người là chúng tôi tỉ mỉ chọn lựa, mọi phương diện đều là tốt nhất, làm sao có thể chết bởi chuyện ấu đả bang phái dễ dàng như vậy!”

“Người bên kia chính là nhắm vào anh ta, báo cáo của tôi rất rõ ràng!”

“Ở đâu rõ ràng, kết luận của cô không phải là hẳn bị người khác cố ý giết chết, là chết ngoài ý muốn, ở đâu rõ ràng!” Cuối cùng Lệnh Hồ Càn nhin không được nữa, âm thanh không tự giác lớn lên, Đông Thu Luyện cũng không có phản ứng nào, chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua Lệnh Hồ Càn!

“Gần đây anh nhường như có chút nóng tính thêm, nói chuyện lớn như vậy là không tốt cho thân thể của anh!” Lời nói này của Đông Thu Luyện không thể nghi ngờ chính là đổ dầu vào lửa, nhưng Lệnh Hồ Càn lại không

thể phát hoả, chỉ có thể ghen mà ngồi xuống, tận lực nén âm thanh của mình, “Vậy được, cô kể tóm lượt lại quá trình tử vong của anh ta đi!”

“Vết thương trí mạng là trên đầu, miệng vết thương trúng đến hộp sọ, làm cho hộp sọ bị vỡ mà chết, vết thương lớn nhỏ trên người có rất nhiều, đều là những vết thương không đáng kể là những vết thương không trí mạng, nhưng khi anh ta còn sống thì bị người khác tiêm một loại thuốc độc mới, nhưng sau khi chết vì để người ta không phát hiện nên đã bị tiêm một lượng lớn ma túy để che giấu việc khi anh ta còn sống bị người ta tiêm thuốc độc!”

“Thuốc độc mới?” Đột nhiên Lệnh Hồ Càn nghĩ đến cái gì đó, tựa như đã hiểu, nhìn Đông Thu Luyện vẫn là bộ dáng tỉ mỉ cẩn thận, tìm đâu ra được một cô gái như thế, “Lần này cô trở về, có trở về nhà không?”

“Tôi gả ra ngoài đã được 5 năm, anh có thấy tôi trở về nhà?” Đông Thu Luyện có chút buồn cười để văn kiện trong tay xuống, híp mắt nhìn Lệnh Hồ Càn, Lệnh Hồ Càn sờ mũi, kỳ thật Đông Thu Luyện nhỏ hơn anh mấy tuổi, nhưng khi ở trước mặt cô hẳn đều có cảm giác bản thân mới là đứa bé!

“Tin cô trở lại không có ai phong toả, không chừng vài ngày nữa ở Đông gia sẽ có động tĩnh, cô cũng biết sau khi Đông lão gia tử qua đời toàn bộ Đông gia liền...” Lời của Lệnh Hồ Càn chưa nói xong Đông Thu Luyện liền mạnh mẽ đứng lên, làm động tác rất lớn, Đông Thu Luyện là cố ý, Lệnh Hồ Càn nhìn sắc mặt khó coi của Đông Thu Luyện cùng mím môi không nói!

“Chuyện của Đông gia tôi sẽ giải quyết, không cần anh quan tâm! Chuyện ở quân đội đã xong, tôi đến cục cảnh sát, nếu về nguyên nhân cái chết của anh ta có vấn đề thì đến tìm tôi!” Đông Thu Luyện nói xong liền trực tiếp rời khỏi!

Lệnh Hồ Càn cười một tiếng, cầm điện thoại lên bấm một dãy số, chỉ nói một câu với đối phương, liền cúp điện thoại, “Tiểu Luyện đã trở lại!” Lệnh Hồ Càn nhìn điện thoại đã tắt, trên đó hiện lên: Anh trai!

Tiêu Hàn ôm Tiêu Dịch vào phòng làm việc, Quý Viễn sau khi đã sửa xong lịch trình một ngày đặt trước mặt của Tiêu Hàn, “Tổng giám đốc, đây là lịch trình hôm nay, lúc mười giờ ngài có một cuộc họp quốc tế, 2 giờ chiều có một cuộc hội nghị, 4 giờ tổng giám đốc có hẹn cùng đối tác, buổi tối Bùi tiểu thư hẹn ngài ăn cơm !”

“Chuyện buổi tối, từ chối!” Tiêu Hàn nói xong bắt đầu phê duyệt văn kiện, Tiêu Dịch ngoan ngoãn ngồi một bên xem sách, vóc người bé nhỏ, không hiểu sao làm lòng của Tiêu Hàn cảm thấy rất ấm áp !

“Ba, ba cùng vị kia của ngài bất hoà nên không cùng ăn cơm hả !” Tiêu Dịch giơ khuôn mặt nịnh nọt nhìn Tiêu Hàn !

" Đúng vậy, con đưa bé lanh lợi này còn muốn nói gì nữa !" Tiêu Hàn đùa Tiêu Dịch, lúc này Bạch Thiếu Hiền đi vào, trực tiếp ngồi bên cạnh Tiêu Dịch, Tiêu Dịch cũng hết sức tùy ý nằm lên người của Bạch Thiếu Hiền, "Bùi Tử Đồng còn ở phía dưới, xem ra buổi trưa nay không có ý định rời khỏi !"

"Vậy thì thế nào ?" Tiêu Hàn nhìn văn kiện đầu cũng không ngần lên, vốn là anh chỉ muốn vui đùa một chút thôi, nếu người nào tưởng là thật thì thật sự rất buồn cười !

"Bùi Tử Đồng không phải là người khác, sau lưng cô ta còn có Bùi gia, cậu cũng không nể mặt một chút sao ?"

"Bùi gia, Cô ta Bùi Tử Đồng chỉ là con gái riêng mà thôi, mặc dù Bùi gia hiện tại coi trọng cô ta, là vì cô ta còn có giá trị lợi dụng, còn đại tiểu thư Bùi gia nổi danh, thì lại được Bùi gia giấu vô cùng hoàn hảo, rất ít khi xuất

đầu lộ diện, Bùi Tử Đồng hiện đang làm minh tinh. Nói thật, tớ không nhìn ra được Bùi gia muốn áp chế cô ta nhưng tại sao lại đẩy cô ta lên cao ?"

"Đây cũng là lời nói thật, nữa đường nhặt được một cô con gái, nếu là người có thể mang lợi ích cho Bùi gia thì có thể lợi dụng một chút !" Bạch Thiếu Hiền nói xong cũng cười một tiếng, "Đúng rồi, buổi chiều lão hồ ly đối tác kia muốn đến đây, cậu nên cẩn thận một chút, lão hồ li đó rất khó đối phó, tớ cảm thấy ông ta vừa ý cậu, con gái của ông ta tuổi cũng không nhỏ !"

"Con gái của ông ta không phải được gả cho đại thiếu gia Lệnh Hồ sao, ông ta còn có con gái..." Tiêu Hàn để cây viết trong tay xuống, như đang suy nghĩ !

"Ông ta có hai người con gái, một đứa con trai, có phải rất có phúc hay không ! Nhưng mà khẩu vị rất lớn, bợ đỡ được Lệnh Hồ gia, hiện tại muốn bám lấy Tiêu gia, không sợ bị đè rồi chết sao !" Bạch Thiếu Hiền cảm thấy Tiêu Dịch nằm trên người mình có chút dị thường, "Tiêu Dịch có phải cảm thấy khó chịu ở đâu không ?"

"Không có ạ !" Tiêu Dịch cười đi đến chỗ đồ ăn vặt trước mặt Tiêu Hàn vì cậu mà chuẩn bị, đi qua một vòng chỉ lấy một ít trái cây, còn Tiêu Hàn cùng Bạch Thiếu Hiền nói chuyện, hoàn toàn không chú ý đến Tiêu Dịch ngồi ở một bên nghe hết sức cẩn thận !

Đợi đến sau khi Bạch Thiếu Hiền rời khỏi, Tiêu Hàn bắt đầu xử lý những công việc còn dang dở, không chú ý đến Tiêu Dịch đã mở máy tính, nhập bốn chữ «Xí nghiệp Đông gia», từ khoá đó xuất hiện rất nhiều tin tức, hai mắt Tiêu Dịch mở to cẩn thận xem tin tức !

Dường như không thấy tin hữu dụng, cậu một lần nữa nhập tìm tin tức của Lệnh Hồ gia, cái này cho cậu rất nhiều tin tức mà cậu chưa thấy, tin tức

trên đầu là : " Lệnh Hồ gia cùng Đông gia kết làm vợ chồng, ông trời tác hợp, trai tài gái sắc ! "

Tiêu Dịch nhìn rất nhiều ảnh chụp trên màn hình, nhưng sắc mặt càng xem càng sầm xuống...

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cha Con Đông Gia

Buổi chiều, Tiêu Hàn vừa kết thúc hội nghị trở lại phòng làm việc của anh, đã nhìn thấy Tiêu Dịch đã ngủ trong phòng nghỉ của phòng làm việc, Tiêu Hàn cởi quần áo của Tiêu Dịch ra, đem Tiêu Dịch ôm lấy: “Ba..” Tiêu Dịch tựa hồ bị đánh thức, dụi dụi mắt, nhưng lại còn buồn ngủ, “Ba trở lại!”

Tiêu Hàn cảm thấy trong lòng rất ấm áp, nhẹ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dịch một cái, “Ngoan ngủ tiếp một chút nữa đi, đợi lát nữa ba dẫn con đi ăn cơm!”

Tiêu Dịch nhu thuận gật đầu, Tiêu Dịch điều chỉnh nhiệt độ trong phòng sau đó đóng cửa rời khỏi, Tiêu Dịch lại ngồi dậy, mở máy tính, bên kia xuất hiện một người đàn ông lớn tuổi, khoảng 70 tuổi, nhưng tinh thần lại vô cùng khoẻ mạnh, nhất là ánh mắt nhìn kia cùng Tiêu Dịch hết sức tương tự, chỉ là màu sắc con người không giống nhau mà thôi!

“Sao lại dễ dàng trốn được tiểu tử thúi kia, có phải tiểu tử thúi kia bắt nạt cháu không!” Lão gia tử nói chuyện hết sức cứng cáp hữu lực, hoàn toàn không giống như ông lão đã 70 tuổi, một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi ngồi cạnh ông lão, cùng Tiêu Hàn có bảy phần tương tự, đây là ba của Tiêu Hàn còn ông lão kia là ông nội của Tiêu Hàn!

“Ông cố, ba mới không có bắt nạt cháu, cháu nói cho ông biết, ở nơi này có rất nhiều chỗ đi chơi, cháu ở chỗ này đi chơi rất nhiều chỗ đó...” Tiêu Dịch giống như đang phô trương chọc cho hai người bên kia vui vẻ!

Bên này, Tiêu Hàn vừa đi ra ngoài Quý Viễn liền chạy đến, “Tổng giám đốc, Đông tổng cùng quản lí đã tới, họ đang ở phòng tiếp khách!” Tiêu Hàn gật đầu nhẹ, “Quản lí? Là ai?”

“Là con gái thứ của Đông gia – Đông Thanh Tư!” Tiêu Hàn vẫn cười một tiếng, Đông gia muốn đem xí nghiệp năm vững trong lòng bàn tay sao, nói thật, nếu là năm năm trước xí nghiệp của Đông gia có thể làm cho Tiêu Hàn cân nhắc một chút có thể không thể đắc tội được, nhưng hiện tại rất rõ ràng là không cần, năm năm sau xí nghiệp của Đông gia không còn mạnh mẽ như trước, nếu không dựa vào quan hệ của Lệnh Hồ gia, nói không chừng đã bị người khác xơi tái rồi!

“Tiểu tổng!” Tiêu Hàn đi vào phòng tiếp khách, Đông Tu nhìn thấy Tiêu Hàn liền cười đứng lên, “Tiêu tổng!” Người nói chuyện là một cô gái hơn hai mươi, cách ăn mặc chỉnh chu, trang phục công sở vừa người làm cho Tiêu Hàn nhớ đến người phụ nữ kia, Tiêu Hàn chỉ cười, “Đông tổng, đợi lâu!”

“Không phải không phải, Tiêu Hàn có thể rút ra thời gian gặp mặt chúng tôi, chúng tôi đã thập phần cảm kích...” Lời nói qua lại, Tiêu Hàn đều có thể tiến lui thoả đáng, Đông Tu không phải là lần đầu tiên cùng Tiêu Hàn giao thiệp, lần đầu tiên thấy Tiêu Hàn là 5 năm trước, nhưng bây giờ Tiêu Hàn so với khi đó càng thành thực, gặp ai cũng là ba phần cười, nhưng đây mới là chỗ lợi hại của Tiêu Hàn, có thể làm cho người khác vứt đi tính mạng!

Đây cũng là lí do là ông ta không dám đắc tội với Tiêu Hàn, không chỉ bởi vì sau lưng anh ta là Tiêu gia, mà còn vì Tiêu Hàn là người mà ông hiện giờ đang cầu cạnh!

Đông Thanh Tư có vóc người rất khá, cao 1m65, chân mang một đôi giày cao 5 - 6cm, xinh đẹp động lòng người, nhất là khi cười một tiếng ở hai bên gò má xuất hiện hai cái lúm đồng tiền nhỏ, làm cho người ta hết sức

yêu thích, hơn nữa Đông Thanh Tư biết bản thân ả có ưu điểm cùng sở trường là gì, chiếm được không ít tình cảm của các thiếu gia! Hai mắt mở to thỉnh thoảng nhìn chăm chăm Tiêu Hàn, nhưng lại lộ ra sự thẹn thùng của thiếu nữ!

Thật sự rất tuấn tú, Đông Thanh Tư đã nhìn qua nhiều người đẹp trai, nhưng bộ dáng giống như Tiêu Hàn thì là lần đầu tiên, tà mị cùng ôn nhuận được thể hiện rất tốt trên người anh ta, nhất là đôi mắt màu lam mị hoặc lòng người, Đông Thanh Tư tự nhủ trong lòng phải nắm được người đàn ông này!

Chị gái của ả không bằng ả nhưng lại được gã cho đại thiếu gia của Lệnh Hồ, về sau vinh hoa phú quý, ả không chỉ có bộ dáng xinh xắn lại có học thức, tuổi nhỏ đã được ngồi lên vị trí quản lí, cũng chỉ có ả mới xứng đôi với Tiêu Hàn! Đông Thanh Tư nhìn Tiêu Hàn lại tiếp tục mộng đẹp của bản thân!

Đông Thanh Tư cũng nghe nói Tiêu Hàn có con trai, nhưng Đông Thanh Tư không để ý, đứa trẻ đó nhất định là do một người phụ nữ sinh sau lưng anh, nếu mà ả được gã cho Tiêu Hàn, đứa trẻ đó không trở thành mối uy hiếp, Đông Thanh Tư đã tính toán rất cẩn thận!

“Tiêu tổng, cậu xem sắc trời không còn sớm, có muốn dùng một bữa cơm!” Đông Tu vốn không tiện mở miệng, nếu một lúc nữa Tiêu Hàn có việc bận thì sao, nhưng Đông Thanh Tư lại đưa chân liên tục đá Đông Tu, ý của con gái ông ta hết sức rõ ràng, nhất định là coi trọng Tiêu Hàn, nếu hai người có thể đến với nhau đây chính là chuyện tốt nha, việc của ông cũng có thể dễ dàng hoàn thành!

Nhìn toàn bộ người ở thành phố C, người có thể sánh với con gái ưu tú của ông ta chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, con gái ông ta cùng Tiêu Hàn có chút khả năng!

Tiêu Hàn cười cười, nhưng làm cho ả không thấy rõ tâm tư của Tiêu Hàn, Tiêu Hàn chỉ đưa tay nhìn đồng hồ, đây là thói quen của Tiêu Hàn, “Có thể, coi như là ăn mừng chúng ta đạt được hiệp nghị, ngày mai sẽ có người đưa hiệp nghị này qua, con trai tôi còn trong phòng làm việc, Đông tống cùng Đông quản lí nếu không ngại thì đi trước đi, tôi một lát nữa sẽ đến!”

Đông Thanh Tư muốn đi cùng Tiêu Hàn, nói nhiều như vậy chỉ mong cơ hội đến gần Tiêu Hàn, đợi đến khi Tiêu Hàn rời đi, Đông Thanh Tư trừng mắt nhìn Đông Tu: “Ba, sau lại ngăn cản con!”

“Tiêu Hàn là ai, có dạng phụ nữ nào mà anh ta chưa gặp qua, phụ nữ tự đưa đến cửa rất nhiều, con vội vã như vậy làm gì, sẽ làm cho anh ta coi thường con!” Lời Đông Tư vừa nói cũng làm cho Đông Thanh Tư ngẫm lại, xác thực là có đạo lí này, muốn nhưng không ăn được, như vậy thì bản thân ả mới có thể đến gần tâm của Tiêu Hàn, Đông Thanh tư cười kéo tay của Đông Tu: “Ba là tốt nhất, ba hiểu con nhất!”

“Ba không thương con thì thương ai, thật là, chúng ta đi trước thôi!” Nói xong liền rời đi, không biết được đoạn đối thoại này bị Tiêu Hàn nghe hết, Tiêu Hàn đem máy theo dõi trên máy tính tắt đi, thật đúng là tham lam, nhưng mà chỉ là lòng tham của phụ nữ, còn mưu toan gả vào Tiêu gia, cũng không nhìn bản thân có bao nhiêu cân lượng!

Tiêu Hàn đi vào phòng ngủ, Tiêu Dịch đã tự mặc quần áo chỉnh chu ngồi trên giường: “Ba, thời gian của ba rời khỏi là 2 tiếng lẻ năm phút!” Tiêu Dịch vểnh cái miệng nhỏ nhìn Tiêu Hàn!

Tiêu Hàn không biết thói quen dấu môi là học của ai, Tiêu Hàn chỉ cười, đưa tay ôm Tiêu Dịch vào lòng, Tiêu Hàn cùng Đông Thu Luyện ôm không giống nhau. Đông Thu Luyện ôm rất ấm áp thoải mái, Tiêu Hàn ôm rất ấm áp, nhưng lại làm cho Tiêu Dịch có cảm giác hết sức thoả mãn, nhất khuôn mặt đầy vẻ nuông chiều làm cho Tiêu Dịch cảm thấy ba của cậu thật tốt!

“Làm tiểu thiếu gia đợi lâu, đi thôi, dẫn con đi ăn ngon!” Tiêu Hàn cười ôm Tiêu Dịch ra ngoài!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Kết Hôn Là Chuyện Nhà Tôi

Đông Thanh Tư cùng Đông Tu ngồi trong phòng ăn đợi hơn nữa tiếng, Đông Thanh Tư có chút nhịn không được nói : "Ba, anh ta không phải là cố ý chứ !"

"Chúng ta đang cầu cạnh anh ta, đợi một chút thì có làm sao, con chính là ngồi không yên, ba đã sớm nói với con, chị của con mặc dù không có học cao như con, nhưng chị của con đủ kiên nhẫn, nếu không thì sao có thể gả vào Lệnh Hồ gia !"

Đông Tu nhẹ nhàng cảnh cáo Đông Thanh Tư, nhưng không nói nặng một lời nào, "Nếu không phải Lệnh Hồ Càn phản đối quyết liệt như vậy, không chừng chị của con đã sớm gả cho Lệnh Hồ Mặc !"

"Lệnh Hồ Càn !" Đông Thanh Tư miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm , trong đầu xuất hiện một người đàn ông với tư thế oai hùng cao ngất, "Chị gả đi thì sao, Lệnh Hồ gia cũng không chào đón chị ấy!"

Quan hệ của Đông Thanh Tư cùng chị ruột của ả là Đông Thanh Nhiên không tốt như bên ngoài, hai người chỉ hơn kém nhau 2 tuổi, nhưng Đông Thanh Nhiên là con gái trưởng, cho nên Đông Thanh Tư không thể không nhượng bộ, hơn nữa Đông Thanh Tư mọi thứ đều tốt, rất được vợ chồng Đông Tu yêu thích, tất nhiên cũng chèn ép Đông Thanh Nhiên một bậc !

Nhưng Đông Thanh Nhiên thế nhưng lại được gả cho Lệnh Hồ Mặc, đây quả thật làm cho Đông Thanh Tư cảm thấy không thể vui nổi, Lệnh Hồ gia ở thành phố C không tầm thường, Lệnh Hồ gia đời đời kiếp kiếp đều giữ chức vụ quan trọng trong quân đội, ngoại trừ Lệnh Hồ Mặc làm thương gia,

cha của Lệnh Hồ Mặc đang là tư lệnh của bộ quân khu nào đó, em trai của hắn Lệnh Hồ Càn tuổi còn trẻ nhưng lại là thượng tá trong quân đội, cho nên Lệnh Hồ gia ở Hoa Hạ là gia tộc lớn !

"Các người đã đợi lâu, thật sự xin lỗi!" Khi phục vụ mở cửa, cha con họ Đông nhìn thấy Tiêu Hàn ôm một đứa trẻ khoảng 4 - 5 tuổi, theo sau Tiêu Hàn là trợ lí Quý Viễn, trong tay Quý Viễn cầm đồ của Tiêu Dịch, Tiêu Dịch vốn đang hà hơi không ngớt, đột nhiên nhìn thấy hai người đang ngồi kia, tựa như đang hào hứng, tò mò nhìn chăm chăm hai người !

"Chào bác, chào dì!" Tiêu Dịch ngọt ngào gọi một tiếng, Đông Tu cười nhìn hai người có bảy tám phần giống nhau, thế lực của Tiêu gia lớn, ánh chụp của phóng viên cũng không dám đăng báo, vốn Đông Tu còn tưởng rằng là con riêng, nhưng bây giờ nhìn tựa như là không phải!

Tiêu Dịch cười tủm tỉm tùy ý đến hai người Đông gia quan sát, Tiêu Dịch kéo kéo tóc trên đầu vì do ngủ nên có chút dựng lên, Tiêu Dịch đưa tay đê tóc, cái mũi thanh tú không tự giác hắt hơi một cái, bàn tay non mềm vượt mũi, đôi mắt màu lam mở lớn, hết sức đáng yêu, "Tiêu tổng, con của ngài thật sự rất đáng yêu !"

Tiêu Hàn cười một tiếng, ôm Tiêu Dịch ngồi xuống, Tiêu Hàn ngồi bên cạnh Đông Tu, Đông Tu ngồi bên cạnh Đông Thanh Tư, Đông Thanh Tư tuổi không lớn nhưng lại bị Tiêu Dịch kêu một tiếng dì, khi bị gọi thật sững sờ, nhìn Tiêu Dịch lúc này như một tiểu thiếu gia chân chính ở bên có Quý Viễn hầu hạ, thỉnh thoảng gật đầu hoặc là nói cái gì đó, giống như là một đại nhân nhỏ !

À vốn tưởng tiểu tử nhỏ đó con riêng sẽ không uy hiếp ả, nhưng giờ lại tựa như không phải như vậy, nhìn thấy được Tiêu Hàn hết sức yêu thương đứa bé này, quan trọng hơn đứa bé này được gia giáo rất tốt, không phải là gia đình nghèo có thể bồi dưỡng ra được !

Sau một hồi hàn huyên, phục vụ mang thức ăn vào, cha con họ Đông nhìn chăm chăm hai người không rời mắt, cầm đũa, gắp thức ăn, nhúu mào, uống nước...

Thần thái cùng động tác của hai cha con (Tiêu Hàn và Tiêu Dịch) căn bản là giống nhau như đúc, tựa như trải qua nhiều cuộc huấn luyện !

Kỳ thật cũng không trách được, từ nhỏ Tiêu Dịch theo bên cạnh lão gia tử, cũng chính là cha của Tiêu Hàn, mọi giáo dỡng gì đó đều làm tốt, quy củ của Tiêu gia đều hết sức nghiêm khắc, quy củ đều là bồi dỡng ra được, nhưng thói quen có thể nói là thiên tính của cha con !

"Dì, sao không ăn cơm ? Giảm cân sao ?" Tiêu Dịch nhìn Tiêu Hàn đem một phần của rau cải đặt ở trước mặt của Tiêu Dịch, Tiêu Dịch không tự giác nhúu mào, bất mãn trừng mắt nhìn Tiêu Hàn, "Ba, người ta vừa rồi đã ăn rau rồi !"

"Con có ăn hay không, ba biết, trẻ con không nên kén ăn !" Tiêu Hàn nói xong gắp một phần bông cải xanh đặt trong chén của Tiêu Dịch, Tiêu Dịch gắp bông cải xanh lên nhìn Đông Thanh Tư, Đông Thanh Tư cười nói, "Không có, vừa rồi dì ăn liên tục, chỉ có con không chú ý mà thôi !"

"A... " Tiêu Dịch nói xong cũng cúi đầu nhìn bông cải xanh trong chén mà dâm dâm, lá rau muốn nát hết, "Ba, con cảm thấy hôm nay con bổ sung vitamin đã nhiều, không cần bổ sung nữa, phần rau này ba ăn đi !"

Tiêu Dịch nói xong như một tên trộm chuẩn bị đem phần rau kia bị râu dâm nát đặt ở trong chén của Tiêu Hàn, Tiêu Hàn ưu nhã uống một ngụm rượu đỏ, "Hôm nay con ăn không ít kẹo, nếu ba đem chuyện này nói với mẹ con..." Tiêu Hàn nhìn Tiêu Dịch đang cầm đũa lơ lơ giữa không trung sau đó lại đưa về chén của cậu, Tiêu Dịch bất mãn quệt mồm, "Hừ... Thực ngậy thơ, ông nội nói, trẻ con mới thích mách lẻo !"

"Con tiểu tử này, đừng được voi đòi tiên, ba là đang giám sát con a !" Tiêu Hàn nói xong hướng về phía Tiêu Dịch đang giơ một " quả dấm ", Tiêu Dịch lại vuốt vuốt tóc bản thân !

"Con chỉ là nói thật, ông cố cũng nói, chơi với nhau thì không nên mách lẻo, hiện tại con không muốn chơi với ba nữa !" Cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Dịch không ngừng nói, nhưng lại ăn phần rau trong chén !

Nhìn hành động của hai cha con, trong lòng của hai cha con Đông gia có chút khó chịu, Đông Tu lại cười một tiếng, "Tiêu tống khi nào kết hôn, thế nào mà chúng tôi không biết a !"

"Ba cùng mẹ kết hôn không cần phải thông báo cho mọi người hết chứ !" Tiêu Dịch vốn không vui, quệt mồm trả lời Đông Tu, trên mặt tươi cười của Đông Tu không nhịn được co rút, chỉ có thể phẫn nộ cười một tiếng, Tiêu Hàn trừng Tiêu Dịch một cái, "Tại sao lại cùng bác Đông nói chuyện như vậy !" Nhưng rất rõ là Tiêu Hàn không tức giận !

Nhưng với thái độ của Tiêu Hàn đã gián tiếp thừa nhận chính mình đã kết hôn, tin tức này làm trong lòng cha con Đông gia hai người nổ oanh, Đông Tu là lão hồ ly, biểu hiện không có rõ ràng, ngược lại Đông Thanh Tư không giống vậy, Đông Thanh Tư vốn hết sức hài lòng Tiêu Hàn, cảm thấy chỉ có người đàn ông mới xứng đôi với ả ta, làm sao có thể tiếp nhận được một người đàn ông đã kết hôn, thì ra đứa nhỏ này căn bản không phải là con riêng !

"Tiêu tống thế nào lại không cho người khác biết ..." Sắc mặt Đông Thanh Tư có chút khó coi !

"Đây là chuyện của nhà tôi, còn nữa, mẹ của tiểu Dịch cũng không thích xuất hiện trước mặt mọi người !" Tiêu Hàn vừa nói vừa lấy khăn giấy giúp Tiêu Dịch lau miệng, Tiêu Dịch nhìn hai người đối diện, cố làm ra vẻ ngây

thơ nói, "Bác, dì, sắc mặt của hai người rất khó coi nha, có phải bị bệnh rồi sao !"

"Không có, sao lại bị bệnh, con tên là Tiểu Dịch sao ?" Đông Thanh Tư cố làm ra vẻ mặt nịnh nọt, Đông Thanh Tư đối với vẻ ngoài của ả hết sức vừa lòng, ả tin tưởng chỉ còn ả cố gắng, nhất định sẽ có được Tiêu Hàn !

"Đúng vậy, vậy dì tên gì ?" Tiêu Dịch hướng về Đông Thanh Tư cười ngọt ngào, Đông Thanh Tư chỉ cảm thấy đứa bé này nhất định rất thích ả, nhưng Tiêu Hàn cùng Quý Viễn lại không cho là vậy, Tiêu Dịch kế thừa tính cách của ba mẹ, khi lạnh lùng thì lại giống như Đông Thu Luyện, nhưng nếu là trong lòng đang tính toán chuyện gì thì lại giống Tiêu Hàn, bộ dáng này giống như một con tiểu hồ ly !

"Dì tên là Đông Thanh Tư !" Đông Thanh Tư nói xong liền cố ý ngồi cạnh Tiêu Dịch, bộ dáng giống như là ba người bọn họ là người một nhà, Đông Thanh Tư đưa này néo néo mặt Tiêu Dịch,"Tiểu Dịch thật đáng yêu !"

"Cám ơn dì, mẹ nói không cho người lạ chạm vào mình, nếu không sẽ dễ dàng bị lừa rồi bán đi !"Tiêu Dịch nói xong lấy khăn giấy lau ở chỗ bị Đông Thanh Tư néo, " Sao lại cảm thấy như có bị dính gì đó, thật khó chịu, ba, ba xem một chút, có phải có thứ gì đó không ?"

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Mau Khen Ngợi Con Đi

“Không có nha, có phải bị dị ứng không?” Tiêu Hàn ôm lấy Tiêu Dịch, hướng về phía cha con Đông gia ngượng ngùng cười, “Ngượng ngùng! Thằng bé không thoải mái, chúng tôi rời đi trước, bữa cơm này ghi cho tôi!” Nói xong, ba người nhanh chóng rời đi như một trận gió, hai cha con họ Đông đứng như vậy đến nửa ngày mới lấy lại được tinh thần!

“Tiêu Hàn quả nhiên là danh bất hư truyền, coi như là hai nhà đã hợp tác thì ba vẫn không thể đoán được anh ta muốn gì!” Đông Tu thở dài, nếu có thể ôm được cây cổ thụ Tiêu gia này, thì Đông gia sẽ phồn vinh lâu dài, nhưng mà...

“Con mặc kệ, người đàn bà kia nếu so với con chắc chắn là không tốt, con nhất định sẽ ngồi lên vị trí Tiêu phu nhân! Nếu Tiêu gia không dám để người đàn bà đó lộ diện, đến cả hôn lễ cũng bí mật, nếu không có điều gì mờ ám thì sao lại bí mật, chính là người đàn bà kia không có bản lĩnh, con không tin, còn có ai xứng với anh ấy!” Đông Thanh Tư đang mơ mộng!

Bên này Tiêu Hàn vừa mới ôm Tiêu Dịch lên xe, liền nhẹ nhàng vỗ một cái vào mũi nhỏ của Tiêu Dịch, “Tên tiểu quỷ con, nói ba nghe một chút, có phải con chán ghét bọn họ không?”

Nói thật, hai cha con ở cùng với nhau thời gian chưa lâu, nhưng Tiêu Hàn ở trên thương trường bao nhiêu năm, điểm nhỏ này của Tiêu Dịch sao có thể giấu được Tiêu Hàn anh, Tiêu Dịch cười hì hì nịnh nọt đưa tay ôm Tiêu Hàn, “Ba, bọn họ thật sự rất đáng ghét, ba không biết bọn họ chính là cáo chúc tết gà hay sao?”

Tiêu Hàn nghe được ý này liền sửng sờ, thì ra trong mắt con trai anh chính là một con “gà” “Sao con biết họ giả tạo?”

“Con biết nha, ba cùng chú Bạch nói chuyện, con đều nghe được, hai người nói ông già kia là lão hồ ly, ba đừng thấy con là đứa trẻ liền cho rằng là con không hiểu!” Ánh mắt của Tiêu Dịch muốn nói, mau khen ngợi con đi, mau đến khen con đi, ba thấy con thật lợi hại!

Tiêu Hàn vừa bực mình vừa buồn cười, việc này, khó trách lão gia tử lại thích...

Đông Thu Luyện ngồi trên xe quân đội, rất nhanh đã ra khỏi quân doanh, trên đường còn nhận được tin nhắn của Lệnh Hồ Càn: “Tiểu Luyện, ba mẹ rất nhớ cô, cô cũng lâu rồi không có đi bá tử bác trai bác gái, khi hết bận chúng ta cùng đi bá tử bọn họ!”

Đông Thu Luyện ngồi ở ghế sau xe, nhắm mắt lại, trong đầu cô rất loạn, đã 5 năm cô không có về, thành phố C đã thay đổi rất nhiều, nhưng cái dễ dàng thay đổi nhất chính là lòng người trở nên nhẫn tâm hơn, Bạch Thiếu Ngôn thấy Đông Thu Luyện nhắm mắt dường như thì tính tắt máy truyền thanh!

“Bản tin mới vừa nhận được, tập đoàn Tiêu thị cùng Xí nghiệp Đông gia đã đạt thành hiệp nghị, Xí nghiệp Đông gia có thể cùng Tiêu Thị hợp tác là sự kết hợp mạnh mẽ...” Đông Thu Luyện nghe được đài truyền thanh đã bị tắt, Đông Thu Luyện mở mắt ra nhìn Bạch Thiếu Ngôn, Bạch Thiếu Ngôn theo Đông Thu Luyện hơn một năm, cũng hiểu được Đông Thu Luyện, vội vàng mở đài truyền thanh đã bắt đầu vào quảng cáo, “Tắt đi, đem những tài liệu kia cho tôi, tôi xem một chút!”

“Được!” Bạch Thiếu Ngôn đem tài liệu đưa cho Đông Thu Luyện, nhưng khi Đông Thu Luyện mở được một trang lại không lật tiếp, Bạch Thiếu

Ngôn rất ít khi thấy Đông Thu Luyện thất thần như vậy, nhưng lại không dám nói gì!

Triệu Minh đã nhận được điện thoại của Lệnh Hồ Càn từ sớm, hẳn đã đứng ở cửa đồn cảnh sát mà chờ, mọi người cũng tò mò vị pháp y có chuyên môn từ nước ngoài này là có bản lĩnh gì, tư liệu về vị pháp y đó rất ít!

Đông Thu Luyện vừa xuống xe nhận được rất nhiều ánh mắt chăm chú nhìn cô, mặc dù ảnh trong tư liệu là một ảnh không đội mũ, mọi người đều biết Đông Thu Luyện rất trẻ tuổi, nhưng đến khi nhìn thấy người thật thì cảm thấy thật sự không thích hợp với nghề này (ý nói là pháp y không thích hợp với Đông Thu Luyện), trên xe Đông Thu Luyện đã ngủ được một chút, cho nên đầu tóc không như thường ngày búi lên mà lại là xoã tùy ý, tóc của Đông Thu Luyện rất dài, sắp đến hông, phía dưới có chút xoắn, tóc màu nâu đậm, trên mặt không có chút phấn nào, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác lạnh lùng xa cách!

“Đông pháp y, rốt cuộc ngài đã tới, xin mời vào trong!” Triệu Minh rất trông Đông Thu Luyện đến, vụ án này đã treo lâu rồi, bất kể là người trong thành phố này hay là thành phố bên cạnh đều rất coi trọng, hiện tại internet đang phổ biến, cư dân mạng cũng đang thảo luận rất quyết liệt, nếu không nhanh chóng phá án thì áp lực rất lớn!

“Không cần, trực tiếp đến phòng giải phẫu luôn đi, tôi tin rằng anh còn vội hơn tôi!” Triệu Minh không nói gì thêm, chỉ bước đi phía trước dẫn đường, xác thực, Triệu Minh không phải là người hiểu về phụ nữ, nhất là Đông Thu Luyện là người giỏi giang này!

“Vụ án này phát hiện đầu tiên là vào tháng 2 năm nay, người chết được phát hiện ở bờ con sông bỏ hoang, người chết chỉ sáu tuổi, phần dưới cơ thể có dấu vết bị xâm hại, trên mặt ngoại trừ có vết thương trí mạng ở cổ thì không có vết thương nào, hung thủ không để lại bất kì manh mối hữu hiệu

nào, hơn nữa đã xuất hiện liên tiếp 2 vụ án nữa, thời gian cách nhau là bốn tháng!” Triệu Minh thuật lại toàn bộ vụ án, trong con người Đông Thu Luyện chợt loé lên một tia khác thường!

Dù sao cô đã xem qua ảnh chụp, ba đứa bé chết đều là các bé gái, hơn nữa tuổi không lớn lắm, nhỏ nhất là năm tuổi, so với Tiểu Dịch thì lớn hơn một tuổi, kể từ khi trở thành mẹ, Đông Thu Luyện đối với vụ án mà có trẻ em thì lúc nào cô cũng có phá lệ chú ý!

“Không có phát hiện manh mối nào giá trị?” Bạch Thiếu Ngôn hết sức khó hiểu, theo lý thuyết mà nói thì 3 vụ án giống nhau như thế thì rõ ràng là cùng một hung thủ gây nên!

“Không phải, mọi người làm giải phẫu liền biết được nguyên nhân!” Triệu Minh thờ dài một hơi nói, “Kẻ này đến heo chó cũng không bằng, sớm muộn gì tôi cũng làm thịt hẳn!”

“Triệu đội trưởng không nên tức giận, khi đến đây tôi đã nhìn đại khái quá trình của vụ án, từ giờ đến khi giải phẫu chưa kết thúc tôi không có thể cho anh một kết luận chính xác, nhưng nếu anh tin tôi, trước hết anh đi điều tra xem có xe đông lạnh nào khả nghi hay không, chính là loại xe có thể đi tùy ý!” Đông Thu Luyện nói xong đã vào phòng vô trùng!

Triệu Minh bị ngăn ở cửa, Bạch Thiếu Ngôn đứng bên ngoài nói vờ Triệu Minh, “Tin lời thầy của tôi, hẳn là thầy tôi nhìn ra cái gì ở ảnh chụp, dù sao hiện tại các anh không còn đường xoay sở, vậy thì dựa vào manh mối này điều tra một chút, biết đâu có bất ngờ, tôi vào trong trước!” Đông Thu Luyện nói chuyện lúc nào cũng không giải thích rõ ràng, Bạch Thiếu Ngôn là người chịu trách nhiệm giải quyết mọi chuyện sau đó!

“Thầy, người nói những đứa trẻ kia đã bị đông lạnh?” Bạch Thiếu Ngôn giúp Đông Thu Luyện kéo khoá ở đằng sau áo lên!

“Chắc vậy, nhìn ảnh chụp thi thể của những đứa trẻ kia có thể suy đoán là sau khi chết bị đông lạnh, thời gian tử vong hẳn không phải là các pháp y trước suy đoán, không cần nói nhiều, cùng tôi vào thôi, cậu làm trợ giúp tôi, chuyện rất vội!” Đông Thu Luyện vừa nói vừa giúp Bạch Thiếu Ngôn kéo khoá áo, Bạch Thiếu Ngôn hết sức cao hứng, cuối cùng cũng có thể tự mình động thủ!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thời Gian Tử Vong Không Chính Xác

Một lần nữa Đông Thu Luyện đi ra là buổi tối, một cảnh sát đi đến nói: “Triệu đội trưởng có nói, đợi ngài ra liền dẫn ngài đi ăn cơm, ở đây chúng tôi chỉ có căn tin, mong ngài bỏ qua!” Thực ra thức ăn ở cục cảnh sát cũng không tệ lắm, hai năm trước khi mọi người làm thêm giờ đều đi ăn ở bên ngoài, lâu dần trong cục cũng chi ngân sách để xây căn tin, hết sức thuận tiện, vô luận là trẻ thế nào cũng có cơm ăn!

“Ừm” Đông Thu Luyện đưa tay vuốt vuốt mi tâm, “Một lát nữa gọi người trong cục pháp y đến, tôi có chuyện muốn nói!” Bạch Thiếu Ngôn lúc này đã ra ngoài, chỉ cảm thấy toàn thân không có chút sức lực nào, khi bọn họ đi đến đây đã mất 3 tiếng, có hơn 2 tiếng là đi trên đường gập ghềnh, trong lòng đã cảm thấy không thoải mái!

Khi vào giải phẫu thấy những thi thể này, nhất thời nhin không được liền phun ra ngoài, Đông Thu Luyện lạnh nhạt liếc cậu một cái, “Nhanh dọn dẹp, đừng làm ô nhiễm thi thể!” Bạch Thiếu Ngôn nhất thời cảm thấy hết sức oan ức!

Kỳ thực, không thể trách cậu nha, hung thủ quả thật là phát điên, những thi thể này hết sức thê thảm, chính Đông Thu Luyện là người có kinh nghiệm phong phú nhưng khi nhìn những thi thể này cũng muốn nôn, đặc biệt là những đứa trẻ này không lớn hơn con cô, mặc dù Đông Thu Luyện lạnh lùng như thế thì trong lòng cũng khó tránh khỏi xúc động!

Chẳng trách cấp trên cứ quan sát chặt chẽ đến vậy, không tiếc sử dụng thế lực lớn cùng quân đội cướp người, Đông Thu Luyện cùng Bạch Thiếu

Ngôn đến căn tin, lúc này cũng gần 8 giờ nhưng người ở căn tin rất nhiều, người cảnh sát đi theo Đông Thu Luyện giải thích: “Triệu đội trưởng phát hiện một ít manh mối, vừa mới cho bọn họ ra ngoài, những người đó đều là người của tổ trọng án!”

Đông Thu Luyện chỉ qua loa nhìn bọn họ một chút, nhìn ra được trên khuôn mặt của bọn họ đều hiện lên vẻ mệt mỏi, nhưng lại mơ hồ mang theo một chút vui sướng, Đông Thu Luyện cùng Bạch Thiếu Ngôn tìm một chỗ tùy ý ngồi xuống, lúc này Triệu Minh đã đi tới, vội vã, không thể nói là đi nói chuẩn xác chính là xông tới, vọt đến chỗ của Đông Thu Luyện liền dừng lại, thở hổn hển từng ngụm: “Sao cô điều tra xe đông lạnh?”

“Triệu đội trưởng, ngài ngồi xuống trước đã, trước hết nên để lão sư ăn cơm trước, ngoại trừ ăn sáng thì đến giờ thầy tôi chưa ăn gì hết, một lát nữa còn phải vào phòng giải phẫu!” Bạch Thiếu Ngôn cười mời Triệu Minh ngồi xuống, Triệu Minh thấy Đông Thu Luyện cũng không ngẩng đầu lên, chỉ yên lặng ăn cơm, trước mặt rõ ràng là cải trắng đậu phụ, cải xanh xào thịt, nhưng sao khi nhìn cô ăn thì giống như là đang ăn sơn hào hải vị, Đông Thu Luyện nâng tay hay nhắc chân đều ưu nhã như vậy, không nhanh không chậm, nhưng lại làm người ta nhìn cảm thấy vui lòng!

Triệu Minh là tổ trưởng tổ trọng án, là đại đội trưởng của khoa hình sự trinh sát, bọn họ xem trọng nhất là hiệu suất, lúc bọn họ theo dõi nghi phạm thì mọi bữa chỉ có bánh mì cùng mì tôm, hơn nữa trong đội đàn ông chiếm đa số, ăn cơm đều như hùm như sói, đâu giống như Đông Thu Luyện hiện tại, Đông Thu Luyện coi như cũng được đi, nhưng Bạch Thiếu Ngôn cũng ung dung ăn cơm, dáng vẻ hai người như đúc, đều rất tao nhã!

Triệu Minh có chút nóng nảy, thật vất vả mới có chút manh mối, hẳn phải nắm chặt thời gian, kẻ đó cực kì hung ác, để đảm bảo rằng hẳn không thể tìm người khác để ra tay, Triệu Minh chăm chú nhìn Đông Thu Luyện, dưới ánh mắt nóng rực của Triệu Minh thì Đông Thu Luyện vẫn duy trì tốc

độ ăn như cũ, lại ung dung lấy khăn tay ra lau miệng: “Triệu đội trưởng, nếu có chuyện thì bây giờ có thể nói!”

Đông Thu Luyện giơ tay nhìn đồng hồ, “8h30 tôi muốn vào phòng giải phẫu, anh còn 20 phút!”

Triệu Minh chỉ vô thức liếc nhìn đồng hồ trên tay của Đông Thu Luyện, trước đó vài ngày Triệu Minh mới phá án đồng thời bắt luôn người tham ô, Triệu Minh nhìn kiểu đồng hồ đó có chút quen mắt, ít nhất cũng mấy trăm vạn, nghề phát y dễ kiến tiền như vậy sao? Nhưng cũng chỉ hơi nghi ngờ, Triệu Minh liền bắt đầu vào việc chính: “Sao chúng ta phải điều tra xe đông lạnh?”

“Tôi thấy ảnh chụp hiện trường, cùng ảnh chụp của các pháp y trước đây, và ảnh chụp của máu, máu của những đứa trẻ đó không bình thường, anh cũng biết là khi ở nhiệt độ lạnh tốc độ máu chảy sẽ chậm đi, đồng thời cũng có thể nói là thời gian tử vong là không chính xác, tôi tin rằng đến giờ các anh cũng không có một chút manh mối nào đúng không?” Lời này của Đông Thu Luyện chính là nói trúng điều trong lòng của Triệu Minh!

“Vì thời gian tử vong suy đoán không đúng, thời gian tử vong là sớm hai ngày, mà các anh lại điều tra ở hai ngày sau, thì làm sao phát hiện được manh mối!” Bạch Thiếu Ngôn lúc này cũng đã ăn xong, uống một ngụm nước: “Lão sư, tôi đi lấy trái cây là người!” Đông Thu Luyện nhẹ nhàng gật đầu!

Kỳ thực lời nói của Bạch Thiếu Ngôn giống như một cây búa nện vào lòng của Triệu Minh, đột nhiên Triệu Minh cảm thấy những điều tra trước đây của hắn về vô dụng.

“Thân phận người chết chưa xác định được, là vì bộ mặt bị tổn thương, các anh có thể tìm trẻ em lang thang, trẻ em ăn xin, ...” Đông Thu Luyện ung dung nói, “Có một đứa trẻ trên đầu gối có một vết thương, giống như là

quỳ lâu xuống đất mà hình thành, gia đình bình thường sẽ không làm như vậy, hơn nữa các anh cũng không có nhận được tin tức của trẻ em bị lạc, nên thay đổi điều tra sang hướng khác đi!”

Triệu Minh như được Đông Thu Luyện đẩy ra khỏi sương mù, tựa như có phương hướng điều tra mới, quả thật là danh bất hư truyền, khó trách cấp trên nói nhất định phải mời được Đông Thu Luyện, xem ra tuổi tác không quyết định được mọi chuyện, tuổi còn trẻ, lại còn xinh đẹp, không nghĩ đến kinh nghiệm phong phú như vậy!

“Vì sao tôi nói là xe đông lạnh, vì khi vận chuyển thi thể thì hết sức nguy hiểm hơn nữa còn phải vô cùng cẩn thận, nếu không sẽ để lại dấu vết sẽ dễ bị phát hiện, huống hồ muốn giữ xác phải có thiết bị đông lạnh, xe đông lạnh không dễ bị người khác nghi ngờ, nếu hấn ta gây án trên xe thì các anh cũng không thể tìm được địa điểm thực hiện!” Đông Thu Luyện phân tích đầu ra đấy!

“Triệu đội trưởng, có biến!” Giọng nói vô cùng hùng hậu của một người đàn ông đang chạy đến, làn da bị phơi nắng nên cực kì đen, nhưng ánh mắt rất có thần, nhìn Đông Thu Luyện có chút thẹn thùng, Triệu Minh đánh một cái vào vai của hấn: “Thằng nhóc con, đem tâm tư thu lại, đây là Đông pháp y được mời tới!”

“Đông pháp y!” Tiểu tử hướng về Đông Thu Luyện cười một cái, lộ ra hàm răng trắng tinh, “Triệu đội trưởng, ở Tây giao chúng tôi tìm được một chiếc xe đông lạnh, bên trong xe không có ai, thế nhưng hơi lạnh lại thoát ra, hơn nữa tôi còn tìm thấy cái này...” Nói xong, hấn đem túi văn kiện trong tay giao cho Triệu Minh, Triệu Minh ở túi văn kiện ra, đôi mắt chợt loé, sau đó đưa cho Đông Thu Luyện, thế nhưng Đông Thu Luyện cũng không có biểu hiện nào, “Làm phiền Triệu đội trưởng mang đồ đến phòng giải phẫu!”

Nói xong liền trực tiếp rời đi, trong tay Bạch Thiếu Ngôn cầm một hộp trong đó chứa các loại trái cây, trên mặt còn có tương salad, thấy Triệu đội trưởng cùng cảnh sát đen kia nhìn cậu, lại nhìn chăm chăm hộp đựng trái cây, chỉ cười: “Khi lão sư mệt mỏi thì thích ăn trái cây, tôi đi trước, các người nhanh lên đi!”

Triệu Minh cùng người cảnh sát lại liếc nhìn nhau nhưng không nói gì, bọn họ chú ý không phải là vì cái khác, mà là trên đó có hình Spongebob Squarepant (Bọt biển cục cưng)*, mà Bạch Thiếu Ngôn lại cầm hộp có hình như vậy, có chút quái dị không nói được!

Spongebob Squarepant là cái con bọt biển hoạt hình màu vàng á

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Gặp Được Người Quen

“Lão sư, có phải tìm được bộ phận nào đó của thi thể không!” Bạch Thiếu Ngôn nhìn cảnh sát đi ra ngoài, “Chúng ta không đi hiện trường sao?”

“Không cần, các bộ phận đã đông lại không được trọn vẹn, trên đó đều bị đông đá, dựa theo thủ pháp gây án của hung thủ, trên đó hẳn là không để lại chứng cứ nào, để bọn họ mang đến cũng như vậy! Cậu đi thay quần áo, tôi có vài lời muốn cùng vị pháp y này nói chuyện!” Đông Thu Luyện nhìn người đàn ông trung niên trước mặt cô!

Đưa tay ôm lấy người đàn ông trung niên, “Chú Tôn, đã lâu không gặp!” Tôn Chính cũng cười một tiếng, đưa tay ôm lấy Đông Thu Luyện, “Nhiều năm rồi không thấy, thấy cháu sống tốt như vậy, chú cũng yêu lòng, nha đầu cháu, hiện tại là một ngôi sao sáng của giới pháp y, chớp mắt một cái đã nhiều năm!” Tôn Chính nhìn Đông Thu Luyện từ trên xuống dưới: “Những năm nay, cháu sống thế nào hả!”

“Cháu rất tốt, ba đã sắp xếp cho cháu đi nơi rất tốt, chú không cần lo lắng, nhưng sao chú vẫn ở lại cục cảnh sát, cháu cho rằng dựa vào lý lịch của chú thì không ở nơi này!” Đông Thu Luyện kéo Tôn Chính ngồi xuống sofa.

“Kể từ lúc năm năm trước, sau khi Đông gia gặp biến cố, những người có giao tình tốt với ba của cháu thì không ai có kết quả tốt, bọn họ chĩa súng bắn vào chim đầu đàn, không bằng chú ở cục cảnh sát, đãi ngộ rất tốt, ổn định, đã nhiều năm như vậy, kỳ thật chú cũng không nở rời đi!” Đôi mắt

của Đông Thu Luyện co lại, thở dài: “Chú Tôn, thật xin lỗi, đều do nhà của con đã liên lụy chú!”

“Cái gì là liên lụy hay không liên lụy, chú đã nhận được nhiều sự chiếu cố của ba cháu mới có chú của ngày hôm nay, chú cảm thấy hết sức hài lòng, không có bất kì bất mãn nào, chỉ là thấy khổ cho cháu!” Tôn Chính khẽ thở dài một cái, hai người hàn huyên một hồi, Đông Thu Luyện liền lấy ra một chồng tài liệu, “Đây là một chút tài liệu, làm phiền chú sửa lại một chút, lát nữa cháu còn phải đến phòng giải phẫu!”

“Được, không vấn đề, chuyện nhỏ này chú vẫn có thể làm được, cháu mau đi đi, đến khi vụ án này kết thúc, cháu đến nhà chú ăn cơm, dì cũng rất nhớ cháu!” Đông Thu Luyện gật đầu, con mắt lạnh lạnh lại nhiễm một chút sắc ấm.

Cuộc sống cá nhân của Đông Thu Luyện rất đơn giản, khi ở Pháp ngoài làm việc ra thì nghỉ ngơi, Bạch Thiếu Ngôn biết rõ cô có con nhỏ, trong nhà có cha mẹ chồng còn có một ông nội chồng, nhưng chưa từng thấy qua chồng của Đông Thu Luyện, người khác đều ở sau lưng nói là do tính tình của Đông Thu Luyện nên chồng của cô không chịu nổi, vì lẽ đó hai người ly thân, hưởng chi bạn bè của Đông Thu Luyện rất ít, lần đầu tiên Bạch Thiếu Ngôn thấy Đông Thu Luyện có một chút kích động!

Chẳng trách khi nghe nói đến thành phố C thì cô hơi khác thường, nơi này hẳn là nơi cô từng sống qua.

Khi cuộc giải phẫu hoàn tất là buổi chiều thứ hai, hai người cảm thấy cả người rả rời, Đông Thu Luyện về kí túc xá mà Triệu Minh sắp xếp, cô tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo khác cả người như được sống lại, Triệu Minh bảo người đem mảnh đông đá đến thì sau đó không xuất hiện, hiện trường có chút phức tạp, hình như anh ta đang ở hiện trường, hẳn là hôm nay không trở lại, Đông Thu Luyện cùng Bạch Thiếu Ngôn thừa dịp này nghỉ ngơi thật tốt!

Ngày hôm sau khi thức dậy, Đông Thu Luyện nhìn đồng hồ, thời gian vừa vắn, hôm nay là ngày cuối cùng mà cô cùng Tiêu Dịch ước hẹn, Đông Thu Luyện cầm văn kiện đến chỗ của Triệu Minh, có thể nói là trong tổ trọng án đều náo loạn, hết sức bừa bộn, mà cảnh sát đen sì kia gọi là Lý Nại, thấy Đông Thu Luyện đến khi bỏ công việc trong tay chạy đến nghiêng đón: “Đông pháp y, Triệu đội trưởng ở bên trong!”

Nói xong chỉ đến một cái bàn đặt nhiều văn kiện, Triệu Minh đáng khoác áo tựa như đang nghỉ ngơi, Lý Nại đẩy Triệu Minh, “Triệu đội trưởng, Đông pháp y đến!”

Triệu Minh lập tức nhảy lên, thấy Đông Thu Luyện trong nháy mắt ánh mắt trở nên toả sáng, “Đông pháp y, mời ngồi!” Nhưng khi thấy văn kiện để trên mấy cái ghế, nơi nào có chỗ để ngồi, trong nháy mắt có chút xấu hổ!

“Không cần, đây là văn kiện đã sửa xong, trên đó có nêu rõ ràng cụ thể một số thứ, nếu Triệu đội trưởng có bất kì nghi vấn nào thì có thể tìm Tôn pháp y ở bên cục Pháp y, vụ án có tiến triển gì mới thì liên hệ cho tôi, số điện thoại của tôi hẳn là ngài biết!” Nói xong, liền để văn kiện xuống bàn sau đó xoay người rời khỏi!

Kỳ thực, lúc Đông Thu Luyện tiến vào, rất nhiều người đều bỏ công việc trên tay xuống, bởi vì hôm nay Đông Thu Luyện rất chói mắt, thường ngày cô mặt trang phục công sở chững chạc, hôm nay cô mặc một cái áo sơ mi tờ tằm, chiếc áo sơ mi không bầu mà trên đó còn thêu đường viền hoa màu trắng, trên ngực có vài ruy băng vô số hoa tường vi nhỏ bên dưới có vài cái mắc xích tinh tế, hết sức tinh xảo, cùng đó là quần dài màu đen bó sát, đôi chân thon dài lộ rõ, đôi giày cao gót màu đen, khoảng chừng 3 4 cm, hết nhưng có vẻ hết sức kiên cường.

Đầu tóc thả tùy ý, thế nhưng lại làm cho người khác nhìn ra được dụng tâm của người chọn trang phục, trên người cũng có những đồ trang sức

trang nhã, cả người phá lệ xinh đẹp động lòng người, các tiểu thư danh媛 ở thành phố C cũng không có mấy người có khí chất như vậy!

“Này này này.... Đông pháp y thật sự là một mỹ nhân, học vấn còn cao như vậy, ai mà cưới được cô ấy nhất định là kiếp trước đã cứu vớt địa cầu a!”

“Không phải là địa cầu, là cứu cả dải ngân hà!”

Còn Triệu Minh mới vừa tỉnh táo lại, vẫn không cho Đông Thu Luyện là con người tùy tiện, nhìn dáng dấp như vậy, huống hồ nếu không có gì sai lệch, cô cùng tổng giám đốc Tiêu Thị hân là vợ chồng, Triệu Minh không biết bản thân hân cười cay đắng cỡ nào: “Tất cả im lặng cho tôi, còn không đi làm việc!”

Đông Thu Luyện ra ngoài chuẩn bị bắt xe, thì một chiếc xe Cadillac dừng lại trước mặt của cô, cửa sổ hạ xuống, là Bạch Thiếu Ngôn cười hì hì: “Lão sư, tôi đưa ngài đi!” Đông Thu Luyện cũng không từ chối, ngồi lên xe: “Cô đi đâu? Đón Tiêu Dịch sao?”

“Ừm, vừa mới gọi điện thoại đến, cậu đưa tôi đến Cà phê Kim ngân đi” Bạch Thiếu Ngôn cười một tiếng: “Trùng hợp vậy, tôi cùng anh trai của tôi cũng hẹn tại Kim Ngân, thật đúng là thuận đường!”

Thật ra, Bạch Thiếu Ngôn cũng có chút tâm tư, vì cậu nghe trộm được điện thoại của Đông Thu Luyện ở Pháp, nếu không đoán sai thì Tiêu Dịch hẳn là được đưa đến cho ba ruột của cậu bé, đối với người đó Bạch Thiếu Ngôn hết sức tò mò, bên cạnh có Đông Thu Luyện một người vợ tốt như vậy mà không biết quý trọng, thật sự có mắt như mù!

“Anh trai cậu?” Đông Thu Luyện thật là không nghĩ đến, “Tôi không nói với lão sư sao, tuy rằng gia đình của chúng tôi ở thủ đô, nhưng ông nội muốn về quê để dưỡng lão, tôi cùng anh trai liền đến đây!” Trong mắt

Đông Thu Luyện hiện lên một vẻ kì quái, Bạch gia? Không phải trùng hợp như vậy chứ, quên đi, đi một bước tính một bước!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Vợ Chồng Gặp Nhau

Hai người nói được vài câu, lúc này điện thoại của Bạch Thiếu Ngôn vang lên, Bạch Thiếu Ngôn ấn nút nghe máy, âm thanh rất lớn cho nên Đông Thu Luyện cũng có thể nghe thấy đối phương nói, “Thiếu Ngôn, khi nào thì đến?”

“Rất nhanh, có chút trở ngại!” Đã vài năm Bạch Thiếu Ngôn chưa về, một bên vừa xem hướng dẫn vừa lái xe, “Anh hai, anh có việc gì à? Hình như đang vội?”

“Không có...” Bên này lời còn chưa dứt, thì một âm thanh của một đứa nhỏ vang lên, “Con đói, ba, thật là đói, bụng của người ta lép xẹp rồi, người ta không uống sữa tươi, muốn uống nước trái cây, ba không nói với mẹ là được, có được không vậy!” Bạch Thiếu Ngôn cùng Đông Thu Luyện sững sờ, Bạch Thiếu Ngôn tất nhiên đã nghe được âm thanh như vậy, “Có phải là Tiểu Dịch không, để thằng bé nghe điện thoại!”

Bên kia điện thoại cũng sững sờ, Bạch Thiếu Hiền nói vài lời với Tiểu Dịch, sau đó đưa điện thoại bên tai Tiểu Dịch, “Tiểu Dịch!”

“Tiểu Bạch, sao lại là chú, mẹ đâu!” Tiểu Dịch không quan tâm là điện thoại của ai, ôm điện thoại bắt đầu làm nũng, “Tiểu Bạch, để mẹ con nghe điện thoại, thật lâu rồi mẹ không có điện thoại cho con, có phải mẹ quên con không, Tiểu Bạch..”

Tiểu Dịch còn đang làm nũng, Bạch Thiếu Ngôn có chút không chịu nổi, “Lão sư, cô nói cái gì đi, em không chịu nổi tiểu tổ tông này!”

“Tiểu Dịch, là mẹ!” “Mẹ, khi nào thì đến, mẹ biết không, những ngày qua con rất ngoan đó, đúng rồi, ngày đó ba mang con đi..” Blah Blah nói một trang, ánh mắt Đông Thu Luyện nhu hoà, không có bộ dáng nữ cường nhân như thường ngày, là hình ảnh của một người mẹ nhu hoà với con của mình, cả người đều toả ra vẻ ôn nhu, Bạch Thiếu Ngôn không cảm thấy kinh ngạc, rất nhanh hai người đến quán cà phê Kim Ngạn!

“Tớ không biết là Thiếu Ngôn lại theo vợ của cậu làm việc, thằng nhóc đó nói theo một người thầy đã 1 năm, tớ còn tưởng là một ông lão đầu bạc hay là một người trung niên, không nghĩ sẽ là vợ của cậu!” Bạch Thiếu Hiền càng thêm hiếu kì đối với Đông Thu Luyện, thấy trong mắt của Bạch Thiếu Hiền tràn đầy vẻ hiếu kì, trong lòng của Tiêu Hàn cảm thấy hết sức không thoải mái.

“Tiểu Bạch rất ngốc, rất là ngốc, mẹ của con rất ghét bỏ chú ấy, mẹ nói mặc dù là hơi ngốc nghếch, vụng về một chút nhưng làm việc vất lại không tệ lắm!” Hiện tại Tiêu Dịch không chê sữa tươi nữa, vui cười hớn hờ vênh bấp chần, mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa, loé là một thần thái khác.

Rất nhanh Đông Thu Luyện cùng Bạch Thiếu Ngôn đi vào, Tiêu Dịch vừa nhìn thấy Đông Thu Luyện liền thoát ra khỏi vòng tay của Tiêu Hàn, từ trên đùi của Tiêu Hàn nhảy xuống chạy đến chỗ Đông Thu Luyện, “Mẹ..” Đông Thu Luyện cũng chú ý đến Tiêu Dịch, khẽ cúi người, đem Tiêu Dịch ôm vào lòng, Tiêu Dịch ở hôn khắp gương mặt của Đông Thu Luyện, “Mẹ, mẹ có nhớ con không! Con nhớ mẹ muốn chết!”

“Có a, không phải là mẹ hết bận liền đến sao!” Bạch Thiếu Ngôn đưa tay vỗ vỗ đầu của Tiêu Dịch: “Thế nào, mới nửa tháng không gặp, đã quên chú rồi sao!”

“Tiểu Bạch, chú đừng vỗ nữa, con sẽ ngốc!” Tiêu Dịch bất mãn sửa lại tóc của mình, “Đầu tóc rối hết rồi, vì mẹ nên con mới nhờ bác An làm đó!” Đông Thu Luyện cười cười, đưa tay ôm Tiêu Dịch, “Tiểu Dịch nặng?”

Tiêu Dịch quệt mồm có chút bất mãn, “Không phải nha, con là một đứa trẻ, đang trong giai đoạn phát dục..” Đông Thu Luyện làm ngành y trong thời gian dài, nên đối với vật nặng trời sinh có chút mẫn cảm, huống chi là con trai bảo bối của cô, ba người cười nói đến chỗ Tiêu Hàn, Đông Thu Luyện nhìn Tiêu Hàn, Tiêu Hàn lại nhìn chăm chăm Đông Thu Luyện, thế nhưng Tiêu Hàn đã tính sai!

Ánh mắt như vậy của Tiêu Hàn làm cho người ta sợ hãi, ở trên thương trường có rất ít người có thể chống chọi với ánh mắt như vậy, nhưng mà Đông Thu Luyện không quan tâm ngồi xuống bên cạnh Tiêu Hàn, bởi vì Bạch Thiếu Ngôn khi thấy Bạch Thiếu Hiền đã vọt đến chỗ anh trai của cậu ta, chỉ còn có chỗ ngồi bên cạnh Tiêu Hàn!

“Tiểu Dịch, mẹ con vừa đến, chắc còn mệt, con đừng để mẹ ôm, lại đây!” Tiêu Dịch hết sức nghe lời bò vào trong ngực Tiêu Hàn, Đông Thu Luyện cũng không nói gì, ngược lại là ánh mắt sáng quắc nào đó nhìn tới, “Tôi là Bạch Thiếu Hiền, là anh trai của Thiếu Ngôn, một năm nay, Thiếu Ngôn nhận được sự chiếu cố của cô!”

Đông Thu Luyện nhìn Bạch Thiếu Hiền, anh ta cùng Bạch Thiếu Ngôn có bảy tám phần giống nhau, nhất là khuôn mặt, chỉ là Bạch Thiếu Ngôn luôn nghiên cứu trong phòng thí nghiệm, thoát nhìn như một đứa trẻ, trên mặt còn vẻ ngây thơ, nhưng cũng là thiếu niên xuất chúng, Bạch Thiếu Hiền không giống vậy, cả người lộ ra một cỗ khí chất thành thực, nhất là đôi mắt kia, giống như đôi mắt của Tiêu Hàn, cả người toả ra một loại khí chất đặc thù, bộ dạng của một thiếu gia khiêm tốn nhún nhường!

“Xin chào, tôi là Đông Thu Luyện, hướng dẫn Bạch Thiếu Ngôn là trách nhiệm của tôi, không cần cảm ơn!” Thoạt nhìn Đông Thu Luyện hết sức lạnh lùng, nhưng Bạch Thiếu Hiền không nghĩ đến bản thân vẫn ôn tồn như vậy, vẻ mặt ôn hoà, vẻ mặt của Đông Thu Luyện không thay đổi, nhưng lại nhìn chăm chăm Tiêu Hàn, Bạch Thiếu Hiền nở nụ cười, “Cô là mẹ của Tiểu Dịch?”

“Vâng!” Phục vụ bưng lên hai ly cà phê, Đông Thu Luyện nhìn nhìn cà phê, “Xin lỗi, có thể đổi dùm tôi một ly hồng trà hoặc là trà xanh!” Phục vụ vội vàng đi đổi, Tiêu Dịch nâng sữa lên, áp vào tai của Tiêu Hàn, “Ba, mẹ không thích uống cà phê!” Tiêu Hàn chỉ cười, không nói gì thêm!

“Anh là chồng của lão sư?” Bạch Thiếu Ngôn nhíu mày, nhìn không ra sự khác thường giữa hai người kia, chỉ vì Đông Thu Luyện vẫn vậy, còn tưởng rằng hai người sống chung cũng vậy, Tiêu Hàn gật đầu nhẹ, “Đây là Tổng giám đốc của Tiêu Thị!” Bạch Thiếu Hiền giới thiệu.

Bạch Thiếu Ngôn không tự giác trợn to hai mắt, ánh mắt rơi vào hai người (Đông Thu Luyện cùng Tiêu Hàn), “Anh hai, anh không nhầm lẫn gì chứ, scandal về bạn gái của anh ta cũng đủ tạo thành...” Lời tiếp theo còn chưa nói ra thì thấy bộ dáng của Đông Thu Luyện vẫn lạnh lùng, phần nộ nói một câu, “Hai người, không phải đã li hôn rồi chứ!” Chỉ có vợ chồng li hôn mới không có thời gian thấy mặt nhau dài như vậy, đến Tiêu Dịch cũng chưa từng đề cập qua ba của cậu bé!

“Chúng tôi không có li hôn!” Tiêu Hàn nói xong đưa tay nắm lấy tay của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện đang cố gắng lơ Tiêu Hàn đi, nhưng Tiêu Hàn là người sĩ diện, Tiêu Hàn nhìn tay của Đông Thu Luyện, hết sức đẹp mắt, người đàn dương cầm cũng chưa chắc có bàn tay đẹp như vậy, màu trắng sữa, tinh tế, ngón tay thon dài, móng tay được cắt sửa rất đẹp, màu hồng phấn, xinh đẹp đáng yêu, nắm tay trong cũng mềm mại không xương, Tiêu Hàn liền nắm chặt hơn!

“Vậy anh có thể buông tay chưa, tôi không thích người lạ chạm vào!”

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đừng Sợ, Tôi Ở Đây

Lập tức bầu không khí trở nên quái dị, hai anh em họ Bạch đều xem trò vui, lúc này hai mắt toả sáng nhìn hai người (Đông Thu Luyện vs Tiêu Hàn), nhưng Tiêu Hàn lại nắm tay của Đông Thu Luyện chặt hơn, cô gái này chẳng lẽ không cho anh một chút mặt mũi nào sao!

“Ba, ba làm mẹ đau!” Tiêu Dịch nắm nhoài trên đùi của Tiêu Hàn, đưa tay muốn gỡ tay của hai người ra, Tiêu Hàn buông tay, nhưng ánh mắt chăm chú nhìn cô gái bên cạnh mình, trên người cô có mùi thơm nhàn nhạt, không phải là mùi của nước hoa, thế nhưng lại làm cho người ta cảm thấy thoải mái, Đông Thu Luyện bưng tách lên uống một ngụm trà, nhưng cả người là trạng thái khẩn trương cực độ, bởi vì trong một khoảng thời gian dài hai người mới ở gần như vậy.

Nếu là người khác, thì Đông Thu Luyện có thể lạnh lùng trước sau như một, nhưng đối với người mà cô thích nhiều năm thì Đông Thu Luyện cô làm sao có thể nắm giữ tình táo được.

“Mẹ, một lát nữa mẹ cùng con về nhà hả?” Tiêu Dịch ôm cổ Tiêu Hàn, Đông Thu Luyện quay đầu thì nhìn thấy hai ba con, một lớn một nhỏ, nhưng ánh mắt sáng quắt nhìn cô, đôi mắt giống nhau như đúc, vẻ mặt cũng giống nhau, làm cho Đông Thu Luyện thấy một hình ảnh đẹp đến vậy, đây là hình ảnh cô mong ước rất lâu, nhưng Đông Thu Luyện biết người đàn ông này không thuộc về cô.

“Tiểu Dịch, không phải là ông cố đã sắp xếp chỗ ở cho chúng ta rồi sao? Chẳng lẽ con không muốn ở với mẹ?” Đông Thu Luyện vươn hai tay, mà

Tiểu Dịch cũng thập phần tự nhiên mà ôm lấy cổ của Đông Thu Luyện, hôn lên mặt của Đông Thu Luyện một cái, “Nhưng mà người ta cũng muốn ở với ba? Chẳng lẽ chúng ta không thể ở với ba được sao? Mẹ, mẹ còn chưa thấy phòng của con đâu? Vừa đẹp...”

Tiêu Hàn bưng cà phê lên uống, híp mắt nhìn Đông Thu Luyện, trên mặt Đông Thu Luyện có một tia cười nhẹ hiếm thấy, Bạch Thiếu Ngôn nhìn hai ba con nhà kia, sau đó nói nhỏ vào tai của Bạch Thiếu Hiền: “Anh, anh xác định hai người kia là vợ chồng sao?”

“Chuyện này anh cũng không rõ, nhưng đó là lệnh của cha mẹ hai bên, em sao hiểu được!” Bạch Thiếu Hiền tận lực nhỏ giọng, nhưng mấy người kia lại ở gần, Tiêu Hàn cùng Đông Thu Luyện đều nghe thấy được, trên mặt Đông Thu Luyện khôi phục vẻ lạnh nhạt hằng ngày, đúng vậy, mọi người đều nhìn ra được giữa hai người không có tình cảm, chính cô cũng cảm thấy cô rất khờ, cho rằng kết hôn, rồi có con, thì có thể có vị trí trong lòng người đàn ông này sao?

Hiển nhiên chính cô đã sai.

“Đêm này cùng tôi trở về!” Tiêu Hàn nói xong nhìn lướt qua Đông Thu Luyện, “Ông nội không có nói cô không thể sống cùng tôi!”

“Tôi nghĩ anh cần truyền tin tức bóng gió gì bên ngoài đi!” Đông Thu Luyện ôm Tiểu Dịch,, Tiểu Dịch vừa nhìn thấy điệu bộ này của mẹ liền biết mẹ muốn đi, khẩn trương ôm cổ Đông Thu Luyện: “Mẹ, con muốn ở cùng với ba một buổi tối, một buổi thôi được không mẹ... Chỉ một buổi...”

Đông Thu Luyện còn chưa mở miệng thì điện thoại vang lên, nhưng khi nhìn đến dãy số xa lạ, số điện thoại của cô là khi đến thành phố C cô mới làm, người biết không nhiều lắm, chỉ có vài người làm việc chung mới biết thôi: “Alo... Tôi là Đông Thu Luyện!”

Đầu bên kia trầm mặc không nói, lâu đến khi Đông Thu Luyện cho rằng đây là điện thoại quấy rối, vừa chuẩn bị tắt, “Tiểu Luyện...” Âm thanh trầm khàn của đầu bên kia vang lên, tựa như tiếng đàn cello, trầm thấp làm người ta có chút kinh ngạc, Đông Thu Luyện cũng sững sờ, giọng nói này Đông Thu Luyện không lạ, có thể nói như thế, tiếng nói này là mộng đẹp thời thiếu nữ của Đông Thu Luyện, cũng là cơn ác mộng thời ấy của cô.

“Sao anh biết số điện thoại của tôi? Là Lệnh Hồ Càn nói?” Đông Thu Luyện cũng không chú ý đến bên này Tiêu Hàn cùng Bạch Thiếu Hiền liếc mắt nhìn một cái, bởi vì gia tộc Lệnh Hồ này bọn họ cũng biết, mà người gọi Lệnh Hồ Càn không nhiều lắm, trong mắt hai người chợt loé lên một tia kì quái.

"Chúng ta gặp nhau một lần đi !" Giọng nói của bên kia vẫn trầm thấp có chút dọa người, không gian bên kia tựa hồ hết sức trống trải, Đông Thu Luyện tựa hồ nghe có tiếng vang.

"Tôi thấy không cần thiết, bây giờ anh là người đã có vợ, đúng rồi, tôi còn chưa chúc mừng anh đã kết hôn, rốt cục cũng cưới được người trong lòng, đúng là phải chúc mừng !" Âm thanh của Đông Thu Luyện lạnh lùng có chút dọa người, vè mặt cũng lạnh băng, nhưng tay cầm muỗng khuấy trà không ngừng khuấy, quả thật trong lòng cô không có bình tĩnh như vậy.

"Người trong lòng ?" Bên kia truyền đến tiếng cười trầm thấp, tiếng cười kéo dài vài giây, nhưng Đông Thu Luyện lại nhíu chặt lông mày, "Trong lòng của anh là người nào, em chẳng lẽ không biết ! Đông Thu Luyện, em đừng giả ngốc, em giả ngốc sao..." Đầu dây bên kia đột nhiên nói lớn, chấn động đến mức khiến Đông Thu Luyện khó chịu !

Tiếng nói lớn làm vài người kế bên nghe thấy, Đông Thu Luyện lạnh lùng cười một tiếng, tiếng cười này làm đầu bên kia trầm mặc, "Đông Thu Luyện, em thật ác độc !"

"Tôi ác độc ?" Đông Thu Luyện tự giễu nở nụ cười,"Thiên hạ này không có chuyện ép anh làm chuyện anh không thích, tôi cũng thế, tôi không có ảnh hưởng lớn như vậy, còn có, xin anh về sau đừng tìm tôi, tôi không muốn thấy anh !" Nói xong, liền tắt điện thoại, ném trên mặt bàn.

Người xung quanh rất ít, thế nhưng lẻ tẻ vài người cũng chú ý đến động tĩnh bên này, nhưng trong mắt của Đông Thu Luyện chợt loé lên một tia tàn khốc, Tiêu Hàn lại nhìn cô, trong lòng có chút cảm thán : Không nghĩ tới cô gái này cũng có lúc không bình tĩnh như vậy, thật sự không thể tưởng tượng nổi !

"Mẹ, mẹ tức giận sao ?"Tiêu Dịch đưa tay ôm cánh tay của Đông Thu Luyện, Tiêu Dịch cũng rất ít khi thấy Đông Thu Luyện như vậy, Đông Thu Luyện miễn cưỡng cười một tiếng, thế nhưng Tiêu Dịch lại khóc lên, xoay người ôm lấy cánh tay của Tiêu Hàn, Tiêu Hàn cùng Đông Thu Luyện đều ngẩn người !

"Tiểu Dịch... Mẹ không có sao...Con..."Lời của Đông Thu Luyện còn chưa nói hết thì Tiêu Hàn đưa tay nắm lấy tay của Đông Thu Luyện, nắm thật chặt, theo bản năng Đông Thu Luyện muốn tránh, Tiêu Hàn chỉ cười, hết sức ôn nhu, Đông Thu Luyện chỉ cảm thấy nụ cười này hết sức chói mắt, liền ngừng giãy giụa.

Tiêu Hàn vỗ vỗ tay của Đông Thu Luyện, "Đừng sợ, tôi ở đây !" Lời này không biết là nói cùng ai, nhưng Đông Thu Luyện không hiểu sao cảm thấy mũi chua xót.

"Ba, có người bắt nạt mẹ, ba giúp con đánh người đó nha !" Tiêu Dịch ôm cánh tay của Tiêu Hàn,"Lúc trước có chú nhỏ giúp con đánh, ba giúp con đánh nha, đánh cho ba mẹ người đó nhìn không ra!"

Anh em họ Bạch sững sờ, trong nháy mắt cười ra tiếng, "Tiểu Dịch..." Đông Thu Luyện nâng trán, thật sự là đủ rồi, có thể không cần làm phiền a,

nhưng Tiêu Hàn lại một lần nữa nắm chặt tay của Đông Thu Luyện, "Được thôi, ba giúp con !"

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Trong Đầu Chú Nhỏ Đầu Là Bã Đậu

“Tiểu Dịch, đừng nghịch!” Đông Thu Luyện nói xong liền muốn đem Tiểu Dịch từ trong lòng Tiêu Hàn bế ra, thế nhưng khi tay vừa đưa tới đã bị Tiêu Hàn nắm chặt, Tiêu Hàn nhẹ nhàng nở nụ cười, “Em cũng đừng náo loạn!” Trong nháy mắt mặt Đông Thu Luyện đỏ bừng, cô náo loạn ở đâu, lúc nào thì cô náo loạn hả! Thật sự là đủ rồi!

Đông Thu Luyện tức mà không biết phải nói sao, nâng ly trà trước mặt lên uống một ngụm, “Cái kia...” Bạch Thiếu Ngôn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Đông Thu Luyện quét mắt nhìn Bạch Thiếu Ngôn một cái, Bạch Thiếu Ngôn bị Đông Thu Luyện lắt át, lúc này chỉ có thể rụt đầu, chỉ chỉ tay vào cái ly ở trước mặt của Đông Thu Luyện!

Đông Thu Luyện nhìn nhìn cái ly trong tay, lại nhìn sang Bạch Thiếu Ngôn, với vẻ mặt không hiểu, Bạch Thiếu Ngôn cũng hết chỗ nói, “Lão sư, cái ly cô uống chính là của Tiểu tổng!” Đông Thu Luyện lại một lần nữa đỏ mặt!

Ánh mắt cô nhìn người đang nhìn cô cười, một đôi mắt màu lam tựa như nước biển xanh thẳm, mà lúc này lại ôn nhu nhìn cô, “Sao anh lại đặt ly của anh ở chỗ của tôi!”

Bộ dáng này của Đông Thu Luyện tựa như một đứa trẻ đang gây sự, Tiêu Hàn khẽ mỉm cười, vẻ mặt mang theo một tia sủng ái, làm cho cả người Đông Thu Luyện sửng sờ, tiếp theo Tiêu Hàn lại càng làm cho Đông Thu Luyện hận không thể chui xuống bàn: “Được rồi, đừng nghịch nữa, anh không quan tâm!”

Anh không quan tâm nhưng tôi quan tâm a! Nhưng chính bộ dáng này của Tiêu Hàn làm Đông Thu Luyện cảm thấy hôm nay quá sức, hôm nay là ngày gì, tại sao ra cửa không xem lịch a!

“Cái kia...” Lúc này người nói chuyện không phải là Bạch Thiếu Ngôn mà là Bạch Thiếu Hiền, Đông Thu Luyện lạnh lùng nhìn lướt qua Bạch Thiếu Hiền, bởi vì không quen với Đông Thu Luyện nên cũng không tiện nói, nhưng lại nhận một ánh mắt lạnh lùng, Bạch Thiếu Hiền không tự giác sờ mũi, đây là lần đầu tiên có một cô gái trừng mắt với anh!

“Sao vậy?” Tiêu Hàn đưa tay ôm Tiêu Dịch, rút khăn giấy trên bàn lau nước mắt cho Tiêu Dịch, “Còn khóc sao, đừng khóc nữa, một lát nữa mắt con sẽ rất đau!”

Tiểu Dịch nhẹ gật đầu, Đông Thu Luyện nhìn Tiêu Hàn ôm trẻ con quen thuộc như vậy còn vì Tiểu Dịch lau nước mắt, không hiểu sao trong lòng cô cảm thấy rất mềm mại.

“Cái ly này là do tớ đặt, tớ thấy Tiểu Dịch nằm trong lòng cậu nên sợ làm đổ, cho nên...” Bạch Thiếu Hiền nói lời này xong cũng nhận lấy một cái quét mắt lạnh lùng của Đông Thu Luyện, hai anh em nhà kia sao lại thích xem vào chuyện người khác vậy, vừa nghĩ đến hai người bọn cô sử dụng chung một cái ly, Đông Thu Luyện cảm thấy tim của mình nhảy lên lợi hại.

“Tớ không trách cậu!” Lời nói Tiêu Hàn cực kì ôn nhu, thế nhưng Đông Thu Luyện lại cảm thấy người này nhất định là cố ý, cái gì gọi là “tớ không trách cậu”, lời này nghe sao quái dị!

“Mẹ, người điện thoại cho mẹ là ai, sao mẹ lại tức giận như vậy!” Tiêu Dịch khịt khịt mũi, ngược mắt nhìn Đông Thu Luyện, bộ dáng hết sức đáng thương, Đông Thu Luyện đưa tay vuốt tóc hơi xoắn của Tiểu Dịch.

“Là người quen trước đây thôi, mẹ biết Tiểu Dịch đau lòng, nhưng mẹ đã nói với con, không phải chuyện gì cũng có thể giải quyết bằng vũ lực, Tiểu Dịch chẳng lẽ đã quên rồi sao?” Tiểu Dịch gật đầu nhẹ, ánh mắt của Đông Thu Luyện cuối cùng cũng nhu hoà một chút, “Chú nhỏ của con thích bạo lực thì thôi, nhưng mẹ không hi vọng tiểu Dịch về sau cũng bạo lực như vậy!”

“Con sẽ không giống chú nhỏ đâu, ông cố nói, trong đầu chú nhỏ đều là bã đậu, tứ chi thì phát triển mà đầu óc thì đơn giản, con sẽ không giống chú nhỏ đâu!” Tiểu Dịch nghiêm trang nói, nhưng mấy người ngồi chung cậu thì bị chọc cho nở nụ cười, cái gì gọi là trong đầu là bã đậu, nhưng vừa nghĩ đến người kia, thì mọi người không hện mà cùng một suy nghĩ.

“Sao con có thể nói chú nhỏ như vậy!” Trên mặt Đông Thu Luyện xuất hiện một chút vẻ tức giận, Tiểu Dịch quệt mồm, Đông Thu Luyện đưa tay sờ mặt Tiểu Dịch một cái, “Mẹ... Mẹ đừng giận, con sẽ không nói...”

Lời của Tiểu Dịch còn chưa nói hết, anh em họ Bạch ở đối diện cũng bởi vì lời của Đông Thu Luyện nói kế tiếp đều phun hết nước ra ngoài, bởi vì một cô gái nghiêm trang, thật sự là rất nghiêm, hơn nữa vẻ mặt toát lên vẻ giảng dạy, điệu bộ đó giống như là đang dạy lớp tư tưởng chính trị, rồi nói một câu!

“Coi như là sự thật đi, con cũng không nên rêu rao khắp nơi!” Trong mắt của Đông Thu Luyện thì nhị thiếu của họ Tiêu cũng là trong đầu toàn bã đậu!

“Thật không vệ sinh, thứ là văng ra từ trong miệng thì vi khuẩn sẽ sinh trưởng rất nhiều lần!” Đông Thu Luyện làm pháp y nhiều năm như vậy cũng có thói quen sạch sẽ, vẻ mặt ghét bỏ của Đông Thu Luyện nhìn hai anh em họ Bạch, nhất là Bạch Thiếu Ngôn, “Tôi không hi vọng cậu mang thói quen này vào phòng phẫu thuật!”

Bạch Thiếu Ngôn thật là khố a, bởi vì ánh mắt của Đông Thu Luyện giống như là nếu như cậu dám nói thêm cái gì nữa, tự gánh hậu quả, tính mạng của cậu đều nằm trong tay người khác, tất nhiên sẽ không dám nói cái gì, chỉ cúi đầu bắt đầu trầm mặc.

Thiệt là, ai sẽ phun tùy ý trong phòng phẫu thuật, hướng chi, khi cậu ở trong phòng giải phẫu cùng bộ dáng hiện tại là cách xa vạn dặm a? Nếu không thì cậu sao có thể làm ra bộ dạng thiếu lễ độ như vậy? Cậu đâu muốn người ta phê bình như vậy! Còn tưởng rằng điểm ác ma của Tiểu Dịch là di truyền như ba của cậu bé, hoá ra là di truyền thì mẹ của cậu bé.

Tiểu Dịch vô cùng thận trọng suy nghĩ một lát, “Mẹ, có phải là con nói với người khác thì chú nhỏ sẽ ngượng ngùng phải không, dù sao cái này cũng là chú nhỏ nhỏ* nha? Lời của Tiểu Dịch vừa nói ra ngay ra Tiêu Hàn cũng không nhịn được!

“* vật này ai dạy cho con?”

“Ông cố nha, ông cố nói, bé trai cũng có *, hơn nữa, chú nhỏ ngốc như vậy, thì cái này * nên cũng coi như là chú nhỏ nhỏ* đi!” Chính Đông Thu Luyện đến lúc này cũng không biết phải nói gì, đứa bé này được người lớn họ Tiêu dạy như vậy khi ở chung một chỗ lâu như vậy sao.

Mỗi lần Đông Thu Luyện đi công tác về, lúc nào cũng nghe được vài từ ngữ mà làm cho cô cũng cảm thấy ngạc nhiên, mấu chốt là khi giải thích thì lại thô bạo như vậy, làm cho Đông Thu Luyện cảm thấy hết chỗ nói.

“Tiểu Dịch thật thông minh a, cho nên về sau những lời này thì nên nói cho ba cùng mẹ nghe là được, người khác thì không được, nếu không nếu bị chú nhỏ nghe được nhất định sẽ đánh cái pp nhỏ của con!” Tiêu Hàn ôm Tiểu Dịch cười, nhiều ngày ở chung như vậy, hai người trở thành một đôi ba con bình thường, Tiêu Hàn không có luống cuống như trước mà Tiểu

Dịch lại ngậy thơ nhưng vẫn có một chút phúc hác, làm cho Tiêu Hàn cảm thấy rất vui vẻ!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ai Cho Cô Đụng Vào Người Phụ Nữ Của Tôi

Mới ra khỏi quán cà phê, Đông Thu Luyện đưa tay che nắng trên đỉnh đầu, lúc này mặt trời co chút chói mắt, nhất là đối với cô người mà luôn làm việc trong phòng, Đông Thu Luyện vừa muốn đưa tay lên che nắng thì phát triển trước mặt tối lại, ngẩng đầu một cánh tay thon dài, chỉ thấy một tay Tiêu Hàn ôm Tiêu Dịch, một tay miễn cưỡng che trước mặt Đông Thu Luyện.

"Đi thôi, xe ở chỗ này !" Tiêu Hàn thuận tay ôm lấy eo của Đông Thu Luyện, lúc này đầu óc của Đông Thu Luyện dường như bị chết máy, chỉ cảm thấy bàn tay ôm eo cô hết sức nóng, hơn nữa lúc này tim của Đông Thu Luyện tựa như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực, khe liếc mắt là có thể thấy gò má hoàn mỹ của người nào đó.

Bởi vì Tiêu Hàn là con lai, cho nên da của anh rất trắng, dáng người cũng cao hơn người Trung Quốc, lúc này Đông Thu Luyện có thể hoàn toàn cảm giác được cánh tay của người nào đó cường tráng đến mức nào, hẳn là sau đằng sau bộ quần áo kia có chút thịt, hơn nữa lông mi của anh thật dài, Đông Thu Luyện cứ nhìn như vậy cô cảm thấy tim của mình không còn là của mình nữa.

"Đẹp sao ?" Tiếng nói của Tiêu Hàn mang theo nụ cười vang lên, Đông Thu Luyện quay đầu, Tiêu Dịch lại cười, "Ba, mẹ là đang thẹn thùng, ba xem mặt mẹ đỏ hết rồi !"

"Đi thôi, lên xe, chúng ta về nhà !" Tiêu Hàn đem Tiêu Dịch đặt ở ghế sau, Đông Thu Luyện vẫn trông thấy gò má của Tiêu Hàn, chỉ là lúc này

mang theo nụ cười, ôn nhu thay Tiêu Dịch cài dây an toàn, về nhà sao ? Cô còn có nhà sao ?

"Mẹ, nhanh lên xe đi !" Tiêu Dịch nói xong đưa bàn tay nhỏ kéo Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện khó được nhìn thấy Tiêu Dịch vui vẻ như vậy, khẽ gật đầu liền lên xe, "Chớ lộn xộn !" Đông Thu Luyện ngồi bên cạnh Tiêu Dịch, Tiêu Dịch tựa như có nhiều chuyện để nói, giống như là máy hát, nói liên tục không ngừng, Đông Thu Luyện nghiêng đầu nghe, khoé môi nhếch lên cười như không cười.

Tiêu Hàn nhìn qua kính chiếu hậu thấy hai mẹ con nói vui vẻ, trong lòng cảm thấy có chút mềm mại, hình ảnh như vậy kể từ 5 năm trước... Vừa nghĩ đến 5 năm trước trong nháy mắt vẻ mặt của Tiêu Hàn âm đạm, đôi mắt màu lam trở nên hết sức tĩnh mịch, nhìn Đông Thu Luyện với ánh mắt không nhu hoà như vừa rồi.

Xe vừa dừng lại, bác An liền chạy đến, thấy Đông Thu Luyện liền sửng sò, nhưng nhìn thấy Tiêu Hàn đi kế Đông Thu Luyện thì trong lòng thầm tính toán, "Thiếu gia, thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia các người đã về !" Tiêu Dịch vui vẻ gật đầu, "Dạ, mẹ của con đến, hi hi..."

"Thiếu gia, Bùi tiểu thư đến..." Đông Thu Luyện chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua Tiêu Hàn, mà Tiêu Hàn vừa nghĩ đến chuyện khác nên tâm tình có chút khó chịu, không nói gì chỉ trực tiếp bước vào nhà, Đông Thu Luyện chỉ cười một tiếng sau đó dẫn Tiêu Dịch vào nhà, cô cho rằng là anh sẽ đối xử tốt với cô sao ? Đông Thu Luyện, đừng ngốc, nhiều năm như vậy, anh ấy đối với cô ra sao, không có điện thoại hỏi thăm, thì làm sao mà trong thời gian ngắn như vậy lại có hứng thú với cô!

Đông Thu Luyện vừa bước vào nhà, thì nghe được một giọng nói quyền rũ truyền đến, "Hàn, anh đã về, làm người ta chờ thật lâu, sao anh đến giờ mới về !" Bùi Tử Đồng nói xong cả người liền dính lấy Tiêu Hàn, trên mặt

Tiêu Hàn vẫn treo nụ cười thường ngày, bàn tay ôm eo của Bùi Tử Đồng rất tự nhiên, "Sao vậy ? Nhớ tôi sao ?"

Tiếng nói của Tiêu Hàn ôn nhu có thể chảy ra nước, trên mặt của Đông Thu Luyện vẫn lạnh lùng, thế nhưng Tiêu Dịch lại bỏ tay của Đông Thu Luyện chạy đến chỗ của Tiêu Hàn, đưa tay muốn kéo Bùi Tử Đồng, dù sao Tiêu Dịch vẫn còn là con nít, không có sức để kéo ra, kéo vài cái không nhúc nhích, sau đó hung hăng chống nạnh trừng mắt nhìn Bùi Tử Đồng !

"Cái lão phù thủy này, cô rời khỏi ba tôi nhanh lên, buông ba tôi ra !" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dịch tức giận đỏ bừng, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của mẹ khi đứng trước hai người này, trong lòng càng cảm thấy uỷ khuất, mẹ chắc là buồn lắm.

"Bạn nhỏ, cũng không phải là cô không muốn, nhưng Hàn không cho người ta rời khỏi !" Bùi Tử Đồng nói xong liền lấy ngón tay vẽ vài vòng trên ngực của Tiêu Hàn, bộ dạng đó giống như một con hồ ly, ánh mắt quyến rũ, hết sức quyến rũ, không hổ danh là người trong làng giải trí !

"Cô nói bậy, ba không phải vậy, cô đừng bám lấy ba nữa, buông ra !" Tiêu Dịch nói xong đưa tay đẩy đẩy.

"Tiêu Dịch, đừng nghịch nữa !" Bởi vì nghĩ đến chuyện lúc trước, sắc mặt của Tiêu Hàn có chút lạnh, Tiêu Dịch cùng Tiêu Hàn ở chung hơn nửa tháng, chưa từng gặp qua vẻ mặt như thế của Tiêu Hàn, Bùi Tử Đồng cười lạnh một tiếng, Bùi Tử Đồng cũng chú ý đến cô gái đang đứng, người phụ nữ đó là mẹ của thằng nhóc này sao, lớn lên cũng không tệ, Tiêu Hàn không quan tâm đến cô ta sao ?

Cái này không phải là đùa trẻ mấy hôm trước được Tiêu Hàn thương yêu nhưng hôm nay không thèm để ý sao ? Bùi Tử Đồng mừng thầm, trong lòng suy nghĩ ả đến thật đúng lúc nha, khi Tiêu Dịch một lần nữa đẩy Bùi Tử Đồng, Bùi Tử Đồng vươn bàn tay móng tay được sơn màu đỏ tươi, cản

một cái, Tiêu Dịch không nghĩ đến Bùi Tử Đồng đưa tay cản, cả người mất trọng tâm ngã về sau.

Khi Tiêu Hàn đưa tay đỡ thì Đông Thu Luyện nhanh hơn một bước chạy đến, nhưng móng của Tiêu Dịch vẫn bị đặt xuống, trên sàn được phủ thảm dày, nhưng Tiêu Dịch lại khó chịu với thái độ của Tiêu Hàn, vừa rồi còn tốt lắm mà sao lúc này lại biến thành như vậy, mặc dù Tiêu Dịch thông minh, nhưng đối với thái độ của người lớn như vậy thì lại không hiểu, lúc này nước mắt đã xuất hiện ở vành mắt.

"Ba thôi, con ghét ba, rất ghét ba!" Tiêu Dịch nói xong chạy đến ngực của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện lạnh lùng nhìn hai người đang dính một chỗ, chán ghét trong mắt hiện lên rõ ràng, lông mày của Tiêu Hàn không tự chủ nhíu lại.

"Ai cho cô lá gan nhìn tôi như vậy!" Âm thanh của Tiêu Hàn không còn ôn nhu mà mang theo cảm giác lạnh lùng.

"Ba còn hung dữ với mẹ, ba là người xấu, con muốn gọi điện cho ông nội cùng ông cố, nói là ba bắt nạt con, còn bắt nạt cả mẹ, con muốn để cho ông cố đánh ba, đều là do con hồ ly tinh này, đều là con hồ ly này..." Tiêu Dịch nói xong liền nhào đến trước mặt của Bùi Tử Đồng, duỗi chân ra đá Bùi Tử Đồng!

Bùi Tử Đồng mặc váy ngắn, sao mà đứng vững được khi nhận mấy đá này của Tiêu Dịch, cả khuôn mặt trở nên vụn vụn, đưa tay muốn đánh xuống, nhưng Đông Thu Luyện nhanh tay bắt lấy tay của Bùi Tử Đồng, trong mắt của Tiêu Hàn cũng trở nên bấn loạn!

"Ai cho cô lá gan đánh con trai tôi ! " Giọng nói của Tiêu Hàn còn lạnh lùng hơn vừa rồi, Bùi Tử Đồng chưa từng thấy qua vẻ mặt tức giận như vậy của Tiêu Hàn, đột nhiên cảm thấy rất uy khuất, nhưng Bùi Tử Đồng làm sao có thể hướng đến Tiêu Hàn mà phát hỏa, huống hồ ả không chịu nổi cái

lãnh khí đó, nghĩ đến đứa trẻ này là do người phụ nữ này sinh, tức giận trong lòng muốn tìm chỗ phát ra !

Bùi Tử Đồng kéo tay bị Đông Thu Luyện nắm, hướng về phía mặt của Đông Thu Luyện là giáng xuống một bàn tay, "Đều do cô, do cô !"

"Ai cho cô động đến người phụ nữ của tôi !" Tay của Bùi Tử Đồng một lần nữa bị đánh, lúc này nghênh đón Bùi Tử Đồng là ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Hàn.

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Anh Là Khắc Tinh Của Tôi

Cả người Bùi Tử Đồng đều ngáy ra, Tiêu Hàn vừa nói gì, phụ nữ của anh? Đông Thu Luyện hoàn toàn không để vào tai lời của Tiêu Hàn vừa nói, Đông Thu Luyện đưa tay bế Tiêu Dịch lên: “Thế nào, cái mông có đau không?” Tiêu Dịch quệt mồm, nhưng trong mắt nước mắt còn đọng lại, Tiêu Dịch căn môi nhìn Tiêu Hàn, “Mẹ, con không muốn ở đây? Không muốn ở đây nữa!”

Nói xong đưa tay ôm cổ Đông Thu Luyện, tựa đầu vào cổ của cô, Đông Thu Luyện cảm giác được có một chất lỏng ấm chảy ở cổ cô, nóng hổi, tim Đông Thu Luyện nhói lên, đây là lần đầu cô thấy Tiêu Dịch thương tâm như vậy.

“Cái kia... Thiếu phu nhân, phòng đã chuẩn bị xong... Ngài...” Bác An cẩn thận đi tới, thiệt là, đã xảy ra chuyện gì, nếu thiếu phu nhân rời khỏi, khẳng định tiểu thiếu gia cũng muốn đi theo, Bùi tiểu thư này thế nào đây, sao không làm diễn viên cho tốt, cô gái tốt, mà lại muốn phá hư gia đình của người khác.

“Hàn, em không phải cố ý, em...” Đôi mắt của Tiêu Hàn lướt qua Bùi Tử Đồng, Bùi Tử Đồng lập tức im miệng, Quý Viễn ở một bên thờ dài, đi tới: “Bùi tiểu thư, hay là ngài đi trước đi!” Bùi Tử Đồng oán hận nhìn thoáng qua Đông Thu Luyện một cái liền hừ một tiếng xoay người rời đi.

Đến khi âm thanh của giày cao gót biến mất, bầu không khí trở nên có chút quỷ dị, chỉ nghe thấy âm thanh nấc cục của Tiêu Dịch, đoán chừng là khóc đến mệt, lúc này một chút tinh thần cũng không có, đầu tựa trên vai

của Đông Thu Luyện, mắt có chút sưng đỏ, “Mẹ, con không thích ba, không thích ba nữa, mẹ gả cho cha Bắc Thần đi... Nắc..” Nói xong nắc cục một cái.

Nam Sinh? Đôi mắt Tiêu Hàn híp lại, Đông Thu Luyện cảm thấy lúc này cô mệt quá, vì sao lại trở thành thế này, hiện tại không chỉ ghét cô mà con trai cũng ghét sao? Có phải khi ở trong quán cà phê là vui đùa?

Nghĩ đến đây tim Đông Thu Luyện bỗng nhiên co rút, ánh mắt của Đông Thu Luyện vẫn trong treo lạnh lùng, “Tôi đi trước, Tiểu Dịch tôi cũng mang đi!”

Thấy Đông Thu Luyện chỉ nhìn thoáng qua bản thân, trong lòng Tiêu Hàn không vui, đưa tay kéo Đông Thu Luyện lại, Đông Thu Luyện ôm Tiểu Dịch trong ngực nên động tác không mạnh, chỉ nghi hoặc nhìn Tiêu Hàn, trong mắt hiện lên vẻ châm chọc rõ ràng, Tiêu Hàn cảm thấy trong ngực khó chịu, “Không còn sớm, đêm nay ở đây trước đi, đêm nay tôi không về!”

Tiêu Hàn nói xong liền xoay người ra khỏi cửa, Tiêu Dịch ngẩng đầu từ cổ của Đông Thu Luyện, “Mẹ, sao ba lại như thế, có phải ba không thích Tiểu Dịch?” Tiêu Hàn vẫn chưa hoàn toàn rời khỏi, nghe thấy lời nói của Tiểu Dịch, tim bỗng dưng đau xót, hai tay nắm quyền, chỉ muốn tìm nơi để phát tiết.

“Mẹ cũng không biết, chúng ta đi tắm rửa thay quần áo trước, con đều quần áo của con đều dơ hết rồi, như một con mèo lấm lem!” Đông Thu Luyện nhìn bóng lưng của Tiêu Hàn rời đi rồi mới lên lầu, bác An khẽ thở dài một cái, thật là, một nhà ba người đang tốt đẹp thế mà lại trở thành như vậy, mặc dù bác An chưa tiếp xúc nhiều với Đông Thu Luyện, nhưng mà cô được mấy vị hay xoi mói của Tiêu gia yêu thích, thì cũng biết cô tốt đẹp thế nào, thiếu gia cũng thật là.

Bên này Tiêu Hàn vừa mới ra cửa liền điện thoại gọi cho Bạch Thiểu Hiền, Bạch Thiểu Hiền vừa đến nhà ngồi chưa nóng ghế liền bị kêu đi, trong lòng khó chịu, nhưng khi đến quán bar thì lắc đầu: “Tôi nói Tiêu thiếu gia cậu, Tiêu tổng, cậu đang diễn tuồng nào vậy, chưa đến đêm mà cậu uống nhiều vậy!”

Bạch Thiểu Hiền nhìn trên bàn, trên đất ngổn ngang bình rượu, ra hiệu phục vụ lui xuống, “Cậu nói đi, vì cái gì mà ba mẹ thích cô ấy, buộc tớ cưới cô ấy... Tớ không yêu cô ấy, một điểm cũng không thích...” Bạch Thiểu Hiền mặc kệ con ma men này nói, gọi điện cho Bạch Thiểu Ngôn bảo Bạch Thiểu Ngôn gọi điện cho Đông Thu Luyện, lúc điện thoại gọi đến là lúc Đông Thu Luyện đang giúp Tiểu Dịch tắm rửa, hai người khó có được thời gian tắm rửa cùng nhau nên thời gian tắm rửa là rất lâu, sau khi trong thấy một dãy số xa lạ gọi đến, Đông Thu Luyện cho là Lệnh Hồ Mặc nên không nhận.

Bạch Thiểu Hiền nhìn đồng hồ trên tay một chút, đã gần 8 giờ, người ra vào cũng nhiều hơn, mà Tiêu Hàn vẫn bất mãn nói về Đông Thu Luyện, Bạch Thiểu Hiền thở dài một lần nữa bấm điện thoại.

Đông Thu Luyện lúc này đang xem báo cái, thấy điện thoại vang lên, khẽ cau mày, nhận điện thoại, “Alo... Ai vậy?”

“Tôi là Bạch Thiểu Hiền, buổi trưa có uống trà cùng nhau!” trí nhớ của Đông Thu Luyện luôn tốt, tất nhiên là còn nhớ, huống chi người này cùng trợ lí của cô đều yêu chuyện bao đồng, làm sao không nhớ a.

“Tiêu Hàn uống say, cô đến đón cậu ấy về nhà đi!” Đông Thu Luyện không nghĩ đến Tiêu Hàn lại chạy đi uống rượu, cô còn tưởng rằng nếu không đi tìm cô gái khác, thì đi đến công ty, lại không nghĩ đến là đi uống rượu!

“Đông Thu Luyện...Đông Thu Luyện....” Trong miệng Tiêu Hàn liên tục lẩm bẩm tên của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện tất nhiên cũng nghe được, Bạch Thiểu Hiền thở dài, “Chị dâu, cô mau tới đón cậu ấy đi, chúng tôi đang ở..... Nhất định phải tới nha, tôi cúp trước!” Nói xong Bạch Thiểu Hiền liền cúp điện thoại, anh mới không để Đông Thu Luyện đổi ý.

Bạch Thiểu Hiền nhìn Tiêu Hàn đang say như chết, thở dài, thật sự là quá lảm, sao anh lại có người bạn như vậy, đến giờ anh còn chưa ăn cơm chiều, chết vì đói mất thôi!

Đông Thu Luyện nhìn đồng hồ rồi tiếp tục xem báo cái, nhưng không đến 5 phút, cô phát hiện cô không tập trung được, căn căn môi, Tiêu Hàn, anh là khắc tinh của tôi! Đông Thu Luyện lấy áo khoác đặt ở một bên, đi đến phòng của Tiểu Dịch, Tiểu Dịch đã ngủ, Đông Thu Luyện hôn lên trán của Tiểu Dịch một cái rồi đi ra cửa.

Mà Bạch Thiểu Hiền ở quán bar đợi một lúc sau đó đỡ Tiêu Hàn ra khỏi quán, thì thấy Đông Thu Luyện lái xe đến, quả nhiên là đến, may mắn là anh thắng cược, Bạch Thiểu Hiền đỡ Tiêu Hàn đến vị trí phó lái, cùng Đông Thu Luyện nói chuyện vài câu sau đó lái xe về nhà!

“Đông Thu Luyện....Đông Thu Luyện...” Trong miệng của Tiêu Hàn không ngừng lẩm bẩm tên cô, không biết làm sao, trong lòng của cô cảm thấy có chút ấm áp, có phải trong lòng anh vẫn còn có cô?

Đông Thu Luyện nhìn Tiêu Hàn vài phút sau đó khởi động xe về nhà, trên đường đi Tiêu Hàn không nói gì thêm, chỉ là mỗi khi đèn đỏ Đông Thu Luyện sẽ nhìn Tiêu Hàn rất lâu, quả thực giống như đang nằm mơ, trong mơ cô có thể gần anh như vậy, mà lúc này Đông Thu Luyện có thể vươn tay ra chạm vào anh, Đông Thu Luyện khẽ mỉm cười, nụ cười kia thật sự là tuyệt mỹ.

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ba Bại Hoại, Con Ghét Ba

Về đến nhà, bác An rất sững sờ, ông ít khi thấy Tiêu Hàn uống say như vậy, vội vàng bảo người đỡ Tiêu Hàn lên phòng ngủ, mà Đông Thu Luyện lại đi vào phòng bếp, lúc này Bạch Thiếu Hiền nói Tiêu Hàn phải uống canh giải rượu nếu không hôm sau nhất định sẽ đau đầu, bảo cô phải nói người giúp việc nấu canh, Đông Thu Luyện tới phòng bếp lấy một chút nguyên liệu nấu canh liền bắt đầu nấu.

Lúc này trong nhà chỉ còn người trông coi, bác An xuống lầu thì thấy Đông Thu Luyện mặc tạp dề, trong tay cầm cái muỗng, đang nấu canh, nghe hương vị bác An biết rõ đây là canh giải rượu, thiếu phu nhân thật tốt nha, “Thiếu phu nhân, ngài đi nghỉ trước đi, tôi làm là được.”

“Bác An, bác đi ngủ trước đi, cũng không còn sớm!” Sắp mười giờ rồi, Đông Thu Luyện nhìn đồng hồ trên tay, “Rất nhanh sẽ xong, bác đi nghỉ trước đi, đừng chờ con!” Đông Thu Luyện thoát nhìn luôn lạnh lùng, nhưng trong lòng lại ấm áp, hai thứ bất hoà này bác An cũng rất quen thuộc, bác An Nhiên nhẹ gật đầu, hài lòng rời khỏi.

Đông Thu Luyện ngồi ghế, trong tay là báo cáo, ngày mai còn nộp cho cục cảnh sát, canh đang được nấu trong nồi, Đông Thu Luyện không tự chủ được nghĩ đến cha cô khi còn sống, khi đó cô cũng ngồi trên ghế canh chừng nồi canh giải rượu, chỉ là bây giờ cô không nấu cho cha nữa.

Đông Thu Luyện nấu canh xong liền bưng lên lầu, Tiêu Hàn đã được người giúp việc thay quần áo, lúc này rất yên tĩnh ngủ thiếp đi, Đông Thu Luyện thử độ ấm của canh giải rượu, đi tới đầu giường, “Tiêu Hàn, uống

canh giải rượu..” Trong miệng Tiêu Hàn lầm bầm vài câu, Đông Thu Luyện cười một tiếng, cầm muống đút cho Tiêu Hàn, Tiêu Hàn theo bản năng há miệng.

Đông Thu Luyện nhìn thấy đáy chén canh, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Đông Thu Luyện... Đông Thu Luyện...” Tiêu Hàn lúc này bắt đầu lầm bầm tên Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng lúc này trong lòng cảm thấy ấm áp, Đông Thu Luyện nắm tay Tiêu Hàn, “Tôi ở đây, sao vậy...”

Nhưng câu nói tiếp theo của Tiêu Hàn làm cả người Đông Thu Luyện đều ngây dại, bởi vì Tiêu Hàn nói: “Tôi không yêu em, tại sao em lại cùng tôi kết hôn, vì sao lại ép tôi....” Đông Thu Luyện cảm thấy cả người mình không nhúc nhích được, gò má Tiêu Hàn đỏ bừng, nhưng trong miệng không ngừng lầm bầm.

Nguyên lai không phải nghĩ đến cô mà là hận cô... Đông Thu Luyện buông tay, lại phát hiện nước mắt rơi lên tay của Tiêu Hàn, Đông Thu Luyện mở to mắt, đưa tay sờ mắt, “Đứa ngốc, khóc cái gì, không phải đã nói là tốt sao lại rơi nước mắt? Thật là ngốc!”

Đông Thu Luyện nói xong trực tiếp chạy ra ngoài, mà lúc này người đang nằm ngủ mở mắt ra, nắm chặt hai tay, ướt át, đó là nước mắt của cô, Tiêu Hàn không dám tưởng tượng một cô gái luôn lạnh lùng như thế lại rơi nước mắt, Tiêu Hàn chỉ cảm thấy buồn cười, kỳ thật là lúc ăn canh anh đã tỉnh, bởi vì chén canh không giống như trước, uống rất ngon, cổ họng trở nên hết sức thoải mái.

Đến sáng hôm sau, Tiêu Hàn tỉnh lại, bác An đã dọn dẹp bàn ăn, “Thiếu gia, ngài chờ một chút, lập tức có bữa sáng!” Bác An cho người chuẩn bị bữa sáng, Tiêu Hàn ngồi lên bàn ăn, đưa tay cầm một nắm gạo nếp, bên trong còn có đậu phộng, cũng không tệ lắm, “Cái này không còn sao?” Bởi vì chỉ nhìn thấy hai cái.

“Cái này...” bác An thấy Tiêu Hàn đã cầm lên nắm cuối cùng, sau đó nói, “Đây là thiếu phu nhân tự mình làm, cô ấy cùng thiếu gia ăn xong liền đi!” bác An cũng cảm thấy rõ ràng, người ta không có làm cho anh, mắt Tiêu Hàn chợt loé lên, cô gái này không chỉ biết nấu canh mà còn biết làm cơm.

“Thiếu gia, tối qua thiếu phu nhân nấu canh giải rượu cho ngài uống? Ngài còn đau đầu sao?” Mỗi lần Tiêu Hàn uống say coi như là có uống canh giải rượu thì sáng hôm sau cũng có chút đau đầu, hôm nay lại khác, một chút cũng không có, Tiêu Hàn đem nắm cơm nếp ăn hết uống vài ngụm sữa, “Bọn họ đi đâu?”

“Tiểu thiếu gia đã đi đến nơi làm việc của thiếu phu nhân!” Dù sao Tiểu Dịch cũng không có đi học, nhà trẻ cũng không đi, Tiêu Hàn chỉ cảm thấy có chút bức bối, nhiều ngày như vậy cùng Tiểu Dịch đi đến công ty, nguyên lai còn cảm thấy Tiểu Dịch nói nhiều, hiện nay trong nhà lại trở thành như trước, chỉ còn một mình anh!

Bác An thấy Tiêu Hàn ngẩn người, bóng lưng cô đơn như vậy, trong lòng bắt đầu thấy đau lòng, thiệt là, sao thiếu gia không thể nói vài lời dễ nghe? Ngày hôm qua Bùi tiểu thư đến, cùng thiếu phu nhân không vui, thiếu gia cũng không nói mấy lời hữu ích sao! Nếu để thiếu phu rời đi, thiếu gia nhất định sẽ hối hận!

Mà Đông Thu Luyện đã hoàn toàn không nghĩ đến Tiêu Hàn, bởi vì vụ án có tiến triển, Đông Thu Luyện vừa vào phòng giải phẫu thì là đến tối, Tiểu Dịch theo Bạch Thiếu Ngôn đi ăn cơm thì đụng phải Bạch Thiếu Hiền, Tiểu Dịch nhìn thoáng qua Bạch Thiếu Hiền: “Chú cũng là người xấu!” Bạch Thiếu Hiền cảm thấy uỷ khuất, chính mình thế nào, ngày hôm nay giữ Tiêu Hàn nửa ngày, hôm nay lại bị tiểu quỷ này ghét bỏ!

“Sao vậy? Ai dám chọc cháu!” Bạch Thiếu Ngôn hướng về Bạch Thiếu Hiền nháy mắt, Bạch Thiếu Hiền lập tức hiểu ý, không phải đâu, là Tiêu

Hàn! Khó trách hôm qua lại mượn rượu giải sầu, Tiểu Dịch tức giận ăn, cũng mặc kệ anh em nhà này.

“Alo.... Lão sư.... Đúng, Tiểu Dịch đang ăn cơm, một lát nữa chúng tôi về, cô có muốn ăn gì không.... Không cần sao.... ừ, được!” Bạch Thiếu Ngôn nhận điện thoại, Tiểu Dịch ngẩng đầu nhìn Bạch Thiếu Ngôn, “Mẹ không đến ăn cơm sao?”

“Vụ án lần này tương đối lớn, lão sư phải làm gấp, ngoan ngoãn ăn cơm đi, một lát nữa đưa cháu về!” Tiểu Dịch bất mãn đá đá chân, cầm chiếc đũa không ngừng đâm đâm cơm trong chén, Bạch Thiếu Hiền cảm thấy không ổn, nhắn tin cho Tiêu Hàn, lúc này Tiêu Hàn đang làm việc, khi nhận được tin nhắn cũng ngẩn ra, vừa nghĩ đến hôm qua Tiểu Dịch khóc thương tâm như vậy, trong lòng cũng nhói lên.

Chao ôi... Sao anh có thể làm cho một đứa nhỏ tức giận, anh liền đi xuống bãi xe lái xe đến chỗ bọn họ đang ăn cơm, Tiểu Dịch vừa nhìn thấy Tiêu Hàn liền nhảy xống, chỉ Bạch Thiếu Hiền cùng Bạch Thiếu Ngôn, “Hừ...Không nghĩ tới tiểu Bạch chú cũng là phản đồ, chú lại đem bại hoại này đến tìm cháu, cháu không muốn nói chuyện với mấy chú nữa, các người đều là bại hoại!”

Nói xong liền muốn chạy ra ngoài, Tiêu Hàn nhìn thấy Tiểu Dịch muốn chạy, liền bước tới, khẽ cúi người đem Tiểu Dịch ôm vào lòng, “Bại hoại, ba bắt nạt con, còn bắt nạt mẹ, con ghét ba, bại hoại...” Tiêu Hàn đánh Tiêu Hàn, Tiêu Hàn nhìn ánh mắt của mọi người xung quanh, cũng không cảm thấy có chuyện gì, ôm Tiểu Dịch đến chỗ Bạch Thiếu Hiền.

“Người xấu, ba là bại hoại, con ghét ba...” Tiểu Dịch nói không ngừng, Tiêu Hàn chỉ cảm thấy có chút đau đầu, “Được rồi, đừng nháo nữa, ba biết ba sai rồi, đừng nháo, ba xin lỗi con, được không?” Tiểu Dịch vừa nghe xin lỗi, trong nháy mắt không thể tưởng tượng nổi, “Thật sao?”

Hai anh em Bạch gia có chút bối rồi, đứa nhỏ này dễ dụ quá đi!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Mùi Formalin

Tiêu Hàn cười một tiếng, đặt Tiêu Dịch lên đùi: “Đương nhiên là ba nói thật, ba chưa bao giờ gạt con, ba biết thái độ hôm qua ba không tốt, con cũng đừng giận nữa...” Hai anh em họ Bạch cảm thấy bản thân lo lắng chỉ là dư thừa, xem hai ba con này không phải chỉ nói hai câu là tốt lắm sao, chao ôi... thật sự là quan tâm thừa rồi.

Đông Thu Luyện sau khi hết bận thì cảm thấy đau lưng, Bạch Thiếu Ngôn vội bưng lên cho cô một tách trà nóng, Đông Thu Luyện uống một ngụm: “Tiểu Dịch ở đâu? Đang chơi bên ngoài sao?”

“Tiểu Dịch được Tiêu tổng đón đi, phỏng chừng là đang ở Tiêu gia!” Động tác uống nước của Đông Thu Luyện dừng lại, sau đó cười một tiếng, quả nhiên là cha con liên tâm sao? Cô nhớ rõ là Tiểu Dịch thích thù dai, nếu ai mà chọc cậu bé thì hẳn sẽ giận dỗi mấy ngày, nhanh như vậy đã tốt rồi sao?

“Đông pháp y, chúng tôi căn cứ vào kết quả xét nghiệm của cô đã điều tra vài đứa trẻ lang thang ăn xin, đã có tiến triển, nhưng mà bọn họ lại tiếp xúc qua nhiều người, hơn nữa không có người chú ý, cho nên người hiềm nghi phạm tội không có manh mối!” Triệu Minh thờ dài, thật vất vả mới biết được thân phận người chết, hiện tại tựa như bị đánh về nguyên hình

“Bên này còn có một thi thể cần giải phẫu, chờ đến khi tôi làm xong sẽ cho anh một câu trả lời!” Đông Thu Luyện nhìn đồng hồ treo trên tường, đã chín giờ, Triệu Minh cũng cảm thấy có chút thẹn thùng, “Hay là thôi đi, để ngày mai lấy, hôm nay cũng mệt mỏi, ngại về nhà nghỉ ngơi đi!”

“Người này biến thái như thế, tôi sợ sẽ có người bị giết hại, tôi đi ăn một chút rồi đem thi thể cuối cùng giải phẫu, khẳng định là sáng mai cho anh kết quả!” Đông Thu Luyện nói xong cầm điện thoại gọi về Tiêu gia, Tiểu Dịch đang ngồi trên sàn, chơi lego, mà Tiêu Hàn ngồi trên sofa xem ti vi, đã đến giờ này rồi, vẫn chưa về!

Tiêu Hàn cũng cảm thấy nếu như Tiểu Dịch ở đây thì Đông Thu Luyện sẽ không ở nơi khác!

“Tiểu thiếu gia, thiếu phu nhân điện thoại!” Bác An cười cầm điện thoại qua, Tiểu Dịch nghe điện thoại xong cả người ỉu xìu, nhìn đồ chơi dưới sàn cũng cảm thấy khó chịu, đưa tay phá bỏ mấy mảnh lego: “Hừ....”

Tiêu Hàn thả điều khiển trong tay xuống đưa tay kéo Tiểu Dịch vào ngực, “Sao vậy? Ai chọc con?”

“Mẹ nói còn lâu lắm mẹ mới về, nhất định là mấy chú bên kia ngược đãi mẹ, mẹ nói phải đến hơn 1 giờ mới trở về, bảo con ngủ trước, con muốn ngủ cùng mẹ!” Tiểu Dịch làm nũng ôm cổ Tiêu Hàn, Tiêu Hàn nhìn đồng hồ trên tường cũng đã 9 giờ rưỡi, bận rộn như vậy sao?

Đến khi Đông Thu Luyện bước ra từ phòng giải phẫu thì đã là 12h30, Bạch Thiếu Ngôn nằm sấp trên bàn ngủ thiếp đi, Đông Thu Luyện nhìn tư liệu, cuối cùng cũng có manh mối hữu hiệu, cô vỗ vỗ Bạch Thiếu Ngôn, đem tài liệu giao cho cậu:

“Một lát nữa đưa đến tổ trọng án, chỗ đó khẳng định là đang đợi, tôi về trước, ngày mai không đến, nếu có vấn đề thì tìm tôi!”

Nói xong Đông Thu Luyện vừa đi, thay quần áo, Bạch Thiếu Ngôn nhìn tư liệu trong tay, vội vàng chạy đến tổ trọng án, mà Đông Thu Luyện vượt vượt bên huyết thái dương chỉ cảm thấy mắt mình mở không nổi, loại chuyện giải phẫu như vậy thật sự quá hao tâm tổn sức.

Triệu Minh cầm lấy tài liệu hết sức mừng rỡ, vội vàng hướng đến Đông Thu Luyện nói cảm ơn, Đông Thu Luyện vừa đến cổng thì đụng phải Triệu Minh, “Đông pháp y, thật sự vất vả cho cô, bằng không chúng tôi cũng không thể tìm ra hung thủ!”

“Kỳ thật mỗi một thi thể đều làm cho tôi cảm thấy có chút kì quái, hơn nữa xe đông lạnh cũng không phải ai cũng có thể dùng được, đợi đến khi các thi thể được giải phẫu mới tìm ra được manh mối, tôi còn tưởng rằng xe đông lạnh là nguyên nhân, đoán chừng hung thủ vô tình lấy được, anh có thể điều tra trọng điểm rồi!”

“Ừ, được, có muốn tôi cho người đưa cô về, dù sao đêm đã khuya, không dễ bắt xe, hơn nữa, một mình cô trở về tôi không yên tâm!” Triệu Minh cười nói, Đông Thu Luyện cũng suy nghĩ, lúc này, đúng là không dễ bắt xe!

“Đông Thu Luyện!” Đông Thu Luyện đột nhiên ngẩng đầu, đã nhìn thấy Tiêu Hàn đi tới, Tiêu Hàn mặc quần áo ở nhà, có vẻ hết sức nhàn nhã, trong đôi mắt màu lam sâu thẳm hiện giờ khoá chặt Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện không nghĩ đến Tiêu Hàn lại đến, nhưng Triệu Minh làm sao không biết được Tiêu Hàn này, chỉ còn xem một chút tin tức cũng biết đây là tổng giám đốc của Tiêu thị.

Hơn nữa hôm nay Triệu Minh cũng nhìn thấy được con trai của Đông Thu Luyện, lớn lên có thể nói là hết sức giống, “Sao anh lại đến đây!” Đông Thu Luyện nói lời này không có một tia nhiệt độ, Tiêu Hàn cười một tiếng, trực tiếp đoạt lấy túi xách trong tay Đông Thu Luyện, “Về nhà thôi!” Nói xong, anh mặc kệ vẻ mặt ngu ngơ của Triệu Minh mà duỗi tay ôm lấy Đông Thu Luyện hướng về xe!

Nguyên lai chồng của người ta là tổng giám đốc của Tiêu thị, chẳng trách khí chất luôn cao nhã, trong lúc vô ý còn hiện lên tia quý khí, người ta là thiếu phu nhân của đại gia tộc, nhưng mà tại sao không làm thiếu phu nhân, mà lại đi làm pháp y!

“Trên người của em có mùi khó ngửi!” Tiêu Hàn đem Đông Thu Luyện kéo lên xe sau đó bất thành linh nói câu này.

“Vừa mới giải phẫu thi thể, không có tắm rửa!” Tiêu Hàn cảm thấy cả người không ổn, thấy sắc mặt Tiêu Hàn có chút trắng bệch, Đông Thu Luyện quay đầu ra cửa sổ, “Đó là formalin dùng để ngâm thi thể, ngửi rất kì sao?”

Chính nơi đó là kỳ quái nha, người bình thường ai đi ngửi mùi này, Tiêu Hàn chỉ cảm thấy cả người thật sự là không ổn, formalin, ngâm thi thể? Trong đầu Tiêu Hàn không tự chủ loé lên một đoạn ngắn máu chảy đầm đìa, một cô gái sao lại chọn làm việc này, thật sự là quá rồi.

Không biết bản thân anh bị thần kinh gì nữa, chỉ nghe Tiểu Dịch nói lo lắng cho mẹ một mình không an toàn nên anh lái xe đến, ngắm lại anh chờ hơn một tiếng, chính mình thật điên khùng, Tiêu Hàn chỉ cảm thấy xe hiện giờ có cái mùi kì lạ!

Không được, ngày mai phải đem xe đi rửa, quên đi, xe này về sau không lái ra ngoài nữa, “Sao lại suy nghĩ đi làm pháp y, em sinh Tiểu Dịch thì người Tiêu gia nhất định sẽ không bạc đãi em, sao lại chọn y, hơn nữa ông nội cùng cha thế nào lại cho phép!”

Tiêu Hàn nói xong không nghe thấy trả lời, vừa quay đầu thì phát hiện mỗ nữ nào đó đã ngủ, lập tức có chút tức giận! Nhưng đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Hàn thấy bộ dáng an tĩnh như vậy của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện khi lớn lên thật sự không thể bắt bẻ, nhất là làn da kia, giống như một loại đồ sứ thượng hạng, trắng thuần khiết, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy một nhọc, không biết làm sao mà Tiêu Hàn đưa tay vén tóc lộn xộn của Đông Thu Luyện trên trán ra phía sau tai.

“Em thật sự yên tâm vậy sao, ở bên cạnh tôi liền ngủ!” Vừa nghĩ đến Đông Thu Luyện yên tâm như vậy đối với anh, tâm tình của Tiêu Hàn tốt

lên, mùi của formalin cũng quên sạch.

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Hương Trên Người Tôi Để Người Sao?

Mãi đến khi Tiêu Hàn ôm Đông Thu Luyện lên lầu, cô cũng không có tình lại, bác An thấy Tiêu Hàn lộ ra vẻ mặt rất ôn nhu, động tác đó giống như đang ôm bảo bối, hẳn là Tiêu Hàn cũng không biết được vẻ mặt của anh hiện giờ, Tiêu Hàn cẩn thận từng chút một ôm Đông Thu Luyện vào phòng của anh.

“Tiểu thiếu gia có nói thiếu phu nhân sẽ ngủ ở chỗ của cậu bé, cho nên đồ của thiếu phu nhân còn để trong phòng của tiểu thiếu gia!” bác An đi đằng sau, nhỏ giọng nói.

“Mang những thứ đó qua bên đây đi!” Tiêu Hàn cẩn thận vén chăn cho Đông Thu Luyện, thở dài nhẹ nhõm, đột nhiên ngửi thấy trên mình có mùi kì lạ, vẫn là một trận ghét bỏ, bác An cười ha hả tiến vào phòng Tiểu Dịch mang đồ ra.

Ngày hôm sau khi Đông Thu Luyện tỉnh dậy cảm thấy được ngang hông cô bị một cái gì đó đè lên, vốn tưởng rằng là Tiểu Dịch, liền đưa tay sờ một cái, thì mới phát hiện không phải là tay của Tiểu Dịch. một chút buồn ngủ trong nháy mắt liền biến mất, mà Tiêu Hàn đã sớm chú ý đến hành động của Đông Thu Luyện, đưa tay nắm lấy tay của Đông Thu Luyện, đem tay của Đông Thu Luyện đặt lên ngực anh, “Buồn ngủ quá, ngủ tiếp đi...”

Đông Thu Luyện làm sao ngủ được, mạnh mẽ ngồi dậy, Tiêu Hàn thở dài: “Sao vậy...” Tiêu Hàn cũng ngồi dậy theo, hôm qua anh ngủ rất trẻ.

Vốn là đi tắm rửa sau đó trở lại mới phát hiện cô gái này chưa có tắm, nhưng không muốn gọi người giúp việc đến giúp cô, vậy cũng tốt, chỉ có

thể ngửi mùi khó chịu này, thấy chưa thấy chưa, cô gái nào đó bắt đầu lộn xộn, từ đầu đã lấy chân đá chần, Tiêu Hàn một lần nữa lấy chân đập lại cho cô, nhưng về sau tay cũng không thành thật, không chỉ khoác lên lồng ngực của anh mà thân thể nhích lại gần.

Hô hấp của cô rất nhẹ, nhưng hơi thở ấm áp đó phun lên lồng ngực của anh, Tiêu Hàn chỉ cảm thấy tiểu huynh đệ phía dưới đã bắt đầu không yên phận, Tiêu Hàn chỉ có thể đi tắm một lần nữa, năm lần qua lần lại một hồi cũng đã 3 giờ sáng, thật vất vả mới có thể ngủ thiếp đi liền bị cô gái này làm tỉnh!

“Sao tôi ngủ ở đây!” Mặt của Đông Thu Luyện trước sau đều lạnh lùng, Tiêu Hàn đưa tay vượt thái dương, quả nhiên cô gái này khi ngủ mới có thể an phận một chút!

“Em nói đi...” Tiêu Hàn giương mắt nhìn thoáng qua Đông Thu Luyện, Tiêu Hàn cũng mới vừa tỉnh ngủ, còn ngái ngủ, bộ dáng kia hết sức mê người, huống chi Đông Thu Luyện đối với anh có chút ý không an phận, lập tức có chút ghen lời, vén chăn lên muốn chạy đi, Tiêu Hàn đột nhiên đưa tay kéo tay Đông Thu Luyện lại, Đông Thu Luyện mất thăng bằng, cả người liền ngã lên mặt giường, mà lúc này Tiêu Hàn nghiêng người cả người đè lên người Đông Thu Luyện!

“Anh...” Đông Thu Luyện trợn to hai mắt, nhìn người đó gần trong gang tấc, con người màu lam như biển rộng mênh mông, ánh mắt trong như ngọc, tĩnh mịch như muốn đem người hút vào, cô gái này lúc này đây còn ngãng người?

Tiêu Hàn cảm thấy trong lòng buồn cười, Tiêu Hàn nhẹ nhàng di chuyển nửa người dưới, trong nháy mắt mặt của Đông Thu Luyện đỏ lên, cái kia... đó là... nhảy một cái.... Đông Thu Luyện là pháp y, đối với kết cấu của con người cô tất nhiên là hiểu rõ trong lòng bàn tay, chỉ là mặt đỏ lên nhìn Tiêu Hàn, “Anh.... Anh vô sỉ!”

“Ha ha...” Tiêu Hàn nhìn mặt Đông Thu Luyện ghen đến đỏ bừng, cuối cùng chỉ ghen ra hai chữ này, lập tức cảm thấy buồn cười, “Vô sỉ? Em còn chưa thấy qua vô sỉ đâu!” Nói xong, không biết xấu hổ mà cọ xát trên khuôn mặt của Đông Thu Luyện.

Đông Thu Luyện đưa tay đẩy anh ra, nhưng vô luận là dùng sức thế nào cũng không được, người này giống như một tảng đá, bất động, Đông Thu Luyện chỉ thoáng nhìn bề ngoài thì là người rất lợi hại, kỳ thật trong xương cốt cũng chỉ là một cô gái mà thôi, nhất thời cảm thấy thất bại, một trận uý khuất xông lên trong lòng, Tiêu Hàn cứ như vậy nhìn Đông Thu Luyện, thấy mắt của Đông Thu Luyện có chút hồng, lập tức rời người Đông Thu Luyện, xuống giường mang dép vào, “Hừ em sao?”

“Khốn khiếp!” Nước mắt của Đông Thu Luyện chỉ ở trong vành mắt, gắt gao nhìn Tiêu Hàn, thật vô sỉ, trước kia lại cảm thấy người đàn ông này ôn nhu, nguyên lai tận trong xương thật vô sỉ “Tiêu Hàn, anh khốn khiếp!”

‘Loảng xoảng ....’ Tiêu Hàn quay người lại thấy Tiểu Dịch đang đứng trước cửa, cái ly trong tay rơi xuống đất, sữa bên trong văng ra đầy đất, Tiêu Hàn lập tức đưa tay nâng trán, sao trùng hợp vậy, tiểu quỷ này muốn náo loạn sao, mà Đông Thu Luyện vội vàng đứng dậy thấy được Tiểu Dịch, lập tức trên mặt trắng bệch.

Chỉ Tiểu Dịch ở trước mặt không chút động tĩnh, chưa từng chật vật, Tiểu Dịch chớp chớp mắt, nhìn Tiêu Hàn một chút, lại nhìn Đông Thu Luyện một chút, không nói làm cho người ta một trận kinh ngạc, nhưng cậu bé lại nói một câu!

“Ba, mẹ, sáng sớm, hai người thật có sức sống nha!” Không chỉ Đông Thu Luyện mà Tiêu Hàn cũng xuất hiện hắc tuyến, đây không phải là vấn đề có sức sống được không!

Tiêu Hàn thấy mặt của Đông Thu Luyện lúng túng, đi tới ôm Tiêu Dịch, “Được rồi, chúng tôi xuống lầu, em chuẩn bị một chút đi, ngày hôm qua em ngủ thiếp đi, tắm cũng chưa có tắm!” Tiêu Hàn nói xong liền đi xuống lầu, làm cho Đông Thu Luyện ở trong phòng ngủ muốn phát điên!

“Ba, ba thật lợi hại, con chưa thấy ai có thể bắt nạt được mẹ! Mẹ chưa từng lúng túng như thế, mẹ vừa mắng ba sao? Mẹ rõ ràng nói khốn khiếp, chẳng lẽ người lớn nói tục được sao?” Tiêu Hàn chỉ cười, cũng không nói gì! Không hiểu sao trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Sau khi Tiêu Hàn rời khỏi phòng Đông Thu Luyện mới đánh giá cái phòng ngủ này, là phong cách Anh Quốc, phòng ngủ nghiêng về phong cách cổ, hẳn là Tiêu Hàn sinh ra và trưởng thành ở ngoại quốc, phong cách ngã về tây hoá, Đông Thu Luyện đi đến phòng vệ sinh, nhìn qua đều là đồ dùng của đàn ông, chỉ có một ít đồ dùng của nữ, hẳn là mới mua đêm qua, Đông Thu Luyện cầm dao cạo râu ở trên bồn rửa mặt, nhìn kỹ một chút, soi soi trên gương, ngắm kỹ, cười ra tiếng.

“Vui vẻ như vậy?” Tiếng nói của Tiêu Hàn đột nhiên truyền đến, cả kinh đến Đông Thu Luyện, cô làm rơi dao cạo râu trên mặt đất, Tiêu Hàn khom người nhặt dao cạo râu lên, đặt lên bồn rửa mặt, sau đó đi đến bàn cầm đồng hồ, đi ngang qua Đông Thu Luyện, nhẹ nhàng nói một câu: “Mùi hương của tôi có phải rất dễ chịu không!”

Nói xong cười khê, đi ra ngoài, cả người Đông Thu Luyện hoá đá, sao cô lại làm ra hành động ngây thơ đến vậy, thật sự mắc cỡ chết người, muốn chết, sao cô có thể đi gặp người khác được chứ! Đông Thu Luyện vội vàng đóng cửa lại, âm thanh đóng cửa vang lên, thì tiếng nói kia lại truyền tới.

“Đừng vội, từ từ, bên trong toàn là đồ của tôi, em có thể từ từ....”

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ăn Bữa Sáng

Đông Thu Luyện cảm thấy mình đời này chưa từng mất mặt như vậy, khuôn mặt đỏ bừng, ở buồng vệ sinh mè nheo hồi lâu mới đi ra.

“Mẹ, mẹ mau tới đây đi!” Tiêu Dịch cùng Tiêu Hàn đang dùng cơm, Tiêu Dịch chú ý tới Đông Thu Luyện trước, Tiêu Hàn lúc này mới ngẩng đầu, hôm nay cô mặc một chiếc váy lụa dài, có phần áo màu trắng cùng thân váy màu xanh ngọc, càng làm nổi bật làn da trắng nõn của mình, lộ ra chút dịu dàng, tựa hồ là nhìn Tiêu Dịch, khóe môi nhẹ nhàng nở nụ cười hết sức động lòng người, bên ngoài mặc một chiếc áo len mỏng màu trắng kem, cả người toát ra vẻ nhẹ nhàng khoan khoái và tươi mới, Tiêu Hàn sớm biết Đông Thu Luyện tuyệt sắc, nhưng đây là lần đầu tiên hẳn trông thấy cô nữ tính như vậy. Không hiểu sao thấy có chút ít ngây dại.

“Mẹ . hôm nay mẹ thật là đẹp!” Tiêu Dịch đã chạy đến bên cạnh Đông Thu Luyện, đưa tay kéo Đông Thu Luyện ngồi xuống, Tiêu Hàn ngồi ở đối diện, thấy Tiêu Hàn vẫn nhìn mình, cô cảm thấy có chút mất tự nhiên, còn Tiêu Dịch lại trợn to hai mắt nhìn Tiêu Hàn!

“Ba, mẹ hôm nay đẹp không?” Tiêu Hàn khẽ mỉm cười, nhấp một ngụm sữa, còn lè lưỡi liếm liếm khóe miệng, Đông Thu Luyện chỉ cảm thấy một trận ớn lạnh, rõ ràng không có dính sữa? Liếm cái gì a? Nhất là Tiêu Hàn vẫn nhìn mình, Đông Thu Luyện chỉ cảm thấy trên mặt một trận nóng ran.

“Mẹ, mẹ có phải rất nóng hay không a, mặt hồng như vậy, mẹ mau đem áo khoác cởi ra, khi nào ra ngoài thì mặc” Tiêu Dịch hoàn toàn không chú ý tới động tác vừa rồi giữa cha mẹ, lời vừa nói ngược lại khiến Tiêu Hàn khẽ

cười ra tiếng, Đông Thu Luyện vốn là lúng túng, liền thuận thế cởi áo len, “Uống chút sữa!”

Đông Thu Luyện nhận ly sữa từ trong tay Tiêu Hàn, cúi đầu uống liền hai ngụm, lại truyền tới tiếng cười của Tiêu Hàn, Đông Thu Luyện chỉ cảm thấy người đàn ông này thật sự là đủ rồi, cười lâu như vậy, chẳng lẽ là còn cười chính mình ở trong phòng vệ sinh làm chuyện ngu xuẩn,”Cái kia... Thiếu phu nhân, đây là sữa của cô!”

An thúc lúc này đi qua đem đến một ly đầy sữa đặt trước mặt Đông Thu Luyện, cô đột nhiên ngẩng đầu lên thì thấy Tiêu Hàn đã đang hoàng ăn sáng.

“Ba, có phải hay không sữa của ba uống tốt hơn a? Vì cái gì mà mẹ mấy ngày hôm trước uống trà của ba, hôm nay lại uống sữa của ba a?” Tiêu Dịch nghiêm trang hỏi.

Mà nam nhân nào đó chỉ là giương mắt nhìn thoáng qua gương mặt đang cố tỏ ra bình tĩnh của mỗi nữ, một tay cầm bánh mì phết bơ lạc, nhưng là tay kia tựa hồ có chút run rẩy, “Ba cũng không biết, có lẽ là mẹ con thích mùi hương của ba đi!”

“Loảng xoảng – -“; là thanh âm cái muỗng rơi xuống đất, người giúp việc chạy nhanh qua đem cái muỗng Đông Thu Luyện làm rơi nhặt lên, “Thiếu phu nhân, chờ một chút, lập tức đổi cho cô cái mới”, nhưng là Đông Thu Luyện ăn không vô nữa, chỉ hung hăng trừng mắt liếc Tiêu Hàn, nam nhân này còn vô sỉ đến cỡ nào a, cái gì gọi là mình thích hương vị của hẳn a, hẳn có phải bị bệnh hay không a! Tức chết cô rồi!

Đông Thu Luyện thật sự là nhiều năm không có tức giận như vậy , hung hăng uống một ngụm sữa, bộ dáng kia ngược lại hết sức đáng yêu, tựa như là tiểu hài tử bị ủy khuất, Tiêu Hàn đi tới, ngồi xuống bên cạnh Đông Thu Luyện, “Sao vậy? Tức giận? Chẳng lẽ tôi nói sai ?”

“Anh...” Đông Thu Luyện cũng không biết nên nói cái gì, vì nam nhân này thật sự quá vô lại, hơn nữa Tiểu Dịch vẫn còn ở nơi này, Đông Thu Luyện càng không biết nên nói cái gì, chỉ là hung hăng trừng mắt một cái, nhưng là Tiêu Hàn lại bình tĩnh giúp Đông Thu Luyện phết bơ lên trên bánh mì, cầm lấy bánh mì liền đưa đến bên miệng cô,”A – –”

A? Đông Thu Luyện chỉ cảm thấy thế giới này là huyền diệu vậy sao? Đây rốt cuộc là thế nào a, nam nhân này có phải hay không không bình thường a, nhưng là Tiêu Hàn mặt không biến sắc đem tất cả vẻ mặt biến hóa của Đông Thu Luyện đặt vào trong mắt, ngược lại mười phần bình tĩnh chờ cô há mồm, Đông Thu Luyện nhưng là không biết rõ đến cùng nên há mồm như thế nào, loại chuyện dứt ăn như vậy tới nay vẫn là lần đầu tiên.

“Mẹ, mẹ mau ăn a, ba cần phải ăn gì đó thật ngon !” Tiểu Dịch nằm sấp ở trên bàn, đôi mắt trông mong nhìn chăm chăm vào miếng bánh mì, bộ dáng kia giống như đó là món ăn ngon nhất trên thế giới.

Đông Thu Luyện ánh mắt sáng quắc nhìn hai người, há hốc miệng ra, “Tiểu Dịch, con ăn đi, cần phải ăn thật ngon!” Tiêu Hàn cũng đã nhanh hơn một bước đem bánh mì nhét vào miệng Tiểu Dịch, Tiểu Dịch ngược lại cảm thấy vừa vui mừng vừa kinh ngạc liền mạnh mẽ cắn một miếng lớn, “Ăn ngon thật!”

“Anh...” Đông Thu Luyện chỉ cảm thấy lúng túng đến chết, Tiêu Hàn lại còn đưa ngón tay đến bên môi khẽ liếm, trên mặt có vụn bánh mì “Hương vị rất tốt...” Chỉ là con mắt lại chăm chú nhìn chăm chăm cô, Đông Thu Luyện thực cảm thấy lạnh cả sống lưng, hơn nữa còn cảm thấy có chút ít huyết khí dâng trào, người này thật sự là khắc tinh của cô mà.

Đông Thu Luyện nghĩ tới liền muốn rời khỏi, nhưng là Tiêu Hàn lại khẽ nghiêng người duỗi tay vịn chặt eo Đông Thu Luyện, “Em còn chưa có ăn một chút gì, lại ăn gì đó đi!” Đông Thu Luyện sững sờ khẽ gật đầu.

“Ha ha... Thực ngoan ngoãn” Tiêu Hàn thanh âm ôn nhu, hơi thở ấm áp, Đông Thu Luyện thật sự là bị mê hoặc, Đông Thu Luyện lúng túng dịch mông,ngồi cách xa Tiêu Hàn, cầm bánh mì trong tay ăn vài miếng, Tiêu Hàn nhìn bàn tay giữa không trung, đôi mắt lóe lên một cái, tiện đà cười một tiếng, nữ nhân này chơi thật thú vị.

“Mẹ, mẹ lát nữa có việc bận việc gì không? Ba nói muốn mang con đi chơi, mẹ cũng đi đi?” Tiểu Dịch mắt long lanh cứ như vậy sáng quắc nhìn Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện vốn là không muốn đi , nhưng là mình thật sự đã lâu không có cùng Tiêu Dịch đi chơi, liền khẽ gật đầu, Tiểu Dịch vui vẻ chạy tới, đưa tay ôm lấy bắp đùi Đông Thu Luyện: “Mẹ thật tốt, mẹ, nơi đó chơi thật sự rất vui, rất nhiều đồ ăn ngon, mẹ cũng không có ném qua, chờ mẹ có thời gian , con với ba dẫn mẹ cùng đi ăn...”.

“Ân!” Đông Thu Luyện nhẹ giọng đáp lời, trên mặt lộ ra một tia ôn nhu hiếm có, đây là loại ôn nhu chỉ thuộc về Tiểu Dịch, bởi vì chỉ khi hai người kia ở cùng một chỗ Tiêu Hàn mới thấy được Đông Thu Luyện cười dịu dàng như vậy, trong lòng vô thức cảm thấy có chút không công bằng.

Nhưng mà cùng Tiểu Dịch mang theo cô cùng nhau chơi đùa thích thú, ăn ngon , vừa nghĩ tới ba người cùng một chỗ, Tiêu Hàn không nhịn được nhếch khóe miệng, Tiểu Dịch nói hơi nhiều, rất lâu đều là Tiểu Dịch nói Đông Thu Luyện nghe, nhưng mà hình ảnh thực sự hài hòa duy mỹ giống như là một bức họa.

Đông Thu Luyện ăn xong cơm đứng dậy lên lầu thu thập đồ đạc chuẩn bị ra ngoài, Tiêu Hàn nhìn Đông Thu Luyện đứng dậy, đôi mắt ngay lập tức tối sầm lại, liền đưa tay kéo cánh tay cô lại, Đông Thu Luyện hơi hơi nhíu mày, xoay người lại liếc nhìn Tiêu Hàn, làm sao vậy? Chính mình không có chọc hấn đi, bộ dáng như vậy như thế nào lại cảm thấy giống như là muốn ăn tươi mình!

“Đông Thu Luyện, em đây là muốn đi làm cái gì, Bùi Tử Đồng cũng không có mặc ít như vậy!” Đông Thu Luyện bây giờ mới phát hiện là bởi vì chính mình mặc váy dài, váy thật là dài, nhưng mà sau lưng lại trống không, Đông Thu Luyện không chịu nổi mới mặc áo len, vừa này cũng không có chú ý, băng ghế lại có lưng tựa, hơi đâu chú ý tới những thứ này, nhưng mà Đông Thu Luyện nghe Tiêu Hàn nói xong mặt trong nháy mắt đông lạnh.

“Đúng vậy, tại sao so sánh tôi với người ta!” Tiêu Hàn một trận ảo não, thiệt là, cô nói tiếp”Nhưng mà y phục này cũng không phải của tôi, chẳng lẽ không phải anh chuẩn bị?” Tiêu Hàn lúc này mới nhớ tới thực sự là do chính mình chuẩn bị, chỉ là lúc mua chỉ nhìn mặt trước, liền lập tức mua, ở đâu chú ý nhiều như vậy, đây không phải là đào hố cho chính mình nhảy vào sao!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Chi Cần Cô An Phận

Đông Thu Luyện nói xong gạt tay của Tiêu Hàn ra, đưa tay ôm lấy Tiểu Dịch, đi thẳng lên lầu, một ánh mắt cũng không liếc nhìn Tiêu Hàn, Tiêu Hàn ảo não kéo cà vạt của mình, thật là, lần mở miệng này, của chính mình thật sự là.....

Một lát sau Đông Thu Luyện xuống lầu, nhưng quần áo không đổi, chỉ là có mặc thêm một cái áo len mỏng, trong tay cầm túi xách, mang một đôi giày đế bằng, làm cho cô mười phần khoan khoái, một tay dắt Tiểu Dịch ra cửa, Tiểu Dịch quay đầu nhìn Tiêu Hàn: “Mẹ, ba không đi cùng chúng ta sao?”

“Ba con bận nhiều việc, không có thời gian!” Tiếng nói của Đông Thu Luyện lạnh lùng, Tiểu Dịch nghi ngờ nhìn Tiêu Hàn một chút, Tiêu Hàn đứng dậy, mặc kệ sắc mặt khó coi của Đông Thu Luyện, trực tiếp kéo Tiểu Dịch vào ngực của anh, ôm Tiểu Dịch đi ra cửa, “Này... Tiêu Hàn, anh mang Tiểu Dịch đi đâu!”

“Em nói đi!” Tiêu Hàn đặt Tiểu Dịch ra ghế sau, “Tôi đã đồng ý với Tiểu Dịch là chúng ta đi chung với nhau!” Đông Thu Luyện nhìn con trai đang vẫy tay với cô, không hiểu sao có chút khó chịu, nhưng cô lại ngồi vào vị trí ghế phó lái.

Đến khi xe rời khỏi, một người đi ra từ đằng sau cây, một thân trang phục màu đen, còn bịt kín mặt cùng mang kính râm đen, trên đầu còn đội một cái mũ lưỡi trai màu đen, trên cổ có máy chụp ảnh, trong tay cầm điện

thoại, đang gọi điện thoại: “Đã ra cửa, các người hẳn là nói cô gái này, tôi sẽ gửi ảnh chụp qua!”

Trong toà nhà cao ốc, một người đàn ông mặc trang phục màu đen, ngồi ở trước bàn, đôi mắt bén nhọn nhìn chăm chăm máy tính, trong máy tính là một trang web có mười mấy tấm ảnh, trên ảnh là một cô gái, người đàn ông đó đốt một điếu thuốc, lượn lờ trong sương khói, nổi bật lên khuôn mặt mờ mờ lung xaxăm, nhưng ánh mắt lại phi thường sáng ngời, con người màu đen như một cái giếng sâu, sâu không lường được, nhất là vẻ mặt lạnh nhạt bây giờ, nhưng đôi mắt cũng lộ ra một tia máu.

Ngũ quan của người đàn ông này hết sức tuấn mỹ, đẹp như một tượng điêu khắc được cắt gọt khéo léo rõ ràng, mày kiếm mắt sáng, bén nhọn phi thường, nếu không nói lời nào sẽ làm người khác có cảm giác áp bách khổng lồ, người này trái ngược với Tiêu Hàn, Tiêu Hàn làm cho người khác cảm thấy như là mùa xuân, ôn nhu, hoà thuận, nhưng người đàn ông trước mắt không làm cái gì đều làm cho người ta cảm thấy ớn lạnh trong người.

Đến khi thuốc được hút xong, người đàn ông đem máy tính tắt đi, trên bàn làm việc là một tấm ảnh của một nữ sinh mười bảy mười tám tuổi, tựa như đang chờ đợi cái gì, nhìn góc chụp cũng biết được là đang được chụp ảnh.

“Cộp cộp cộp...” Tiếng giày cao gót vang lên, cả tầng này chỉ có một phòng làm việc của hắn, cho nên âm thanh này có vẻ chói tai dị thường, nhất là lúc này, người đàn ông không tự giác nhíu mày.

“Tổng giám đốc, đây là báo cáo tài vụ quý trước!” Một cô gái có vóc người nóng bỏng, mặc dù là mặc trang phục công sở, nhưng làm sao cũng có thể thấy được mùi hồ li tinh, nhất là cái áo trễ thấp, người đàn ông nhận lấy báo cáo, sau đó gọi điện thoại, “Báo cáo tài vụ nộp trễ một tiếng, đem trưởng phòng tài vụ sa thải cho tôi.....”

“Cái kia... Tổng giám đốc, không phải là vấn đề của trưởng phòng tài vụ, là do em làm trễ nãi thời gian!” Cô gái kia nháy mắt trở nên điềm đạm đáng yêu, tiếng nói lộ ra một cỗ hờn dỗi, người đàn ông cảm thấy có chút buồn non, “VẬY cô cũng có thể đi!”

Người đàn ông cúp điện thoại, cô gái tựa như không thể tin, trợn to hai mắt, nước mắt đọng ở vành mắt, “Tổng... Tổng giám đốc...” Cô ta đi theo hẳn hai năm, coi như cũng được gọi là người lâu năm, mặc dù cô ta bị nhiều người nói là hồ li tinh, nhưng chỉ có chính cô ta hiểu được, năng lực làm việc của cô ta cao, nếu không sao lại ở lại chỗ này làm lâu như vậy, nhưng càng muốn dây dưa với cấp trên.

“Ra ngoài, đừng để tôi nói lần thứ hai!” Người đàn ông bèn nhón quét mắt nhìn cô ta, cô gái cảm thấy hai chân đều bủn rủn, đúng là cô ta tự cho rằng có thể ở bên cạnh hẳn đợi lâu một chút ngoại trừ năng lực làm việc còn có chút sức quyến rũ của nữ nhân, bất quá bây giờ nhìn thấy, thật sự giữ cô ta lại chỉ có năng lực làm việc!

Nước mắt của cô gái như dây chân trâu bị đứt, chạy ra ngoài, người đàn ông cười khẽ, cầm điện thoại lên: “Tìm cho tôi thư kí mới, về sau khi ở tầng của tôi không cho phép mang giày cao gót!”

Điện thoại vừa mới để xuống, lại một trận giày cao gót truyền đến, tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là tiếng mở cửa, bước vào là một cô gái, bộ dáng bình thường, nhưng khí chất vô cùng tốt, thoạt nhìn mười phần dịu dàng, cô gái này mặc một thân váy liền, màu vàng ôn nhu nổi bật lên thẹn thùng của thiếu nữ, hơn nữa khoé miệng cười nhẹ, biểu thị cho tâm tình rất tốt, đương nhiên là rất tốt, mới vừa lên lầu thì nghe tin con hồ li tinh kia bị sa thải rồi, thật cao hứng!

Mỗi ngày trang điểm ăn mặc xinh đẹp, có phải là không có đàn ông là không sống được, thế nào lại hết tìm người đàn ông này đến đàn ông khác, thật sự là không biết xấu hổ!

“Sao cô lại tới đây!” Tiếng nói lạnh lùng, nhưng cô gái vẫn mỉm cười, đặt bình giữ ấm trong tay ở trước mặt người đàn ông: “Hôm nay, mẹ cùng em hầm canh, đây là mẹ bảo em mang đến!”

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, tay đang cầm báo cáo đập lên bàn, chỉ đập một cái âm thanh vang lên không nhỏ, cô gái sợ hết hồn, liên tiếp bày ra bộ dáng đáng thương trước mặt người đàn ông: “Đông Thanh Nhiên, cô đem lời nói của tôi trở thành gió thổi bên tai sao! Đừng tưởng rằng lấy mẹ ra là có thể tùy ý vào phòng làm việc của tôi!”

Trên mặt Đông Thanh Nhiên đều là uỷ khuất, bộ dáng kia muốn bao nhiêu uỷ khuất thì có bấy nhiêu, nhưng mà bộ dáng diêm dăm như vậy cũng không kích thích nổi một tia đồng tình của người đàn ông đó, thậm chí trên mặt cũng không xuất hiện một tia thương cảm nào, bởi người đàn ông này không liếc nhìn cô gái đó một cái, “Mẹ nói anh thích ăn canh cá trích, em mới nấu, đã nhịn đói tới trưa, anh không muốn uống thật sao?”

“Đông Thanh Nhiên, da mặt của cô cũng thật dày, tôi thích uống canh cá trích, nhưng không phải là canh của ai tôi đều uống, nếu là canh của cô nấu, đừng nói là canh, hiện tại khi tôi ở cùng cô chung một phòng tôi cảm thấy rất ghét!” Lệnh Hồ Mặc lạnh lùng nhìn lướt qua Đông Thanh Nhiên, lại một lần nữa cầm báo cáo, “Mang canh của cô rút ra khỏi mắt tôi!”

“Lệnh Hồ Mặc, anh đừng quá đáng, em ăn nói nhỏ nhẹ như vậy, sao anh lại đối với em như vậy!” Đông Thanh Nhiên nói xong nước mắt liền rơi xuống, dù là ai nhìn cũng muốn đến an ủi cô ta.

“Đông Thanh Nhiên, tôi đã nói, chỉ cần cô an phận, chiếc ghế thiếu phu nhân của Lệnh Hồ sẽ luôn để cô ngồi, nhưng đến khi sự kiên nhẫn của tôi dùng hết rồi, coi như là cha mẹ tôi dùng cái chết uy hiếp tôi tôi cũng nhất định đuổi cô ra khỏi nhà chúng tôi!” Tiếng nói của Lệnh Hồ Mặc trong treo nhưng lạnh lùng, nghe thấy âm thanh như vậy cả người của Đông Thanh Nhiên rùng mình, sống lưng có chút lạnh cả người!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÙNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lần Đầu Tiếp Xúc Thân Mật

Lúc Tiêu Hàn đang lái xe thì nhận được điện thoại của Quý Viễn: “Có việc gì?”

“Tổng giám đốc, bên xí nghiệp Đông gia mới vừa điện thoại đến, nói là muốn cùng ngài thảo luận đến mảnh đất mới vừa khai phá, bọn họ đã đến công ty, ngài xem nên làm thế nào bây giờ?” Tiêu Hàn không tự giác nhìn Đông Thu Luyện, “Nói là hôm nay tôi có việc bận, có việc gì thì ngày mai nói!” Quý Viễn bị cắt điện thoại, nhưng có chút kì lạ, hôm nay đâu phải là ngày nghỉ, bình thường tổng giám đốc là người cuồng công việc, không đến công ty thì sẽ đi đâu.

“Nếu anh có việc bận thì đi đi, dù sao tôi cùng Tiểu Dịch hai người cũng có thể chơi vui vẻ!” Đông Thu Luyện ôn hoà nói, Tiêu Hàn chỉ cười, thuận tay đánh lái dừng xe trước cổng khu vui chơi, “Xuống xe đi!”

Tiểu Dịch vừa nhìn thấy ba chữ ‘KHU VUI CHƠI’ thật to, tựa như một người uống máu gà nhanh nhẹn chạy vọt lên, thấy vậy Đông Thu Luyện thì có thể vội vàng đi, Tiêu Hàn đi từ từ sau lưng Đông Thu Luyện, hai tay đút túi quần, rước lấy nhiều ánh mắt nhìn của nhiều cô gái xung quanh, “Em chậm một chút!”

Đông Thu Luyện rõ ràng là đang mang giày đế bằng, nhưng không biết làm sao, dưới chân có chút lảo đảo, Tiêu Hàn bước nhanh về phía trước, đưa tay nắm lấy eo của Đông Thu Luyện, sắc mặt của Đông Thu Luyện trở nên lạnh lùng: “Buông tay!”

Trong lời nói không có một tia tình cảm, hơn nữa trên mặt không gợn một chút sóng nào, Tiêu Hàn lại làm ngược lại không buông tay, mà tay còn tăng thêm chút lực, lưng của Đông Thu Luyện hoàn toàn áp vào tay của Tiêu Hàn, “Này, Tiêu Hàn, anh buông tay ra!” Tiêu Hàn cúi đầu cười một tiếng!

“Tôi ôm vợ của tôi không có phạm pháp nha?” Trong lòng Đông Thu Luyện tức giận, người đàn ông này sao lại có bộ mặt vô sỉ như vậy, bộ dáng rõ ràng là khiên tổn nho nhã, sao lại bày ra vẻ mặt này, hình tượng Tiêu Hàn trong lòng Đông Thu Luyện đã sớm sụp đổ, Đông Thu Luyện càng giãy giụa, Tiêu Hàn cười càng lớn tiếng, “Có rất nhiều người đang nhìn, em không sợ sao?”

Lúc này Đông Thu Luyện mới chú ý đến mọi người xung quanh, rất nhiều người cố ý nhưng lại làm như vô tình nhìn 2 người bọn họ, sự xuất hiện của bọn họ tất nhiên là cho mọi người chú ý, nam đẹp trai ôn nhu, nữ lạnh diễm vô song, tất nhiên sẽ hấp dẫn ánh mắt của mọi người, hơn nữa đằng trước còn một đứa trẻ lạnh lẽo, “Mẹ, sao vậy? Sao lại dựa vào người của ba? Có phải mẹ cảm thấy không thoải mái?”

Đông Thu Luyện có chút ghen lời, nơi nào cô dựa vào ngực của Tiêu Hàn, Tiêu Hàn cười trộm một tiếng, một tay ôm eo Đông Thu Luyện, một tay bế Tiểu Dịch lên, vừa nhìn liền giống như một nhà ba người hoà thuận, “Mẹ của con thích ba ôm!”

“Tiêu Hàn.... Anh vô sỉ!” Đông Thu Luyện tức giận nhìn Tiêu Hàn, nhưng Tiêu Hàn chỉ cười, nhẹ nhàng hôn lên gò má Đông Thu Luyện một cái, đầu óc Đông Thu Luyện đột nhiên như chết máy, chỉ theo bản năng đi theo Tiêu Hàn lên phía trước, nhưng trong đầu ong ong, hoàn toàn không biết đang nghĩ cái gì, anh hôn cô....

Tiêu Hàn nhìn bộ dáng ngây ngốc của Đông Thu Luyện, cảm thấy tâm tình của bản thân rất tốt, nhất là lúc này đang ôm Đông Thu Luyện, trên

người Đông Thu Luyện có hương thơm nhàn nhạt, hơn nữa da mặt của cô hết sức non mềm, thật sự rất ngon miệng, nhất là khi cô nhìn anh chăm chăm, Tiêu Hàn thật sự không nhịn được hôn một cái.

“Ba, ba hôn con một cái.....” Tiêu Dịch ôm cổ Tiêu Hàn làm nũng, Tiêu Hàn thập phần phối hợp hôn một cái, Tiểu Dịch cũng hôn ngược lại anh một cái, “Mẹ, sao mẹ không hôn ba, mẹ có phải không thích ba hôn mẹ...”

Lúc này Đông Thu Luyện thật sự hận không thể bịt miệng của Tiểu Dịch lại, đứa nhỏ này không biết làm sao mà cái gì cũng nói, Đông Thu Luyện nhẹ nhàng ho khan một tiếng, bởi vì tay Tiêu Hàn đặt ở hông cô néo nhẹ một cái, cả người Đông Thu Luyện đều cứng lại, cứng ngắc quay đầu, “Anh....anh...”

“Tôi làm sao?” Tiêu Hàn làm vẻ không sao, tay ôm Đông Thu Luyện buông lỏng, đổi thành nắm chặt tay của Đông Thu Luyện, tay của Đông Thu Luyện mảnh mai thon dài, hơn nữa còn mang theo chút độ ấm, sờ vào như một miếng ngọc thượng hạng, Tiêu Hàn không tự giác nâng cao khoe miệng.

Lúc này Tiểu Dịch đã lên ngồi thuyền hải tặc, Đông Thu Luyện lúc này mới giẫy tay Tiêu Hàn ra, “Tiêu Hàn, anh muốn gì!” Đông Thu Luyện thật sự không róc, Tiêu Hàn bị thần kinh sao.

Tiêu Hàn bước lên một bước, khẽ cúi đầu, Đông Thu Luyện nhìn người đang phóng đại trước mắt cô, liền muốn lùi về sau, nhưng một đôi tay mạnh mẽ đã đỡ phía sau lưng của cô, Đông Thu Luyện sợ hết hồn, đợi đến khi phản ứng lại thì gương mặt của Tiêu Hàn đã gần mặt cô, “Anh muốn gì...”

Đông Thu Luyện muốn giẫy giụa nhưng không thể nào tránh được, mà hơi thở của Tiêu Hàn một lần nữa phun lên mặt Đông Thu Luyện, thấy

được tâm của Đông Thu Luyện lúc lên lúc xuống, giống như đang mất khống chế, cho đến khi một một vài người xung quanh huýt sáo, Đông Thu Luyện cảm thấy mình hết cách, thấy Đông Thu Luyện có chút thẹn quá hoá giận, Tiêu Hàn cười một tiếng, đứng thẳng người lên, Tiêu Hàn cao 1m86, vừa vạm vỡ hơn Đông Thu Luyện một cái đầu, tay của Tiêu Hàn đặt lên vai của Đông Thu Luyện...

Đông Thu Luyện ngẩng đầu nhìn Tiêu Hàn, ở góc độ này nhìn thấy rõ được cái cằm cương nghị cùng đôi môi mỏng, với yết hầu khiêu gợi cùng xương quai xanh, Tiêu Hàn hơi dùng sức, cả người Đông Thu Luyện liền dán lên người Tiêu Hàn, đây được coi là lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân mật, mặt của Đông Thu Luyện không ngoài ý muốn đều đỏ bừng, giống như đang nằm mơ, xung quanh âm thanh ồn ào không nghe được, chỉ có thể cảm thấy tim của cô đập càng ngày càng nhanh, tim như đang đánh trống.

Tiêu Hàn ôn nhuận ngọc ôn hương, không hiểu sao trong lòng lại vô cùng thoải mái!

“Ba, mẹ, các người đang chơi trò ôm nhau sao!” Tiểu Dịch vừa ra đã nhìn thấy mẹ lạnh lùng của mình lại bị ba sắc lang ôm vào trong ngực, Đông Thu Luyện cảm thấy cả người không tốt, làm sao lại bị người đàn ông này dụ dỗ, khi nào định lực của mình lại trở nên kém như vậy!

Tiêu Hàn cũng bất đắc dĩ buông tay, Đông Thu Luyện thấy khăn tay thay Tiểu Dịch lau mồ hôi trên trán, nhìn thấy mẹ con hai người như vậy, Tiêu Hàn cảm thấy trong lòng mình rất ấm áp, cảm giác như vậy Tiêu Hàn chưa bao giờ trải qua, đây là lần đầu tiên, nhưng Tiêu Hàn cảm thấy cảm giác này không tệ.

Tiểu Dịch chơi thêm một lúc, ba người quyết định ra ngoài ăn một chút gì đó, Đông Thu Luyện cùng Tiểu Dịch đến trước sảnh khách sạn, thì nhìn thấy trước mặt cô có một nam một nữ, Đông Thu Luyện chỉ thấy bóng lưng

nhưng cũng đủ làm cô cả kinh, muốn quay đầu đi thì người đàn ông kia quay đầu lại, trong mắt ngạc nhiên không kém Đông Thu Luyện, thấy Đông Thu Luyện muốn xoay người, âm thanh lạnh lùng vang lên!

“Đông Thu Luyện, em dám chạy thử xem!”

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tiểu Luyện, Đừng Đi

“Thế nào, Lệnh Hồ tổng đối với vợ tôi có gì bất mãn sao?” Lúc này Tiêu Hàn đã đến khách sạn, anh nhìn thấy Đông Thu Luyện luống cuống, đi lên ôm lấy bả vai của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện cả kinh, nhưng trong lòng lại an tâm, Lệnh Hồ Mặc không nghĩ đến nhìn thấy cảnh như vậy.

Lúc này vẻ mặt của hắn nhìn ra được tâm trạng của hắn, bởi vì hai tay đang buông lỏng lại nắm thật chắc, nhưng ánh mắt bén nhọn nhìn lướt qua Tiêu Hàn, còn Tiêu Hàn mang vẻ mặt mỉm cười nhìn lại, chỉ là nụ cười không ôn hoà như vừa rồi, trong mắt Lệnh Hồ Mặc có chút khiếp sợ, không thể tin, nhưng lại để cho Tiêu Hàn thấy được ngoài vẻ khiếp sợ còn xen lẫn tia đau xót.

Tiêu Hàn cùng Lệnh Hồ Mặc không có làm ăn chung, bởi vì hai công ty không cùng lĩnh vực, cho nên hai người chỉ xã giao hời hợt, nhưng Tiêu Hàn đã nghe nói nhiều về Lệnh Hồ Mặc, năm năm trước xuất ngũ, liền trở thành thương nhân, ở trên thương trường giành nhiều thắng lợi, nhưng con người lại lạnh lùng thậm chí là vô tình, chỉ cần là đối thủ của hắn, thì chỉ có chết chứ không bị thương, điều này làm nhiều người khi nghe đến Lệnh Hồ tổng thì liền tránh xa.

“Vợ của ngài?” Trong mắt Lệnh Hồ Mặc hiện lên vẻ đau xót, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm cô gái đối diện, năm năm không thấy, cô càng trở nên thành thục, so với thời thiếu nữ trở nên quyến rũ hơn rất nhiều, giơ tay nhắc chân càng thêm phong vận, đã không còn là cô gái trong trí nhớ của hắn nữa!

“Lệnh Hồ tổng chẳng lẽ cho là tôi đang đùa, cái này không buồn cười!” Tiêu Hàn đem vế mặt nghi ngờ của Tiểu Dịch ôm vào ngực, Lệnh Hồ Mặc lúc này mới để ý đến Tiểu Dịch, bất khả tư nghị nhìn Đông Thu Luyện, đứa nhỏ này chẳng lẽ là đứa con ngoài giá thú của Tiêu Hàn bị huyền não một thời gian?

Chẳng lẽ đứa nhỏ này là.... Lệnh Hồ Mặc không tin chớp mắt nhìn Đông Thu Luyện, kia là khuôn mặt nồng nàn tình cảm mà hể là người sáng suốt đều nhìn thấy được, đây là khách sạn mà nhiều phú hào đều đến, mọi người đều quen thuộc, lúc này thấy Lệnh Hồ Mặc cùng Tiêu Hàn đang giảng co, mọi người cảm thấy hết sức hiếu kì, càng thêm tò mò người mà Tiêu Hàn đang ôm sát vào ngực.

Không thấy rõ mặt của cô gái, nhưng vóc người linh lung, vừa nhìn đã biết là một mỹ nữ, lại nhìn Lệnh Hồ Mặc một chút, hẳn đang nhìn chăm chăm vào cô gái đó, mọi người không ngăn được oán thầm, chẳng lẽ là Tiêu tổng đoạt người của người ta, bị Lệnh Hồ tổng bắt gặp,.... Nghĩ thế nào đều hết sức cầu huyệt, nhưng lại không ngăn được sự tò mò của mọi người.

“Con của em?” Lệnh Hồ Mặc lạnh lùng nói một câu, Đông Thu Luyện lúc này mới ngẩng đầu nhìn Lệnh Hồ Mặc, trong mắt của cô lạnh lùng làm cho cả người Lệnh Hồ Mặc như bị điện giật, ngoại trừ năm năm trước Đông Thu Luyện dùng ánh mắt nhìn người xa lạ nhìn hẳn, Lệnh Hồ Mặc cảm thấy ngực của hẳn giống như bị giáng một đòn mạnh mẽ, bỗng nhiên lại đau đớn lan toàn thân.

“Có liên quan với anh sao?” Đông Thu Luyện không trả lời vấn đề của Lệnh Hồ Mặc, mà ngược lại hỏi một câu, sự ngoan lệ trong mắt Lệnh Hồ Mặc loé lên.

Lại bước thêm một bước, trong mắt mọi người xung quanh liên rùng mình, Lệnh Hồ Mặc này nổi tiếng là một người lạnh lùng nghiêm nghị, lá

gan của cô gái này rất lớn a, nhưng là cô gái này thoát nhìn hết sức lạnh lùng, hoá ra là ỷ vào Tiêu Hàn chống lưng là không sợ chết sao? Mọi người đối với Đông Thu Luyện càng thêm hiếu kì!

“Chúng ta đi thôi!” Âm thanh của Tiêu Hàn hết sức ôn nhu, nhưng ánh mắt của anh lại bén nhọn nhìn lướt qua Lệnh Hồ Mặc, bởi vì ánh mắt của Lệnh Hồ Mặc hết sức khinh thường, hận không thể dính lên người Đông Thu Luyện, trong lòng Tiêu Hàn cảm thấy hết sức không thoải mái, ôm Tiểu Dịch kéo Đông Thu Luyện đi vào phòng bao được đặt sẵn.

Lệnh Hồ Mặc đi theo sao, đến chỗ hành lang, Tiêu Hàn dừng bước, quay đầu bảo vệ Đông Thu Luyện sau lưng, “Lệnh Hồ tổng, ngài đây là muốn gì...”

Đông Thu Luyện nhìn thấy lưng của Tiêu Hàn, không hiểu sao, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm len lỏi trong lòng của cô, Đông Thu Luyện cảm thấy chỉ mình cô có thể đối mặt mọi chuyện, nhưng hiện tại có người vì cô bảo vệ cho cô, cảm giác này hết sức kì lạ.

“Chúng ta nói chuyện một chút!” Lời này của Lệnh Hồ Mặc là nhìn Đông Thu Luyện nói, nhưng Đông Thu Luyện chỉ đưa tay kéo áo của Tiêu Hàn, tâm tình của Tiêu Hàn cảm thấy rất dễ chịu, đưa tay nắm tay của Đông Thu Luyện, trong mắt của Lệnh Hồ Mặc hiện lên một tia tức giận, giống như người yêu phản bội hãnh, vẻ mặt đó bị Tiêu Hàn bắt gặp, tâm của Tiêu Hàn lặng lẽ nhớ kĩ Lệnh Hồ Mặc này.

“Ngài cùng vợ của tôi không có gì để nói cả!” Trên trán của Lệnh Hồ Mặc nổi gân xanh, Đông Thu Luyện hiểu Lệnh Hồ Mặc, thấy bộ dáng của Lệnh Hồ Mặc như vậy, trong lòng có chút xúc cảm, không nghĩ đến đã nhiều năm như vậy, tính tình của hãnh lại kém như vậy.

“Chúng ta đã không còn gì để nói, như anh thấy tôi đã kết hôn, còn có một đứa con trai, tôi nghe nói anh cũng đã kết hôn, còn chưa chúc mừng

anh, coi như anh đã được như ý!”

Lời nói của Đông Thu Luyện còn chưa dứt, ‘ loảng xoảng...’, trong tay của Lệnh Hồ Mặc là một bình hoa hết sức đặc tiền đã tan nát dưới đất, một tay Lệnh Hồ Mặc đập mạnh lên mặt tường, người đã đi lính thù không giống vậy, mấy người ở xung quanh tựa hồ như đang hút khí lạnh, nhất là thấy tay của Lệnh Hồ Mặc đã rách da, máu tươi một giọt lại một giọt rơi xuống mặt đất, rất chói mắt.

“Đã được như ý? Đông Thu Luyện, em nói anh đã được như ý...” Âm thanh của Lệnh Hồ Mặc giống như đang nghiền răng nghiền lợi, hằm nhìn Đông Thu Luyện như muốn ăn tươi Đông Thu Luyện.

“ Tôi nói không đúng sao, kỳ thật anh cùng tôi cũng không có chuyện gì để nói, đã nhiều năm như vậy, có nhiều chuyện tôi đã buông tay, anh cần gì phải dây dưa!” Đông Thu Luyện thở dài, “Bây giờ không phải mọi người đều rất tốt sao?”

“Rất tốt?” Lệnh Hồ Mặc giống như là đang nghe chuyện cười, đột nhiên cười to, “Tốt ở đâu? Có phải em trải qua rất tốt? Em trải qua hết sức hạnh phúc?” Bởi vì có Tiêu Hàn bảo vệ, nhu tình trong mắt không phải là giả, “Khó trách, nhiều năm lại không liên lạc, nguyên lai là do tìm được người tốt hơn, Đông Thu Luyện, không nghĩ đến, em còn có bản lãnh này!”

“Lệnh Hồ tổng, nếu không còn gì, tôi cùng vợ và con trai tôi đi trước!” Tiêu Hàn vừa nghe đối thoại kia cũng biết giữa bọn họ có liên quan, nhưng Tiêu Hàn lại bài xích tin tức này, kéo Đông Thu Luyện xoay người muốn rời đi!

“Tiểu Luyện... Đừng đi...” Tiếng nói này có chút yếu, nhưng mọi người trên hành lang đều nghe thấy, nhất là Tiêu Hàn cùng Đông Thu Luyện, bởi vì âm thanh mang theo một chút sầu bi, mà sự khẩn cầu càng nhiều, Đông

Thu Luyện ngây người, bởi vì cô không tin hẳn cao cao tại thương như vậy lại phát ra âm thanh như thế.

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đông Thu Luyện, Em Thực Ngoan Cố

Đông Thu Luyện ngăn người, Tiêu Hàn cảm thấy được rõ ràng, âm thanh của Lệnh Hồ Mặc không cường thế như vừa rồi, không làm cho người ta cảm giác được như bị nhìn từ trên cao, mà là mang theo tia cầu khẩn, tựa như một đứa trẻ lạc đường, lúc Đông Thu Luyện quay đầu lại thì đã nhìn thấy Lệnh Hồ Mặc như vậy, trong lòng của Đông Thu Luyện không tránh khỏi khổ sở, vì người này ở trong lòng cô luôn là người nông cuồng tự đại, vĩnh viễn đều kiêu căng!

“A Mặc...” Lệnh Hồ Mặc vừa nghe âm thanh này, ánh mắt chợt loé sáng, cứ như vậy nhìn Đông Thu Luyện, ánh mắt khát vọng làm cho Đông Thu Luyện cảm thấy kinh hãi, mà lòng bàn tay Đông Thu Luyện chợt đau làm cho cô hoàn hồn, vì mỗi nam nào đó nhỏ mọn néo tay cô.

“A Mặc, anh đừng như vậy, tôi đã nói rồi, tôi cùng bọn người đó, không muốn gặp lại bất cứ ai! Anh đi đi..” Đông Thu Luyện nói xong liền kéo Tiêu Hàn vào phòng riêng, khi cửa phòng được đóng lại, ngoài cửa vang lên tiếng gào thét!

“Đông Thu Luyện, em thực ngoan cố!” Trong âm thanh gào thét đó vang lên một câu nói như vậy, hai tay của Tiểu Dịch vẫn ôm lấy cổ của Tiêu Hàn, ba con hai người liếc nhìn nhau sau đó đồng loạt nhìn Đông Thu Luyện, còn Đông Thu Luyện ung dung nhìn thực đơn: “Các người không muốn ăn sao? Hoặc là không ăn cái gì?” Tiếng nói rất chậm, hơn nữa không chút rung động nào, tựa như là không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Ba người ăn một bữa cơm nhưng trong lòng đều không thoải mái, Tiêu Hàn lập tức cấp tin để Quý Viễn điều tra một chút về quan hệ của Đông Thu Luyện và Lệnh Hồ Mặc, thuận tiện điều tra rõ ràng về Lệnh Hồ Mặc, Tiêu Hàn thấy được tham muốn giữ lấy mãnh liệt trong mắt của hắn, giống như là món đồ quý giá bị cướp đi.

Theo lý thuyết mà nói, Lệnh Hồ Mặc là người không có cái gì chiếm không được, nếu Lệnh Hồ Mặc yêu Đông Thu Luyện như trong lời nói, vậy vì sao hắn có thể chấp nhận lời trách móc nặng nề như vậy, thậm chí là bội nhọ tự tôn, có phải ở giữa hai người có ẩn tình gì không?

“Ông cố....” Tiểu Dịch ngồi trên giường của cậu, trên giường còn đặt một cái notebook, con người nho nhỏ nằm lỳ trên giường, bên kia là một lão nhân đầu tóc trắng bạc nhưng tinh thần vô cùng tốt, “Sao vậy? Ai khi dễ Tiểu Dịch của chúng ta, có phải là ba của con, con nói với ông cố, ông cố cho người đánh ba con!”

“Ông cố, hôm nay con cùng ba và mẹ ra ngoài ăn cơm, gặp được một chú rất kì quái!” Đôi mắt của lão nhân chột loé, nhưng không tránh được mắt của Tiểu Dịch, Tiểu Dịch híp mắt đem màn hình thu nhỏ lại, sau đó mở trang tìm kiếm bắt đầu tìm thông tin Lệnh Hồ Mặc, Lệnh Hồ gia!

Mấy ngày hôm trước, nhường như mẹ có nhắc đến Lệnh Hồ Càn? Là em trai của người đó? Nguyên do là vậy, người này không thích mẹ, vậy thì làm sao lại bảo mẹ đừng đi! Thiệt là, người trong gia đình đó thật là loạn, nhưng vợ của Lệnh Hồ Mặc... là đại tiểu thư của xí nghiệp Đông gia... Cô gái trên màn hình có bộ dáng bình thường, nhưng Tiểu Dịch lại nhìn ra được cô ta cùng Đông Thu Luyện có một chút ít giống nhau, chẳng lẽ....

Sau khi trở về, Đông Thu Luyện không nói cái gì, nhưng trên bàn trong thư phòng chất đầy tài liệu, liên tục xem tài liệu, Tiêu Hàn đi ngang qua thư phòng vài lần, cuối cùng ở cửa thư phòng thấy được Tiểu Dịch: “Ba, chỉ

cần trong lòng mẹ có chuyện thì sẽ liên tục xem tài liệu, chẳng lẽ là vì cái chú kì quái kia sao!”

“Tiểu Dịch đây là lần đầu con thấy người này sao?” Tiêu Hàn đưa tay sờ đầu của Tiểu Dịch, đối với quan hệ của hai người càng thêm hoài nghi, nhất là Lệnh Hồ gia, bởi vì Đông Thu Luyện không chỉ biết một mình Lệnh Hồ Mặc mà là biết cả nhà của Lệnh Hồ.

Đột nhiên di động của Đông Thu Luyện vang lên, Đông Thu Luyện nhìn thoáng qua điện thoại, đứng lên nghe điện thoại, “Alo...”

“Tiểu Luyện, anh của tôi nhập viện...” Đông Thu Luyện sững sờ, sau đó cười một tiếng, Lệnh Hồ Càn nghe tiếng cười của Đông Thu Luyện cũng không nói gì thêm, chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Khi nào có thời gian chúng ta cùng đi thăm mộ bác trai bác gái đi, cô rời khỏi đây năm năm rồi!”

“Được, một lát nữa chúng ta gặp nhau đi!” Đông Thu Luyện vừa cúp điện thoại, ngẩng đầu lên thì thấy một lớn một nhỏ đứng ở cửa, “Mẹ, mẹ muốn đi đâu, con cũng muốn đi!” Tiểu Dịch chạy tới bên người Đông Thu Luyện, đưa tay ôm đùi của cô, ánh mắt Đông Thu Luyện chột loé, “Được, mẹ dẫn con đi thăm ông bà ngoại, Tiểu Dịch cũng chưa từng thấy ông bà ngoại!”

“Không có thấy, ông bà ngoại có phải không thương Tiểu Dịch, có phải là ghét Tiểu Dịch, vì sao con chưa từng gặp ông bà ngoại!” Ánh mắt của Tiểu Dịch vụt sáng, mang theo vài phần nghi hoặc, Đông Thu Luyện nhìn thấy trong lòng đột nhiên nhói đau.

“Tôi đi cùng hai người!” Tiêu Hàn đã sớm biết chuyện ba mẹ của Đông Thu Luyện năm năm trước đã qua đời, Tiểu Dịch nghi ngờ nhìn Tiêu Hàn, còn Tiêu Hàn bé Tiểu Dịch lên: “Chúng ta đi xuống dưới trước, chờ em!” Đông Thu Luyện gạt đầu nhẹ, cửa bị đóng lại, chỉ nghe thấy trong phòng

vang lên tiếng khóc, Tiểu Dịch vừa muốn mở miệng liền bị Tiêu Hàn bịt miệng, Tiêu Hàn lắc đầu, Tiểu Dịch nhẹ gật đầu!

Đông Thu Luyện thật sự là nhịn không nổi, hình ảnh trước kia như một con sóng mạnh mẽ đánh tới, vốn tưởng chính cô có cuộc sống tốt, ba mẹ cô thương yêu cô, ông nội cưng chiều cô, nhưng trong một đêm tất cả người thân đều qua đời, ngay cả người cô tin tưởng nhất cũng phản bội cô, bỗng chốc cô trở thành đứa trẻ mồ côi, tựa như bèo dạt trôi, sau đó, ba mẹ Tiêu tìm được cô, cho dù Tiêu Hàn trách móc nặng nề, nhưng cô không chút do dự liền đáp ứng, vì cô muốn sống...

Hơn nữa còn sống sót hoàn hảo trở về, làm cho những người đã từng tổn thương cô thấy, một mình cô có thể sống tốt, có thể tốt hơn so với bất cứ ai, không kém bất kì ai.

Trong tiệm hoa, ba người mua một chút hoa, Đông Thu Luyện còn mua một ít điểm tâm, ba người đến nghĩa trang, khi đến nghĩa trang đã nhìn thấy chiếc xe Land Rover, Lệnh Hồ Càn mặc quân phục đứng dựa vào xe, ánh mắt nhìn thẳng phía trước!

Không thể không thừa nhận hẳn cùng Lệnh Hồ Mặc có năm phần tương tự, chỉ là Lệnh Hồ Càn hẳn thiếu một chút sát khí mà thôi, nhưng bởi vì là quân nhân nên làm cho cả người hẳn hết sức nghiêm túc trang trọng.

Lệnh Hồ Càn thấy ba người xuống xe, đầu tiên là ngẩng ra, sau đó cười một tiếng, “Tiêu tổng, thật sự là trăm nghe không bằng mắt thấy!” Tiêu Hàn đưa tay bắt tay Lệnh Hồ Càn, “Lệnh Hồ thượng tá, nghe đại danh đã lâu!” Đông Thu Luyện ôn Tiểu Dịch xuống xe, hướng về phía Lệnh Hồ Càn nhẹ gật đầu!

“Tiểu Dịch, chào chú!” Tiểu Dịch nhìn Lệnh Hồ Càn, người này chính là em trai của cái chú kì quái đó, cậu bé cảm thấy không thích, ba của cậu còn

một em trai, chú nhỏ mặc dù hơi ngốc, nhưng rất thương cậu, nhưng chú này khi cười rộ lên như đang âm mưu cái gì đó, “Chào chú!”

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Công Viên Tưởng Niệm Bị Tập Kích

“Thực ngoan, con trai của cô thật đáng yêu!” Tay Lệnh Hồ Càn sờ lên đầu của Tiểu Dịch, Tiểu Dịch bỗng chốc chạy ra sau lưng của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện chỉ cười hỏi, “Tiểu Dịch, sao vậy?”

“Chú này với chú hôm qua có phải là cùng huyết thống không, sao lại giống nhau như vậy, con không thích chú ấy!” Tiểu Dịch nói thẳng như vậy làm Lệnh Hồ Càn có chút lúng túng, đứa nhỏ này sao lại nhạy cảm như vậy, chẳng lẽ hấn và anh trai của hấn giống nhau lắm sao? Không tự giác đưa tay lên sờ sờ mặt, Đông Thu Luyện thấy vậy liền nói: “Đừng sờ nữa, thực không biết xấu hổ!”

“Không xấu hổ!” Tiểu Dịch lúc này đã được Tiêu Hàn ôm vào ngực, hướng về Lệnh Hồ Càn làm mặt quỷ, Lệnh Hồ Càn lập tức thấy tức giận, thẳng nhóc này, thế nhưng lại khiêu khích hấn!

“Lệnh Hồ Càn, sao anh lại không chút phẩm hạnh nào vậy, đây là con trai tôi, anh thử động vào thẳng bé thử xem...” Âm thanh của Đông Thu Luyện vang lên, trong ngực Đông Thu Luyện ôm một bó hoa cúc màu vàng nhạt, trang phục cô mặc là màu lam, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp của cô.

“Đông Thu Luyện, cô suy nghĩ nhiều rồi, tôi làm sao không có phẩm hạnh!” Nhưng Lệnh Hồ Càn thấy tên mõ nhóc nào đó mở miệng nhưng không ra tiếng, lập tức cơn giận nổi lên, khẩu hình miệng rõ ràng là “Không có phẩm chất của đàn ông!”

Rất nhanh đã đến chỗ mộ bia của hai người, thoạt nhìn chỉ là mộ bia bình thường, giống như những cái xung quanh, nhưng chữ trên tấm bia làm Tiêu

Hàn giật mình, Đông Tề, Triệu Mạn Chi, thời gian chôn cất là năm năm trước, cái tên ‘Đông Tề’ này chỉ cần là người ở thành phố C thì đều biết, huống chi là Tiêu Hàn đã ở thành phố C này phát triển, thậm chí hai người còn chung một bàn ăn một bữa cơm.

Tại sao có thể như vậy, Đông Thu Luyện lại là con của Đông Tề, bởi vì tài liệu điều tra không rõ ràng, trong lòng Tiêu Hàn suy nghĩ đến việc Đông Thu Luyện là cháu của Đông Tề - tổng giám đốc của xí nghiệp Đông gia, nhưng lại không nghĩ đến Đông Tề có con, bởi vì Đông Tề giữ kín chuyện rất tốt, hiếm có ai biết được Đông Tề có con hay không.

“Cha, mẹ, Tiểu Luyện tới thăm hai người!” Đông Thu Luyện nói xong, ngồi xổm xuống lấy khăn tay, lao tro bụi trên tấm ảnh, “Khi đó không ai dám nhận tro cốt của của chú và dì, nên tôi nói cho người tìm đến nơi này, mặc dù kích thước không lớn, nhưng lại hết sức yên tĩnh!”

“Cảm ơn!” Đông Thu Luyện sau khi lau xong mới đặt bó hoa xuống, sau đó dọn ra một chút điểm tâm, “Tiểu Dịch, lại đây, đến nhìn ông ngoại cùng bà ngoại của con!” Người trên ảnh thoạt nhìn hết sức trẻ tuổi, sao lại không trẻ, bởi vì thời gian đó cũng chỉ mới hơn 40 tuổi, là thời điểm phong nhã hào hoa.

Trên ảnh. Đông Tề thoạt nhìn ôn nhuận, Triệu Mạn Chi có bộ dạng hết sức ôn nhu, hai người rất xứng đôi, hơn nữa cùng Đông Thu Luyện có vài phần tương tự, Tiểu Dịch chưa từng nghe Đông Thu Luyện nhắc đến ông bà ngoại, đây là lần đầu tiên cậu bé thấy, Tiểu Dịch đưa tay ôm lấy Đông Thu Luyện, “Mẹ, mẹ còn có con, con sẽ chăm sóc cho mẹ, thật đó! Con hướng về phía ông bà ngoại bảo đảm!” Đông Thu Luyện vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Tiểu Dịch.

Đông Thu Luyện vốn cho rằng cô thực bi thương, nhưng bây giờ lại không cảm thấy như vậy, hơn nữa lại tỏ ra hết sức lạnh nhạt, Lệnh Hồ Càn

đưa tay đẩy Tiêu Hàn, chỉ chỉ tay, hai người liền ra ngoài, chỉ để lại hai mẹ con ở mộ bia.

Lệnh Hồ Càn đứng dưới tàn cây, từ trong túi lấy ra một bao thuốc lá, lấy một điếu cho Tiêu Hàn, Tiêu Hàn lắc đầu, chỉ nhìn bóng người của hai người ở phía xa, Lệnh Hồ Càn châm thuốc, “Anh không biết cô ấy là con của Đông Tề sao? Tôi thấy anh rất kinh ngạc!”

“Cô ấy chưa bao giờ nói qua!” Tiêu Hàn nhìn Đông Thu Luyện, bóng lưng đó lại rất cô đơn, “Tôi cũng không biết Đông Tề có con!”

“Từ nhỏ Tiểu Luyện được bảo vệ rất chặt chẽ, tựa như một cô công chúa vô tư vô lo, ngày trước cô ấy không phải như thế, mặc dù có chút lạnh nhạt, nhưng tuyệt đối không phải như bây giờ, có lẽ biến cố ở năm năm trước kích thích cô ấy quá lớn, Tiểu Luyện sau khi trở về tôi mới biết được cô ấy được gả cho anh!”

Tiêu Hàn thấy được Lệnh Hồ Càn không có ý muốn giữ lấy mảnh liệt như Lệnh Hồ Mặc, giống như là bạn bè hoặc là anh em, “Tôi cũng cảm thấy kì quái, vì sao cha mẹ tôi lại đồng ý cho cô ấy gả cho tôi, hiện tại tôi cũng vẫn không hiểu!”

“Tiểu Luyện từng là vị hôn thê của tôi!” Lệnh Hồ Càn hung hăng hít một hơi, sau đó nhả ra một làn khói có mùi sặc mũi, Lệnh Hồ Càn dừng lại một chút, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Kỳ thật, tôi đối với cô ấy chỉ là tình cảm anh em, mà cô ấy cũng không hề yêu tôi!”

Tiêu Hàn thật sự sợ hết hồn, vốn cảm thấy Lệnh Hồ Mặc thích Đông Thu Luyện, chuyện đó không nói cũng biết, nhưng vì sao Đông Thu Luyện lại là vị hôn thê của Lệnh Hồ Càn? Vậy do nguyên nhân nào mà cô ấy gả cho mình, có nhiều bí ẩn, Đông Thu Luyện tựa như người đang trong sương mù, làm người ta không thấy rõ.

“Anh cũng nhìn ra sao, anh trai của tôi rất thích cô ấy, nhưng cuối cùng cưới người khác không phải là cô ấy, kì thực năm đó xảy ra rất nhiều chuyện, nếu không vâng lời người lớn thì cô ấy đã trở thành chị dâu của tôi!” Tiêu Hàn cau mày, thấy mẹ con hai người đang đi tới, Tiêu Hàn nghênh đón, đưa tay nắm lấy tay của Đông Thu Luyện, tay Đông Thu Luyện lạnh buốt, mà tay của Tiêu Hàn lại rất ấm, làm cho lòng của Đông Thu Luyện như có một dòng nước ấm len lỏi chảy vào.

“Lạnh?” Tiêu Hàn nghiêng đầu hỏi, Đông Thu Luyện lắc đầu, “Không sao, tôi che cho em, đợi lát nữa lên xe sẽ không lạnh nữa!” Đông Thu Luyện chỉ nhẹ gật đầu, khoé miệng giương cao, Lệnh Hồ Càn giống như một con hồ li, tất nhiên nhìn ra được Đông Thu Luyện thích Tiêu Hàn, trong lòng có chút khó chịu, nhưng hẳn lại che giấu tốt.

“Thật cảm ơn anh, cảm ơn anh vì cha mẹ tôi an bài một chỗ tốt như thế! Chỗ này rất tốt, hết sức yên tĩnh, rất thích hợp cho hai người họ!” Đông Thu Luyện bày tỏ cảm tạ đối với Lệnh Hồ Càn.

“Không có gì!” Lời còn chưa dứt, Lệnh Hồ Càn cảm nhận được xung quanh có tia khác thường, quăng ngay điều thuốc trong tay, “Ngồi xổm xuống!”

Tiêu Hàn phản ứng rất nhanh, lập tức che chở Tiểu Dịch và Đông Thu Luyện vào ngực, ngồi xổm người xuống, Lệnh Hồ Càn bước nhanh ra sau lưng của Đông Thu Luyện, cũng là ngồi xổm, sau đó vài giây, “Đùng...” Một tiếng súng vang lên, trong nháy mắt phá vỡ khung cảnh yên tĩnh hiện có, mà Lệnh Hồ Càn lấy súng lục, hướng về nơi phát ra tiếng súng, mà Tiêu Hàn cũng bị dọa, sau đó kéo nhẹ Đông Thu Luyện cùng Tiểu Dịch chạy trốn ra phía sau cây!

“Thế nào? Bị dọa sao?” Tiêu Hàn cúi đầu hỏi, lại thấy hai mắt Tiểu Dịch mở to tựa như đang hiểu kì, mà tay Đông Thu Luyện lại siết chặt áo của Tiêu Hàn, bộ dáng kia tựa như bị dọa không nhẹ, trong mắt của Tiêu Hàn

xẹt qua một tia mềm mại, đưa tay vỗ vỗ lưng của Đông Thu Luyện, “Đừng sợ, tôi ở đây!” Đông Thu Luyện ngẩng đầu nhìn Tiêu Hàn, “A Hàn...”

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Chẳng Lẽ Mẹ Con Có Ý Kiến?

Tim của Tiêu Hàn bỗng mềm mại, đưa tay che chở đầu của Đông Thu Luyện, “Lệnh Hồ Càn, xảy ra chuyện gì?” Tiêu Hàn chỉ nghĩ chuyện này có liên quan đến Lệnh Hồ Càn, dù sao, nghề nghiệp của Lệnh Hồ Càn đều là dùng bạo lực hoặc là đối kháng bằng thể lực.

“Đối phương chỉ có một người, anh che chở Tiểu Luyện cùng con hai người rời đi trước, tôi cản ở phía sau!” Lại một tiếng súng vang lên, Tiêu Hàn kéo tay Đông Thu Luyện, đưa tay ôm Tiểu Dịch hướng về xe. vừa mới bước đi, Đông Thu Luyện cảm thấy bên hông mình có thứ gì đó, “Sao vậy!” Tiêu Hàn thấy người của Đông Thu Luyện cứng lại, quay đầu lại thì nhìn thấy một người đàn ông mang khẩu trang đen cầm súng đặt ở eo của Đông Thu Luyện!

“Đừng nhúc nhích!” Tiêu Hàn vừa muốn đưa tay cản thì người nọ mở miệng, “Nếu làm tao kích động thì tao liền nổ súng, bảo người kia dừng lại!” Người cầm súng chỉ Lệnh Hồ Càn, Lệnh Hồ Càn cũng chú ý động tĩnh bên này, người đó rõ ràng là đang bị thương, bọn chúng đang tính đánh cược một lần sao?

“Mày nên biết hai người đứng ở bên mày là ai? Nói, muốn điều kiện gì?”

Khấp người Lệnh Hồ Càn đầy sát khí, nện bước chân chậm rãi đi qua, nhưng mỗi bước chân Lệnh Hồ Càn đều chậm rãi quan sát xung quanh địa hình nơi đây, ở đây có ba mặt núi vây quanh, lối ra duy nhất cũng là nơi đang có bảo vệ, hẳn là trốn không thoát!

Mà lúc này, trong lòng bọn cướp bắt đầu hoang mang, đồng bọn của họ sống chết chưa rõ, vốn là bên kia thuê bọn họ 100 vạn, không phải là chỉ giết một cô gái sao? Hai người đàn ông này cũng không thành vấn đề, nhưng không nghĩ đến bên cạnh cô gái có người mang súng, hơn nữa người này thoát nhìn khó đối phó, trong lòng liền xuất hiện một trận ảo não, làm sao có thể có cuộc làm ăn kế tiếp đây!

“Đây là lần đầu?” Đông Thu Luyện mở miệng, từ đầu đến cuối Đông Thu Luyện không giãy giụa hoặc là phản kháng, này giờ bọn họ đang giằng co, bọn cướp mới phát hiện người này tỉnh táo nên bọn họ có chút sợ, nếu không phải hai người ở gần nhau cảm giác được nhiệt độ thì hẳn cho rằng là người chết.

“Mày đang nói lung tung cái gì!” Súng của bọn cướp chọc chọc lưng của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện nhìn người đang một tay cầm súng, một tay giữ cô, cảm thấy bàn tay người này hết sức sạch sẽ, nhìn ra được là không làm việc nặng, bởi vì trên bàn tay không một chút chai sần, hơn nữa âm thanh nghe không lớn tuổi lắm.

“Tao khuyên chúng mày nên thả cô ấy ra, tối đa chúng mày chỉ có vài năm tù, nếu cô ấy có một điểm bất xuất nào, thì cả đời mày cũng đừng mong sống yên!” Tiêu Hàn lạnh lùng mở miệng, nhưng trong lòng không hề bình tĩnh, nhất là Tiểu Dịch đang ôm chặt cổ anh, hai tay có chút run rẩy nhẹ, “Ba, ba mau cứu mẹ...”

“Chúng tao lấy tiền làm việc, bọn mày hiện tại chuẩn bị xe ....” Lời nói còn chưa dứt, Đông Thu Luyện mạnh mẽ xoay người, bẻ mạnh tay của tên cướp, tên cướp bị đau, nhin không được trợn to hai mắt, “Đùng...” Một tiếng sung vang lên kinh sợ bầu trời, tất cả mọi người đều ngây ngất, ngoại trừ Lệnh Hồ Càn bước nhanh về phía trước, đá súng của tên cướp đá ra xa, trở tay đem bọn cướp trói lại, thuận tai gọi 110!

“Em bị điên sao?” Tiêu Hàn đi tới, hướng về phía Đông Thu Luyện rộng to, Đông Thu Luyện ngăn người, có chút mờ mịt nhìn Tiêu Hàn, sao vậy? Anh ấy không phải là nên cao hứng sao!

“Tôi cũng không có bị thương!” Đông Thu Luyện trừng mắt nhìn, nhìn Tiêu Hàn!

Tiêu Hàn nhìn Đông Thu Luyện từ trên xuống dưới, “Tiểu Dịch, chúng ta về nhà trước!” Nói xong mặc kệ là Tiểu Dịch có đồng ý hay không liền ôm Tiểu Dịch lên xe, cho đến khi xe phát động thì Đông Thu Luyện mới lấy lại tinh thần, bởi vì ánh mắt của Tiêu Hàn lạnh lẽo, giống như cô đang làm việc có lỗi với anh, chỉ có thể ngơ ngác nhìn xe đi xa.

“Ba, ba thực sự bỏ mẹ lại sao?” Tiểu Dịch ngồi ở ghế sao, nhìn bóng của Đông Thu Luyện càng ngày càng mờ hồ! “Mẹ con cũng không thèm quản là bản thân có bị thương hay không!” Tiêu Hàn mãnh mẽ vỗ vào tay lái, trên mặt Tiểu Dịch giảo hoạt cười, nguyên do là quá quan tâm mẹ nha, nhưng lúc này mẹ có chút quá phận, nếu như mẹ bị thương, thì phải làm sao!

“Nhưng mà ba, mẹ mới vừa bị kinh sợ, ba muốn mẹ cùng chú giống hồ li đó ở chung hay sao!” Tiểu Dịch còn chưa dứt lời, xe bỗng dừng phanh gấp, cả khuôn mặt của Tiểu Dịch ngã xuống chỗ ngồi, “Ba, ba có thể suy nghĩ cảm giác của con không!”

Tiêu Hàn vừa nghĩ đến lời nói của Lệnh Hồ Càn, bọn họ từng có hôn ước, coi như là Đông Thu Luyện không thích Lệnh Hồ Càn đi, nhưng người của Lệnh Hồ gia anh không thích một ai, tuyệt đối không để bọn họ ở một mình với nhau, nghĩ đến đây, anh lái xe quay đầu lại, trở về nơi lúc này!

“Cô nha, cô là người đã kết hôn còn có con nhỏ, về sau lúc này chuyện gì phải suy nghĩ cho chồng cùng con của cô!” Lệnh Hồ Càn đưa tay vỗ vỗ

vai của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện cuối cùng cũng ý thức được tại sao Tiêu Hàn lại giận dữ như vậy!

Đột nhiên thấy xe đã đi lại trở lại, Đông Thu Luyện lập tức nở nụ cười, kỳ thật Đông Thu Luyện cười đến sáng chói, Tiêu Hàn cứ như vậy nhìn Đông Thu Luyện bước lại gần xe, dáng cười trên mặt từ từ mở rộng, không biết thế nào, trong lòng anh cảm thấy hết sức thoả mãn!

“Lên xe!” Tiêu Hàn khi dừng xe ổn định, nhìn Lệnh Hồ Càn, Lệnh Hồ Càn hướng về Tiêu Hàn cười một cái, Tiêu Hàn mặt lạnh nhìn lại, nhất là lúc thấy Lệnh Hồ Càn đặt tay lên vai của Đông Thu Luyện, ánh mắt tối sầm lại, Đông Thu Luyện mặc dù không nói cái gì nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, nói như vậy có phải là Tiêu Hàn để ý đến cô không!

Hướng về Lệnh Hồ Càn chào một tiếng liền lên xe, trên đường đi bầu không khí có chút quỷ dị, đáng sợ, ngoại trừ Tiểu Dịch nói chuyện, Tiêu Hàn vẫn bày ra bộ mặt lạnh lùng, giống như người ta thiếu tiền của anh, Đông Thu Luyện vụng trộm nhìn Tiêu Hàn vài lần, “Cái kia... Tiêu Hàn..... tôi....”

“Tiểu Dịch, muốn ăn gì không, có đói bụng không!” Tiêu Hàn lên tiếng cắt đứt lời nói của Đông Thu Luyện, trong nháy mắt Đông Thu Luyện có chút ghen hờn, Tiểu Dịch quay đầu thăm dò, nhìn Đông Thu Luyện rồi nhìn Tiêu Hàn, “Mẹ, mẹ muốn ăn cái gì?”

“Mẹ...” Đông Thu Luyện nhìn Tiêu Hàn, có chút muốn nói rồi lại thôi, bởi vì bộ dáng hiện tại của Tiêu Hàn dường như không muốn cùng cô nói chuyện, không tự giác đưa tay xoắn vạt áo, cúi đầu, bộ dáng như một đứa trẻ làm sai, Tiêu Hàn liếc nhìn Đông Thu Luyện, không nghĩ đến cô ấy còn có một mặt như vậy!

“Chúng ta đi ăn KFC đi!” Tiêu Hàn nói còn chưa dứt lời, Tiểu Dịch liền hồi hộp, “Oh yeah... Ba vạn tuế...” Nói xong còn đưa tay lên ôm cổ Tiêu

Hàn, mãnh liệt hôn một cái, xoay người nhìn thấy Đông Thu Luyện, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn nhả lại!

“Nhưng mà mẹ không cho....” Tiểu Dịch dứt quãng nói lời này, thấy bộ dáng yên tĩnh của cô!

“Chẳng mẹ, mẹ con còn có ý kiến sao!” Tiêu Hàn xoay người nhìn thoáng qua Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện cũng vừa quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, Đông Thu Luyện cảm thấy bại trận, không nói gì thêm, “Cái kia... KFC ăn nhiều không tốt!” Tiếng nói nhỏ có chút đáng thương, trong lòng Đông Thu Luyện tựa như đứa trẻ đang mắc lỗi, nhất là nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Hàn, làm cho tâm của cô lúc lên lúc xuống!

“Nếu không có ý kiến chúng ta đi thôi!” Tiêu Hàn lái xe, nhìn về mặt Đông Thu Luyện rồi rảo, lại không dám nói gì, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Chơi Trò Hôn Nhau

Xe cuối cùng cũng dừng lại trước cửa hàng KFC, Tiểu Dịch liền nhảy xuống xe, Tiêu Hàn cũng đã xuống xe, đưa tay dắt Tiểu Dịch liền nhìn người ngồi ghế sau, “Không xuống xe sao, em xác định?” Lời nói này làm sao cảm giác được là có y uy hiếp, Đông Thu Luyện kiên trì xuống xe, Tiêu Hàn lập tức mang xe khoá lại, tay còn lại nắm tay Đông Thu Luyện kéo vào trong.

Tiểu Dịch nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Đông Thu Luyện, cậu bé đưa tay lên che miệng mà cười, quả nhiên ba là khắc tinh của mẹ, thời gian qua vẻ mặt của mẹ hết sức phong phú!

Đông Thu Luyện cúi đầu nhìn tay hai người nắm cùng một chỗ, tựa hồ như chú ý đến ánh mắt nhìn chăm chăm của Đông Thu Luyện, năm ngón tay của Tiêu Hàn khẽ mở, trong nháy mắt biến thành mười ngón tay đan chặt nhau, đây là lần đầu tiên hai người nắm tay như vậy, mặt của Đông Thu Luyện không tự giác hồng lên, chỉ vô thức đi theo Tiêu Hàn vào trong.

“Hai phần ăn giành cho gia đình” Tiêu Hàn ở quầy phục vụ gọi món sau đó chọn một cái bàn ngồi xuống, Đông Thu Luyện liên tục bị Tiêu Hàn kéo đi, trực tiếp ngồi bên cạnh của Tiêu Hàn, “Em muốn ăn cái gì?”

“Vậy là đủ rồi!”. Ngược lại lần này Tiểu Dịch thật thoải mái, dù sau đây là lần đầu tiên cậu bé ăn đi ăn cùng với Đông Thu Luyện, trước kia đều là đi cùng ông cố hoặc là chú nhỏ, là lén mẹ cậu mà đi, tại vì lúc đó Đông Thu Luyện không cho Tiểu Dịch ăn những loại thức ăn này, Tiêu Hàn kéo tay

hai người đặt lên đùi mình, nhiệt độ cơ thể của Tiêu Hàn bỗng chốc xâm nhập vào người cô.

Làm cho Đông Thu Luyện cảm thấy nhiệt độ của khuôn mặt mình càng ngày càng cao, rất nhanh thức ăn mang đến. Tiểu Dịch hưng trí từng bừng ăn thức ăn, đâu chú ý đến dị thường của hai người đối diện cậu.

“Uống một ngụm?” Tiêu Hàn đặt một ly nước đã được cắm ống hút ở trước mặt Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện lập tức lộ ra vẻ mặt khó xử, dù sao cô cũng chưa từng uống coca, có chút khó khăn nhìn Tiêu Hàn, bộ dáng kia có chút ít như kẻ thấp bé, “Cái kia... Cái này... tôi....”

“Không muốn uống?” Sắc mặt Tiêu Hàn lạnh lẽo, rõ ràng vừa rồi còn cười tủm tỉm, thế nào lại thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn phụ nữ, Đông Thu Luyện còn nhớ rõ Tiêu Hàn mới vừa tức giận cách đây không lâu, nào dám cãi lời anh, Đông Thu Luyện muốn đến gần hơn với Tiêu Hàn, loại cảm giác này đã có từ lâu, thật vất vả quan hệ của hai người mới tốt hơn một chút, Đông Thu Luyện không muốn Tiêu Hàn tức giận, đưa tay cầm lấy ly nước.

“Em hôn tôi một cái sẽ không phải uống!” Tiêu Hàn dựa vào gần người của Đông Thu Luyện, nói nhỏ một câu ở bên tai của cô, Đông Thu Luyện sợ hết hồn, im lặng quay đầu lại, hai người dựa vào nhau rất gần, hơi thở của Tiêu Hàn phun lên mặt của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện đỏ mặt, cúi đầu, nhìn giống như là đang vui!

Nói thật, khi nghe những lời nói này của Tiêu Hàn, tim của Đông Thu Luyện nhảy lên rất nhanh, nếu không phải cô có khả năng tự chủ cao thì hẳn Đông Thu Luyện cô sẽ hôn anh.

Có lẽ đã giả cho Tiêu Hàn năm năm, Tiêu Hàn đối với cô vẫn luôn ôn hoà, nếu là lạnh lùng với cô, có lẽ Đông Thu Luyện sẽ dễ chịu một chút, nếu là vậy, tối thiểu anh còn nhớ rõ cô là vợ của anh, nhưng anh lại hoàn

toàn không đếm xỉa, cái này nói lên là có cũng được không có cũng không sao, dù đã gả cho anh nhưng đến cuối cùng vẫn không chiếm lấy một chút chú ý nào, ngấm lại thật đáng buồn.

Trong lòng của cô từ từ nguội lạnh, Tiêu Hàn khẽ dựa gần thêm, Đông Thu Luyện có cảm giác cô dùng thời gian năm năm để quên Tiêu Hàn nhưng lại vô dụng, nguyên lai là những thứ cô đề phòng trước mặt anh đều trở nên vô dụng, chỉ cần một câu nói của anh, thì cô có thể lên thiên đân hoặc là xuống địa ngục.

“Hôn...” Đang lúc Đông Thu Luyện ngẩng người, Tiêu Hàn ở trên mặt Đông Thu Luyện hôn một cái, chỉ là nhẹ nhàng lướt qua, nhưng trên mặt Đông Thu Luyện có mùi thơm nhẹ nhẹ bay vào mũi của Tiêu Hàn, Tiêu Hàn thấy trong lòng anh ngứa ngứa, nhất là thấy sắc môi hồng nhuận của cô, mím môi thật chặt, thân thể căng thẳng tiết lộ cho tâm bất an của cô, nhất là lúc này cả cơ thể đều cứng lại, chẳng lẽ đã hù đến cô ấy sao?

“Ba, mẹ, hai người đang chơi trò hôn nhau sao!” Vẻ mặt gian của Tiểu Dịch nói ra, hiện tại người trong cửa hàng KFC rất nhiều, mọi người xung quanh nhìn qua, nhất là chứng kiến được đôi nam nữ này, nữ cao quý lãnh diễm, trên mặt đỏ bừng, càng tăng thêm vẻ phong tĩnh, nam khoé miệng giơ cao cười như không cười, nhìn cô gái cười đến sùng ái! Nhất là đôi mắt màu lam mê người kia!

Cộng thêm một cậu bé dễ thương ngồi đối diện, rất nhiều người đều dùng vẻ mặt hâm mộ nhìn bọn họ, Đông Thu Luyện vì lời nói của Tiểu Dịch, lại hận không thể chui xuống bàn, còn ở trước mặt nhiều người như vậy là nói nữa!

Nhất là khi cô mới cảm nhận được cảm giác ấm áp, vẻ mặt của Đông Thu Luyện cảm thấy mặt của cô nhất định là đang rất đỏ, còn nơi vừa mới tiếp xúc qua kia, rất nóng bỏng!

“Em không ăn thì thôi, Tiểu Dịch, nhanh chóng ăn xong chúng ta về nhà!” Tiêu Hàn dùng sức kéo, đem Đông Thu Luyện dựa vào người anh, Đông Thu Luyện như vậy là nữa người tựa vào người Tiêu Hàn, cả người cô cứng ngắc, “Em không thoải mái sao?”

“Không có!” Đông Thu Luyện cúi đầu, không dám nhìn Tiêu Hàn, nhưng tiếng nói lại mang theo chút thẹn thùng chưa từng có, Tiêu Hàn yên lặng đưa tay choàng qua người Đông Thu Luyện, cả người Đông Thu Luyện trong nháy mắt liền cứng thêm, ngược mắt nhìn Tiêu Hàn, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng!

“Mẹ, mẹ sao vậy? Đang ngắm ba sao?” trong tay Tiểu Dịch cầm miếng thịt gà, vẻ mặt hào hứng nhìn hai người!

“Sao lại dính bẩn khắp nơi vậy!” Tiêu Hàn cầm khăn giấy giúp Tiểu Dịch lau khoé miệng, Tiêu Hàn quệt mồm nhìn Đông Thu Luyện một chút rồi nhìn Tiêu Hàn một chút, Đông Thu Luyện sao lại cảm thấy thẳng bé cười gian trá như vậy!

Đông Thu Luyện nghĩ đến việc không để cho Tiểu Dịch dưỡng thành thói quen muốn ăn cái gì liền ăn cái đó, nhất là loại thức ăn nhiều dầu mỡ thế này, lâu lâu ăn một chút coi như cũng được, cô lập tức lạnh mặt nói: “Tiểu Dịch, ăn xong lần này, nửa năm này con cũng không được đi ăn nữa!”

“Mẹ, đây là vì con thấy hai người thân mật nên mới trả thù con sao?” Tiểu Dịch hung hăng cắn một cái đùi gà, thấy được miệng đầu đầu mỡ, một lần nữa mặt của Đông Thu Luyện đỏ bừng, khi nào thì hai người kia lại thống nhất cùng chiến tuyến, thế nào lại đùa giỡn cô như vậy, dù gì cũng là con cô, là cô nuôi từ lúc còn nhỏ đến bây giờ!

“Tiểu Dịch!” Tiêu Hàn lạnh mặt, “Sao lại nói chuyện với mẹ con như vậy, có một số việc biết là được rồi, không cần phải nói!”

“Biết rồi ạ!” Tiểu Dịch cười cùng Tiêu Hàn, hai người nhìn nhau cười một tiếng, cảm giác như đạt thành một hiệp nghị nào đó, Đông Thu Luyện chỉ cảm thấy hai người bên cạnh đang bán cô!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Khí Thế Nữ Vương

Sau khi về nhà, Tiểu Dịch đã nằm sấp trên ghế sau mà ngủ, Tiêu Hàn ôm Tiểu Dịch đến phòng cậu bé, Đông Thu Luyện đứng ở ngoài cửa, cứ như vậy nhìn ba con hai người, trong lòng đột nhiên cảm thấy cảm khái, hình ảnh như vậy xuất hiện rất nhiều trong mộng của cô, nhưng trong lòng không nghĩ đến lại xuất hiện trước mặt cô.

“Em theo tôi vào đây!” Tiêu Hàn đưa tay kéo cô gái đứng ở trước gian phòng, đây là lần thứ hai Đông Thu Luyện bước vào đây, không biết rõ thế nào, Đông Thu Luyện đột nhiên có chút khẩn trương, tay chân luống cuống, chỉ có thể đi đến bên giường, ngồi xuống, “Cạch..”

“Anh làm cái gì?” Đông Thu Luyện ngẩng đầu, bởi vì Tiêu Hàn đã khoá cửa, Đông Thu Luyện cảm thấy trong lòng có chút khẩn trương, bởi vì Tiêu Hàn lúc này nghiêm túc đi tới, Đông Thu Luyện không tự giác lui về sau, “Anh muốn làm cái gì!”

“Nói đi, hôm nay em biết em sai chỗ nào không?” Đông Thu Luyện nhớ đến chuyện ở công viên tưởng niệm, chỉ có thể cúi đầu, Tiêu Hàn nhìn đỉnh đầu của Đông Thu Luyện, vươn tay nhẹ nhàng vuốt một cái, tóc của Đông Thu Luyện hết sức mềm mại, tựa như là tơ lụa thượng hạng, khi sờ vào rất trơn, hết sức thoải mái, hơn nữa còn mang theo một chút mùi thơm.

“Bây giờ em là vợ của anh*, là mẹ của Tiểu Dịch, em không còn độc thân!” Nói xong nhẹ nhàng ôm Đông Thu Luyện vào lòng, cúi đầu hôn Đông Thu Luyện một cái, Đông Thu Luyện sững sờ, nhưng lại bất thành làm cho mắt Đông Thu Luyện một trận chua xót.

Đông Thu Luyện vươn tay, gắt gao nắm vạt áo của Tiêu Hàn, “Kỳ thật, chúng ta có thể thử chung đụng một lần!” Tiếng nói của Tiêu Hàn ôn nhu truyền tới, làm tim của Đông Thu Luyện cũng rồi tinh rồi mù, chỉ có thể nhẹ gật đầu, khoé miệng Tiêu Hàn nhếch lên, có lẽ cuộc sống như vậy rất tốt.

Bên này bác An đang chuẩn bị cơm tối, một nhóm cảnh sát đã tới nhà, dẫn đầu là đội trưởng Triệu Minh, “Đông pháp y, chúng tôi là theo thông lệ mà làm, vì chiều hôm nay có vụ án nổ súng, mặc dù Lệnh Hồ thượng tá đã nói rõ với chúng tôi tình huống, nhưng tôi muốn hiểu rõ một chút tình huống cụ thể ở chỗ cô!” Tiêu Hàn kéo Đông Thu Luyện ngồi vào sofa, cứ như vậy nhìn vào Triệu Minh, làm cho Triệu Minh cảm thấy có chút áp bách.

Mặc dù ở trong TV, trên báo chí thấy qua vô số lần, nhưng cũng không có nhìn thấy thực tế.

Sau qua trình điều tra chấm dứt, Tiêu Hàn thành linh hỏi một câu: “Đây là có người có ý định mưu sát sao?” Triệu Minh không nghĩ đến Tiêu Hàn lại hỏi trắng ra như vậy, chỉ ho nhẹ một tiếng, “Vụ án này chúng tôi còn đang điều tra. nếu có tình huống khác, chúng tôi sẽ thông báo cho các người, Đông pháp y, vụ án lần trước có chút manh mối, tôi muốn hỏi ý kiến của cô!”

“Được.” Đông Thu Luyện khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng, Tiêu Hàn thấy vậy liền tự động lên lầu, Đông Thu Luyện tiếp nhận tài liệu từ trong tay Triệu Minh, “Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ không tìm ra được người khả nghi sao?”

“Không phải vậy, bởi vì bên ngoài người chết còn lưu lại một chút ít số cá, cho nên chúng tôi điều tra một số nhân viên làm ở nơi vận chuyển hải sản, nhưng cô cũng biết số lượng người điều tra rất nhiều, bất quá chúng tôi đã tìm được đối tượng khả nghi!”

“Vậy còn vấn đề gì? Tôi cảm thấy công việc của tôi đã kết thúc!” Đông Thu Luyện hai tay xoa xoa, dựa lưng vào ghế sofa, vẻ mặt lạnh lùng, làm cho Tiêu Hàn đang đứng trên lầu nhìn thấy bỗng dưng thấy buồn cười, cô gái này lúc này còn thẹn thùng, thế nào lúc này lại lạnh lùng như băng sương, quả thực là hai người khác nhau, bộ dáng kia có vài phần như một nữ cường nhân.Đột nhiên, nghĩ đến sự việc ở công viên tưởng niệm, Tiêu Hàn gọi điện thoại cho Quý Viễn, bảo anh ta điều tra vụ án năm năm trước của Đông Tề, vụ án năm đó là chấn động cả nước, huyền não đến cả các hẻm nhỏ to trong thành phố...

“Bởi vì đối tượng khả nghi mà chúng tôi đang điều tra thì hẳn chúng tôi không có đủ chứng cứ chứng minh hẳn, tôi muốn mời cô giúp chúng tôi một chuyện?” Lời nói của Triệu Minh có chút khó khăn, “Nếu ngài không đồng ý, chúng tôi coi như xong...”

“Gặp cái gì?” Đông Thu Luyện đối với tên sát thủ đó trong lòng rất hận, dù sao những đứa trẻ chết đi cũng cùng cỡ tuổi với con của cô, những đứa trẻ như vậy sao lại tán tận lương tâm là hạ thủ.

“Về điểm này các người không điều tra sao?” Đông Thu Luyện chỉ bảo Bạch Thiếu Ngôn giúp cô sửa báo cáo, “Tôi kiểm tra thấy được ở trong dạ dày của còn sót lại một ít kẹo, cái này không phải là kẹo bình thường mà được trộn một ít dược liệu vào trong đó, nếu đối tượng khả nghi trộn thuốc mê vào kẹo thì bọn họ vô lực phản kháng, mà có đứa trẻ nào lại cự tuyệt kẹo chứ?”

Triệu Minh ngược lại quên điểm này, trong lúc nhất thời lộ ra một chút hưng phấn, “Tôi sẽ phải người đi thăm dò!”

“Các đối tượng hiềm nghi các anh đã có, vậy các anh muốn tôi giúp cái gì?” Đông Thu Luyện đảo hồ sơ.

“Chúng tôi đã thiết lập tốt tất cả, chuẩn bị đưa người hiềm nghi bắt lấy, khi vào nhà bọn họ lục soát, chúng tôi cần pháp y hỗ trợ lấy chứng cứ, bởi vì cô đối với vụ án này quen thuộc hơn nên chúng tôi mong cô cùng đi?” Triệu Minh nói chuyện mang theo chút hưng phấn, dù sao vụ án tiến triển đến mức này thì họ cũng muốn nhanh chóng kết thúc, thời điểm này tổ chuyên án hết sức hưng phấn!

“Ok, không thành vấn đề, bất quá tôi có thể nhìn tình hình cụ thể qua hồ sơ này không?” Triệu Minh không nghĩ đến Đông Thu Luyện sẽ hỏi như vậy, trên mặt có chút khó khăn, dù sao Đông Thu Luyện là người bị hại, là vụ án này lại liên quan trực tiếp đến người bị hại, dựa theo lý thuyết thì người bị hại muốn tham dự vào dù sao cũng hiếm!

“Có vấn đề sao? Vậy coi như!” “Pằng...” Đông Thu Luyện đem hồ sơ ném lên mặt bàn, âm thanh cực kì lớn, mọi người đều sửng sờ, ngay cả những người ở trong phòng bếp nghe thấy cũng giật mình. bởi vì lúc này Đông Thu Luyện toả khí quá lớn, tựa như một nữ vương, thật ra cũng khiến Tiêu Hàn giật mình, không nghĩ đến trong lòng cô gái kia giống như một nữ sinh lại có biểu hiện như vậy.

“Cái kia... Đông pháp y, chúng tôi có quy định... Cô biết rõ... cái kia...” Triệu Minh có chút khó khăn, nhưng Đông Thu Luyện chỉ khoanh tay nhìn Triệu Minh, ánh mắt đó làm cho da đầu của Triệu Minh có chút tê dại, sau đó Đông Thu Luyện cầm lên một cái ly, thông thả uống trà!

“Triệu đội trưởng, tôi sẽ không nhúng tay, chỉ muốn xem hồ sơ một chút thôi, Triệu đội trưởng có thể suy nghĩ một chút, khi nào suy nghĩ kĩ thì anh tìm tôi!”

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Mệnh Lệnh Của Con Trai

Cả người của Triệu Minh cảm thấy không xong, bên cạnh hẳn là một cảnh sát viên đưa tay đẩy đẩy, cầm văn kiện đưa lên, Đông Thu Luyện cũng thấy được đó là tài liệu của mới vừa được xem của bọn họ, nhất định là vụ án lần này, sắc mặt của Triệu Minh có chút không tốt, chỉ đưa tay cầm lấy tài liệu!

“Triệu đội trưởng, kỳ thật tôi cũng không làm khó anh, tôi sẽ không nhúng tay vào vụ này, vụ án này có liên quan đến súng, tôi là người dân bình thường, tất nhiên sẽ không nhúng tay, điểm này anh yên tâm!” Đông Thu Luyện thong thả uống một ngụm trà.

“Cái này.... Đông pháp y, cô cũng là pháp y đối với loại nghề nghiệp này không phải một hai ngày, cũng biết được đây là quá trình điều tra thiết yếu của cảnh sát, tâm tình của người bị hại tất nhiên là không thoải mái, nhưng tôi mong cô tin tưởng năng lực của cảnh sát chúng tôi, chúng tôi sẽ không để những thành phần phạm pháp này nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật...” Triệu Minh tựa hồ như đang giảng dạy!

Nhưng lời nói đang thao thao bất tuyệt bị cắt đứt bởi âm thanh khuấy muỗng của Đông Thu Luyện, bởi vì âm thanh có chút chói tai, hơn nữa còn là Đông Thu Luyện cố ý! “Triệu đội trưởng, anh nghe tôi nói, vụ án của trẻ em bị hại trọng yếu hơn mà, nếu không phải cấp trên đang thúc giục, thì ngài cũng không tìm đến tôi. Không phải sao? Anh xác định có thể đợi được, dù sao tôi cũng không vội!”

Nói xong, Đông Thu Luyện đặt ly trà để trên bàn, lúc này tay cầm tài liệu của Triệu Minh đang nắm chặt, nhìn Đông Thu Luyện có chút mất tự nhiên, dù sao hẳn ở tổ trọng án nhiều năm như vậy, gặp biết bao người, người có quyền thế hẳn tiếp xúc cũng không ít, nhưng chưa có người nào dám uy hiếp hẳn trực tiếp như vậy, lúc này lòng của Triệu Minh cảm thấy rất khiêu chiến!

“Triệu đội trưởng, chuyện này tôi nghĩ là vốn không nhúng tay, nhưng anh cũng biết con của tôi mới hơn 4 tuổi, tôi không biết người này nhắm vào tôi, chồng tôi hay con trai của tôi, anh cảm thấy dưới tính huống như vậy tôi có thể an tâm làm việc sao? Nhất là tôi không biết ai đang muốn hại tôi!” Mặt của Đông Thu Luyện không còn cường thế như vừa rồi, mà hiện lên có chút nhu nhược!

Mọi người đang nhìn đều ngẩn ra, Tiêu Hàn khẽ mỉm cười, trong mắt anh chưa bao giờ có ôn nhu, anh cảm thấy Đông Thu Luyện có rất nhiều bí mật, tựa như cha mẹ của cô, tựa như cô lạnh lùng, cô lạnh nhạt, thẹn thùng, nghĩ tới những thứ này trong mắt anh không tự giác được hiện lên nét tươi cười!

“Ba, mẹ con có phải rất tốt, ba yêu thích mẹ con được không?” Không biết từ lúc này có một đôi bàn tay nắm lấy tay của Tiêu Hàn, Tiêu Hàn sửng sờ, cúi đầu nhìn Tiểu Dịch đang kéo tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn, trong mắt là hy vọng nóng bỏng, hy vọng anh thích Đông Thu Luyện?

“Chẳng lẽ ba không thích mẹ con sao?” Tiêu Hàn ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt của Tiểu Dịch, Tiểu Dịch mím môi, quay đầu nhìn xuống dưới lầu, “Mẹ con vô cùng tốt, tốt nghiệp tiến sĩ, là pháp y nổi tiếng, lớn lên rất dễ nhìn, vô cùng xinh đẹp, ba, ba xác định là ba không muốn thích mẹ sao?”

Trên mặt Tiểu Dịch có chút uể oải, Tiêu Hàn trêu Tiểu Dịch, “Tốt nhiều đến vậy sao, vậy vì sao ba nhất định phải thích mẹ con!”

“Ba là ba của con, ba không thích mẹ thì tại sao lại cùng mẹ sinh ra con? Mẹ nói đó là vì các người rất yêu thương con, chẳng lẽ không phải sao?” Tiểu Dịch quệt mồm, vẻ mặt hết sức vô tội, mang theo chút uể oải, rũ đầu xuống, “Vì sao mà ba mẹ của bạn con đều ở chung, mà ba mẹ của con lại không ở chung?”

Tim của Tiêu Hàn nhói lên, đưa tay ôm Tiểu Dịch vào ngực, “Ba sẽ thử thích mẹ con!”

“Không thích coi như xong, mẹ con hết sức tốt, con sẽ tìm một người đàn ông khác cho mẹ!” Miệng của Tiểu Dịch giương cao, bộ dáng kia có vài phần kiêu ngạo, nhưng lại ngoan ngoãn đưa tay ôm cổ của Tiêu Hàn, “Ba phải đối xử tốt với mẹ, mẹ rất vất vả, mang theo con rất vất vả...”

Tiêu Hàn không nói gì thêm, nhưng tay lại ôm siết Tiểu Dịch hơn vài phần!

Dưới lầu, hai phe đang giằng co, Triệu Minh vì lời nói của Đông Thu Luyện mà sắc mặt hơi hoà hoãn, “Được rồi, nhưng là chuyện này là chuyện nội bộ, Đông pháp y cũng biết rõ quy định, cô xem một chút đi, xem xong thì đưa cho chúng tôi, chúng tôi muốn mang về!” Triệu Minh đưa tài liệu cho Đông Thu Luyện!

“Tôi biết rõ quy định, sẽ không sao chép, cũng không mang đi!” Đông Thu Luyện nhận tài liệu từ trong tay của Triệu Minh, xem từ đầu tới đuôi một lần, cô xem kỹ phần hỏi cung của hai tên cướp, đôi mắt thoáng lên vẻ tàn khốc, lại là cô ta, có phải cô đã xem thường cô ta hay không, không thể nói như vậy, phải nói là từ đầu đến cuối cô rất ngốc, biết rõ lòng dạ của bọn họ ác độc, chỉ là không thể biết được họ tuyệt tình, muốn đuổi cùng giết tận cô hay sao?

“Triệu đội trưởng, tôi xem đã xong, tôi sẽ phối hợp với công việc của các anh, bất cứ lúc nào anh cũng có thể điện thoại cho tôi!” Đông Thu Luyện

nói xong đem tài liệu giao lại cho Triệu Minh, Triệu Minh nhẹ gật đầu!

Bác An chịu trách nhiệm tiễn đám người Triệu Minh ra ngoài, Đông Thu Luyện ngồi trên sô pha ngăn người một hồi lâu, cho đến khi Tiểu Dịch chạy đến, Tiêu Hàn đi ở phía sau, ngồi xuống bên người Đông Thu Luyện, “Mẹ, mẹ sao vậy? Sao lại ngăn người? Có phải gặp chuyện gì khó giải quyết không?”

“Tiểu Dịch tỉnh rồi à? Đợi lát nữa ăn cơm, có đói bụng không con?” Thấy Đông Thu Luyện có chút sứt sọ nói lảng qua chuyện khác, cha con hai người nhìn nhau, sau đó đi ra ngoài!

“Ba gọi điện thoại cho Triệu đội trưởng gì đó, nói là chúng ta cũng phải xem cận kề vụ án đó!” Vừa mới ra khỏi cửa, Tiểu Dịch liền mở miệng nói chuyện, Tiêu Hàn có chút sững sờ, đây là con lệnh cho cha sao?

“Này con trai, con biết cái gì sao, sao lại bảo ba gọi điện thoại?” Tiêu Hàn đưa tay sờ sờ mặt Tiểu Dịch, “Nếu không phải là con còn nhỏ bọn họ sẽ không cho con xem, ba cho rằng con sẽ làm phiền ba sao? Ba không thấy được mẹ rất khổ sở hay sao? Nhất định là bên trong có chuyện liên quan đến mẹ, ba luôn miệng nói sẽ yêu thích mẹ con, nguyên lai đều là gạt người, đàn ông đều giống như nhau, thích gạt người, các người thật xấu...”

“Được rồi, tiểu tổ tông, ba sẽ lập tức gọi điện!” Tiêu Hàn bất đắc dĩ lắc đầu, kỳ thật trong lòng anh cũng đầy nghi ngờ, có chuyện gì mà làm cho cô ấy không yên lòng.

Khi Triệu Minh nhận được điện thoại trong lòng liền không vui, vợ chồng hai người này sao vậy chứ, bắt nạt một mình hấn sao? Sao lại uy hiếp trắng trợn như vậy, hấn muốn phá án nhanh chóng, dễ dàng sao? Thật sự quá đủ rồi!

Năm nay của hấn thật bất lợi, sao lại gặp những vụ án khó mà còn gặp phải người khó trị như vậy nữa!

“Quay đầu trở lại Tiêu gia!” Triệu Minh lạnh lùng nói một câu, cảnh sát viên lái xe có chút sững sờ, đội trưởng bị táo bón sao? Sao lại tức giận như vậy!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ba Giờ Trò Lưu Manh

Một lần nữa Triệu Minh trở lại nhà họ Tiêu, còn chưa vào cửa thì đã bị một lớn một nhỏ chặn ở cổng, hai người kia giống như thần trong cửa, đứng ở hai bên, hơn nữa còn vòng tay trước ngực, con người màu lam tĩnh mịch nhìn Triệu Minh, Triệu Minh cảm thấy có chút áp lực, rốt cuộc là hẳn tạo nghiệt gì a, sao lại gặp mấy người nhà này!

Triệu Minh đưa tài liệu đến, dù sao một người xem cũng gọi là đã xem, hai người thì cũng gọi là xem, huống chi hai người kia thủ đoạn uy hiếp người rất giống nhau, thật là!

Tiểu Dịch chạy đến, đoạt lấy tài liệu trong tay Triệu Minh, bắt đầu lật xem, lúc thấy được một vài cái tên cũng ngẩn người, ngẩn đầu nhìn Tiêu Hàn: “Đông Thanh Nhiên là ai?” Đông gia? Tiêu Hàn lấy tài liệu từ trong tay của Tiểu Dịch, chính anh xem lại một lần, trong lòng có chút hồ nghi, Triệu Minh cảm thấy thành phố C này đang nóng lên?

Hết Đông gia cùng Lệnh Hồ gia đã bị kéo vào, nay đến cả Tiêu gia đang chuẩn bị xuất thủ sao?

Ăn cơm tối xong, Tiêu Hàn vào thư phòng xem tài liệu, đều là tài liệu của Quý Viễn vừa mới gửi đến, không chỉ về Đông gia cùng Đông Thu Luyện, nhưng cũng thấy rõ là phần tài liệu này đã bị động tay qua, mấu chốt không chỉ có một, trong đó có liên quan Lệnh Hồ gia, còn có cả Tiêu gia.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao? Nên người của Tiêu gia mới xuất thủ, nếu không phải ông nội đã lâu không nhúng tay đến chuyện bên ngoài,

nhưng lúc này lại quản chuyện của một hậu bối, quả nhiên có rất nhiều mờ ám.

Mặt khác, về phần tài liệu của cha mẹ Đông Thu Luyện, Tiêu Hàn lật xem kỹ càng, sắc mặt có chút trầm trọng, bởi vì nhiều nơi bị bóp méo, nhưng có thể đại khái thấy được trận chiến phong ba của năm năm trước, khi đó dính dáng biết bao nhiêu người, có lẽ việc Đông Tề giấu giếm quan hệ với Đông Thu Luyện là một chuyện tốt!

Không biết vì sao nhưng Tiêu Hàn cảm thấy hết sức đau lòng vì Đông Thu Luyện, nhiều năm như vậy sao cô có thể tốt được, nhất là thái độ thờ ơ với mọi việc xung quanh, nghĩ đến việc nhiều năm phải như vậy nhất định là không dễ chịu!

Sau khi Tiêu Hàn rời thư phòng đến phòng ngủ thì không phát hiện Đông Thu Luyện, nhưng trên bàn trang điểm có thêm một tuýp kem dưỡng da, thấy đồ dùng của cô, Tiêu Hàn mới rời đi đi đến phòng của Tiểu Dịch, thì nghe thấy tiếng nói truyền ra: “Mẹ, mẹ thật xấu, mẹ trở lại thì không ngủ cùng con, vì cái gì nha, chúng ta đã lâu rồi không ngủ cùng nhau, đêm nay mẹ ngủ cùng con nha?” Tiếng nói của Tiểu Dịch kèm theo tia hờn dỗi, đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Hàn nghe thấy, bởi vì lúc này anh mới vừa nghe mệnh lệnh của con trai mình!

“Sao vậy? Có phải ngủ không được thoải mái? Tiểu Dịch không còn nhỏ, là một nam tử hán nhĩ, có thể đi ngủ một mình, ông cố không phải đã nói rồi sao, Tiểu Dịch phải độc lập!” Tiếng nói của Đông Thu Luyện cũng ôn nhu nhẹ nhàng, Tiêu Hàn dựa người lên tường, khoé miệng khẽ nhếch.

“Nhưng con chưa có lớn, người ta chỉ mới bốn tuổi, chẳng lẽ muốn ngủ cùng mẹ một đêm cũng không được sao? Mẹ thật xấu, có phải là mẹ có ba rồi nên không cần Tiểu Dịch, con thật là ngốc, nhất định là ba muốn đoạt mẹ, thiệt thòi cho con, hôm nay nói với ba bảo ba thích mẹ, mẹ chẳng phải là sói vào hàng cọp sao?”

Trong nháy mắt Đông Thu Luyện đầy hắc tuyến, sói là miệng cọp là cái gì, không phải là dê vào miệng cọp sao?

“Ba con thích ai là tự do của ba con, sao con có thể yêu cầu ba con làm!” Nhưng trong lòng của Đông Thu Luyện cảm thấy cao hứng, hai người họ tuy có giấy chứng hôn, rõ ràng là Tiêu Hàn không bài xích, khi nhìn tên của hai người ở cùng một chỗ, trong lòng của Đông Thu Luyện lúc nào cũng cảm thấy vui vẻ.

Trong sinh hoạt hằng ngày tuy hai người không cùng xuất hiện, nhưng tên của hai người lại cùng một chỗ, trong lòng cô cũng cảm thấy cao hứng, ngẫm lại cô cảm thấy chính mình thật ngốc!

“Ông nội cùng ông cố nói, ba là người ít nói, nhất định phải hứa hẹn, huống chi ba cũng đồng ý rồi!” Vẻ mặt Tiểu Dịch đầy đắc ý. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hưng phấn, “Quả nhiên ông nội cùng ông cố nói rất chính xác, đối với kẻ địch nhất định phải biết người biết ta!”

“Biết người biết ta? Ba ít nói ? ” Đông Thu Luyện sửng sờ, Tiêu Hàn đã đi vào phòng, Tiểu Dịch đưa tay bịt kín miệng, dùng sức lắc đầu, “ Ba, không phải là con nói... ” Tiếng nói truyền đến từ kẽ tay, mang theo một chút cảm giác vui vẻ !

“Mẹ con là vợ của ba, chẳng lẽ không ngủ cùng giường với ba hay sao?” Tiêu Hàn vừa nói vừa bước đến bên giường, đưa tay ôm chặt Đông Thu Luyện vào lòng, Đông Thu Luyện cảm thấy Tiêu Hàn thật sự có bệnh, vì cái gì luôn động tay động chân, huống chi điệu bộ này càng làm càng thuần thực, nhưng trong lòng cô có chút khẩn trương, có chút thẫn thỏm, không tự giác nắm chặt lấy gốc áo của mình, lén lút nhìn Tiêu Hàn.

“Vợ của ba, nhưng cũng là mẹ của con, con là được mẹ sinh ra, tất nhiên là mẹ cùng con thân hơn!” Tiểu Dịch đưa tay ôm lấy cánh tay của Đông Thu Luyện, vẻ mặt phòng bị nhìn Tiêu Hàn, “Ông nội cùng ông cố nói

đúng, ba thật xấu, muốn tranh mẹ với con, họ nói sẽ có thêm người thương con, nhưng không có nói ba sẽ tranh mẹ với con, mẹ là của một mình con!”

“Ai nói cô ấy là của một mình con? Là em nói à?” Thân thể Tiêu Hàn khẽ nhích lên, tiếng nói phủ lên tai của Đông Thu Luyện, hơi thở ấm nóng phun lên mặt của cô, Tiêu Hàn nhìn tai của Đông Thu Luyện từ từ biến thành màu hồng phấn, cảm giác trong lòng khó tả, trong lòng hưng phấn, tay không tự giác ôm chặt thêm!

“Anh buông tay!” Đông Thu Luyện cảm thấy tim của cô không còn là của cô nữa, tim đập càng ngày càng nhanh, giống như muốn nhảy ra ngoài, làm cho Đông Thu Luyện người luôn bình tĩnh không thích ứng nổi, nhưng không hiểu tại sao có suy nghĩ muốn tới gần, gần thêm chút nữa, gần một chút...

“Ba, ba quả nhiên là bại hoại, thế nhưng lại bắt nạt mẹ, ba không thấy mẹ đang tức giận sao!” Tiểu Dịch lập tức đứng trên giường hai tay chống nạnh, hướng về phía Tiêu Hàn nói, bộ dạng giống như một con thú nhỏ đang xù lông, hết sức đáng yêu, nhất là thêm mái tóc hơi xoắn, càng nhìn càng đáng yêu.

“Ai nói a, mẹ con có nói là ba bắt nạt mẹ con sao?” Tiêu Hàn muốn trêu chọc Tiểu Dịch, như đang cố thị uy, tay kia vòng qua tay của Đông Thu Luyện, đem tay kia của Đông Thu Luyện đặt vào trong ngực của anh, hai người dán chặt một chỗ, thân mật khăng khít, Đông Thu Luyện cảm giác được nhịp tim đập của Tiêu Hàn, mà Tiêu Hàn cũng cảm giác được nhuyễn ngọc ôn hương*, trong lòng không khỏi có chút cảm giác tâm viên ý mã*.

“Vậy tại sao mặt mẹ hồng như vậy! Nhất định là tức giận a!”

*Nhuyễn ngọc ôn hương: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp

*Tâm viên ý mã ám chỉ cái tâm không đứng yên và cái ý phi nhanh như con ngựa.

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chúng Ta Hãy Thử Xem

“Phốc...” Tiêu Hàn không nhịn được cười, thấy được mặt của Đông Thu Luyện càng đỏ hơn, còn Tiểu Dịch với vẻ mặt khó hiểu, không hiểu đối với hành động của Tiêu Hàn? Đây là chuyện gì, vì sao mặt mẹ lại đỏ như vậy, mà ba lại cười, “Tiểu Dịch, chớ nói nhảm, mau ngủ đi!”

Mặt Đông Thu Luyện đỏ bừng theo sao Tiêu Hàn ra ngoài, mà Tiểu Dịch một mình trong phòng, hai tay chống cằm suy tư chốc lát, hay là thay đổi suy nghĩ theo hướng khác, đột nhiên có nhiều đáp án xông ra, tức giận? Thẹn thùng? Tức giận? Làm sao cũng không hiểu, hay là đi hỏi ông cố vậy!

“Cháu nói thật hả, cháu xác định là ba cháu ôm mẹ cháu?” Lão nhân bên kia hiển nhiên là hưng phấn, ngay cả râu ria cũng đứng lên, miệng không khép lại được, Tiểu Dịch không nhịn được liếc nhìn, đây là nháo loại nào a, thái độ của ông cố có phải làm quá không!

Còn có vẻ mặt hứng thú tràn trề của ông nội ngồi ở sau uống trà, vẻ mặt thích ý cùng hưởng thụ làm cho Tiểu Dịch cảm giác được cậu bỏ quên cái gì sao? Nói cách khác vì cái gì mà vẻ mặt của bọn họ trong có vẻ kì quái, “Ông cố, ông cười đủ rồi chưa, ông đã cười từ lúc 8 giờ 11 phút đến bây giờ là 8 giờ 30 phút rồi, này giờ ông đã nói cho năm người giúp việc chuyện ba cháu ôm mẹ cháu rồi a, lại chia sẻ cùng ông nội, có phải con không nên nói cho ông biết không!”

“Ba cháu đã có chút thích mẹ cháu rồi, có lẽ về sau cháu phải ngủ một mình rồi!” Lời nói này làm Tiểu Dịch nổi giận, thật sự là nổi giận, chính cậu đã dẫn sói vào nhà, Tiểu Dịch cảm thấy mẹ là một cô gái yếu đuối,

huống chi chưa quen thuộc với cuộc sống ở đây, nếu như ba thích mẹ, thì có ít nhất một người có khả năng bảo vệ mẹ, bởi vì chính cậu còn quá nhỏ, sao lại trở thành như vậy chứ!

“Không được, cháu muốn đi trình sát tình địch một chút!” Tiểu Dịch nói xong nện bước chân ngăn, chạy đến cửa nghe lén.

“Tiêu Hàn, đến cùng là anh muốn gì?” Đông Thu Luyện thật vất vả mới bình tĩnh được, ngồi trên giường, Tiêu Hàn từ trên cao nhìn xuống, làm cho da đầu của Đông Thu Luyện có chút tê dại, “Lời nói của Tiểu Dịch anh không cần để trong lòng, lời của con nít, anh không cần coi là thật!”

Tiêu Hàn nhíu lông mày, nói đùa, “Nhưng anh tin là thật!”

“A...” Đông Thu Luyện ngẩng đầu nhìn Tiêu Hàn, bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt của Tiêu Hàn tràn đầy vui vẻ, nhưng khuôn mặt của Đông Thu Luyện là kinh ngạc, Tiêu Hàn khẽ cúi người, Đông Thu Luyện nhìn Tiêu Hàn từ từ sát với cô, cho đến khi mũi chạm mũi, Đông Thu Luyện mới nghĩ đến lui về sao, nhưng Tiêu Hàn vẫn từng bước ép sát, không buông tha cho Đông Thu Luyện!

“Em sợ anh sao?” Tiêu Hàn dựa vào Đông Thu Luyện, thấy được hai tay của Đông Thu Luyện nắm chặt drap giường, cô gái nhỏ này bị kẹp hai bên cũng không bắt loạn, thế nhưng lúc này lại khẩn trương như vậy? Chẳng lẽ anh thật sự là dọa người sao? Tiêu Hàn đối với tướng mạo của mình vẫn rất tự tin!

Hơn nữa khi nhìn càng gần, Tiêu Hàn phát hiện Đông Thu Luyện thật sự là một mỹ nhân, hẳn là cô gái nào ở Đông gia đều đẹp mắt, nhưng Đông Thu Luyện lại đặc biệt rất đẹp, người cao quý lạnh lùng, nhưng lúc này lại như một cô gái nhỏ đang thẹn thùng, mặt như hoa đào, đôi mắt to xinh đẹp, nhưng lại không chịu nhìn anh một cái, làm cho Tiêu Hàn cảm thấy rất hứng thú, cô gái nhỏ này thật sự rất thú vị!

“Ai nói tôi sợ anh!” Đông Thu Luyện quát cường nói, bởi vì trong lòng của Đông Thu Luyện cảm thấy Tiêu Hàn sẽ không thích cô, đối tượng là anh thích không phải giống như cô, Đông Thu Luyện biết bộ dáng của mình trước sau gì Tiêu Hàn cũng nhìn ra được, nhưng Đông Thu Luyện không muốn cô mất đi cả phòng tuyến cuối cùng, đó là điều khiến cô bị động như vậy, bị anh xem thường, đối với cô mà nói, sức ảnh hưởng của anh quá lớn.

“Đông Thu Luyện, anh nói thật, chúng ta hãy thử xem?” Đông Thu Luyện trợn to hai mắt, trong mắt tràn đầy sự không thể tin tưởng, giống như nghe được lời nói không thật, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ khiếp sợ lẫn kinh ngạc, Tiêu Hàn nhìn Đông Thu Luyện đang ngẩng người, anh ngồi lên giường, đưa tay xoay Đông Thu Luyện đối diện anh, nhưng Đông Thu Luyện cúi đầu không nói lời nào.

“Sao vậy? Chẳng lẽ em có người trong lòng?” Tiêu Hàn thử dò xét, dù sao chuyện của Lệnh Hồ Mặc khiến anh không thoải mái, nếu là người đàn ông khác anh xem như không, Lệnh Hồ Mặc là người anh nể phục, con người đầy ưu tú, hưởng chi hai người rất rõ ràng có khoảng thời gian qua lại, hơn nữa Lệnh Hồ Mặc đối với cô còn lưu luyến không quên!

“Không phải, tôi chẳng qua là cảm thấy anh nói lời vui đùa...” Lời của Đông Thu Luyện chưa nói xong cả người liền dán vào ngực của Tiêu Hàn, an tĩnh như vậy, bình tĩnh như vậy, hai người ôm một hồi lâu, đến khi Đông Thu Luyện hít thở không thông.

“Tiêu Hàn anh nếu muốn đùa giỡn phụ nữ, cũng sẽ không chọn em, dù sao em cùng đám phụ nữ ngoài kia không giống nhau, anh thật lòng cảm thấy có thể thử một chút, có lẽ đến hết đời cũng không thôi!” Bởi vì qua hai ngày chung đụng, Tiêu Hàn cảm thấy Đông Thu Luyện là người tốt, nhất là cô thần bí, cô mâu thuẫn, cô quả quyết, cô lạnh lùng, tựa như mọi chuyện đều ở trên người cô, người như vậy rất khó gặp, gặp được thử một chút cũng là sự lựa chọn thật tốt.

“Được!” Lúc này Tiêu Hàn ngây ngẩn cả người, bởi vì anh không nghĩ đến Đông Thu Luyện sẽ gật đầu, Tiêu Hàn ngẩn ra, nhưng rất nhanh cúi người hôn lên môi của Đông Thu Luyện một cái, cảm xúc ấm áp mềm mại, không có bất kì mùi phấn son nào, đều là hương vị ngọt ngào, Tiêu Hàn nhìn Đông Thu Luyện mở to hai mắt, cảm thấy có chút cảm giác chịu tội, đưa tay bịt mắt Đông Thu Luyện, “Đừng nhìn anh, anh sẽ muốn ăn em!”

Tiêu Hàn không tiến thêm một bước nào, lúc hai người môi dán môi, tâm của hai người rung động rất lâu, tựa như còn là thiếu nam thiếu nữ, một cái hôn môi có thể ngưng ngừng rất lâu. Tiêu Hàn chưa từng có loại cảm giác này, hết sức mới lạ, mới lạ đến nỗi Tiêu Hàn không dám tiến thêm bước nào cả, chỉ là cảm thụ này thoáng qua, mà Đông Thu Luyện vì tim đập quá nhanh, cảm thấy cả người đều bay lên, nguyên lai cảm giác cùng anh hôn môi so với trong mộng càng làm cô rung động.

“Tiểu Luyện...” Tiêu Hàn đưa tay ôm mặt của Đông Thu Luyện, hai người không nói gì, lúc này bầu không khí vô cùng tốt, nhưng bầu không khí này rất nhanh có người phá hư!

Bởi vì cửa đột nhiên mở ra, một đám người vọt vào, người đi đầu là Tiểu Dịch, đằng sau là bác An cùng một đoàn người giúp việc, “Các người vào đây làm gì!” Sắc mặt Tiêu Hàn lạnh lẽo, bầu không khí tốt như vậy bị phá hư, nhất là nhiều người bước vào như vậy, quả thực là khiên chiến quyền uy của anh!

“Cái kia... tiểu thiếu gia nói hai người gặp nguy hiểm....”

“Ba thôi, ba thả mẹ ra, ba là bại hoại, ba muốn tranh mẹ với con, con biết, ông cố nói với con, ba là bại hoại!” Hai tay Tiểu Dịch chống hông, chỉ trích Tiêu Hàn, “Ba đã lớn như vậy rồi, còn muốn ngủ cùng mẹ, ba thật ngây thơ thật ngây thơ!” Sau khi nói xong ngoại trừ mặt Tiêu Hàn đầy hắc tuyến, những người còn lại đều ghen cười, ngoại trừ cô gái nào đó cười đến ngây ngất!

“Đúng vậy, ba con là người xấu, Tiểu Dịch của chúng ta là ngoan nhất!”
Nói xong một tay một lấy Tiểu Dịch đặt lên đùi, hôn một cái, Tiểu Dịch
diễn võ gương oai nhìn Tiêu Hàn, ba xem đi, mẹ yêu nhất là con, đều hôn
con! Tiêu Hàn duỗi tay nâng trán, thật sự là, coi như ba thiếu con một món
nợ đi!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nghe Chuyện Kinh Khủng Trước Khi Ngủ

Tiêu Hàn bất đắc dĩ nhìn Tiểu Dịch đang ôm cổ Đông Thu Luyện, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ đắc ý, “Mẹ nói đúng, ba chính là bại hoại, ba là tên lừa gạt, thấy con nhỏ nên bắt nạt con, ba khi dễ con là con nít hả!” Tiêu Hàn nhìn vẻ mặt vui vẻ của Đông Thu Luyện, trong lòng cảm thấy có chút cô đơn.

Tiêu Hàn đưa tay ôm Đông Thu Luyện vào lòng, đưa tay điểm điểm ở mũi của Tiểu Dịch, “Tiểu tử thúì, con nít là biết cái gì, hơn nữa, mẹ con là vợ ba, ngủ cùng ba là đương nhiên, nếu con muốn tìm người ngủ cùng thì đi tìm vợ đi!” Đây là lần đầu tiên Đông Thu Luyện phát hiện Tiêu Hàn vô lại như vậy, nhất là lúc này, nhưng lại cảm thấy rất ấm áp.

“Ba, ba đừng thấy con nhỏ là không biết luật hôn nhân của đất nước, ở nước ta quy định độ tuổi kết hôn, con còn nhỏ, ba xúi con nít, ba đây là không đúng, con có thể đi tố cáo ba, lời nói cũng có thể cấu thành tội, ba biết đây là tội gì không? Xúi bậy con nít là không đúng...” Tiểu Dịch liên tục nói.

Đông Thu Luyện đưa tay đẩy nhẹ Tiêu Hàn, Tiêu Hàn đã bị Tiểu Dịch nói đến sững sờ, không chú ý đến hành động lén lút của Đông Thu Luyện, lúc này Đông Thu Luyện mới ho khan hai tiếng, Tiêu Hàn lúc này mới đưa tay bịt miệng của Tiểu Dịch lại, Tiểu Dịch trợn to hai mắt, đôi bàn tay cố gắng đẩy tay của Tiêu Hàn ra, Tiêu Hàn rút tay trở về!

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị ghen đỏ bừng của Tiểu Dịch, có chút giận không kiềm chế được chỉ Tiêu Hàn, “Ba biết không, ông nội nói, mọi công

dân đều có quyền tự do ngôn luận, ba đây là tước đoạt tự do ngôn luận của con!” Bộ dáng kia giống như một chú sư tử nhỏ đang xù lông, Tiêu Hàn cảm thấy rất buồn cười!

“Con còn nhỏ, có cái gì là tự do ngôn luận, hơn nữa bậc làm ba mẹ có nghĩa vụ giáo dục con cái, thấy con làm sai thì nên kịp thời chỉ ra chỗ sai thì không có gì đáng trách!” Tiêu Hàn nhìn Tiểu Dịch trêu ghẹo nói.

“Ba đây là kì thị, là kì thị rõ ràng!” Tiểu Dịch triết để xù lông!

Nhưng sau đó, Tiêu Hàn cảm thấy càng buồn cười, đưa tay sờ mái tóc xoăn của Tiểu Dịch, “Tức giận? Thật đúng là trẻ con, con nên biết khi đứng trước kẻ địch thì vĩnh viễn không thể để lộ ra tình cảm thật của bản thân!” Tiểu Dịch ngẩn người nhìn Tiêu Hàn nói chuyện, liền nhẹ gật đầu, nhưng sau đó lại tức giận nhìn Tiêu Hàn, “Ba đây là đang nói lảng sang chuyện khác, con vừa mới lên án ba, ba đừng nói sang chuyện khác!”

“Vậy con không phải muốn cùng ngủ với mẹ con sao? Đêm nay chúng ta ngủ cùng nhau? Thế nào?” Tiểu Dịch vừa nghe tới thì cảm thấy vui vẻ, hì hì gật đầu! Nhóm người giúp việc đứng ở cửa đều trầm mặc, thật đúng là dễ gạt, quả nhiên là gừng càng già càng cay, tiểu thiếu gia còn quá nhỏ, cứ như vậy là bị lừa!

Tiểu Dịch cùng Đông Thu Luyện đã tắm xong, Tiêu Hàn mới đi tắm, Đông Thu Luyện kể chuyện xưa cho Tiểu Dịch nghe, vốn là hình ảnh rất ấm áp, nhưng Tiêu Hàn ở trong phòng rửa mặt nghe được những thứ không nên nghe, “Mẹ, tại sao người kia lại giết chết vợ của mình, còn có, giết thì giết, vì sao lại muốn mang thi thể của cô ta ném ở bờ sông, làm như vậy không sợ người khác phát hiện sao?”

“Người phạm tội, lúc nào cũng nghĩ muốn trốn những thứ làm bản thân sợ hãi, muốn chuyển đến nơi là làm cho bản thân an tâm, mà biển cùng sông ngòi là nơi họ nghĩ đến đầu tiên! Hắn giết vợ của hắn, trong lòng của

hắn nhất định có chút biến thái cùng bệnh về thần kinh, tham muốn giữ lấy của hắn rất mạnh, hơn nữa vợ của hắn cũng có vấn đề.”

“Không biết, mỗi ngày đều đúng hạn về nhà nấu cơm, chăm sóc tốt cho con cái, ở đâu có vấn đề, vấn đề chắc chắn là của người đàn ông!”

“Vợ của hắn phát hiện ra chồng của mình có vấn đề nhưng không xử lý kịp thời, cô ta cảm thấy nếu chuyện xấu trong nhà mà bị người ngoài biết được thì sẽ rất xấu hổ, kỳ thật chuyện này là không nên, vì người trong nhà là người thân cận nhất, con có thể hoàn toàn tin cậy, cho nên người trong nhà sai lầm con nên chỉ ra thì cũng không phải là sai lầm, mà đó là một loại tình cảm, cho nên mẹ có chỗ nào sai, con phải nói cho mẹ biết!”

“Mẹ rất tốt, con đặt biệt rất thích mẹ, mẹ là người mẹ tốt nhất thế giới!”

“Bởi vì mẹ cũng là lần đầu làm mẹ, cũng phải học làm mẹ thế nào, nhất định là có nơi không tốt, Tiểu Dịch không nên bao dung sai lầm của mẹ!” Nói xong, chỉ nghe tiếng cười khanh khách của Tiểu Dịch, tựa như hết sức vui vẻ, Tiêu Hàn cũng ngừng đánh răng, lắng nghe cuộc đối thoại của hai người, khoé miệng không tự chủ giương cao.

Vốn là nghe chuyện kinh khủng trước khi đi ngủ, Tiêu Hàn cảm thấy có chút ớn lạnh, hai người này rất thú vị, cha cùng ông nội tại sao có thể chấp nhận cô dạy con nhỏ thế này, bất quá khi nghe được câu kế tiếp, tựa như câu chuyện kinh khủng đó giống như một câu chuyện xưa bình thường, trên người cô gái đó có nhiều ưu điểm mà anh còn chưa tìm ra hết, nhưng Tiêu Hàn nghe câu kế tiếp thì không cười được nữa, bởi vì tiểu quý đã lớn lối đề xuất.

“Mẹ, chỉ cần mỗi ngày mẹ ngủ cùng con, con cảm thấy mẹ là người mẹ hoàn mỹ!”

Tiểu Dịch nói xong hôn lên khuôn mặt Đông Thu Luyện một cái, thoải mái cọ vào ngực của Đông Thu Luyện!

Tiểu tử thúì, đây là vợ của ba, nếu con muốn tìm người ngủ chung thì tìm vợ cho mình đi, bá chiếm vợ của người khác thì hay sao, nói xong anh tiếp tục rửa mặt.

Đến khi Tiêu Hàn đi ra Tiểu Dịch đã ngủ, Đông Thu Luyện mặc đồ ngủ dựa vào giường để xem tài liệu, nghe được động tĩnh ngẩng đầu nhìn một cái sau đó mãnh liệt cúi đầu, nhưng khuôn mặt lại nóng bừng lợi hại, bởi vì Tiêu Hàn một tay lau tóc một tay đặt bên hông cái khăn quấn nửa người dưới, nửa người trên không có mặc y phục, nước trên tóc nhỏ xuống khuôn mặt hoàn mỹ, sau đó chảy xuống xương quai xanh, tiếp đó đến cơ ngực mị hoặc, cơ bụng, cuối cùng lại thấm vào khăn tắm.

“Ha ha...” Tiêu Hàn nhìn khuôn mặt hồng thấu của Đông Thu Luyện cúi đầu cười ra tiếng, không biết làm sao, là Đông Thu Luyện làm cho anh cảm thấy anh đặc biệt có cảm giác thành tựu, những người phụ nữ háo sắc không ít, nhưng không một ai có thể làm cho anh cảm thấy thoải mái.

“Xem xong rồi sao? Xem xong thì chúng ta đi ngủ, ngày mai, công ty anh còn nhiều việc!” Tiêu Hàn nói xong mặc quần ngủ, dù sao Tiểu Dịch còn ở đây, điểm tự chủ này Tiêu Hàn vẫn phải có, Đông Thu Luyện nhẹ gạt đầu, nhẹ xe dịch vị trí của Tiểu Dịch, nhưng Tiểu Dịch vẫn nằm giữa hai người, Tiêu Hàn bất đắc dĩ cười một tiếng.

Đêm xuống, Tiêu Hàn nhẹ bế Tiểu Dịch ra ngoài, đem Đông Thu Luyện dờì vào nằm giữa, ôm Đông Thu Luyện từ phía sau, tựa hồ không có một cô gái nào có thể hoà hợp với anh như vậy, mà Tiểu Dịch bị gạt một bên, hoàn toàn không phòng bị, Đông Thu Luyện xoay người, tìm vị trí thoải mái trong lòng của Tiêu Hàn, thật sự quá mệt mỏi, hoàn toàn không tỉnh lại, Tiêu Hàn hôn nhẹ lên trán của Đông Thu Luyện, ôn nhu lưu luyến, chìm vào giấc ngủ.

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Làm Cho Anh Nghĩ Muốn Ăn Em

Ngày hôm sau khi Đông Thu Luyện thức dậy thì trên giường chỉ còn mình cô, Đông Thu Luyện duỗi lưng một cái, nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa, mặt trời vẫn chưa mọc, phía chân trời còn nhàn nhạt màu đỏ ả phía sau những rặng mây, đem nhuộm trọn sắc màu của bầu trời càng thêm đẹp, xinh đẹp động lòng người.

“Ba, như vậy không đúng sao? Còn thế này?” Là tiếng nói của Tiểu Dịch, Đông Thu Luyện lúc này mới chú ý đến bể bơi ở bên trái biệt thự, ba con hai người mặc quần bơi, Tiêu Hàn chỉ đạo động tác bơi cho Tiểu Dịch, vẻ mặt Tiêu Hàn mỉm cười nhìn Tiểu Dịch đang bập borm trong hồ nước, trên lưng Tiểu Dịch còn mang theo một phao bơi, vẻ mặt có chút ảo não.

“Là thế này...” Tiêu Hàn lặp lại động tác, Tiểu Dịch nhẹ gật đầu, bác An ở một bên đưa khăn lông, Tiêu Hàn tiếp nhận xoa xoa lên khuôn mặt, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Đông Thu Luyện đứng bên cửa sổ.

Đông Thu Luyện vẫn như cũ một thân quần áo ngủ màu trắng, có đai đeo, không phải quá gợi cảm, ngược lại có chút bảo thủ, nhưng mái tóc xoã, có lẽ vì mới tỉnh ngủ nên vẻ mặt hơi ngơ ngác, đầu tóc hơi lộn xộn, đôi môi hồng nhuận khẽ cười, thật sự là động lòng người, ánh nắng bình minh chiếu lên người càng làm nổi bật lên vẻ đẹp mê người, Tiêu Hàn hướng về phía Đông Thu Luyện cười một tiếng, Đông Thu Luyện lập tức kéo rèm cửa sổ.

Người đàn ông này thật là, mới sáng sớm đã trêu ghẹo cô, nghĩ tới mặt đỏ bừng, Đông Thu Luyện đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, trong gương là một

cô gái tinh xảo tuyệt mỹ, nhất là trên gò má có thêm hai rặng mây hồng, lại càng làm nổi bật lên vẻ yêu kiều, Đông Thu Luyện giống như đang đắm chìm vào tình yêu như một thiếu nữ.

Đông Thu Luyện vừa rửa mặt xong đi ra ngoài thì nhìn thấy Tiêu Hàn đã thay xong quần áo, chiếc áo sơ mi màu lam, càng làm nổi bật làn da trắng của Tiêu Hàn, anh là con lai nên rất trắng, hiện tại càng thêm khí chất cao quý, quần tây trang đen làm tôn lên đôi thân thon dài, hữu lực, Tiêu Hàn chuẩn bị cài khuy tay áo, khuy áo cũng là màu xanh lam như đôi mắt mê người của anh.

“Xong rồi sao? Tiểu Dịch đang chờ chúng ta ăn sáng!” Tiêu Hàn vừa nói vừa kéo Đông Thu Luyện xuống lầu, Đông Thu Luyện có chút không muốn, bởi chính cô còn đang mặc đồ ngủ, “Em vẫn chưa thay quần áo, hơn nữa, vừa nãy em rửa mặt còn chưa lau khô!”

“Anh cũng chưa nói với em, bộ dạng này của em rất đẹp mắt, khi ở nhà, em cũng không nên mặc như vậy, mặc như vậy làm cho anh....” Tiêu Hàn ngừng nói một chút, ánh mắt của Đông Thu Luyện hơi nháy một cái, trở nên tỉnh mịch, bởi vì Đông Thu Luyện lộ ra đôi chân, tinh xảo xinh đẹp, trắng nõn động lòng người, không tự chủ nuốt nước miếng.

“Sao vậy?” Đông Thu Luyện thấy Tiêu Hàn im lặng nên liền hỏi một câu.

“Làm cho anh muốn ăn em!” Tiêu Hàn chăm chú nhìn vào mắt Đông Thu Luyện, làm cho Đông Thu Luyện có chút xấu hổ không thể che giấu, làm sao cô không phát hiện Tiêu Hàn lại thích giở trò lưu manh như vậy, “Mau thay quần áo đi, sau đó xuống lầu, anh chờ em!” “Chụt...” khi Đông Thu Luyện chưa lấy lại tinh thần liền hôn cô một cái, xoay người đi xuống lầu.

Đông Thu Luyện sờ sờ mặt, cười vào phòng ngủ, anh mới vừa nhìn chân cô, có thể thấy chân cô đẹp không, vừa nghĩ cô đã chọn một bộ váy ngắn, cười tủm tỉm, sau đó thay quần áo.

Bạch Thiểu Hiền vừa mới đến Tiêu gia đã thấy Tiểu Dịch nổi giận đùng đùng chạy từ trên lầu xuống, “Ồ, tiểu thiếu gia của chúng ta sao vậy? Ai chọc cháu giận? Sao không lau người? Ướt nhẹp thế này lại chạy loạn?”

“Tiêu Hàn, ba ra đây cho con, ba thế nhưng lại gạt con, uống cho con tin tưởng ba như vậy, ba khốn kiếp, con rất dễ bị gạt....” Tiểu Dịch nói xong liền chạy tới trước mặt Tiêu Hàn, Tiêu Hàn ngồi trên ghế cầm báo, thấy Tiểu Dịch chạy đến, nhận khăn tắm từ trong tay người giúp việc, giúp Tiểu Dịch lau tóc, “Sau tóc ướt lại chạy ra!”

“Ba, ba gạt người ta, ba còn nói sẽ dạy người ta tư thế bơi lội đẹp trao, kết quả, con đi xem, đây rõ ràng là tư thế xấu nhất, ba chính là đang trả thù con việc hôm qua đã quấy rầy chuyện tốt của ba phải không!” Lời nói này vừa dứt đưa tới một cái huyết sáo vang dội của Bạch Thiểu Hiền, nhìn ánh mắt lóng lánh của Tiêu Hàn, quả nhiên đã xuống tay, nhất định là đã xuống tay! Phải không phải không....

“Tư thế khó coi, nhưng đây là bước vỡ lòng, đây là tư thế cơ bản nhất, huống chi nếu con gặp phải nguy hiểm, thì con cảm thấy là tư thế quan trọng hay sinh mạng quan trọng?” Tiêu Hàn nhìn tóc Tiểu Dịch đã hơi khô, thì để khăn lông xuống.

Tiểu Dịch phỏng chừng không biết nên nói gì, liền quệt miệng, nhưng trên mặt không còn vẻ tức giận vừa rồi, mà Bạch Thiểu Ngôn ngồi ở bên cạnh Tiểu Dịch, đem thứ trong tay đã được đóng gói đẹp đẽ đưa cho Tiểu Dịch, “Đây là kẹo không đường, cháu thích, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến răng!”

Tiểu Dịch vui vẻ nhận kẹo, “Quả nhiên, chú rất tốt, không giống người nào đó, đều gạt con, thật không có đạo đức!”

“Cái gì không có đạo đức?” Một giọng nữ trong trẻo vang lên, tầm mắt của ba người đều tập trung vào cô gái đang đi từ trên lầu xuống, ánh mắt không di chuyển, Đông Thu Luyện mặc một bộ váy liền màu đỏ, còn là váy ngắn, lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp, đi trên một đôi giày cao gót, cả người càng thêm cao ráo, đầu tóc tùy ý xoã, chiếc váy hở cổ làm lộ ra xương quai xanh tinh xảo, đôi môi màu hồng nhuận, làm cho tim của Tiêu Hàn không tự chủ lồi nhịp.

“Mẹ, mẹ thật đẹp!” Tiểu Dịch nói xong liền huýt sáo, Đông Thu Luyện có chút thẹn quá hoá giận, thật lâu rồi Đông Thu Luyện không có mặc như vậy, cảm thấy có chút thẹn thùng, hiện tại lại bị con trai của mình trêu chọc, “Mẹ, nếu là mẹ mặc như vậy từ sớm, khẳng định là có nhiều người đàn ông quỳ dưới váy của mẹ nha!”

“Tiểu tử thúì, dám trêu chọc mẹ!” Đông Thu Luyện hướng về Bạch Thiếu Hiền nhẹ gật đầu, xem như là chào hỏi, Tiêu Hàn có chút mất hứng, “Sao vậy?” Đông Thu Luyện chú ý đến vẻ mặt của Tiêu Hàn, “Chẳng lẽ khó coi sao?” Nhận được hai cái lắc đầu, đẹp mắt nha!

“Không có!” Tiêu Hàn cúi đầu xem báo, thấy được đôi chân trắng nõn cứ như vậy mà tựa vào bên cạnh mình, đưa tay nắm tay Đông Thu Luyện dưới bàn, “Rất đẹp!” Đông Thu Luyện lập tức cúi đầu xấu hổ, nhưng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, rút tay ra, giúp Tiểu Dịch chuẩn bị bữa sáng.

Vợ của tôi mặc đẹp vì cái gì hai người vui vẻ như vậy! Tiêu Hàn nhìn Bạch Thiếu Hiền cùng Tiểu Dịch, trong lòng có chút không công bằng!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Trêu Chọc Tiểu Bạch

Đông Thu Luyện chuẩn bị ăn sáng thì nhận được điện thoại của Triệu Minh, nói là hắn đang đợi trong cục, có vài việc cần thông báo, Tiểu Dịch đã ăn kẹo xong, Tiêu Hàn liền đem Tiểu Dịch gửi cho Bạch Thiếu Hiền, anh lái xe chở Đông Thu Luyện đến cục cảnh sát, vừa đến cổng đã thấy Bạch Thiếu Ngôn đứng chờ sẵn.

“Lão sư?” Bạch Thiếu Ngôn hiển nhiên chưa từng thấy Đông Thu Luyện mặc đồ như vậy, trong mắt tràn đầy kinh diễm, “Lão sư, quần áo của người...” Đông Thu Luyện có chút co quắp, nhưng Tiêu Hàn đã xuống xe, hai người đứng chung một chỗ thật đúng là hết sức xứng đôi, “Tiêu đại ca...”

“Ừ, chúng ta vào thôi!” Tiêu Hàn nói xong liền ôm lấy Đông Thu Luyện đi vào, kỳ thật nhiều người trong cục đều biết mỹ nữ pháp y, nhưng người ta đã có con, huống chi cô gái như vậy quả thực chỉ dám đứng xa mà nhìn chứ không thể đến gần, làm sao có người dám đến gần, cho nên trên đường đi có nhiều ánh mắt kì quái nhìn bọn họ, làm cho Đông Thu Luyện cảm thấy có chút khó chịu.

“Anh về trước đi, khi em hết bận sẽ gọi cho anh!” Đông Thu Luyện ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu, tiếng nói ôn nhu như vậy, đi sau lưng hai người là Bạch Thiếu Ngôn, cậu thú vị quan sát hai người, trong lòng chỉ cảm khái.

Làm sao lại không phát hiện eo của lão sư lại mảnh như vậy, vòng eo nhỏ nhắn, vóc người này, nhiều người mẫu đang hot bây giờ cũng chưa

chắc sánh bằng, lại thêm gương mặt này, Tiêu Hàn thật sự kiểm lời rồi, hơn nữa, lão sư còn là kinh tài tuyệt đỉnh, nghĩ đến tin tức vài ngày gần đây của Tiêu Hàn, cậu cảm thấy người đàn ông này căn bản không xứng với Đông Thu Luyện.

“Cũng được, khi em hết bận thì điện thoại cho anh, anh tới đón em!” Nói xong, liền kéo Đông Thu Luyện vào ngực, hôn lên trán của Đông Thu Luyện một cái, gương mặt Đông Thu Luyện lập tức đỏ bừng, đưa tay nhéo ở hông của Tiêu Hàn một cái, “Anh đừng như vậy....”

“Em rất đẹp, nhìn không được, anh không muốn bà xã của mình bị người khác ngấp nghé...” Nói xong lạnh mắt quét một vòng nhìn một đám cảnh sát đang xem náo nhiệt, những người này lập tức làm bộ như không có chuyện gì, Đông Thu Luyện bỗng nhón chân, hôn một cái vào gò má của Tiêu Hàn.

Nhuễn ngọc ôn hương khê dựa, hương vị thuộc về Đông Thu Luyện chạm lên mặt, thân thể hai người dán gần lại, làm tim Tiêu Hàn cảm thấy mềm mại, nhất là nơi trên mặt bỗng chốc ấm áp kia, càng làm cho tim của Tiêu Hàn loạn nhịp.

“Không phải ở nơi này sao?” Tiêu Hàn đưa tay chỉ vào môi của mình, cánh môi màu hồng nhạt khê gương, hai người hiện tại đang dựa vào nhau rất gần, làm cho Đông Thu Luyện đỏ mặt, chỉ có như vậy mà làm cho tim Đông Thu Luyện đã đập không ngừng, nếu thật sự là hôn môi, Đông Thu Luyện nghĩ cô sẽ chết mất, kích động chết đi.

“Sao lại ngốc như vậy, anh nói giỡn với em, một ngày nào đó em sẽ nguyện ý hôn nơi này!” Tiêu Hàn đưa tay ôm lấy Đông Thu Luyện, sau đó buông lỏng tay, “Một lát nữa sẽ đón em!”

“Lão sư, các người đã làm trễ mười phút!” Bạch Thiếu Ngôn dựa người vào tường, nhìn đồng hồ đeo tay, Tiêu Hàn đã khôi phục lại bộ dáng công

tử khiêm tốn, “Cậu chăm sóc tốt cho cô ấy!” Bạch Thiếu Ngôn quả thực có chút thụ sủng nhược kinh, lão sư cô ấy muốn chăm sóc sao?

Đợi đến khi Tiêu Hàn đi, Đông Thu Luyện đã khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng, nhìn Bạch Thiếu Ngôn đang vui cười, “Một lát nữa đem báo cáo sửa lại hết, tôi muốn xem, tốt nhất là ngày mai giao cho tôi!”

“Lão sư, không được tốt lắm, đều là gần đến lúc ra toà mới kiểm tra? Vì cái gì lần này trước thời hạn vậy? Ở chỗ tôi còn báo cáo chưa chỉnh lí ở bên quân đội, Lệnh Hồ thượng tá mấy hôm trước còn hối thúc tôi, vì sao lại vội vàng như vậy, coi như là nghi can đã bắt được, sau khi khởi tố còn một thời gian nữa mới mở phiên toà, vì sao lại gấp gáp như vậy!” Bạch Thiếu Ngôn không làm, đi theo Đông Thu Luyện nói.

“Nếu cậu không muốn làm thì có thể về trường, tôi sẽ làm báo cáo cho cậu, có thể tốt nghiệp hay không thì tôi không đảm bảo!” Đông Thu Luyện nói xong, Bạch Thiếu Ngôn liền tức khắc ngậm miệng lại.

Trong lòng lặng lẽ mắng Đông Thu Luyện cùng Tiêu Hàn, thiệt là, ân ái thì ân ái, tôi chỉ nói có vài câu, liền trả đũa tôi như vậy, thật không có đạo đức, đúng là không có đạo đức, các người như vậy là điển hình cho việc cấp trên bắt nạt cấp dưới a.

“Lão sư, tôi cảm thấy thế giới này đầy ác ý!” Bạch Thiếu Ngôn yếu ớt nói một câu.

Khoé miệng của Đông Thu Luyện giương lên, tiếng nói lạnh lùng truyền đến, “Phải không? Xã hội này nguy hiểm, cậu đơn thuần như vậy, thiện lương như vậy, sẽ bị người khác khi dễ, biện pháp tốt nhất là về nhà của mình hoặc là trở lại hành tinh của cậu!” Lão sư đây là đang chọc mình sao? Thiếu niên họ Bạch không bình tĩnh nổi, là lão sư của cậu bình thường không cười đang trêu chọc cậu sao?

Không biết làm sao, trong lòng vẫn rất cao hứng, còn hấp tấp đi theo sau lưng của Đông Thu Luyện, cậu biết Đông Thu Luyện lâu như vậy, trừ khi là ở trước mặt Tiểu Dịch, đây là lần đầu tiên trên khuôn mặt của Đông Thu Luyện xuất hiện vẻ vẻ khác, không giống như lần đầu tiên gặp mặt, căng thẳng đến nỗi cậu không dám nói chuyện, bởi vì hơi thở của Đông Thu Luyện quá mạnh mẽ, còn có lúc ấy Đông Thu Luyện đang giải phẫu thi thể, trên tay đầy máu, thấy cậu lên nói, “Tôi đói bụng, mang điểm tâm cho tôi!”

Khi đó là rạng sáng, ngoại trừ siêu thị 24 giờ, cũng chỉ có một vài tiệm ăn nhanh, Bạch Thiếu Ngôn mua một chút mì ăn liền, sau đó đã nhìn thấy Đông Thu Luyện rửa tay sạch sẽ, liền bắt đầu nấu mì tôm, sau đó thông thả ăn mì, thỉnh thoảng hỏi một câu: “Cậu không ăn sao? Mùi vị không tệ!”

Bạch Thiếu Ngôn lập tức ói ra, sau khi trở về bị Đông Thu Luyện ghét bỏ thật lâu, nói đúng hơn là không cần một trợ thủ như vậy, chính cậu đã năn nỉ thật lâu mới có thể ở lại, thế nhưng sau chuyện đó còn nhiều chuyện, cô có thể không nóng không lạnh làm cho tất cả mọi người ăn không ngon.

Hơn nữa lần đầu tiên gặp mặt Bạch Thiếu Ngôn đã cảm thấy cô nhất định có nhiều chuyện trong lòng, bởi vì Đông Thu Luyện thích ngán người, trừ khi giải phẫu, thì cô rất hay ngán người, hơn nữa Đông Thu Luyện xinh đẹp như vậy, người theo đuổi rất nhiều, nhưng vô luận là dạng gì thì cô đều không cho vào mắt, làm cho cậu thật tò mò, vị lão sư này đến cùng là thích người thế nào.

Hiện tại đã thấy, nhưng hiển nhiên có chút thất vọng!

“Đông Thu Luyện, mày thật sự là tiện nhân!” Khoé miệng của Đông Thu Luyện còn đang mang theo nét cười, nhìn thấy một người lao đến, một bàn tay giơ lên hướng về phía cô!

PHÁP Y PHỤ NHÂN LẠNH LÙNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đông Thanh Nhiên Khiêu Khiết

Đông Thu Luyện đầu tiên là sững sờ, bởi vì tiếng nói này, trong thời gian năm năm cô rời đi, trong vài năm đầu là ma ám đối với cô, làm cho hằng đêm cô khó chìm vào giấc ngủ, sắc mặt của Đông Thu Luyện bỗng chốc sầm xuống, nhìn người phụ nữ đang chạy đến, vẫn khuôn mặt làm người ta chán ghét.

“A...” Người phụ nữ kinh hô một tiếng, bởi vì bàn tay không theo dự đoán của ả mà hạ xuống, ngược lại có một bàn tay nắm chặt tay ả lại, gắt gao nắm lấy, “Mày buông tay, con tiện nhân, buông tay... Buông ra...”

“Đông Thanh Nhiên tiểu thư, cô đây là hành hung công khai sao? Còn ở trước mặt bao nhiêu người? Bàn tay này của cô nếu thật sự hạ xuống, tôi lập tức làm báo cáo thương tích, tố cáo cô hành hung người!” Đông Thu Luyện nói chuyện cơ hồ là ngiên răng mà nói, ở đây có rất nhiều cảnh sát biết vị nữ pháp y cao lãnh này, không dễ chọc, nhưng chưa bao giờ thấy qua bộ dạng này của cô.

Không mặc y phục trắng của pháp y, mà là một thân váy liền màu đỏ, chân mang giày cao gót, khí thế cao ngạo nhìn người phụ nữ thấp hơn cô nữa cái đầu, “Ở đây có rất nhiều người làm chứng cho tôi nha, coi như không có ai đứng ra làm chứng thì tôi cũng có thể để cho cô ăn cơm tù vài năm, cô có tin hay không...”

“Mày không phải là Đông Thu Luyện, mày không phải là Đông Thu Luyện...” Đông Thanh Nhiên rút bàn tay bị Đông Thu Luyện nắm ra, Bạch Thiếu Ngôn đi tới hỏi, “Lão sư, ngài có sao không, tay có bị thương

không?” Đông Thu Luyện lắc đầu, nhưng mà cổ tay của Đông Thanh Nhiên nhất định là sẽ bị sưng vài ngày.

“Này.... Người phụ nữ này ở đâu xuất hiện vậy!” Bạch Thiếu Ngôn hiển nhiên nổi giận, đây là dạng phụ nữ này sao lại xuất hiện, bắt đầu đã nói thô tục, lại còn muốn đánh lão sư của cậu, xem cậu là người chết hay sao?

“Đông Thu Luyện, thật không thể tưởng nha, năm năm không thấy, bản lãnh thông đồng với đàn ông còn lợi hại như vậy, sao vậy? Hiện tại đổi khẩu vị sao, thích dạng tiểu bạch kiếm như vậy?” Đông Thanh Nhiên thấy Đông Thu Luyện, thì đâu còn khả năng bảo vệ bình tĩnh của ả, hiện tại trong đầu toàn là chuyện Lệnh Hồ Mặc không cần ả nữa, ả nên làm cái gì bây giờ, ả không muốn sống nữa!

“Người phụ nữ điên này, tôi có thể tố cáo cô tội phi báng!” Dù sao đi nữa Bạch Thiếu Ngôn vẫn còn trong độ tuổi sinh viên, chưa từng gặp qua người đàn bà chanh chua, lập tức có chút không biết nói thế nào, cả khuôn mặt đỏ bừng, chỉ Đông Thanh Nhiên, giận dữ nói, “Người phụ nữ chanh chua, chanh chua...”

“Hừ... Tiểu bạch kiếm cũng chỉ có vậy, Đông Thu Luyện, không nghĩ tới phẩm vị của mày lại thấp như vậy, mày biết không? Mặc, hết sức yêu tao, vô cùng yêu, mày vẫn là người thua cuộc!” ả vừa nói vừa vuốt vuốt cổ tay, tiện nhân này sao sức lực lại lớn như vậy, năm năm trước rõ ràng là nhu nhược, hiện tại sức lực sao lại lớn như vậy, muốn bẻ gãy tay của ả sao?

Đối với người như vậy Đông Thu Luyện thật sự không biết nên nói cái gì, chỉ thú vị nhìn người trước mặt, mấy hôm trước trong thấy Lệnh Hồ Mặc, vẻ mặt cùng hành động của anh ta không giống như lời ả nói, “Vậy ư? Tôi lại không nhìn ra hai người yêu nhau đến cỡ này? Coi như là hai người yêu nhau thì có quan hệ với tôi sao?”

“Đông Thu Luyện, mà không quan tâm?” Trên mặt Đông Thanh Nhiên tràn đầy kinh ngạc, nhưng rất nhanh lộ ra nụ cười quý dị, “Hừ... Tao còn nhớ khi đó mà ở cửa của Lệnh Hồ gia.....”

“Câm miệng!” Âm thanh của Đông Thu Luyện đột nhiên lớn hơn, làm những người xung quanh sợ hết hồn, Đông Thanh nhiên chưa bao giờ thấy qua bộ dạng này của Đông Thu Luyện, nhưng Đông Thanh Nhiên cũng chỉ sững sờ trong chốc lát.

“Đông Thu Luyện, mà biết không? Mà thật sự vô cùng đáng thương, mà là kẻ đáng thương nhất, đời này của mà sẽ không có người yêu thương, không có người đau lòng, đời này của mà chỉ tồn tại theo sau chị em của tao thôi!” Đông Thanh Nhiên tiến lại gần Đông Thu Luyện, âm thanh hết sức thấp, chỉ có hai người nghe thấy.

Đông Thu Luyện vốn cảm thấy nếu gặp lại người của Đông gia, thì cô biết chính cô sẽ phẫn nộ, sẽ tức giận, sẽ không khống chế nổi chính mình, nhưng lúc này cô không có, ngược lại, cô có thể bình tĩnh lạnh nhạt như vậy, tinh táo nhìn người mang cho cô nhiều tổn thương, cũng có thể bình tĩnh mà châm chọc ả ta.

“Vậy thì tôi sẽ chờ các người cướp hết mọi thứ của tôi...” Nói xong cô giẫm giày cao gót bước vào trong.

Lúc này Triệu Minh cũng đúng lúc đi ra, “Lệnh Hồ phu nhân sao lại còn ở nơi này? Không phải đã nộp tiền bảo lãnh rồi sao? Chúng tôi sẽ liên lạc với ngài sau, hiện tại ngài có thể rời đi, nơi mà làm ngài chán ghét!” Sắc mặt của Triệu Minh hiển nhiên không tốt!

“Anh cho rằng tôi muốn ở lại nơi này sao, dù cầu xin tôi cũng không ở lại, quả thực rất chán ghét, nhất là nơi mà chó mèo đều có thể ở, cảnh sát các người bây giờ cái dạng gì cũng có thể tự do ra vào!” Giọng nói thập phần ghét bỏ nhìn mọi người đang đứng xung quanh!

Đông Thu Luyện cảm thấy buồn cười, ả ta vẫn vậy, tận lực làm cho mọi người chán ghét, thật sự là trước sau như một chán ghét, “Nếu đã dơ bẩn như lời nói, vậy cô có thể rời đi, xin mời...” Triệu Minh chỉ tay ra cửa.

“Đông Thu Luyện, chúng ta tìm thời gian để tụ họp đi, đã thật lâu cô không thấy qua ba mẹ đi...” Ba mẹ này hiển nhiên không phải là người Đông gia mà là người Lệnh Hồ gia, ánh mắt của Đông Thu Luyện tối tăm, nhưng trong lòng đã không còn chút rung động nào.

“Được, tôi chờ cô” Đông Thu Luyện nói xong nhìn qua Triệu Minh đã thấy mặt hần tức giận đến đỏ bừng, không khó tưởng tượng được Triệu Minh đã ăn nhiều thiệt thòi với ả ta, người phụ nữ này từ nhỏ đến giờ vẫn độc miệng như vậy. Ngoại trừ ở trước mặt người nào đó thì lại khác, không thể không nói người phụ nữ này công phu diễn trò rất hay mà cô không thể học được.

“Hừ...” Đông Thanh Nhiên trừng mắt liếc luật sư của công ty Lệnh Hồ Mặc, vị luật sư kia cúi đầu, phu nhân này nếu không đắc tội người khác thì sẽ chết sao, làm hại hần phải theo ả, giúp ả dọn dẹp, hần cũng là sinh viên tài cao tốt nghiệp trường đại học danh tiếng a..

“Đông pháp y, xin mời vào, kẻ điên quá nhiều rồi!” Triệu Minh mời Đông Thu Luyện đi vào, mà Quý Viễn ở ngoài cửa đều thu mọi thứ vào mắt, vợ của Lệnh Hồ Mặc, lại là người Đông gia, xem ra thật sự có chuyện đáng ngờ.

Tựa như Đông Thanh Nhiên không cần nhúng tay thì cũng có thể dễ dàng chọc giận người, bản lãnh này cũng rất lợi hại! Xem ra chính hần không cần nhúng tay, đem mọi chuyện mới vừa xảy ra nói với thiếu gia!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÙNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Anh Cũng Muốn Đánh Tôi Sao?

Triệu Minh nói cho Đông Thu Luyện một chút về điều tra vài ngày nay, nhưng bầu không khí bên trong cục có chút quái lạ, Bạch Thiếu Ngôn đưa cho Đông Thu Luyện một tách trà nóng, nói nhỏ vào tai của Đông Thu Luyện vài câu: “Nghe nói đó là Đông gia đại tiểu thư, là Lệnh Hồ phu nhân, nên khó hầu hạ, vừa đến cục đã ghét bỏ những đồ vật trong cục, nói là đồ dơ dáy bẩn thỉu, làm cho mọi người mất hứng, còn chưa hỏi cung thì luật sư đã đến, thế nên liền mang đi...”

Mặt Đông Thu Luyện không biến sắc uống một ngụm trà, đối diện Bạch Thiếu Ngôn là Triệu Minh, hắn chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi cúi đầu tiếp tục xem văn kiện: “Các anh đã điều tra thời gian của hắn rồi sao? Chiều nay hắn ra ngoài nhập hàng, chúng ta có thể thừa dịp lúc này mà lục soát, các anh có lệnh lục soát không?”

“Lệnh lục soát đã có, nhưng người đó đề phòng rất mạnh!” Triệu Minh dựa lưng vào ghế sofa, không tự giác vuốt huyệt thái dương, quầng thâm mắt rất lớn có thể nhìn ra được đã nhiều ngày hắn không nghỉ ngơi đủ, cằm cũng xuất hiện râu ria, toàn bộ người ở tổ trọng án đều hết sức mệt mỏi!

“Các anh đã theo dõi hắn một thời gian! Chẳng lẽ không phát hiện hắn có điều dị thường nào sao?” Đông Thu Luyện nhìn văn kiện trong tay, có kẹp một vài bức ảnh chụp, trong ảnh là một người đàn ông trẻ tuổi nho nhã, tuổi tác không lớn, chỉ khoảng 25 26 tuổi, nếu đã quyết định đi lục soát, như vậy vụ án này cũng đã * không thiếu mười* (ta không hiểu * không thiếu mười* là gì -_-), “Hắn ta thoát nhìn có chút gầy yếu!”

“Không gầy yếu chút nào đâu, người này lúc đi học có thành tích rất tốt, không biết tại sao lại bị đuổi, nghe nói hần bắt nạt học sinh tiểu học, nhưng chuyện này còn chờ thương thảo, có lẽ vì thế nên hần thẹn quá hoá giận nên dẫn đến giết người!” Triệu Minh khẽ thở dài một cái, “Hy vọng chuyện này có thể kết thúc tốt đẹp, chúng tôi đã không đợi nổi!”

Đông Thu Luyện gật đầu nhẹ, “Đến lúc đó các anh liên lạc với tôi, tôi cùng tiểu Bạch đi sắp xếp một ít đồ, ngày mai chúng tôi sẽ không đến!”

Đông Thu Luyện vừa mới thu dọn đồ đi ra khỏi cổng cục, thì nhìn thấy một chiếc Lincoln dài màu đen, đôi mắt khẽ híp một cái, vòng qua xe, nhưng trên xe bước xuống hai người, “Đông tiểu thư, tổng giám đốc muốn mời ngài gặp mặt một chút!”

Bạch Thiếu Ngôn đứng lúc đi ra, vừa thấy chuyện đó thì liền xoay người hướng về phía cảnh sát bên trong hô một câu, lập tức có năm sáu người chạy ra, cục diện trong nháy mắt trở nên có chút tuyệt vời, “Các người làm gì vậy, giữa ban ngày ban mặt muốn ép người sao? Còn là ở cổng cục cảnh sát, có phải là biết pháp mà phạm pháp hay không!” Người nói chuyện là một cảnh sát đen sẫm Lý Nại, Đông Thu Luyện biết người này.

“Chúng tôi chỉ muốn mời Đông tiểu thư nói một chút thôi, cũng không phải là ép người gì gì đó, hơn nữa, nếu muốn ép buộc thì có thể quang minh chính đại mà làm ở trước cục cảnh sát sao!” Một người mặc đồ đen nói.

“Tôi không biết tổng giám đốc của các người, tôi có chuyện, đi trước!” Nói xong cô vòng qua hai người kia, hai người kia muốn ngăn Đông Thu Luyện, nhưng một đám cảnh sát đã vây đến, làm cho hai người đó không thể động đậy.

Lúc này cửa xe được kéo xuống, “Không biết? Đông Thu Luyện lòng dạ của em thật sự rất ác độc!” Cửa xe bị một sức mạnh mở ra, Lệnh Hồ Mặc

từ trong xe bước ra, trên người hần không có một tia nhiệt độ, tất cả mọi người cảm giác được nên rùng mình một cái.

“Sao vậy? Vợ của anh lúc này muốn tát tôi, anh đây cũng muốn đánh tôi sao?” Đông Thu Luyện nói lời châm chọc, cầm điện thoại nhắn tin cho Tiêu Hàn, lúc này Tiêu Hàn đang ngồi ở một quán café cách cục cảnh sát không xa, xử lý tài liệu, nhận được tin nhắn làm tâm tình của anh rất tốt, cười cười bảo Quý Viễn thu dọn đồ, sau đó anh tự mình đi ra ngoài.

Quý Viễn cứ như vậy bị bỏ lại, tốc độ của thiếu gia có chút quá nhanh đi, hơn nữa, nếu sớm biết ngài chỉ đến uống café đợi thiếu phu nhân, thì bảo hần ôm nhiều tài liệu đến làm gì, tựa hồ một buổi sáng chỉ xem một xấp tài liệu mà thôi, huống chi cái trọng yếu nhất lại không xem,...

“Anh thấy chúng ta nên nói chuyện một chút!” Lệnh Hồ Mặc nghe lời nói của Đông Thu Luyện, đôi mắt híp lại tràn đầy nguy hiểm, Đông Thanh Nhiên quả nhiên lá gan thật lớn, ai cho ả ta lá gan làm cho ả ta kiêu ngạo như vậy, ả ta không bỏ được thói quen động thủ với người khác, hần nhớ kĩ khoản nợ này với Đông Thanh Nhiên.

“Tôi cảm thấy chúng ta không có gì để nói! Hơn nữa, ông xã của tôi đến đón tôi...” Đông Thu Luyện vừa nói vừa cười với người đang đi đến từ sau lưng của Lệnh Hồ Mặc, cô đi qua, khi cô lướt qua Lệnh Hồ Mặc trong nháy mắt hần kéo tay cô lại, “Chồng? Tiêu Hàn? Em xác định là Tiêu Hàn có thể vì em làm tất cả, bảo vệ em, che chở cho em?” Lệnh Hồ Mặc không thể phủ nhận chuyện xảy ra ở nhà hàng trước đó, thì chính hần đã nhiều ngày không ngủ được!

Vừa nghe luật sư nói, hần liền đoán được Đông Thu Luyện ở cục cảnh sát, hần mới đến đợi cô, nhưng nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Đông Thu Luyện, trong lòng không tránh khỏi nhói đau, nhất là một tiếng ông xã kia, làm cho tim của Lệnh Hồ Mặc trong nháy mắt muốn vỡ!

“Chẳng lẽ Lệnh Hồ tổng có thể bỏ tất cả vì tôi?” Đông Thu Luyện châm chọc cười một tiếng, trong mắt trào phúng, làm cho cả thân thể Lệnh Hồ Mặc cứng ngắc, tim bỗng nhiên ngừng đau.

“Không phải bảo em khi ra thì gọi cho anh sao? Thế nào? Có mệt không...” Tiêu Hàn làm như không thấy Lệnh Hồ Mặc, đưa tay, kéo tay của Đông Thu Luyện, sau đó khoác tay bên vai của Đông Thu Luyện, động tác thân mật, Lệnh Hồ Mặc xoay người lại nhìn thấy hai người đã sóng vai đi cùng nhau.

Mà hai người thân cận của Lệnh Hồ Mặc nhìn chăm chú vào Lệnh Hồ Mặc thấy chân hấn có chút khó khăn, “Tổng giám đốc, có phải vết thương cũ tái phát? Có muốn đi bệnh viện hay là trở về Lệnh Hồ gia?”

“Không cần, về công ty!” Âm thanh của Lệnh Hồ Mặc lạnh lùng, không có chút nhiệt độ, nhìn ngoài cửa sổ, vết thương trên đùi của hấn bắt đầu đau, Lệnh Hồ Mặc một tay nắm chặt đầu gối của mình, tựa hồ làm như vậy có thể giảm bớt đau đớn, nhưng trong tâm lại phát ra đau đớn mãnh liệt!

Tiểu Luyện, rốt cuộc anh nên làm thế nào thì em mới có thể trở về bên cạnh anh, vì em anh có thể buông bỏ tất cả, thực có thể... Lệnh Hồ Mặc nhắm mắt dựa người vào ghế, cả người như già đi một chút, trợ lí của hấn chưa từng thấy qua vẻ mặt bi thương như vậy của tổng giám đốc.

Nhưng cô gái này nếu là người khác thì tốt rồi, hết lần này tới lần khác vẫn là người có liên quan đến Tiêu Hàn, Tiêu gia không phải dễ trêu, Tiêu gia thần bí an phận, nhưng không có nghĩa là bọn họ dễ trêu, vì một cô gái đáng giá sao? Đây là trợ lí mới đảm nhiệm mới 3 4 năm, còn chưa thấy qua năm năm trước Lệnh Hồ Mặc vì Đông Thu Luyện làm bao nhiêu chuyện điên cuồng!

PHÁP Y PHỤ NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đến Khoa Phụ Sản Cũng Có Thể Là Bệnh Phụ Khoa

“Chúng ta đến Bạch thị đón Tiểu Dịch, một lát nữa cùng ăn cơm, em muốn ăn cái gì?” Tiêu Hàn từ lúc lên xe thì lòng cũng không yên, vẻ mặt có chút mờ mịt, nhìn ngoài cửa sổ, bộ dạng của Đông Thu Luyện như vậy làm cho Tiêu Hàn đau lòng, khi đèn đỏ, Tiêu Hàn đưa tay xoa xoa gò má của Đông Thu Luyện.

“Tuỳ anh, em cũng không muốn ăn thứ gì!” Đông Thu Luyện cười, thời tiết có chút xấu, tựa như trời sắp mưa.

Khi dừng xe ở dưới lầu của Bạch thị, Tiêu Hàn vừa xuống xe thì có một đoàn phóng viên chạy đến, “Tiểu tổng, không biết ngài biết tin Bùi tiểu thư mang thai không? Ngài đối với việc này có ý kiến gì không?”

“Đúng vậy, Bùi tiểu thư lúc đi ra khỏi bệnh viện phụ sản, nghe nói là đến khoa phụ sản, không biết ngài có nhận được tin không, không biết là đứa bé này phải là con của ngài không?” Tiêu Hàn nghe mọi người nói một câu, sắc mặt từ từ trầm xuống.

Mà Đông Thu Luyện đang ngồi ở trong xe cảm thấy tay chân đều lạnh cả lên, cô ngồi dựa lưng vào ghế, cúi đầu, cảm thấy cổ họng của mình giống như đang bị vật gì đó nghẹn lại, nghẹn ngào nói không thành lời.

Con người của Tiêu Hàn chợt loé lên một tia nguy hiểm, anh muốn nhìn một chút, chính anh chưa từng đụng qua cô ta, thì cô ta sao có thể mang thai con của anh, lúc này Bạch Thiếu Hiền đã ôm Tiểu Dịch đi ra, làm cho đám phóng viên tản ra, đưa tay che đầu của Tiểu Dịch, tựa như không muốn Tiểu Dịch nhìn thấy cảnh như vậy.

Nhưng những phóng viên này đều là vô khống bất nhập, Tiểu Dịch lại thông minh, nghe lời này, lập tức nổi giận, đưa tay vỗ vỗ bả vai của Bạch Thiếu Hiền, Bạch Thiếu Hiền buông tay che đầu của Tiểu Dịch ra, Tiểu Dịch ngẩng đầu nhìn một đám phóng viên sau có tươi cười như một ánh mặt trời, trong nháy mắt làm những phóng viên nữ đều bị thôi miên, hận không thể đến xoa lên cái mặt nhỏ nhắn non mềm của Tiểu Dịch.

“Ai nói cô ta mang thai, có lẽ là bệnh phụ khoa không chừng, các người đừng đến việc người ta bị bệnh phụ khoa mà chụp lên đầu ba ba tôi!”. Lập tức mọi người không thể bình tĩnh nổi, chính Bạch Thiếu Hiền cũng bị câu nói này của Tiểu Dịch mà cứng người, Tiêu Hàn hướng về phía Tiểu Dịch vụng trộm dựng thẳng ngón cái, tốt lắm!

Tiêu Hàn đi tới, tiếp nhận Tiểu Dịch từ trong tay Bạch Thiếu Hiền còn đang hoá đá, Tiểu Dịch cười thật tươi đưa tay ôm lấy cổ của Tiêu Hàn, bấn vào tai của Tiêu Hàn nói: “Ba không phải là đem lão phù thủy kia lớn bụng chứ, coi như làm người khác lớn bụng thì ba chỉ cần bảo một người đi là được rồi...” Lúc nói chuyện tỏ ra bất đắc dĩ, cái này làm cho Tiêu Hàn không bình tĩnh nổi!

Đây là ý gì, chính anh cũng không rõ, ý của cậu bé là gì, “Cái kia, ba ....”

“Ba, con biết rõ, mẹ không có ở đây, ba là một người đàn ông nên cũng có lúc phải phát tiết, cái này con có thể hiểu, nhưng lão phù thủy kia xấu như vậy, thật thiệt thòi như vậy mà ba còn xuống tay được, con thật bội phục ba!” Tiểu Dịch nói xong che miệng cười trộm.

“Chuyện này tôi không biết là ai truyền đi, nhưng tôi sẽ truy cứu về mặt pháp luật, nếu những lời đồn đãi này làm tổn thương đến người nhà tôi, tôi sẽ không để yên, còn người phụ nữ đó tôi chưa bao giờ chạm qua kì thật tôi muốn nhìn một chút trong bụng của cô ta là con của ai! Cho rằng tôi là quá hồng mềm sao!” Tiêu Hàn nói xong ôm Tiểu Dịch lên xe!

Khi Tiểu Dịch lên xe thì nhìn thấy Đông Thu Luyện liền nhào tới, “Mẹ, người phụ nữ đó ba cũng chướng mắt, xấu như vậy, nhất định là tự quần lấy ba!” Tiêu Hàn cảm thấy có chút kì quái, tiểu tử này sao có lòng giúp anh nói chuyện, nhưng là Tiêu Hàn sẽ không chú quan như vậy!

“Nhưng nếu ba nói xin lỗi con và mẹ, thì con và mẹ sẽ đi tìm ông nội cùng ông cố, nói với họ để họ thu thập tiểu yêu tinh kia!” Đông Thu Luyện vui vẻ, bởi vì nghe được lời nói lúc này của Tiêu Hàn, Đông Thu Luyện cảm thấy tốt lên, bây giờ lại nghe lời nói của Tiểu Dịch, lập tức vui vẻ, nhìn vẻ mặt khó coi của Tiêu Hàn làm trong lòng cô càng thêm vui vẻ.

“Đề nghị này rất tốt!” Đông Thu Luyện ôm Tiểu Dịch vào lòng, ba người đang thương lượng chỗ ăn, Tiêu Hàn muốn mở máy lên nghe nhạc, thì trong radio phát lên tin tức, tay còn chưa kịp chuyển đài thì nghe radio truyền tin: “Hiện tại, chúng tôi đang hiện trường họp báo của Bùi Tử Đồng tiểu thư, Bùi tiểu thư đáp lại lời nói của Tiểu tổng khi ở Bạch thị, hiện tại chúng ta cùng xem Bùi tiểu thư nói những gì!”

“Huýt...” Tiểu Dịch ngồi ở phía sau huýt sáo, Đông Thu Luyện nhíu mày, “Cái này là con học của ai, ai dạy cho con huýt gió, huýt sao?” Huýt gió và huýt sao là giống nhau, hẳn là cùng một người dạy.

“Là chú nhỏ!” Quả nhiên là vậy, hai người lớn đều trầm mặc, ngoại trừ chú nhỏ trong đầu toàn là bã đậu thì còn ai có thể dạy cho con nít huýt gió, huýt sáo, nhất là ánh mắt cũng muốn bắt chước, Đông Thu Luyện cảm thấy không chịu nổi !

"Bùi tiểu thư, Tiểu tổng đã phủ nhận quan hệ với cô, chẳng lẽ cô không có mang thai sao ? Có phải như lời của tiểu thiếu gia Tiêu thị nói, cô vào khoa phụ sản thật ra là..." Xung quanh truyền đến tiếng cười, lời nói của Tiểu Dịch làm cho mọi người ghi nhớ, Bùi Tử Đồng này nếu muốn cùng Tiêu gia dựng lên quan hệ, rất khó a..

"Tôi đi theo Hàn hơn một năm, chẳng lẽ các người tin là chúng tôi không có gì sao..." Nói xong là một trận than khóc, nước mắt như mưa, làm cho Tiêu Hàn hết sức lúng túng, Tiêu Dịch nhạo báng nói, "Ba, quả thực ba có thể xuống tay, đối với khuôn mặt của người phụ nữ như vậy, quả là thiệt thòi cho ba, còn có thể nuốt xuống được..."

"Ý của Bùi tiểu thư là cô mang thai..." Bùi Tử Đồng tựa như không nói gì, nhưng rất nhanh có phóng viên đặt ra câu hỏi, "Tiểu tống có một đứa con, mặc dù mọi người chưa từng gặp qua mẹ đẻ của cậu bé, nhưng Bùi tiểu thư nếu có gả đi thì cũng chỉ được xem là mẹ kế.... "

Cái này làm Tiêu Dịch không vui, "Ba, chúng ta đến nơi họp báo đi !" Tiêu Hàn cũng có tính toán như vậy, nếu Bùi Tử Đồng với thái độ không thừa nhận cũng không phủ nhận, đoán chừng ngày mai phóng viên sẽ vây kín Tiêu thị, hơn nữa, chính anh vừa mới cùng Đông Thu Luyện tìm hiểu một chút, thì làm sao có thể để cho người phụ nữ này phá hư được.

Chỉ là không ngờ lá gan Bùi Tử Đồng rất lớn, thật sự cho là tính tình anh tốt thì coi anh như mèo bệnh đi, anh lại muốn nhìn một chút, Bùi Tử Đồng cô ta có thể làm trò gì nữa !

"Cô ta bôi nhọ ba coi như xong, vốn chính là vậy, thế nhưng muốn cướp vị trí của mẹ, thật sự là không chịu được, không thể chịu được !" Tiêu Dịch nắm chặt quả đấm, lên tiếng.

"Cái gì là anh coi như xong, ý của con là gì ! "Tiêu Hàn không vui, tiểu tử này nếu như ngày nào đó có thể sống hoà bình với anh thì sẽ chết sao !

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tôi Đại Diện Ánh Trăng Sáng Tiêu Diệt Cô.

"Chẳng lẽ không phải sao? Ai bảo ba trêu chọc người phụ nữ này , lão phù thủy chính là lão phù thủy, thật sự là một khắc cũng không được yên ổn!" Xe đã chuyển phương hướng, Tiêu Hàn lấy ra điện thoại di động điện thoại cho Quý Viễn , lúc này Quý Viễn đang âm ức kết thúc sửa sang lại văn kiện, thấy điện thoại chỉ cảm thấy càng thêm buồn bực, thiếu gia anh về nhà đoàn tụ, còn muốn đến hành hạ chúng tôi những người đang độc thân sao, thiếu gia - - ngài như vậy là không đúng.

"Thiếu gia, ngài có cái gì phân phó sao?" Quý Viễn phẫn nộ nhận điện thoại, vốn đang là ỉu xiu đáp đáp , nhưng là vừa nghe đến Tiêu Hàn lời nói cả người tựa như là uống máu gà phẫn kích đứng lên, vội vàng mở ra máy tính rất nhanh đã nhìn thấy sự phát hiện này trắng trợn trực tiếp, người phụ nữ này có phải điên rồi hay không a!

"Được , tôi ngay lập tức đi chuẩn bị, ở hội trường cửa chờ ngài!" Quý Viễn nói xong kia bên cạnh liền cúp điện thoại, Tiểu Dịch nhìn nhìn Tiêu Hàn, "Ba , người phụ nữ này đầu gì đã đi theo người lâu như vậy, không nghĩ tới ba thế nhưng như vậy vô tình a? Chậc chậc... Tâm tính thiện lương ngoan a, mẹ, đàn ông như vậy tâm quá độc ác..."

Tiêu Hàn thật sự là không biết nên nói những gì, chẳng lẽ chính anh cần bỏ mặc để cho cô ta làm càn như vậy sao? Còn Đông Thu Luyện đang nhìn ngoài cửa sổ không biết rõ suy nghĩ cái gì, mà bọn họ một đường đến, rất nhiều rất nhiều màn hình cũng bắt đầu trực tiếp buổi họp báo lần này, mỗi một màn ảnh đều tụ tập rất nhiều người, xem ra người hiếu kì xem náo nhiệt còn thì rất nhiều.

"Minh tinh Bùi Tử Đồng kêu căng tuyên bố mang thai, muốn gả vào nhà giàu có? Hẳn là có ả tình?" Tựa đề bắt mắt chạy dọc trên màn ảnh, rất nhiều người đi đường giờ phút này đều vây xem tin tức, khắp nơi đều là tiếng thảo luận rôm rả, trên mặt Đông Thu Luyện thay đổi liên tục.

Thứ nhất là bởi vì vừa nãy cô gặp người không muốn gặp, tiếp theo lại là chuyện này, Đông Thu Luyện thực không biết nên tin tưởng Tiêu Hàn hay không, dù sao thời gian hai người chân chính chung đụng không lâu, trên thương trường Tiêu Hàn đều bày ra vẻ mặt cười nhè nhẹ, nhưng tuyệt đối sẽ không buông tha một người nào dám động anh.

"Ba , đã đến a! Người rất nhiều a, mẹ, người đợi ở trên xe nha, lão phù thủy kia để con đi thu thập!" Tiểu Dịch nói xong xoay chân liền mở cửa xe ra, rất nhiều truyền thông lập tức đem ống kính nhắm ngay xe, mà Tiêu Hàn một tay muốn đẩy cửa mở xe thì bị Đông Thu Luyện giữ chặt.

"Anh làm sao vậy, anh điên rồi sao!" Đông Thu Luyện hoàn toàn không nghĩ đến việc Tiểu Dịch bại lộ trước công chúng, giờ phút này trong lòng hoàn toàn là lo âu.

"Chuyện của Tiểu Dịch sớm muộn cũng sẽ bại lộ , em đừng lo lắng, em ngoan ngoãn chờ anh!" Nói xong duỗi tay đè chặt gáy của Đông Thu Luyện, Tiêu Hàn cúi đầu hôn lên cánh môi màu hồng của Đông Thu Luyện , môi nhẹ nâng, cắn môi trên của Đông Thu Luyện một cái, Đông Thu Luyện bị đau kinh hô một tiếng, đợi đến khi cô muốn cãi cộ thì điểm phát hiện Tiêu Hàn đã rời đi.

"Cành cạch - -" một tiếng, xe đã bị khóa lại , cả người Đông Thu Luyện ngây ngẩn, "Tiêu Hàn, anh khốn kiếp!" Đông Thu Luyện dùng sức đấu võ cửa xe, xe vẫn in lìm, hiệu quả cách âm cũng là hạng nhất , ở bên ngoài căn bản không nhìn thấy bên trong lại càng không nghe thấy bên trong còn có người đang gọi.

Tiêu Hàn đi tới ôm Tiểu Dịch liền hướng trong hội trường, mà trên đường đi vô luận là phóng viên hay người đi đường đều là tự động nhường ra một con đường, bởi vì này khoé miệng của ba con hai người đều khê nhếch cười, sau đó còn gật đầu với mọi người , thấy thế nào cũng đều là có chút ít ác hàn!

"Chị!" Tiểu Dịch ôm Tiêu Hàn cái cổ đột nhiên nhìn một nữ phóng viên đang chụp hình liên tục nói, nữ phóng viên sững sờ trong chốc lát, kinh ngạc nhìn Tiểu Dịch, "Chụp em thật là đẹp mắt nha, mẹ em phải thấy được em!" Nữ phóng viên trực tiếp ngây ngẩn cả người, ở đâu lo lắng chụp hình a!

"Các vị truyền thông bằng hữu, phiền toái nhường một tý!" Quý Viễn đã dẫn theo là mười cái hộ vệ đã đi tới, trong tay cầm một văn kiện, "Thiếu gia, cậu xác định phải làm như vậy sao?"

"Cậu nghi ngờ quyết định của tôi?" Quý Viễn cúi đầu, ai dám nghi ngờ , chỉ có thể yên lặng đi theo phía sau của bọn họ, mà Tiểu Dịch còn lại là tò mò nói, "Ba , ba cầm cái gì vậy? Đồ chơi tốt sao? Chẳng lẽ là muốn cùng lão phù thủy giải ước?"

Dưới trướng Tiêu thị có nhiều công ty con trải rộng ở toàn cầu, lớn nhỏ bất kể là nơi phần hoa hay là nơi ít người, tất nhiên các lĩnh vực cũng đa dạng, mà Bùi Tử Đồng là một nghệ sĩ ở công ty giải trí dưới trướng của anh, ý vào có chút quan hệ cùng Tiêu Hàn mấy năm nay vẫn luôn lên mặt , chẳng lẽ ba là muốn huỷ diệt cô ta? Cũng không phải nha, này văn kiện này được lấy từ trong két sắt, hẳn không phải là hợp đồng bình thường!

"Con hãy nhớ ! Nếu lúc nào đó con muốn dạy dỗ một ai, hoặc là huỷ diệt, thì không phải chỉ dựa vào tiền tài vật chất mà có thể đánh người đó sụp đổ hoàn toàn, mà là đánh trên tinh thần của người đó, về mặt vật chất nếu đánh sụp, thì người đó có thể xây dựng lại từ đầu, nhưng là một khi là

tinh thần đã hỏng mất, hẳn chỉ có thể rơi vào vực sâu!" Tiêu Hàn đầu ra đẩy cùng Tiểu Dịch nói chuyện.

Tiểu Dịch còn lại là yên lặng nghe, lập tức gật đầu nhẹ, tựa hồ là cảm thấy nói rất có đạo lý đi, "Con đã hiểu được, cho nên lần này ba muốn làm cho cô ta sụp đổ về tinh thần?"

Cái gì một lần tính a, còn tuần hoàn lợi dụng, Quý Viễn đối với màn đối thoại hai người kia bày tỏ thật sâu bất đắc dĩ, thiếu gia, sao cậu lại giáo dục tiểu thiếu gia như vậy . Người ta còn chưa được năm tuổi , các gì mà sụp đổ tinh thần , làm cho tiểu hài tử tiếp xúc với chuyện như vậy?

"Đương nhiên rồi, đối với kẻ địch nhân từ chính là đối với mình tàn nhẫn!" Tiêu Hàn nói như chém đinh chặt sắt , mà Tiểu Dịch lại gật đầu nhẹ bày tỏ hết sức đồng ý!

Mà Quý Viễn đang đi sau lưng bày tỏ sự lo lắng sâu sắc với tương lai của Tiểu Dịch, không biết là phu nhân có biết chuyện ba con hai người trao đổi như vậy không, không biết khi phu nhân biết thì sẽ thế nào!

Bên này Đông Thu Luyện ngồi ở trong xe xem xe tải truyền hình, trên màn hình đang chạy một hàng chữ, "Người thừa kế Tiêu thị lộ diện, thừa nhận chính mình có mẹ, chẳng lẽ Bùi Tử Đồng không đấu lại người phụ nữ thần bí?" Trên mặt xuất hiện là cái bóng người màu đen, Đông Thu Luyện nâng trán, đối với năng lực xử lí của hai cha con này thật sự lo lắng.

Nhưng mà Tiêu Hàn chấp nhận lời nói của Tiểu Dịch, nói như vậy, có phải là Tiêu Hàn thừa nhận chính mình là đã kết hôn sao? Không biết rõ như thế nào , trong lòng Đông Thu Luyện có chút mừng thầm , đồng thời kèm theo là sự bất an cùng thấp thỏm.

"Tiêu tổng đến !" Bùi Tử Đồng cùng người đại diện của nàng ngồi ở trên bục, nhìn hai cha con trong đám người càng đi càng gần, nhưng là nội tâm

của lại e ngại tới cực điểm, sau đó bởi vì tên nhóc nào đó đột nhiên nói ra một câu làm toàn hội trường đều cuồng cười không ngừng!

"Lão phù thủy, tôi đại diện cho ánh trăng sáng đến tiêu diệt cô a!"

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ảnh Chụp Bị Phơi Bày

Mọi người đều ghen cười, nhưng Đông Thu Luyện đang ngồi trong xe lại cười đến lợi hại, đứa nhỏ này cả ngày đi theo chú nhỏ, không biết trong đầu suy nghĩ thứ gì.

“Hàn, anh đến rồi!” Bùi Tử Đồng vừa nhìn thấy Tiêu Hàn, tim vốn đang đánh trống dồn dập nhưng trong lòng vẫn ôm một tia hi vọng, hôm nay ả mặc trang phục so với mọi khi là rất bình thường, không phải là những trang phục hở hang, ả mặc một bộ váy liền màu trắng, khuôn mặt trước kia luôn được trang điểm tinh xảo thì lúc này lại trở nên thanh thuần, hơn nữa còn bày ra bộ dáng nước mắt như mưa, làm cho nhiều người phải động lòng.

“Nếu ba không đến, thì cô đem đồ trong bụng cô đến nhờ nhà chúng tôi sao?” Vẻ Tiểu Dịch khinh thường nhìn Bùi Tử Đồng, đánh giá ả từ đầu đến chân một lượt, “Lão phù thủy, cô thật sự bị bệnh phụ khoa sao?”

Điểm mấu chốt là Tiểu Dịch khi nói lời đó với vẻ mặt nghiêm túc, làm cho mọi người ở đó không nhịn được mà cười ha hả, mà mặt của Bùi Tử Đồng lập tức sung huyết đỏ bừng, đứa nhỏ này, vừa thấy đã biết không hợp với ả, bây giờ còn làm cho ả không thể xuống đài được, nếu tao mà vào được Tiêu gia, thì tao sẽ cho mày xem! Suy nghĩ như vậy, hai tay buông lỏng bên người bỗng chốc nắm chặt.

Quý Viễn đi lên bục thu dọn một chút đồ, tìm hai vị trí cho Tiêu Hàn cùng Tiểu Dịch, từ đầu đến giờ Tiêu Hàn chưa nói một lời, còn Tiểu Dịch lại cười ha hả đứng nhìn Bùi Tử Đồng, “Lão phù thủy, sắc mặt của cô trắng

bêch, môi khô nẻ, hình như có chút mồ hôi trộm, cô xác định là cô là mang thai chứ không phải bị bệnh phụ khoa hả?”

“Đây là giấy xét nghiệm! Bạn nhỏ, xin cháu đừng nói lung tung!” Bùi Tử Đồng nói mấy câu đó cơ hồ là căn răng nghiêng lợi nói ra, hơn nữa đưa tờ giấy xét nghiệm cho hai người.

“Bà cô, cái đen thui này là cái gì? Ba, ba biết không?” Tiểu Dịch cầm tờ giấy xét nghiệm, cố làm ra vẻ ngây thơ quơ quơ dưới ánh đèn, tựa như không phát hiện ra cái gì.

“Ba cũng không biết, ba không phải là bác sĩ khoa sản!” Tiếng nói của Tiêu Hàn lộ ra một chút yêu thương, đưa tay sờ sờ tóc của Tiểu Dịch.

“Hàn, cái này là con của chúng ta, em sao lại cầm thứ này mà gạt anh được? Hơn nữa, hai tháng trước chúng ta không phải....” Bùi Tử Đồng không nói câu kế tiếp, nhưng hẳn là lòng của người nghe đều hiểu rõ, nhưng sắc mặt của Tiêu Hàn không biến đổi, Bùi Tử Đồng cắn môi, nước mắt lớn chừng hạt đậu bỗng chốc rơi xuống, không hổ là diễn viên.

Quý Viễn đi đến bên người Bùi Tử Đồng nói một câu, “Bùi tiểu thư, cô cũng đừng quên cô không phải một mình, phía sau cô còn Bùi gia, không có thiếu gia che chở, cô cảm thấy cô ở Bùi gia có thể sống yên ổn?”

Bùi Tử Đồng ngừng một chút, nhưng tình huống hiện tại thì đâm lao phải theo lao, ả đã đi tới bước này, thì không có khả năng quay đầu lại, nếu như ả có thể dựa vào Tiêu gia, thì Bùi gia là cái gì, không phải đối với cô sẽ luôn khom lưng hay sao, nghĩ đến chuyện này, Bùi Tử Đồng đã quyết định, Quý Viễn có chút vô lực, người phụ nữ này nghĩ rằng là ả có thể nắm phần thắng sao?

“Em biết là em không xứng với anh, nhưng trong bụng em vẫn là một sinh mạng mà, nếu anh không để ý đến thời gian em với anh ở một chỗ lâu như vậy thì anh cũng nên để ý một chút đến đứa con trong bụng của em, dù

sao nó cũng là cốt nhục của anh mà!” Bùi Tử Đồng vừa nói vừa khóc, Bùi Tử Đồng lớn lên không tệ, nếu không thì sao có thể làm minh tinh, lời nói hết sức cảm động, nhiều phóng viên ở đây lập tức đem ống kính chuyên hướng về phía Tiêu Hàn.

Khí xung quanh người nào đó vô cùng cường đại, khi hai ba con người ta đang nói chuyện vui vẻ, hoàn toàn không để ý đến Bùi Tử Đồng, ở cùng một chỗ (chung một hội trường) nhưng hai bên (ở chỗ của BTĐ và cha con Tiêu Hàn) giống như hai cực trái dấu hoàn toàn, làm cho mọi người ở đây cảm thấy ba con hai người này tâm lý thật tốt, thấy hài hoà nhưng có phải thật sự là hài hoà? “Ba, đứa bé này là của ba sao? Tờ xét nghiệm này là thật sao? Nhìn không giống giả nha!” Tiểu Dịch cười cười duỗi tay ôm lấy cổ của Tiêu Hàn, thiếu chút nữa đem Tiêu Hàn siết đến chết.

Tiêu Hàn chịu đựng không ho khan, khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ vào tay Tiểu Dịch, “Ba của con chưa từng chạm qua người phụ nữ này, có phải của ba hay không phải thì ba không biết!”

“Vậy các người ở chung một chỗ thời gian dài như vậy? Ba, có phải ba không được?” Tiêu Hàn thiếu chút nữa tức giận thở không nổi vì lời nói của Tiểu Dịch, cái gì gọi là không được, “Cũng không phải, nhiều năm như vậy ba hẳn là đi qua nhiều bụi hoa rồi phải không?”

“Ba của con là trong vụn bụi hoa, một mảnh lá cũng không dính thân!” Lời này đổi lấy một cái nhìn khinh khỉnh của Tiểu Dịch, “Con cũng biết ba con có mị lớn rất lớn, rất nhiều phụ nữ chạy tới, nếu không có bia đỡ đạn thì ba sẽ phiền chết!”

“Vậy ba sao lại giữ người phụ nữ như vậy bên người, khẩu vị quá thấp nha, chặc chặc...” Tiểu Dịch không nhin được mà châm chọc, nhìn Bùi Tử Đồng đang khóc như mưa, ả đem chính ả biến thành một đoá bạch hoa, cùng mẹ của cậu không thể so sánh được.

“Sức chiến đấu của người phụ nữ này tương đối mạnh!” Tiêu Hàn nói xong thì chính anh cũng không tự giác ho khan một tiếng, Tiểu Dịch sững sờ nửa ngày mới lấy lại tinh thần, sức chiến đấu mạnh? Đây là lí do gì... Nói cách khác là người phụ nữ này có thể giúp ba đuổi ruồi bọ bên cạnh sao, cái này, trong lòng Tiểu Dịch lặng lẽ nói một câu, ba, ngài thật lợi hại!

Đợi đến khi Tiểu Dịch đã lấy lại tinh thần, liền bắt đầu cười ha hả, mà Tiêu Hàn lại sủng ái ôm Tiểu Dịch, bên kia đoá hoa trắng nhỏ khóc như mưa, lại bị hai ba con này cắt đứt, không biết nên nói cái gì, nhưng nước mắt lại nhiệt tình rơi xuống lần nữa, người khác hoàn toàn không biết hai ba con này đang nói đề tài như vậy.

“Hàn, em yêu anh, anh biết không, em thật yêu anh, đứa nhỏ này đều anh không muốn, em có thể vì anh mà không cần, nhưng anh đừng không cần em....” Sắc mặt Tiêu Hàn sững sờ, nhìn Bùi Tử Đồng có chút khinh thường.

“Cô xác định đây là con tôi? ” Tiêu Hàn nhìn chăm chăm Bùi Tử Đồng, con người màu xanh thâm thúy lúc này tựa như một con ốc xoáy lớn giống như muốn đem người hút vào, Bùi Tử Đồng nhẹ gật đầu.

Mà ngay sau đó ở màn hình lớn phía sau bọn họ đưa lên rất nhiều ảnh chụp, là một nam một nữ, còn có một nữ nhiều nam, đều không có quần áo, địa điểm chính là trên giường, nhưng nam không cùng một người, nhưng nữ lại là một người, bộ dáng làm cho đàn ông ngứa ngáy khó nhịn.

" Cô cảm thấy tôi sẽ coi trọng cô sao? "

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Ân Hôn Năm Năm

Trong hội trường đột nhiên nổ oanh, mọi đèn flash của máy chụp hình, trong nháy mắt mọi người đều nhắm đến Bùi Tử Đồng, bởi vì đây là hiện trường trực tiếp lúc này vô số màn hình đều thấy được tình trạng lúc này, rất nhiều đài truyền hình đều đem những tấm ảnh đó trình chiếu.

“Nữ minh tinh thanh thuần bị tuôn ra nhiều ảnh chụp, là ngọc nữ hay vũ nữ?” Đông Thu Luyện nhìn vào tựa đề, ngẩn đầu, nghĩ đến truyền thông trong hội trường, trong lòng không nhịn được có chút bi thương đối với Bùi Tử Đồng, đây gọi là tự làm tự chịu đi, nếu Tiêu Hàn dễ đối phó thì Tiêu thị sao lại sừng sững không đổ?

“Bùi tiểu thư, người trong ảnh là cô sao? Có phải không? Xin mời cô nói đôi chút!” Một người nam phóng viên không ngừng chụp ảnh, đồng thời cũng đặt câu hỏi, mà cả người của Bùi Tử Đồng lúc này nhũn ra, ả không kịp phản ứng, lại có một đám người vây quanh ả, ả chỉ có thể lui về sau, cho đến khi bị dồn đến chân tường.

Trên màn ảnh còn có thông tin, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng, thậm chí còn có cả ngày tháng, rất nhiều người bắt đầu lú lờ, thoạt nhìn vô hại như vậy, sau lưng lại làm những chuyện như thế, “Bùi tiểu thư, phiền cô phát biểu một chút, cô vẫn cho rằng đứa bé trong bụng cô là con của Tiêu tổng sao? Cô muốn mượn đứa bé này để gả vào hào môn sao? Nhưng cô có biết rõ cha đứa bé này là ai không?”

Vừa lên tiếng là một nữ phóng viên, câu hỏi liên tục. Làm cho mặt của Bùi Tử Đồng càng ngày càng trắng bệch, cộng thêm lúc này vừa khóc rất

lâu, cả người lộ ra một cổ tục khí, ở đâu còn bộ dáng thanh thuần như vừa rồi.

“Ba, đây là thật sao? Thiệt thòi cho ba khi chịu để cô ta ở bên cạnh lâu như vậy!” Tiểu Dịch bày ra vẻ mặt ghét bỏ liếc mắt nhìn một đám người vây Bùi Tử Đồng, không nhin được lắc đầu, “Người này, trời tạo có thể không nói, nhưng tự mình làm bậy thì không thể sống...” Vừa nói vừa rung đùi đắc ý, quả thực là một tiểu lão đầu.

“Mọi người im lặng một chút, buổi họp báo chưa kết thúc!” Quý Viễn cho bảo vệ cách li phóng viên ra, nhưng hoàn toàn không để ý đến Bùi Tử Đồng với vẻ mặt tái nhợt đứng ở góc tường, “Như mọi người đã thấy, kỳ thật đứa bé là Bùi Tử Đồng tiểu thư mang trong bụng không biết là của ai, mặc dù tổng giám đốc của chúng tôi ở sau lưng Bùi tiểu thư giúp không ít chuyện, ngài ấy lại không muốn công khai, nhưng Bùi tiểu thư lại mưu toan đem nước bẩn này hắc lên người tổng giám đốc, loại hành vi này không thể tổn hại đối với danh dự của tổng giám đốc mà còn ảnh hưởng đến danh dự của tập đoàn Tiêu thị, cho nên chúng tôi muốn đưa ra pháp luật!”

“Các người không thể đối với tôi như vậy!” Bùi Tử Đồng nói xong bỏ nhào đến chỗ Quý Viễn, Quý Viễn ghét bỏ trốn tránh.

“Bùi tiểu thư, cô không còn là nghệ sĩ của công ty, bây giờ chúng tôi chính thức tuyên bố, vì Bùi tiểu thư không thực hiện đúng nội dung hợp đồng, hành vi bội ước, đối với tiền bồi thường luật sư của chúng tôi sẽ liên lạc với cô!” Quý Viễn có chút chán ghét nhìn thoáng qua Bùi Tử Đồng, sau đó hần đi ra sau lưng của Tiêu Hàn.

Mà lúc này Tiêu Hàn đứng lên, đem hợp đồng trong tay cầm lên, mọi người tò mò đó là vật gì, bởi vì Tiêu Hàn từ lúc bắt đầu đến giờ đều cầm trong tay, chẳng lẽ là hợp đồng, chắc chắn... Phong cách làm việc của Tiêu thị quả nhiên mạnh mẽ.

“Tôi cùng Bùi Tử Đồng tiểu thư không có bất kì quan hệ nào, nếu có quan hệ thì chính là quan hệ cấp trên cấp dưới!” Tiêu Hàn nói xong liếc mắt nhìn Tiểu Dịch bên cạnh. Bởi vì chân của Tiểu Dịch thành hình đá anh một cái, mặc dù không phải rất đau, nhưng đá nhiều lần một chỗ cũng rất đau a.

“Tiêu tống, nếu không có quan hệ gì, vì sao ngài lại cùng Bùi tiểu thư cùng tham gia các buổi tiệc rượu! Chẳng lẽ là diễn kịch sao?” Đưa ra câu hỏi chính là nữ phóng viên với ánh mắt trách cứ Bùi Tử Đồng, Tiêu Hàn không nghĩ đến cô gái này có lá gan lớn như vậy, đội mũ lưỡi trai làm cho không thấy rõ tướng mạo của cô gái đó.

“Mang bạn theo tiệc rượu chủ là hình thức để đẹp mắt mà thôi, dù sao phu nhân của tôi không có ở đây, tìm nghệ sĩ dưới trướng làm bạn gái cũng không có gì đi, tôi cũng không biết là ai nói tôi cùng cô ta có quan hệ, bản thân tôi chưa từng nói qua cô ta là bạn gái hoặc vị hôn thê của tôi!” Tiêu Hàn khẽ mỉm cười.

Con người màu lam giống như bảo thạch sáng quắc bức người, loé đốt hào quang, chuyện này đúng là tin đồn thất thiệt, chỉ vì không ai đứng ra làm sáng tỏ, chỉ là nghe sao nói vậy thôi.

Đợi chút... tựa như mọi người đang bỏ quên một vấn đề, Tiêu tống vừa nói, phu nhân của anh... Mọi người kinh ngạc không nói thành lời, Đông Thu Luyện đang ngồi trong xe cũng sợ hết hồn, bởi vì Tiêu Hàn đối với cuộc hôn nhân này bài xích không phải cô không biết, hai người gặp nhau có thể đếm trên đầu ngón tay, chuyện này hầu như mọi người không biết.

“Tiêu tống, ý của ngài là ngài có phu nhân? Ngài kết hôn? Vị tiểu thiếu gia này là con của ngài và phu nhân sao?” Rất nhiều phóng viên như thủy triều ào tới, đây là lần đầu tiên Tiêu Hàn thừa nhận có quan hệ với một cô gái.

Tivi di động trước mặt Đông Thu Luyện đổi một đề tài: “Khiếp sợ! Phu nhân Tiêu thị đã lộ, nguyên lai là ẩn hôn năm năm!” Đông Thu Luyện nhìn người không ngừng tràn vào hội trường, không biết làm sao, mà tim của cô đang lơ lửng trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

“Tôi cùng phu nhân kết hôn đã được năm năm, con của chúng tôi cũng thật đáng yêu, tôi không hi vọng có người về sau mang cuộc sống riêng của tôi đồn thổi, tôi không muốn bất kì cái gì ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi cùng phu nhân, tôi không muốn để phu nhân của tôi lộ diện trong công chúng, chúng tôi cần thanh tĩnh!”

Tiêu Hàn nói xong đem văn kiện trong tay mở ra, Quý Viễn tiếp nhận văn kiện, ở trước mặt mọi người mở ra, trên đó chính là giấy đăng kí kết hôn, hơn nữa thời gian còn là năm năm trước, có chữ kí của Tiêu Hàn, mà bên nhà gái bị che lại, một chút cũng không trở ngại cho hiệu lực pháp luật, bởi vì mọi người đều nhìn thấy...

Trên giấy đăng kí kết hôn có 2 chữ kí của Tiêu tổng, người ta thường nói đây là vợ lớn, còn Bùi Tử Đồng này tiểu tam cũng không được, thật là không hiểu sức mình!

“Bùi tiểu thư, Tiêu tổng là người đã có gia đình, cô trăm phương ngàn kế muốn vào Tiêu gia có phải là ham tài sản của Tiêu gia? Phiền cô phát biểu? Còn có cô muốn chia rẽ gia đình của người khác, cô có cảm thấy hành động như vậy thích hợp sao?” Người nói chuyện chính là nữ phóng viên đó... Cả người Bùi Tử Đồng đều ngớ ngẩn...

Anh ta thế nhưng kết hôn!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 41: ĐỪNG GIẢ BỘ THANH CAO

“Bùi tiểu thư, phiền cô phát biểu một chút, hành động của cô như thế là sao? Còn việc cô định mượn đứa bé không rõ lai lịch này để leo lên cây to Tiêu thị thì sao, Bùi tử Đồng, cô là người của công chúng, cô cảm thấy việc làm như vậy là thích hợp sao? Những người ủng hộ cô nếu biết cô làm ra những chuyện như vậy, bọn họ sẽ nghĩ thế nào...” Đây là truy vấn liên hoàn, làm cho cả người của Bùi tử Đồng như muốn nổ tung!

“Tôi muốn leo lên cây to Tiêu thị này thì sao, phàm là phụ nữ thì ai cũng sẽ nghĩ tới!” Bùi tử Đồng rống to một tiếng, mọi người ở đây đều ngây ngẩn, không phải vì lời nói của Bùi tử Đồng là ngẩn người!

Mà là vì lúc này trên mặt Bùi tử Đồng vẫn còn bộ dáng nước mắt như mưa, không hề lau sạch nước mắt trên mặt, trong giới giải trí hỗn độn này có lúc ả ta lại có thể quyến rũ đẹp đẽ có khi lại thanh thuần động lòng người, bị người khác gọi là "cô gái" bách biến, nhưng bây giờ bộ dáng mảnh mai này hừ không ít người, nhiều người đang xem truyền hình trực tiếp bây giờ cũng rất bất ngờ.

Lông mày của ả nhướng lên làm khuôn mặt trở nên dữ tợn, trong mắt lộ ra một tia ngoan lệ, làm cho mọi người đang đứng ở đây kinh sợ một lúc, đột nhiên một âm thanh đặc ý vang lên.

Người lên tiếng là nữ phóng viên có chút hung tàn lúc này, cô ấy phần nổi vồ vồ ngực của mình: “Hoàn hảo, tôi đã ghi âm!” Người ở chỗ nào cơ hồ cười muốn ngắt, bây giờ điều quan tâm chính là kết cục, nhưng vẫn có phóng viên quên ghi âm, thật là, về sau còn tin nữa đâu mà đưa!

“Ba, lão phù thủy này có phải không bình thường không?” Tiểu Dịch sợ sệt đưa tay nắm lấy góc áo của Tiêu Hàn, Tiêu Hàn suy nghĩ một chút, quay đầu lại hỏi Quý Viễn: “Nghệ sĩ của công ty không phải là khám sức khoẻ định kì sao? Đầu óc không có vấn đề gì sao?”

“Thiếu gia, chúng ta cho đi kiểm tra các bộ phận trên cơ thể, nhưng không có đi khám ở khoa thần kinh!” Quý Viễn cũng hết chỗ nói.

“Vậy sau này khi nhân viên đi kiểm tra sức khoẻ định kì thì cũng cho đi khoa thần kinh kiểm tra, tôi không muốn trong công ty lại xuất hiện thêm một người điên!” Tiêu Hàn tựa như quyết định một cái gì đó trọng đại, chính anh còn nhẹ gật đầu, làm cho Quý Viễn càng thêm bất đắc dĩ, khoa tâm thần? Kiểm tra thần kinh? Như vậy được sao?

“Cô... Chính là cô.. chẳng lẽ cô không muốn gả cho Tiêu Hàn sao, tôi không tin, các người không nghĩ đến !” Bùi Tử Đồng chỉ tay vào nữ phóng viên đó, là cô gái nói chuyện mười phần sắc bén, cô gái đó cũng không lui một bước nào, mà lại tiến lên một bước!

Máy ghi âm trong tay ấn nút tạm dừng: “Bùi tiểu thư, chuyện tốt thì mọi người sẽ ủng hộ, nhưng không có nghĩ là ai cũng phải giành lấy, hơn nữa, cô là kẹo ngọt tôi là thạch tín, cũng không phải ai cũng dơ bẩn giống như cô, không phải ai cũng muốn gả vào hào môn, cũng không phải là ai cũng thích nhiều ....P!”

“Hừ.... Cô đội mũ làm gì, có phải xấu đến nỗi không dám gặp người khác không, cô xấu như vậy nên không ai thèm lấy! Cô không ngoan ngoãn ở nhà chờ chết đi!” Lúc này giọng nói của Bùi Tử Đồng hết sức chanh chua, chuyện ảnh chụp, cộng thêm việc Tiêu Hàn đã kết hôn, tựa như băng hàn tháng sáu làm cho Bùi Tử Đồng mất hết lí trí, ở đâu còn lo lắng đến hình tượng!

“Thẹn thùng, lời này của cô tôi phải phản bác, tôi đã kết hôn!” Nói xong giơ bàn tay phải lên, chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay áp út sáng rực lên, viên kim cương rất lớn, mọi người xung quanh đều thốn thức không thôi, chiếc nhẫn này không phải là giả a, “Chồng của tôi rất ghen, cô nói như vậy, chồng tôi nhất định sẽ tức giận, hơn nữa, chồng của tôi yêu con người của tôi, tôi xấu hay đẹp thì có quan trọng gì?”

“Cô khoe khoang đi, chiếc nhẫn lớn như vậy, nếu không bảo vệ cẩn thận thì chồng của cô nhất định sẽ rất đáng thương!” Bùi Tử Đồng nói xong trừng mắt khinh thường liếc nhìn nữ phóng viên!

“Chặc chặc.. Phải không? Có lẽ vậy, dù sao chồng của tôi thật có tiền, chiếc nhẫn này chỉ là một phần tâm ý nhỏ mà thôi, chỉ là đối với chuyện ngày hôm nay thì trên đời này sợ là không có người nào sẽ cho cô chiếc nhẫn kết hôn như vậy!” Nữ phóng viên không cam lòng yếu thế đánh trả!

“Xinh đẹp!” Tiểu Dịch thành linh nói một câu, làm cho ánh mắt của mọi người tập trung vào cậu, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, lỗ tai có chút hồng, “Các người cứ tiếp tục, cho là tôi chưa nói!” Nói xong liền trốn sau lưng Tiêu Hàn, nhưng thỉnh thoảng lại hé đầu quan sát mọi chuyện.

“Chuyện của tôi không cần phóng viên như cô quan tâm!” Bùi Tử Đồng vừa nói vừa đi đến muốn nắm lấy nữ phóng viên đó, móng tay của ả rất dài, không ai nghĩ đến sẽ có một màn như vậy, mọi người đều ngây ngẩn, ngược lại nữ phóng viên này lại bình tĩnh là lui lại đằng sau một bước, không biết rõ nơi nào xuất hiện hai người mặc đồ đen xuất hiện, nhanh tay đè Bùi Tử Đồng xuống, chỉ là tư thế không hề ưu nhã, ả bị đè cả hai vai với tư thế nằm sấp, nhưng chân ả vẫn đá lung tung, bộ dáng có chút mắc cười.

“Thả tôi ra, mấy người khốn kiếp này, thả tôi ra, các người biết tôi là ai không, sao các người có thể làm như vậy với tôi, tôi sẽ cho các người hối hận.. Thả tôi ra, các người đều là đồ hạ lưu...” Bùi Tử Đồng nói càng ngày

càng khó nghe, mà nữ phóng viên kia lại đứng một bên! Máy ghi âm trong tay đã ấn nút mở, tựa hồ rất hài lòng, không ngừng gật đầu.

“Cái kia, các người sao bắt người ta làm tư thế khó coi vậy, dù sao cũng phải để người ta lộ mặt, dù gì người ta cũng là minh tinh, các người làm vậy thì sau này sao người ta có thể gặp người!” Một lần nữa mọi người ở đây cười ngất, chẳng lẽ còn mặt mũi gặp người sao?

Hai tên vệ sĩ lập tức kéo Bùi Tử Đồng lên, bởi vì vừa nãy lực đạo đè xuống quá lớn, làm cho toàn bộ mặt của Bùi Tử Đồng có chút bụi bẩn, thêm đó còn một ít nước mắt, càng nhìn càng thấy buồn cười.

Làm phóng viên tất nhiên sẽ không bỏ qua những hình ảnh thế này, vội vàng lấy máy chụp hình, điên cuồng là chụp, làm cho Bùi Tử Đồng muốn điên lên.

“Cái kia... Các người cũng phải giúp Bùi tiểu thư chỉnh lại quần áo một chút, quần áo không chỉnh tề có thấy không, các người làm việc thế nào vậy!” Hai vệ sĩ tựa như hiểu ý của chủ, lập tức sửa sang lại quần áo của Bùi Tử Đồng, “Lưu manh, các người vô sỉ, các người đừng đụng vào tôi, các người là người đáng ghét!”

“Bùi tiểu thư, cô không phải là người thanh thuần ngọc nữ gì, đừng giả bộ thanh cao, tôi còn sợ vệ sĩ của tôi cảm thấy ghê tởm, mà cô lại cảm thấy chán ghét, tục ngữ có nói ..... Kẻ gian tuyệt đối phải cáo trạng trước!”

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Bại Hoại, Cẩn Miệng Mẹ

“San Nhiên.” Đông Thu Luyện ngồi trong xe có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu, là cậu ấy, thực không nghĩ đến cậu ấy lại ở chỗ này, không phải nói là đi công tác ở nước ngoài sao, người kia sao lại cho cậu ấy trở nên kì quái như vậy!

“Các người thả tôi ra, tôi muốn đi tố cáo các người, làm cho các người phải ngồi tù!” Bùi Tử Đồng nói chuyện có chút không lựa lời, Cố San Nhiên chỉ cười cười, đưa tay ý bảo hai vệ sĩ buông Bùi Tử Đồng ra, “Bùi tiểu thư, thời gian của phóng viên chúng tôi cũng rất quý, tin tức của cô ngoại trừ có giá trị ở giới giải trí thì không còn bất kì giá trị nào nữa, tôi thực hối hận khi đến đây, quả thực làm tai tôi trở nên dơ bẩn!”. Nói xong liền quay người rời khỏi, còn mang cả hai vệ sĩ đi cùng.

“Mọi người nghe tôi nói, buổi họp báo hôm nay đã mất rất nhiều thời gian, công ty của chúng tôi đối với những lời nói phát ra từ Bùi tiểu thư sẽ có thông báo xử lý được truyền ra trong thời gian sớm nhất, hiện tại mời các vị phóng viên bước qua chỗ kia, chúng tôi có chuẩn bị một ý điểm tâm cùng trà chiều, mọi người nghỉ ngơi một chút!” Quý Viễn bảo người mang bên kia mang Bùi Tử Đồng rời khỏi!

Những phóng viên này đã đến đây từ trưa, hơn nữa còn khiên nhiều máy móc xác thực là mệt mỏi, đều liên tục ra khỏi hội trường, còn Cố San Nhiên đang đứng trong góc tối yên lặng nhìn Tiêu Hàn một chút, xem ra hai người kia là đang diễn trò, chính cô nên trở về sao?

Phóng viên tựa như đã rời khỏi, Tiêu Hàn ôm Tiểu Dịch lên xe, trên xe di động còn đưa tin, “Nữ minh tinh đang hot tự huỷ tương lai, chỉ là một người thấp hèn, có lẽ sẽ vào tù!”

“Anh tố cáo cô ấy sao?” Đông Thu Luyện nhìn Tiêu Hàn còn chưa kịp thắt dây an toàn cho Tiểu Dịch, bộ dạng cực kỳ nghiêm túc, tựa như là cha hết mực yêu thương con, “Ba, cái ghế này không thoải mái, con không còn là con nít nữa, con sẽ không nghịch phá!”

“Không được, ngồi như vậy sẽ an toàn hơn!” Nói xong anh liền cài nhanh dây an toàn, sau đó đến chỗ ngồi lái, nhìn khuôn mặt đầy nghi vấn của Đông Thu Luyện, đưa tay thay Đông Thu Luyện vén tóc lộn xộn trên mặt, sau đó hôn lên gò má của Đông Thu Luyện một cái, “Chuyện này em không cần lo lắng, anh cũng sẽ không quản, mọi chuyện đều để tự nhiên đi!”

Đông Thu Luyện là làm phát y, cô cũng có chút ít hiểu biết về luật, nếu xử trên luật cũng khiến Đông Thu Luyện yên tâm, Đông Thu Luyện nhẹ gật đầu, “Rất ngoan!” Bỗng chốc Đông Thu Luyện đỏ mặt, đẩy cánh tay của người nào đó đang vuốt ve tóc cô, cô đâu phải cún con đâu, là xoa tới xoa lui!

“Ba ba, mẹ rất thơm phải không, con cũng thích hôn mẹ!” Tiểu Dịch vội vàng cùng Tiêu Hàn thảo luận, hoàn toàn không chú ý đến Đông Thu Luyện đang không biết nên nói gì, bạch nhãn lang nhỏ này, nói cái này lúc này thích hợp sao?

“Ba cũng thấy rất thơm!” Tiêu Hàn cười nhẹ, sau đó khởi động xe chuẩn bị đi ăn cơm, làm trẻ biết bao thời gian, may mắn là đã đặt chỗ, nếu không sẽ rất trễ.

Đột nhiên điện thoại của Đông Thu Luyện vang lên, Đông Thu Luyện thấy người gọi đến liền nở nụ cười, “San Nhiên, sao vậy? Trở về sao không

liên lạc với tớ? Ủ... Được rồi..... Tớ đã biết, vậy đến lúc đó cậu gọi cho tớ, tớ tạm thời sẽ không đi... Ủ, đến lúc đó tớ sẽ mời cậu ăn cơm, nhớ mang theo chồng nuôi từ bé của cậu nữa nha....”

“Chồng nuôi từ bé là gì?” Tiêu Hàn còn chưa kịp hỏi, Tiểu Dịch liền hỏi, con dâu nuôi từ bé thì đã nghe nói qua, còn chồng nuôi từ bé là cái gì?

“Là chồng của bạn mẹ, cô ấy gọi chồng của mình là chồng nuôi từ bé!” Đông Thu Luyện vừa nói vừa nhìn Tiêu Hàn đang chuyên tâm lái xe, “Mấy bữa nữa có thời gian không? Có bạn của em đến, có thể cùng ăn một bữa cơm không?”

Tiêu Hàn cũng hiểu kì người phụ nữ thế nào lại cùng Đông Thu Luyện trở thành bạn tốt, bởi vì Đông Thu Luyện không quen nhiều người lắm, anh cũng rất hiểu kì tính cách của người phụ nữ đó. “Anh không bận việc gì, nếu em và bạn em thống nhất thời gian địa điểm thì nói anh một tiếng...”

“Ủ, vậy em nói cho cô ấy biết!” Bộ dáng của Đông Thu Luyện giống như một cô dâu nhỏ làm cho tâm của Tiêu Hàn có chút ngứa, cô gái này sao lại không nói chuyện nữa vậy, nghĩ đến có chút bất mãn, “Cái kia, cô ấy nói ba bốn ngày sao đi, còn có chồng của cô ấy nữa, đến lúc đó chúng ta mời họ đến nhà hay là khách sạn?”

Đông Thu Luyện nói xong nửa ngày cũng không có tiếng đáp lại liền ngẩng đầu nhìn Tiêu Hàn, phát hiện Tiêu Hàn có chút mất hứng, rồi cô nhìn Tiểu Dịch, Tiểu Dịch cũng không hiểu mà nhún vai, “Sao vậy? Anh không có thời gian sao...” Đông Thu Luyện nghĩ đến khả năng đó trong lòng có chút mất mát, mới vừa rồi còn cười tùm tùm khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này liền nhăn lại.

Mà lúc này, vừa đến ngã ba, đèn đỏ kéo dài gần 18 giây, “Tiểu Dịch, con nít không nên nhìn, che mắt lại!” Tiêu Hàn vừa nói xong, Tiểu Dịch lập tức lấy tay che mắt, mà Tiêu Hàn lấy tư thế sét đánh kéo Đông Thu Luyện lại

gần, nửa người của Đông Thu Luyện tới gần, một tay Tiêu Hàn che chở đầu của Đông Thu Luyện, tay kia ôm eo của cô, môi chuẩn xác rơi xuống môi của cô.

Bắt đầu nhẹ nhàng gặm nhấm, đúng vậy không phải hôn mà là gặm cắn, nhưng mà nhẹ nhàng, làm cho cả người của Đông Thu Luyện lơ lửng, “Um...” cho đến khi bị đẩy ra, Tiêu Hàn mới buông lỏng tay, sau đó chừng một phút trôi qua, “Về sau khi gửi tin nhắn hay là gọi điện cho người khác đừng lộ ra vẻ mặt hạnh phúc đó....”

“Anh...” Đông Thu Luyện cũng không biết nói gì về hạnh động của người đàn ông này, có cái gì đâu, lại nói một câu như vậy, thật sự là hết chỗ nói, Đông Thu Luyện đẩy Tiêu Hàn, ngồi ngay ngắn lại, có chút tức giận, “Anh thực nhàm chán!”

“Anh sẽ ghen!” Tiêu Hàn ngẩng đầu thấy đèn đỏ đã hết, lập tức khởi động xe, mà Đông Thu Luyện nhìn chăm chăm Tiêu Hàn, gò má của Tiêu Hàn lúc này vô cùng nghiêm túc, mà Đông Thu Luyện không hoài nghi một chút nào về lời mà anh vừa nói một này, bởi vì môi của cô lúc này có chút đau, tên khốn kiếp này, nhẹ một chút không được sao? Sao lại, cắn như vậy.... Đời này chưa từng hôn qua cô gái nào sao!

Nhưng mà rất nhanh Đông Thu Luyện liền phát hiện ra chân tướng, người nào đó thật sự không có hôn qua cô gái nào, chỉ là người nào đó đối với phương diện này tự học thành tài mà thôi.

Đông Thu Luyện không hiểu sao, trong lòng có chút vui vẻ, nhẹ nhàng cắn môi, “Sao vậy? Đau không?” Tiêu Hàn thành tình hỏi một câu, khiến Tiểu Dịch ngồi không yên, buông lỏng tay, “Ba, ba bại hoại, còn nói cái gì con nít không nên xem, nguyên lai là ba cắn miệng của mẹ, ba thật xấu!”

Tiêu Hàn tiếp tục lái xe, Tiểu Dịch nhìn Đông Thu Luyện quan tâm hỏi một câu, làm cho Đông Thu Luyện không bình tĩnh được nữa, “Mẹ, mẹ có

đau không có muốn con thôi thôi cho mẹ không!”

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Thử Một Chút Sẽ Biết Được Hương Vị

Đông Thu Luyện ngồi ở ghế phụ căn căn môi, cảm thấy kiếp trước của cô hẳn là thiếu nợ hai ba con này, ở trước mặt bọn họ lại trở nên không có lực chống cự.

Tại nhà lớn Đông gia, trong một căn phòng được bố trí hết sức hoa lệ trang nhã, một cô gái ngồi trước màn hình tivi, nhưng trên màn hình xuất hiện một vết nứt, phía dưới ti vi có mảnh vụn của thủy tinh cùng một cái điều khiển từ xa, nhưng trên màn hình ti vi còn xuất hiện một cái tin nhắn “Tiện nhân, thứ bẩn thỉu, còn công khai hợp báo, cũng không nhìn lại bản thân một chút, Tiêu Hàn sẽ coi trọng cô sao!”

Móng tay bầu chặt cái chặn, móng tay được sơn màu đỏ tỏ ra phá lệ chói mắt, Đông Thanh Tư gầy gầy tóc ả, kết hôn? Đứa bé đó không phải là con riêng, Tiêu gia thừa nhận cháu trai?

Nói như vậy, nếu ả muốn vào Tiêu gia tựa hồ là chuyện không dễ như ả tưởng, Đông Thanh Tư nằm xuống giường, trong lòng đem Tiêu Hàn cùng người đàn bà cùng anh kết hôn mắng một trận, thậm chí còn mang cả tổ tông mười tám đời ra mắng chung, ả không biết được rằng ả cũng đang mắng chính ả!

Mà Đông Thu Luyện đang ngồi trong xe không tự chủ được hắt hơi một cái, Tiêu Hàn nhanh chóng chỉnh điều hoà tăng thêm vài lần, “Lạnh sao?” Tiểu Dịch cũng nhìn Đông Thu Luyện, “Mẹ, có phải hôm nay mẹ mặc ít không?” Đông Thu Luyện không tự chủ kéo kéo vạt váy xuống, nhưng đây là váy ngắn, làm sao cũng không thể kéo qua khỏi đầu gối.

Tiêu Hàn thừa dịp đèn đỏ đem áo khoác trên người trùm lên đùi của Đông Thu Luyện, trên đó còn mang theo một chút nhiệt độ cơ thể của Tiêu Hàn, còn có chút hương vị ngọt ngào, là hương vị đặc biệt của Tiêu Hàn, lúc này Bạch Thiếu Ngôn gọi điện thoại đến, “Sao vậy? Định đến sao?... Ngày mai thì cố thể, cậu đến là được... Tôi sẽ không làm giải phẫu trong phòng, đến lúc đó cậu chuẩn bị mọi thứ cho tốt!”

“Sao vậy? Ngày mai có việc?” Tiêu Hàn lái xe, Đông Thu Luyện nhẹ gật đầu, “Vụ án đó còn chưa phá được sao?”

“Vâng, tinh thần của người đó hẳn là có vấn đề, thủ đoạn hết sức tàn nhẫn, những đứa trẻ kia khi còn sống là những đứa trẻ ăn xin lang thang, không có một ngày nào tốt lành, suy cho cùng thật sự rất đáng thương...” Đông Thu Luyện ít khi nào nói những lời cảm khái, Tiêu Hàn đem những lời nói của Đông Thu Luyện ghi nhớ.

Khi về đến nhà, Tiêu Hàn bởi vì còn xử lý tài liệu của công ty nên bận đến rất khuya, đến khi trở lại phòng ngủ thì phát hiện Đông Thu Luyện đang ngủ ở trên giường, mà Tiểu Dịch giống như một con gấu Koala, ôm chặt lấy Đông Thu Luyện, đôi bàn tay hư hỏng kia lại cầm lấy nơi gồ lên.

Đồ ngủ của Đông Thu Luyện không được tính là bảo thủ nhưng cũng không quá sexy, nhưng vì là đi ngủ nên nút áo được thả lỏng, bị Tiểu Dịch đặt lên như vậy cơ hồ là miêu tả sinh động, Tiêu Hàn nhìn thấy không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy máu đang dồn xuống nửa người dưới.

Nhưng cô gái nào đó đang ngủ say, Tiêu Hàn đột nhiên cảm thấy mình thật giống cầm thú, nhưng nhìn nửa người dưới có một lều nhỏ, Tiêu Hàn chỉ có thể yên lặng đi tắm nước lạnh.

Có lẽ động tĩnh có chút lớn, nên Đông Thu Luyện mở mắt, đem Tiểu Dịch xô dịch vị trí, nhìn thấy quần áo rơi trên mặt đất, mặt của Đông Thu

Luyện không ngừng nóng lên, bởi vì mỗi nam nào đó đang cởi quần áo của anh, lúc đầu là áo khoác, tiếp theo là áo sơ mi, xong rồi là quần, tiếp đến là quần lót... Trong nội tâm của Đông Thu Luyện vẫn còn rất ngây thơ, chưa từng gặp qua người đàn ông nào mặc quần lót, lập tức cảm thấy tay chân của mình luống cuống.

“Phu nhân, ngài tỉnh?” Lúc này bác An đi đến, cũng nhìn thấy quần áo rơi lả tả trên mặt đất, liền bắt đầu dọn dẹp, “Thiếu gia bảo tôi ôm tiểu thiếu gia qua phòng của cậu bé!”

“Không cần, đêm nay thằng bé ngủ cùng tôi, bác cũng đi nghỉ sớm đi!” Đông Thu Luyện nhìn đồng hồ đã hơn 1 giờ, chẳng lẽ mỗi ngày Tiêu Hàn đều làm xong việc trễ như vậy sao? Trong lòng cô có chút ê ẩm, Đông Thu Luyện liền đi xuống lầu, nhìn nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh. Thấy không có thứ gì tốt để làm, nên cô chỉ có thể pha một ly sữa nóng, sau đó bưng lên lầu, đúng lúc thấy Tiêu Hàn ôm Tiểu Dịch ra cửa.

“Sao vậy? Thằng bé đêm nay không ngủ cùng chúng ta được sao?” Đông Thu Luyện đè nén âm thanh xuống thấp.

“Chẳng lẽ em nghĩ rằng cả đời này sẽ để tiểu quý này ngủ chung sao?” Trên người Tiêu Hàn đang mặc đồ ngủ, tóc khô một nửa, lúc này Tiêu Hàn tỏ ra hết sức lười biếng, mang theo một chút gợi cảm, rất mê người, “Hơn nữa, về sau sẽ không tiện? Đúng không?”

Tiêu Hàn bước lên một bước, Đông Thu Luyện không biết thế nào liền nghe rõ ngụ ý trong lời nói của Tiêu Hàn, “Em vào trước, anh nhớ đắp kín chăn cho thằng bé, chỉnh nhiệt độ của máy điều hoà!”

“Vâng, Đi trước đi, một lát nữa anh về!” Nói xong sờ sờ mái tóc mềm mại của Đông Thu Luyện, bộ đồ ngủ màu trắng của Đông Thu Luyện, mái tóc mềm mại xoã xuống, thoạt nhìn hết sức ngon miệng, đúng vậy không phải là động lòng người, mà là ngon miệng, đôi mắt của Tiêu Hàn ngày

càng phát ra tia thâm thúy, Đông Thu Luyện cự hồ là chạy trốn chết về phòng.

Tiêu Hàn còn lại là cười nhìn bóng lưng đang chạy, đưa tay vỗ vỗ lưng của Tiểu Dịch đang ngủ có chút bất ổn, ôm Tiểu Dịch về phòng của cậu bé, hơn nữa tháng nay Tiêu Hàn đối với việc chăm sóc con trai đã quen tay.

Đến khi Tiêu Hàn trở về phòng thì nhìn thấy Đông Thu Luyện đang ngồi tựa lưng vào đầu giường xem tài liệu, “Uống chút sữa đi, bác An nói anh không thích uống sữa, nửa đêm còn uống café, cái đó không tốt cho sức khoẻ.” Tiêu Hàn khẽ mỉm cười, gạt đầu, trên mặt của Đông Thu Luyện vốn là hết sức bình tĩnh, bình tĩnh lật xem tài liệu, bình tĩnh đem tâm cùng toàn thân tập trung vào tài liệu.

Cho đến khi nệm trên giường bị lún xuống, tim của Đông Thu Luyện liền nhảy nhanh, Tiêu Hàn tựa đầu ở đầu giường, khoảng cách của hai người rất gần, nhưng lại có cái gối xem giữa, Tiêu Hàn nhìn cái gối ôm ở giữa hai người, anh liền nghĩ từ khi nào có cái vật này trên giường của anh, “Sữa không tệ lắm!”

“Vậy hả, nếu vậy thì tốt!” Đông Thu Luyện ngẩng đầu nhìn Tiêu Hàn, bởi vì Tiêu Hàn rất ít khi uống sữa, Đông Thu Luyện lo rằng Tiêu Hàn không thích, may mắn là anh thích, Đông Thu Luyện hoàn toàn không biết rằng nụ cười của cô bây giờ là đòn mê hoặc trí mạng đối với anh, nhất là đôi màu hồng nhuận, tựa như trên đó còn có dấu răng của anh lúc nãy.

“Thử một chút sẽ biết!” Đông Thu Luyện còn chưa kịp phản ứng, thì người nào đó đã thuận lợi đem cô ôm vào trong ngực!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÙNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Làm Sao Để Bắt Được Tim Của Một Cô Gái

“Anh...” Đông Thu Luyện nhìn người đụng vào chóp mũi của cô, trong mắt của Tiêu Hàn hiện lên nét vui vẻ, sau đó thân thể đè xuống, “Um.. Anh làm sao?” Đông Thu Luyện có thể cảm nhận rõ được ngực của cô bị đè ép xuống, cũng giống như trái tim của cô bị đè xuống, cả người không thể hô hấp thoải mái, hơn nữa giữa hai chân của cô bị cái kia nóng nóng đụng vào...

Đông Thu Luyện học pháp y, nên đối với cấu tạo của cơ thể người hết sức rõ, một năm không biết cô đã giải phẫu biết bao thi thể của đàn ông, tất nhiên cũng biết rõ được sự biến hoá của Tiêu Hàn lúc này, lúc này Đông Thu Luyện chỉ nhìn Tiêu Hàn, sau đó nhắm mắt lại, bộ dáng giống như người bị đưa ra pháp trường, làm cho Tiêu Hàn không nhịn được cười ra tiếng.

Tựa như đã qua thật lâu, người ở phía trên không có động tĩnh, Đông Thu Luyện từ từ mở mắt ra: “Nếu em còn không mở mắt ra, anh thì cứ nghĩ rằng anh xấu đến nỗi làm cho người khác không dám nhìn thẳng!” Tiêu Hàn vừa nói vừa đưa tay sửa sang lại tóc của Đông Thu Luyện, “Đừng sợ, chúng ta thuận theo tự nhiên, anh sẽ không bắt buộc em, anh sẽ không làm nếu như em không muốn...”

“Em không có..” Đông Thu Luyện xoay mặt, nhưng lỗ tai lại đỏ bừng, đã bán đứng nội tâm của cô lúc này, Tiêu Hàn cúi đầu, hôn nhẹ lên lỗ tai của Đông Thu Luyện một cái, thân thể của Đông Thu Luyện liền cứng lại, Tiêu Hàn đưa tay vuốt nhẹ lên tóc của Đông Thu Luyện nhẹ nhàng nói, “Đừng sợ, anh biết là em không ghét anh, đừng sợ....”

Em không ghét anh, là ngược lại, em thật sự rất yêu anh, rất yêu anh... Đông Thu Luyện suy nghĩ, sau đó quay mặt sang, bốn mắt nhìn nhau, Tiêu Hàn một lần nữa cúi đầu, hôn nhẹ lên trán của Đông Thu Luyện một cái, nhẹ nhàng, tựa như một mảnh lông vũ chạm nhẹ vào lòng của Đông Thu Luyện.

Như lòng như có một cái gì đó bỗng chốc xông lên, nước mắt của Đông Thu Luyện bỗng chốc chảy xuống, môi của Tiêu Hàn nhẹ nhàng phủ lên những giọt nước mắt của Đông Thu Luyện, cả người của Đông Thu Luyện cảm thấy rất ấm áp, “Em thật sự sợ...” Đông Thu Luyện đưa tay ôm lấy Tiêu Hàn, Tiêu Hàn cũng sửng sốt, nhưng rất nhanh hiểu được ý nghĩ của Đông Thu Luyện, anh để đầu của Đông Thu Luyện tựa vào vai của mình.

“Đừng sợ, có anh ở đây, Tiểu Dịch cũng ở đây, 2 ba con anh sẽ ở cạnh em, em sẽ không một mình...” Đông Thu Luyện nhẹ gật đầu, Tiêu Hàn khẽ chuyển mình, thuận tay đem Đông Thu Luyện ôm chặt vào ngực, Đông Thu Luyện khóc một lúc. từ từ ngủ mất, Tiêu Hàn cúi đầu nhìn cô gái trong lòng như một con mèo nhỏ, hôn lên trán của cô thêm 1 cái nữa.

Nghĩ đến tư liệu đã tra, trong lòng anh càng thêm đau lòng, nhưng đột nhiên cảm thấy gáy của anh có chút khó chịu, liền vươn tay nắm lấy cái gối đáng ghét kia ném xuống đất!

Hôm sau, khi Đông Thu Luyện tỉnh thì Tiêu Hàn vẫn còn ngủ, Đông Thu Luyện ngẩng đầu nhìn người đang ngủ, khẽ mỉm cười, không tự chủ được đưa tay sờ mặt của Tiêu Hàn, thật sự là rất đẹp trai, làn da còn trắng đến vậy, thật sự còn mịn hơn cả da của cô, hơn nữa mắt thật xinh đẹp, lông mi lại dài như vậy...

“Sao vậy? Thích hửm?” Tiêu Hàn không mở mắt, nhưng tay của Đông Thu Luyện lúc này đang ở trên môi của Tiêu Hàn, Tiêu Hàn lè lưỡi liếm liếm đầu ngón tay của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện cảm thấy có một dòng điện đang chạy khắp toàn thân của cô, Tiêu Hàn một lần nữa ôm sát

Đông Thu Luyện, thân thể hai người dán chặt một chỗ, khăng khít, thân mật, tựa như có thể nghe rõ được nhịp tim đập của đối phương.

Tim của anh đập rất nhanh sau, không phải anh đang căng thẳng a, nghe thấy tiếng cười của mỗi nữ nào đó, Tiêu Hàn cảm thấy có chút lúng túng, chẳng lẽ biểu hiện của anh còn chưa đủ già dặn? Anh có nên học thêm để nâng cao công lực không? Sau Đông Thu Luyện ăn sáng thì Bạch Thiếu Ngôn đến, Tiểu Dịch yên lặng đọc sách, sau khi Đông Thu Luyện rời khỏi, thì Quý Viễn đến, ngồi ở trên xe, Tiêu Hàn liên tục đánh máy tính, Quý Viễn ngồi ở ghế trước rất kì quái, thiếu gia làm sao vậy? Chuyện của công ty nhiều đến thế sao?

“Bình thường cậu thường mua sách ở đâu?” Tiêu Hàn cúi đầu nhìn máy tính, Quý Viễn sững sờ một lát, mua sách? Mua sách sao, thiếu gia đã tốt nghiệp từ lâu rồi mà, sao lại nghĩ đến chuyện đi mua sách? Hơn nữa phòng sách của Tiêu gia không phải để nhiều loại sách lắm sao, sao lại muốn đi tiệm sách mua thêm.

“Cửa hàng sách Tân Hoa, ở chỗ đó sách rất đa dạng!” Tiêu Hàn gật đầu nhẹ, “Đi đến chỗ đó đi!” Quý Viễn gật đầu, lập tức thay đổi đường lái, đi đến tiệm sách Tân Hoa!

“Thiếu gia, ngài muốn đi cửa hàng sách? Hiện tại chỉ sợ không tiện, chuyện ngày hôm qua còn chưa dẹp yên!” Quý Viễn nghĩ tới có chút hối hận không mang theo nhiều vệ sĩ, thiếu gia thật sự nghĩ là làm, đang ở đầu ngọn sóng mà con đi mua sách? Thật sự là sợ báo chí không có tiêu đề để viết sao?

“Tôi không có nói là tôi mua, các loại sách muốn mua đã được gửi vào di động của cậu, cậu giúp tôi mua, hoá đơn sẽ do công ty chi trả!” Tiêu Hàn lạnh lùng nhìn lướt qua Quý Viễn, giống như đang nhìn một cái gì đó ngu ngốc, anh không ngốc mà tự mình đi mua sách, có người để sai bảo thì sao lại không nhờ.

Di động của Quý Viễn hiện lên 1 tin nhắn, hắn liền bước xuống xe, đến tiệm sách, một nhân viên cửa hàng nhiệt tình nghênh đón: “Tiên sinh, ngài cần mua sách gì ạ, tôi có thể giúp gì cho ngài!” Quý Viễn nhìn cửa hàng sách to như vậy, tìm sách như là mò kim đáy biển.

“Dựa theo danh sách này tìm cho tôi, những loại sách mỗi loại 1 quyển!” Đưa điện thoại cho nhân viên cửa hàng, nhân viên nhìn danh sách sách, người đó dùng một ánh mắt quái dị nhìn Quý Viễn, liền đi đến máy tính tìm kiếm, sau đó xoay màn hình máy tính nói: “Tiên sinh, sách của anh cần chúng tôi đều có, ngài có thể tự mình tìm!”

Quý Viễn gật đầu nhẹ, ngẩng đầu nhìn liền ngây ngẩng cả người, cái này là cái gì? “Làm sao có thể hiểu chuẩn xác được lòng của con gái?” “Làm sao nói bắt được tim của phụ nữ?” “Làm sao có thể khiến phụ nữ yên tâm về đàn ông?” “Tại sao phụ nữ lại thiếu hụt cảm giác an toàn?”....

Lấy được vài cuốn sách, Quý Viễn không tự chủ nuốt nước bọt, thiếu gia, ngài đây mà đây đọ tôi sao, đây là cái gì, ngài muốn cái gì vậy? Theo đuổi thiếu phu nhân sao? Cũng không cần đây tôi như vậy, Quý Viễn yên lặng bắt đầu tìm thêm sách, nhân viên đứng sau cửa hàng còn dùng 1 ánh mắt quái dị nhìn Quý Viễn, “Người đàn ông này có phải không bình thường không, lớn lên không tậ, chuẩn bị làm tiểu bạch kiểm sao? Bắt được lòng của phụ nữ?”

Quý Viễn chỉ có thể ngửa mặt lên trời mà thở dài, chính hắn có thể nói hay không, hắn với mấy cái này không có nửa điểm liên quan, vì sao lại bị người ta nói là không bình thường!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Chính Quy Đại Tiểu Thư Bùi Gia

Sau khi lên xe Quý Viễn mới cảm giác được những ánh mắt quái dị của nhân viên cửa hàng biến mất, “Sao lại chậm thế? Hiệu suất làm việc của cậu như thế thì tôi khó có thể giao việc cho cậu nữa đây!” Tiêu Hàn thuận tay cầm một quyển sách, tiện tay lật vài trang.

Quý Viễn chỉ có thể trầm mặc không nói lời nào, chính hắn có thể nói gì đây, thật sự là đủ rồi, người ta xem hắn là người bất thường, thiếu gia lại nói như vậy nữa, ngày hôm nay của hắn thật mệt mỏi.

Bên kia, Đông Thu Luyện cùng Bạch Thiếu Ngôn đã ngồi ở trong xe của Triệu Minh, Đông Thu Luyện mặc trang phục công sở, trong tay là áo blouse một lát nữa sẽ mặc vào, “Người tình nghi đã rời khỏi rồi sao?” Người trả lời Đông Thu Luyện là Lý Nại một cảnh sát cao lớn nhưng làn da đen, “Đã rời khỏi, người của chúng tôi đã đợi đến khi hắn ta rời khỏi rồi thông báo cho chúng tôi đến nhà trọ của hắn ta.”

Đông Thu Luyện nhìn toà nhà 20 tầng cách đó không xa, “Ở tại tầng cao nhất, vậy hắn là có một gác nhỏ trên đó!” Triệu Minh sững sốt một chút, bảo một cảnh sát ở đó tìm hiểu một chút, “Đội trưởng, có một gác xếp nhỏ, đó là căn gác không ai sử dụng!” Một cảnh sát theo dõi người tình nghi đưa tin tức nói là kẻ tình nghi đã rời đi, Triệu Minh liền mang theo đoàn người đi nhanh đến thang máy của toà nhà.

Rất thuận lợi đã đi lên được tầng cao nhất, bởi vì trước đó đã tạo quan hệ với quản lý toà nhà, cho nên rất dễ dàng lấy được chìa khoá, đến khi mở cửa phòng thì mọi người đều sững sờ.

Căn phòng hết sức tối tăm, rèm cửa được kéo lại, cả căn phòng chỉ có vài ngọn đèn le lói, chiếu vào những bức ảnh treo trên tường, phía trên bức tường có những nét vẽ nghệch ngoặc, chính xác hơn chính mà mặt tường giống như một cái mạng nhện, mà những bức ảnh của những đứa trẻ ở treo trên tường là con mồi.

Triệu Minh đưa tay mở đèn, cả căn phòng trong nháy mắt sáng lên, “Phong toả hết chu vi căn nhà này, phát ra thông báo với nhóm bên kia, theo sát hướng đi của người tình nghi, một khi phát hiện hãn chạy trốn thì lập tức bắt lại, và thông báo với cảnh sát vùng lân cận phối hợp với chúng ta, kẻ này hãn điên rồi...”

Bạch Thiếu Ngôn giúp Đông Thu Luyện mặc áo blouse xong, Đông Thu Luyện theo bao tay, lấy ra một cái đèn pin nhỏ, rọi xuống sàn nhà, phát hiện có ánh sáng màu đỏ tím, có thể nhìn thấy rõ trên mặt đất có dấu chân, đột nhiên Đông Thu Luyện ngây ngẩn cả người, bởi vì trên mặt đất có dấu vết của sự lôi kéo, “Các người chờ một chút, một lát nữa hãy đi vào!”

Bạch Thiếu Ngôn đem nhíp cùng bông y tế giao cho Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện ngồi xổm xuống mặt đất bắt đầu thu thập chứng cứ.

Trên tầng cao nhất của Tiêu thị, Tiêu Hàn ngồi nghiêm chỉnh ở vị trí đầu, phía dưới là các giám đốc phòng ban, Quý Viễn đứng ở sau lưng của Tiêu Hàn, “Các giám đốc phòng ban bắt đầu báo cáo!” Quý Viễn nói xong nhẹ ho khan một tiếng, Tiêu Hàn cầm lấy một tài liệu, tựa hồ rất nghiêm túc.

Nhưng chỉ có Quý Viễn người đứng sau lưng Tiêu Hàn mới thấy rõ ràng nhất, bởi vì ở sau phần tài liệu có đó sách mà hãn vừa mới mua, mà thiếu gia còn cố làm ra vẻ suy tư, làm cho một giám đốc phòng ban nào đó đang báo cáo đổ mồ hôi, bởi vì sắc mặt của Tiêu Hàn vẫn thay đổi, ngay cả một ánh mắt cũng không nhìn người báo cáo, làm cho mọi người ở đây hết sức thấp thỏm.

“Được rồi, còn vấn đề gì nữa không? Không có vấn đề nào nữa thì tan họp!” Quý Viễn thật sự chủ trì không nổi nữa, nhất là người nào đó đang xem đến quên hết mọi thứ xung quanh.

“Cái kia, tổng giám đốc, chuyện của Bùi gia nên xử lý thế nào? Đại biểu thư của Bùi gia đến, đang ở trong phòng hội nghị đợi ngài, đã hơn 2 tiếng rồi!” Tiêu Hàn lúc này mới đặt sách xuống, chỉ cười, khoé miệng tà mị thoát nhìn hết sức mê người, nhưng Quý Viễn chỉ cảm thấy trong lòng có một trận ác hàn, thiếu gia đang suy nghĩ gì a?

“Đi đến phòng hội nghị!” Tiêu Hàn nói xong đem sách để lên bàn, bìa sách có màu tươi sáng, tựa của sách là “Làm sao để biết được lòng của phụ nữ”, mấy chữ đó biểu hiện cho cái gì, mọi người đều nhìn chăm chăm quyền sách, mọi người cảm thấy cả người không tốt, Tiêu Hàn đã cất bước ra bên ngoài, Quý Viễn nhẹ ho khan một tiếng, đi đến cầm sách lên, “Tan họp.....!” tiếp theo tiêu sai bước ra ngoài.

Quý Viễn đẩy cửa phòng hội nghị ra, bên trong có hai người, một người đứng một người ngồi, cô gái đang ngồi thoát nhìn không lớn lắm, khoảng chừng 25 25 tuổi, một mái tóc đen dài, vô cùng quy củ xoắn ở đầu vai, một sợi tóc cũng không rối, mặc một váy liền ngắn màu xám, phần giữa lông mày giống Bùi Tử Đồng đến mấy phần, thế nhưng trên mặt của Bùi Tử Đồng có một chút tục khí còn cô gái này ngoại trừ đoan trang vẫn là đoan trang.

Đặc biệt là cách ngồi mọi lúc đều cẩn thận tỉ mỉ, tựa như đã tập luyện nhiều lần, mà lúc này trông thấy Tiêu Hàn, trong mắt hiện lên một tia sáng, nhưng nháy mắt đã dập tắt, đứng lên, nhẹ nhàng cười một tiếng, chính là nhếch miệng cong lên một đường, “Tiêu tổng!”

“Bùi đại biểu thư sao lại đến công ty của tôi?” Tiêu Hàn vừa nói vừa chậm rãi đến ngồi đối diện Bùi Tử Nhan, vô cùng tùy ý bắt chéo chân, đưa tay ra hiệu cho Quý Viễn, Quý Viễn lập tức đưa sách trong tay cho Tiêu

Hàn, Tiêu Hàn tùy ý lật, nhưng Bùi Tư Nhan nhìn thấy tựa của quyển sách trong mắt loé lên một tia tàn nhẫn, “Bùi đại tiểu thư, lúc này không phải cô phải giải quyết chuyện ở Bùi gia sao? Sao lại có thời gian đến chỗ của tôi?”

Khẩu khí của Tiêu Hàn mang theo một chút khó chịu, hết sức tùy ý, nhất là đôi mắt màu lam kia, cả người tỏ ra được vẻ khó chịu, nhưng từ cái giơ tay nhắc chân của anh lại rất có quý khí, Bùi Tư Nhan gắt gao nhìn quyển sách kia, “Không nghĩ đến Tiêu tổng lại có sở thích đặc biệt như vậy nha?”

“Tôi có sở thích đặc biệt thế nào thì cũng không có quan hệ với cô, phải không?” Tiêu Hàn nói, nhưng trên mặt của Bùi Tư Nhan vẫn như cũ không có một chút sắc thái sợ hãi, trong lòng của Tiêu Hàn đột nhiên loé lên một tia thú vị, chợt nghĩ đến một cô gái nào đó cũng lạnh lùng như một khối băng, nhưng anh vừa đến gần người đó thì cô gái đó liền hoà tan thành một vũng nước, nghĩ đến không tự giác lại nở nụ cười.

Bùi Tư Nhan vẫn quy cũ đặt tay trên đùi, tuy nhiên hai bàn tay đã nắm chặt, Quý Viễn lại tỏ ra bất đắc dĩ, thiếu gia, ngài có thể đừng cười đến nhộn nhạo như vậy được không? Còn có người khác ở đây.

“Tôi biết rõ tôi không có quan hệ lớn, nhưng tôi chỉ muốn xin Tiêu tổng vì giao tình hai nhà mà buông tha cho Bùi gia?” Tiếng nói của Bùi Tư Nhan càng lúc càng nhỏ, “Tôi biết anh bất mãn về cách xử sự của Bùi Tử Đồng, ngài cũng biết là cô ta không có giáo dục gì, Bùi gia chúng tôi nguyện ý gánh chịu mọi tổn thất của Tiêu thị, anh xem....”

“Cô nghĩ rằng các người bồi thường được sao!” Trong mắt Tiêu Hàn hiện lên một tia tàn khốc, làm cho Bùi Tư Nhan kinh hãi, “Hơn nữa, về tổn thất đó Tiêu gia chúng tôi không coi vào đâu, có điều Bùi gia các người lại cho con gái riêng của làm ra những chuyện như vậy, chẳng lẽ cô ta có thể đem đến lợi ích lớn cho các người sao?” Trong mắt Bùi Tư Nhan hiện lên một tia bối rối, thế nhưng che giấu rất tốt. Nhưng Tiêu Hàn lại cười đến nhộn nhạo.

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Ba Ba Đòi Hôn

Nhưng Bùi Tư Nhan vẫn duy trì bộ dáng của đại tiểu thư như cũ, bộ dáng kia làm cho Quý Viễn có chút buồn cười, hừ, chỉ là một Bùi gia, thật đúng là quá coi trọng chính mình, lúc Bùi gia cường thịnh nhất, Tiêu gia cũng không sợ, hiện tại Bùi gia như mặt trời đang lặn, chẳng lẽ lại sợ một Bùi gia nho nhỏ sao?

“Tiêu tổng thật biết nói đùa, vậy đi, hiện tại đã trưa, không bằng để tôi làm chủ, mời Tiêu tổng một bữa cơm...” Lời của Bùi Tư Nhan nói còn chưa hết, nụ cười trên mặt tựa hồ hoàn mỹ trong nháy mắt bị đánh vỡ, trực tiếp cương cứng trên mặt, bởi vì Tiêu Hàn ngồi đối diện cô ta, trực tiếp cầm điện thoại di động bắt đầu gọi.

“Sao vậy? Nhớ ba ba sao..... Vậy ư? Mẹ của con không trở về sao? Muốn ăn cái gì đọt một lát nữa dẫn con đi ăn.... Ừ, ba ba cũng nhớ con, một lát nữa về đón con...” Trên mặt là nụ cười không thể ngăn được, làm cho dáng vẻ tươi cười hoàn mỹ được huấn luyện gần như sụp đổ.

“Ngượng ngùng a, đứa bé cùng bà xã tôi rất thích dính lấy tôi, không có biện pháp, mặc dù đã kết hôn lâu như vậy, cô cũng biết, tình cảm của chúng tôi rất tốt, cô ấy rất thích ỷ lại tôi...” Vừa nói vừa giả vờ nhìn đồng hồ đeo tay, sắp mười một giờ, “Ngượng ngùng, làm cho cô chê cười rồi, cả nhà ba người chúng tôi luôn có tình cảm rất tốt...” Nói xong, làm như không có việc gì, cầm sách, tựa như nhìn thấy nội dung thú vị bên trong sách.

“Không sao, chẳng qua là cảm thấy hết sức hâm mộ Tiêu tổng mà thôi!” Trong lòng Bùi Tư Nhan khó chịu muốn chết, nhưng trên gương mặt vẫn

treo nụ cười hoàn mỹ, chính là bộ dáng công chúa kiêu ngạo như vừa rồi, bộ dáng kia như một công chúa trong pháo đài cổ, cả người cao ngạo.

“Cái này có thể hiểu, dù sao người của Tiêu gia chúng tôi ít người, không có náo nhiệt như Bùi gia các người!” Tiêu Hàn nhìn như hững hờ nói một câu, làm cho móng tay của Bùi Tư Nhan sắp gãy mất, lại nghĩ tới con tiện nhân Bùi Tử Đồng kia, quả thực rất mất mặt, đôi phong bại tục.

Trở về một chút lúc cuộc gọi của Tiêu Hàn có nội dung sao: “Alo, ba ba, ba quả thực vô cùng phiền nha, người ta rất có nhiều việc...” “Sao vậy? Nhớ ba ba sao?”

“Ba, ba không sao chứ, ba bị động kinh hả, hay là bị trúng tà, con nói lúc nào thì nhớ ba!” “Vậy ư? Mẹ con không trở về sao? Muốn ăn cái gì đợi lát nữa dẫn con đi ăn!”

“Ba, ba xác định là còn bình thường sao? Ba như vậy là ba gián tiếp thừa nhận là động kinh hả, ba làm con thật sự buồn rầu, nhất là ngày hôm qua ba thể nhưng lại đưa con về phòng của con, chuyện này con không thể tha thứ cho ba, coi như hôm nay ba mời con ăn ngon, con cũng tuyệt đối không thể tha thứ cho ba!” “Ừ, ba cũng nhớ con, một lát nữa đi đón con!”

Tiểu Dịch cúp điện thoại không giải thích được nhìn điện thoại, bác An đưa nước đến, “Tiểu thiếu gia, sao vậy? Điện thoại của ai vậy?”

“Là một người bị thần kinh!” Nói xong tiếp tục xem sách của mình, bác An nhìn lịch sử cuộc gọi có phải hai ba con này giận dữ gì không, chuyện này có nên thông báo với thiếu phu nhân không, dù sao hiện tại thiếu phu nhân cùng thiếu gia hai người vô cùng tốt, nếu một nhà ba người này có thể giống gia đình bình thường thì thật sự rất tốt.

Đông Thu Luyện vừa xử lý xong chuyện ở hiện trường, bị một đám người ở đội cảnh sát năn nỉ mời ăn cơm, vẻ mặt của Đông Thu Luyện lạnh băng đứng giữa đám người, trong một đám người toàn là nam có chút ít

không thích hợp, nhất là Đông Thu Luyện đang cầm chứng cứ, vừa thỉnh thoảng gật đầu, tựa như phụ họa lời của bọn họ nó.

“Đông pháp y, đã đến trau, chúng tôi có đặt chỗ ở bên ngoài, không bằng chúng ta cùng đi, cô thích ăn cái gì thì nói với chúng tôi!” Triệu Minh một bên chỉ đạo một cảnh sát bảo vệ hiện trường, một bên nói chuyện với Đông Thu Luyện, Triệu Minh cảm thấy nói chuyện cùng Đông Thu Luyện rất có áp lực, bởi vì lúc nào cũng chỉ dùng một loại ánh mắt nhàn nhạt nhìn hằm, mấu chốt là nếu là bạn nói một hồi lâu, người đó chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Ừ!” hoặc chỉ là gật gật đầu.

Đông Thu Luyện chỉ ngẩng đầu nhìn Triệu Minh, thế nhưng là ngẩng đầu nói chuyện với Bạch Thiếu Ngôn, “Mẫu máu vừa rồi phải đưa về xét nghiệm, đối chiếu với máu của những đứa trẻ đó!” Bạch Thiếu Ngôn có chút há hê nhìn thoáng qua Triệu Minh, “Triệu đội trưởng, ngài cứ tự chọn món, chúng tôi không kén!”

Lúc này điện thoại của Đông Thu Luyện vang lên, trong điện thoại là nói chuyện một lúc, vào lúc này, một chiếc Ferrari màu đỏ dừng lại tại cổng của tiểu khu này, một tiểu khu có người sống đa số là người dân trung lưu, hạ lưu bình thường, hiếm khi thấy xe cao cấp như vậy, rất nhiều người bắt đầu chỉ trỏ, ánh mắt mọi người tò mò khi thấy Đông Thu Luyện vào chiếc xe đó.

Đông Thu Luyện trực tiếp lên vị trí ghế phó lái, “Thế nào? Chuyện của công ty đã giải quyết xong?” Đông Thu Luyện không tự giác ngửi quần áo trên người mình, tựa như có mùi nước Javen!

“Nhớ em, công ty lớn như vậy, anh mời những người kia chẳng lẽ là ăn cơm trắng sao!” Tiêu Hàn vừa nói vừa lái xe ra ngoài, làm cho một đám cảnh sát tò mò hỏi người đó là ai vậy? Bạch Thiếu Ngôn một bên dọn dẹp đồ, thở dài, “Chao ôi ---- đó là chồng người ta!” Thật sự trực tiếp đánh nát tim nhiều cảnh sát thích Đông Thu Luyện.

Trong lòng Đông Thu Luyện cũng nghĩ tới, nếu đã thử sống chung như lời nói, thì không bằng thật sự thử, nói vậy, thì chính cô cũng không lưu lại bất kì tiếc nuối nào, “Mẹ, mẹ có ông xã liền không cần con trai, mẹ chẳng lẽ quên là trước kia ai luôn theo mẹ sao?” Tiểu Dịch quệt mồm nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy uỷ khuất.

Thực sự là Đông Thu Luyện không chú ý đến Tiểu Dịch ngồi phía sau, bởi vì trong tay Tiểu Dịch là tập thơ, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn bộ đều chôn ở trong sách, huống chi Đông Thu Luyện chỉ cần đối mặt với Tiêu Hàn thì trong lòng rất khẩn trương, làm sao có thể chú ý đến ghế sau.

“Sao thế được, người mẹ yêu nhất là Tiểu Dịch nha!” Đông Thu Luyện nói xong nghiêng đầu lại, Tiểu Dịch đang ngồi ở ghế an toàn, đầu nhỏ đưa về phía trước, Đông Thu Luyện hôn lên mặt Tiểu Dịch một cái.

Tiêu Hàn chỉ nhìn thoáng qua, đôi mắt trong nháy mắt sâu một chút, nhưng rất nhanh đã dừng đèn đỏ, liền cười cười, đầu anh nghiêng về Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện sửng sờ, có chút không biết thế nào, đây là... Đây là muốn cái gì, Đông Thu Luyện có chút bất đắc dĩ, đưa tay đẩy Tiêu Hàn, Tiêu Hàn lại cứ tiếp tục đưa mặt qua.

“Mẹ, ba là đòi hôn nha!” Toàn bộ khuôn mặt Đông Thu Luyện đỏ rần.

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Chim Sẻ Muốn Hoá Phượng Hoàng.

Tiêu Hàn thấy Đông Thu Luyện chỉ nghiêng đầu, tựa hồ không muốn thấy anh, đèn đỏ cũng sắp kết thúc rồi, Tiêu Hàn nhanh chóng nghiêng người về phía trước, hôn lên mặt Đông Thu Luyện một cái, sau đó tiếp tục lái xe.

Rất nhanh, xe dừng lại một bãi đậu xe, Đông Thu Luyện ôm Tiểu Dịch vào khách sạn, Tiêu Hàn vì một cuộc điện thoại của Quý Viễn nên vào trễ một chút, Đông Thu Luyện cùng Tiểu Dịch đang nói chuyện qua lại, lúc này khách sạn không nhiều người, bởi vì ở đây người đến không phú cũng quý, cho nên người ăn cơm ở đây không nhiều lắm.

Mà lúc này có vài phục vụ ở sảnh, đều rối rít cuối đầu, hơn nữa đứng trước họ là quản lý, lúc này hẳn đang giáo huấn cái gì, đột nhiên nhìn thấy Đông Thu Luyện cùng Tiểu Dịch đi vào, vội vã để mấy người phía sau bước lên nghênh tiếp.

“Phu nhân, xin mời vào bên trong! Xin hỏi ngài dùng bữa tại đại sảnh hay là phòng riêng?” Hai người phục vụ bước lên nghênh đón, Đông Thu Luyện vừa muốn mở miệng nói chuyện, thì cảm nhận được một ánh mắt như gai nhọn ở sau lưng, cô vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy một cô gái mười phần tinh xảo đang nhìn cô.

Cô gái kia đứng ở đó, trên mặt là nụ cười tỉ mỉ, trong tay cầm một túi xách tinh xảo, tóc được xoã sau lưng, một sợi tóc cũng không mất trật tự. Đông Thu Luyện theo thói quen nghề nghiệp là quan sát mọi thứ đều hết sức nghiêm túc, trực giác của Đông Thu Luyện nói rằng cô gái đứng trước

mặt cô không có cảm giác tốt đối với cô, nhất là ánh mắt của cô gái đó nhìn cô như đang quan sát một món đồ gì đó.

“Chúng tôi muốn phòng riêng! Cảm ơn...” Tiểu Dịch ôm lấy cổ của Đông Thu Luyện, gương mặt nhìn Bùi Tử Nhan đang đứng không xa, “Mẹ, mẹ có cảm thấy người đó có chút quen mắt không?”

“Chúng ta đi thôi!” Phục vụ dẫn hai người vào bên trong, sau lưng là tiếng nói dứt quãng, tựa hồ là món ăn có vấn đề, “Mẹ, nếu không thích thì đừng đến nơi này, đến nơi này còn bị người ta xoi mói, những người này đang suy nghĩ cái gì không biết!”

“Tiểu thư của chúng tôi không thích ăn những thứ này, bảo đầu bếp của các người đến đây, các người làm việc thế nào vậy, chẳng lẽ không biết khách hàng là thượng đế sao? Huống chi các người biết tiểu thư chúng tôi là ai không...” Đông Thu Luyện thoáng nghe được một chữ “Bùi”, đột nhiên nghĩ đến báo ngày hôm nay không kiêng dè mà đưa tin Bùi Tử Đồng.

Bùi gia xem như là một đại gia tộc trăm năm, nguyên do là ở thời đại nhà Thanh lúc đó còn là một gia thể hiển hách, nhưng đến nay đã xuống dốc không phanh, nhất là vào vài năm trước lúc khủng hoảng kinh tế, tài sản của gia tộc rút lại không chỉ phân nửa, cho nên mọi người căn bản không thấy một Bùi gia hưng thịnh nhất, đặc biệt là hiện tại Bùi gia đang không được tốt, nhưng báo có đưa tin nói rằng đại tiểu thư Bùi gia rất có địa vị cùng dung mạo.

Mà Bùi Tử Đồng không phải là đại tiểu thư thật sự, mà một đứa con riêng, có lẽ vì Bùi gia đã xuống dốc nên con cháu riêng bên ngoài đều rít rít nhận tổ quy tông, làm cho Bùi gia ở giới thượng lưu không ai coi ra gì.

“Sao vậy? Thức ăn chưa mang lên sao?” Tiêu Hàn lúc đi vào đã nhìn thấy Đông Thu Luyện uống trà, mà Tiểu Dịch lại cầm sách đang xem thứ

gì, Đông Thu Luyện thấy Tiêu Hàn vào, “Anh trông chừng Tiểu Dịch một lát, em đi rửa tay, quần áo dính mùi thuốc sát trùng!”

“Không cần anh giúp sao?” Đông Thu Luyện đi ngang qua Tiêu Hàn, Tiêu Hàn đưa tay kéo tay Đông Thu Luyện, hai người sát bên nhau, Đông Thu Luyện hiện tại đã thấy người đàn ông này một chút cô cũng không hiểu rõ, nguyên lai chỉ cảm thấy Tiêu Hàn là một người đàn ông ôn nhuận như ngọc, nhưng đã nhiều ngày sống chung, Đông Thu Luyện cảm thấy người đàn ông này nhìn bên ngoài là ôn nhuận nhưng bên trong là một con sói xám.

Hơn nữa còn là con sói đen tối, đặc biệt rất thích đùa giỡn cô, nhiều năm Đông Thu Luyện đã luôn sống vắng lạnh, ở đâu mà gặp người vo lại như vậy, hết lần này tới lần khác bị người đàn ông này ăn gắp gao.

“Không cần, em sẽ nhanh trở lại!” Đông Thu Luyện nói xong như bị thứ gì đó đuổi phía sau mà chạy nhanh ra ngoài.

“Ba ba, mẹ đang rất xấu hổ, ba chọc mẹ như vậy là không có đạo đức!” Tiểu Dịch để sách xuống, hai tay chống nạnh, nhìn chăm chăm Tiêu Hàn, nói miệng nhỏ nhắn còn thỉnh thoảng chu lên, thoạt nhìn hết sức đáng yêu, nhưng lại trừng mắt nhìn Tiêu Hàn, “Con cảm thấy ba như vậy là không có đạo đức!”

“Ba ở đâu không có đạo đức, đó là bà xã của ba, ba cảm thấy con hay ý lại bà xã của xa, hay là dính lấy bà xã của ba như vậy mới là không có đạo đức!” Tiêu Hàn cười đi sang ngồi cách một ghế với Tiểu Dịch, làm tư thế giống như Tiểu Dịch, hai người cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ, Tiểu Dịch thật sự cảm thấy Tiêu Hàn là một con sói, mẹ thật đáng thương, sao lại vừa ý một người đàn ông như vậy chứ.

Đông Thu Luyện đang ở toilet rửa tay, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy cô gái lúc nãy đứng ở đại sảnh, tư thế tựa như đã được huấn luyện kĩ càng, cô ta

cứ như vậy nhẹ nhàng đi tới, đặt chiếc túi xuống bệ rửa tay, bắt đầu rửa tay, sau đó lau tay...

Nhưng khi lau tay xong khăn tay lại để ngay gần tủ mĩ trên bệ rửa tay, Đông Thu Luyện cảm thấy cô gái này có phải có bệnh sạch sẽ thái quá không, hoặc là mắc chứng cưỡng bách, sống như vậy có mệt hay không vậy, mặt của Đông Thu Luyện vốn không biểu cảm mà rửa tay, lúc này Bùi Tư Nhan đang soi gương, nói “Nói thật, những người phụ nữ muốn leo lên người Tiêu tổng không ít, người phụ nữ như cô, muốn cái gì cũng không có.... Chẳng lẽ cho rằng được tiểu thiếu gia ưu ái thì có thể bò lên giường của Tiêu tổng...”

Đông Thu Luyện đang rửa tay, hơi ngẩng người một chút, người này có ý gì, nhưng động tác rửa tay lại không ngừng, Bùi Tư Nhan nhìn tay Đông Thu Luyện, đôi tay này thật sự rất đẹp, ngón tay mảnh mai thon dài hơn nữa hết sức trắng nõn, móng tay hồng nhạt, không có sơn bất kì loại sơn móng nào, Bùi Tư Nhan không tự giác nhìn bàn tay của cô ta, móng tay được chỉnh sửa chuyên nghiệp, nhìn qua hết sức tinh xảo tươi đẹp, nhưng so mới người phụ nữ bên cạnh, cảm giác như thiếu chút gì!

“Nói thật, các gia tộc lớn ở C thị có rất nhiều, người Tiêu tổng rất tốt, nhất là khi đối xử với người khác rất khiêm tốn nhã nhặn, chỉ cần là các tiểu thư của các gia tộc lớn đều mơ ước có thể trở thành người Tiêu gia, người phụ nữ như cô, khắp người toàn là mùi thuốc sát trùng, cô chẳng qua chỉ là một điều dưỡng nho nhỏ, người như cô tôi gặp đã rất nhiều, muốn bò lên cao, mơ ước rằng chim sẽ có thể hoá phượng hoàng, thật sự là quá ngây thơ!”

Đông Thu Luyện hiện tại đã hiểu, thì ra cô gái này cho rằng chính mình muốn bò lên giường người nào đó hả?

Đông Thu Luyện chột nhứ mày nhìn Bùi Tư Nhan, lạnh băng, ánh mắt sáng ngời tỉnh mịch, giống như muốn hút người ta vào, “Tiểu thư, đây là

nơi công cộng, không phải là nhà của cô, mà cô có thể tùy ý la hét, ở nơi này xin cô quản miệng của cô lại, đừng mang danh tiểu thư gia tộc, kỳ thật bên trong không bằng một người bình thường!” Nói xong, cô vung tay một cái, bọt nước đều vẩy trên quần áo của Bùi Tư Nhan.

Bùi Tư Nhan không kịp phản ứng, Đông Thu Luyện liền xoay người rời khỏi, mà Đông Thu Luyện đã đi ra khỏi toilet thì bên trong mới truyền đến tiếng hét chói tai: “Bệnh thần kinh!”

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÙNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Làm Xấu Trước Mặt Người Chưa Thành Niên

Lời nói của Đông Thu Luyện chưa tới hai phút, thì nghe thấy sau lưng truyền đến âm thanh của giày cao gót, “Cộc cộc cộc”, Đông Thu Luyện quay đầu lại, cổ tay của cô bị nắm lấy, lúc này Đông Thu Luyện mới nhìn rõ được cô gái mới vừa khiêu khích mình thế nhưng lại chạy ra, Đông Thu Luyện đột nhiên vung tay gạt bỏ tay của Bùi Tư Nhan.

Bùi Tư Nhan bị vung một cái, thiếu chút nữa té ngã, “Cô là người đầu tiên dám vẩy nước vào người của tôi!” Đông Thu Luyện lúc này mới thấy được, quần áo của cô ta bị dính nước, trở nên những mảng màu đậm, xem ra có chút chật vật, đầu tóc được chải tỉ mỉ lúc này cũng có mất trật tự chút ít.

“Cô cũng là người đầu tiên dám nắm lấy tay tôi!” Đông Thu Luyện đưa tay vuốt vuốt cổ tay của mình, mặc dù có không đau, nhưng Đông Thu Luyện cảm thấy cô gái trước mắt thật buồn cười, người này có bệnh hay không vậy, chính cô có chọc tới cô ta sao?

“Ôi... mẹ, sao lại không vào!” Lúc này Tiểu Dịch chạy ra, nhìn thấy Đông Thu Luyện cùng cô gái ở đại sảnh lúc này đang nói gì đó.

Đông Thu Luyện quay đầu nhìn Tiểu Dịch cười một tiếng, “Sao lại đi ra? Mẹ lập tức đi vào!” Lúc này trên mặt Đông Thu Luyện mới hiện ra nụ cười, Tiểu Dịch đi đến bên người Đông Thu Luyện, nhìn nhìn Bùi Tư Nhan, “Mẹ, mẹ biết người này sao?”

“Không biết!” Đông Thu Luyện nói xong dặt tay Tiểu Dịch hướng về phòng.

“Cô thế nhưng lại đầu độc trẻ con kêu cô bằng mẹ, tâm cơ của cô thật sự rất nặng nha!” Trong lòng Đông Thu Luyện đã cảm thấy cô gái này là người điên, không muốn để ý đến cô ta nữa, nhưng Tiểu Dịch lại kéo Đông Thu Luyện, “Sao vậy?”

“Đầu độc trẻ con? Vị tiểu thư này, cô biết đầu độc nghĩa là gì không? Nếu không biết thì tôi có thể giải thích cho cô biết, đầu độc chính là mê hoặc, mà mê hoặc là làm cho tâm trí của người đó bị mê mẩn, nhưng đầu óc của tôi hết sức tỉnh táo, tuyệt đối không bị ai làm mê muội, cho nên những lời cô nói không có lửa nhưng lại có khói, trên cương vị của pháp luật thì lời nói của cô có thể cấu thành tội vu oan, phỉ báng!”

Lời nói của Tiểu Dịch làm Bùi Tư Nhan ngây ngất cả người, chỉ nhìn Tiểu Dịch, lại nhìn Đông Thu Luyện,” Vị tiểu thư này yên tâm, tôi sẽ không tố cáo cô tội phỉ báng, nhưng nếu những lời nói này xuất hiện thêm 1 lần nữa, tôi sẽ không bảo đảm!” Nói xong, Tiểu Dịch kéo tay cô vào phòng riêng.

“Sao vậy? Sao hai người thoạt nhìn có vẻ không vui!” Đông Thu Luyện không nói chuyện mà trực tiếp ngồi xuống đối diện Tiêu Hàn, Tiêu Hàn nhìn ghế cạnh mình cùng tách trà mà anh vừa giúp cô rót nước, có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Dịch, Tiểu Dịch nhún vai toả ý không hiểu.

“Sao vậy?” Tiêu Hàn đứng dậy đi đến bên người Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện vừa muốn đứng lên thì tay bị kéo lại, tay của Tiêu Hàn thật lớn, thật ấm áp, Đông Thu Luyện tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Hàn, người này thật là, trêu hoa gheo nguyệt, nếu không, thì sao hết cô gái này đến cô gái khác đến khiêu khích cô, vừa nghĩ tới Bùi Tử Đồng, bây giờ là một cô gái thoạt nhìn rất giáo dưỡn, trong lòng không tự giác phát hoả.

Đông Thu Luyện hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Hàn, Tiêu Hàn lại càng làm ra vẻ vui vẻ, ngón tay dùng một chút lực, trong nháy mắt mười ngón tay đan vào nhau, Đông Thu Luyện thực cảm thấy người đàn ông này thật

có chút vô lại, chính cô còn đang tức giận a, người đàn ông này sao lại hì hì đến gần.

“Sao anh lại vô sỉ như vậy?” Đông Thu Luyện vốn là nói chuyện không có tình cảm gì, thế nhưng bây giờ nói chuyện lại mang theo một tia e thẹn, Tiểu Dịch ngồi ở đối diện có chút bất đắc dĩ thời dài, “Ai.... Hai người ở đây liếc mắt đưa tình trước người chưa thành niên là con, cảm thấy thích hợp sao?” “Anh... Buông ra!” Tiểu Dịch ngồi đối diện đặt hai tay chống cằm hứng thú nhìn hai người, “Ai.... thời đại này, đúng là thời thế đổi thay, liếc mắt đưa tình không chút cố kỵ, con vẫn là con nít, con không thuần thực, đầu óc của người ta cũng không thành thực, hai người làm như vậy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng với con.....”

“Trẻ con biết cái gì, ba cảm thấy như vậy có lợi cho sự hài hoà của gia đình, chẳng lẽ con không biết lại giúp con phát triển khoẻ mạnh sao?” Tiêu Hàn cười hì hì đem hai bàn tay đang nắm chặt để lên bàn, mặc kệ Đông Thu Luyện dùng cách nào để thoát ra, chính là đang khiêu khích nhìn Tiểu Dịch.

Trong nháy mắt Tiểu Dịch nổi giận, “Ba buông mẹ ra, mẹ là của con!” Mày của Tiêu Hàn nhíu lại, “Con, thằng nhóc này, mời cai sữa không bao lâu, cũng biết đến phụ nữ, con đây là bị chú nhỏ của con làm hư rồi phải không!”

“Ba, tại sao ba không nói di truyền từ ba? Đừng đem gien không tốt của ba đổ cho chú nhỏ, muốn trốn tránh trách nhiệm sao!” Tiểu Dịch nhướn lông mày, Đông Thu Luyện cảm thấy thật vô lực, hai người này có thể yên tĩnh một lúc sao?

“Gien của ba không tốt? Gien không tốt cố thể sinh ra con tốt vậy sao?” Đôi mắt màu làm tĩnh mạch của Tiêu Hàn cứ như vậy nhìn chăm chăm Tiểu Dịch, Tiểu Dịch cùng Tiêu Hàn đối mắt được vài giây lại tiếp tục xung trận:

“Con phải học tập nhiều thứ, còn chú nhỏ của con chỉ có cơ bắp là nhiều, sau này cách xa chú nhỏ của con một chút!”

“Chú nhỏ đối với con rất tốt, ba đừng nghĩ đến việc ly gián!” Tiểu Dịch hừ lạnh một tiếng, “Hắn là chú nhỏ của con dễ dàng bị con lừa gạt, dù sao đầu óc của chú nhỏ của con thật sự là .... Có chút. ... Hơn nữa về khả năng phản xạ khi nói chuyện rất không tốt, phỏng chừng bị chính thằng nhóc là con đùa giỡn mấy ngày mới hiểu được, điểm này hẳn con cũng rõ, con đùa giỡn với chú nhỏ của con thì cũng coi như xong, còn ở trước mặt ba thì con thu lại đi!” Tiêu Hàn nói xong làm cho cái miệng nhỏ của Tiểu Dịch vênh lên, thật là, ba ba thật sự rất xấu.

“Ba, bộ dáng của ba thế này là không đúng, ba cũng đã hơn 30, ăn muối nhiều hơn con ăn cơm, ba thế nhưng lại chấp nhất với con, được rồi, con thừa nhận con thua, nhưng mà ba, chẳng lẽ ba có cảm giác thắng lợi sao? Thắng con vinh hạnh lắm sao?” Lông mày Tiểu Dịch nhíu lại, quả thực rất giống Tiêu Hàn.

“Hừ... thương trường như chiến trường, chẳng lẽ chỉ vì tuổi của con còn nhỏ là ba hạ thủ lưu tình?” Tiểu Dịch nghĩ nghĩ một lát, gật đầu nhẹ.

“Lời này của ba có vài phần đúng!” Đông Thu Luyện duỗi tay đỡ trán: “Hai người có thể yên lặng một lát được không?”

“Mẹ, chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của người đàn ông, phụ nữ không thể nhúng tay!” Lời nói này của Tiểu Dịch cũng làm cho Tiêu Hàn có chút vô lực, chỉ là một thằng bé nhỏ xíu, mà nói đến tôn nghiêm đàn ông, phụ nữ không thể nhúng tay.

“Tiểu Dịch!” Âm thanh của Đông Thu Luyện vang lớn, “Về sau mẹ không muốn con xem những thứ không hay kia nữa!”

“Mẹ, người thiên vị, rõ ràng là ba ba khiêu khích con, vì sao chỉ nói con!” Đông Thu Luyện cảm thấy hai người có thể yên tĩnh một hồi hay

không, vừa muốn quay sang nói với Tiêu Hàn, một tay Tiêu Hàn đặt ở lưng của Đông Thu Luyện, “Sao vậy? Có chuyện nói với anh sao?” Cả người Đông Thu Luyện liền cứng ngắc, không thể nói thành lời!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÙNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bà Xã, Em Thật Thơm

“Ba, ba đây là làm càn, ba như vậy là không đúng!” Tiểu Dịch trừng mắt liếc nhìn Tiêu Hàn, còn Tiêu Hàn lại cười dựa vào gần Đông Thu Luyện: “Sao vậy? Sao lại không vui? Chẳng lẽ gặp phải người nào sao?”

“Không có gì!” Đông Thu Luyện lúng túng cười, đưa tay dùng sức đẩy tay Tiêu Hàn đang ở bên hông cô làm loạn ra, nhưng khi càng dùng sức, liền thấy tay người nào đó càng chặt, “Anh... Buông ra đi!”

“Tiêu thiếu, món ăn ngài gọi đã đến!” Khi đang nói chuyện thì bị cắt đứt bởi phục vụ đang liên tục dọn món lên, Đông Thu Luyện khi ở trước mặt người khác đều lạnh lùng, đưa tay đẩy tay Tiêu Hàn, nhưng Tiêu Hàn lại cười càng lúc càng đắc ý, thậm chí còn dùng sức đem cả thân thể của Đông Thu Luyện dính sát vào ngực mình.

“Tiêu Hàn, anh rất vô lại! Anh mau buông ra!” Khuôn mặt của Đông Thu Luyện ửng đỏ, tựa như một trái táo chín, bây giờ trong mắt của Tiểu Dịch là thức ăn trên bàn, không chú ý đến hai người đối diện dây dưa, nhưng theo như người ngoài nhìn thì hai người đó chính là liếc mắt đưa tình.

Rất nhiều phục vụ đều lén lút quan sát Tiêu Hàn cùng Đông Thu Luyện, dù sao mặt của Đông Thu Luyện vẫn còn mới ở thành phố C này, hiếm người biết đến, nhưng rất có khí thế nữ vương, lúc này khuôn mặt ửng đỏ, mái tóc có chút rối, thoạt nhìn hết sức kiều mị đáng yêu, một số phục vụ không nhịn được cũng đỏ mặt.

“Nơi nào vô lại, em nói đi, cũng không để anh buông tay, hơn nữa, em là bà xã anh, lẽ nào anh ôm bã xã của mình mà phạm pháp sao?” Tiêu Hàn nói xong hơi dùng sức hôn lên khuôn mặt của Đông Thu Luyện “Chụt...” một cái, Tiểu Dịch ngồi đối diện trong tay còn cầm một ly kem, mở mắt thật to nhìn hai người.

“Tiểu Dịch còn ở đây, anh có thể chú ý hình tượng một chút được không!” Đông Thu Luyện nói xong liền ngồi ngay ngắn lại, Tiêu Hàn cũng buông lỏng Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện đứng dậy đi đến chỗ bên cạnh của Tiểu Dịch ngồi xuống, “Ăn ít đồ lạnh, uống canh trước đi!” Nói xong liền múc một chén canh cho Tiểu Dịch.

Tiểu Dịch ăn một muỗng kem, cái miệng nhỏ còn kề sát ly kem, trông miệng còn cắn cái muỗng, mân mê cái miệng nhỏ hết sức oán hận nhìn Đông Thu Luyện, làm cho Đông Thu Luyện có chút ngượng ngùng, liếc nhìn Tiêu Hàn ngồi đối diện, nhưng Tiêu Hàn thoát nhìn rất nghiêm chỉnh, thậm chí còn vì Đông Thu Luyện múc một chén canh, cầm lấy cái muỗng uống một ngụm, sau đó múc thêm một muỗng đưa tới trước mặt của Đông Thu Luyện, “Hương vị không tệ!”

“Cái kia...” Đông Thu Luyện khi nào lại trải qua chuyện như vậy, nhóm phục vụ đều đi ra ngoài, chỉ còn lại một nhà ba người bọn họ, nhưng Đông Thu Luyện vẫn cảm thấy có chút thẹn thùng, đưa tay muốn lấy cái muỗng, nhưng Tiêu Hàn hết lần này đến lần khác không muỗng cho Đông Thu Luyện như ý nguyện, chính là không để cho Đông Thu Luyện đụng phải, “Sao vậy? Chẳng lẽ sợ anh bỏ thuốc em sao?”

“Hừ...” Tiểu Dịch hung hăng hừ lạnh một tiếng, “Ba, mời ba tôn trọng mẹ được không? Ba có thấy mẹ không muốn không!” Tiểu Dịch nói xong liền ôm lấy cánh tay của Đông Thu Luyện, bàn tay nhỏ cũng học Tiêu Hàn cầm muỗng được múc canh đưa đến trước mặt Đông Thu Luyện, “Mẹ, sỏi xám lớn kia không có lòng tốt, canh của con tốt hơn!”

“Một chén canh còn có thể uống ra mùi vị khác nhau sao?” Tiêu Hàn một tay cầm muống, một tay kéo tay kia của Đông Thu Luyện.

“Hừ... đương nhiên là không giống, con mà con trai tốt của mẹ, mẹ uống canh của con sẽ càng vui vẻ, còn ba không có lòng tốt! Nếu không, vì sao lại đột nhiên tốt với mẹ như vậy!” Lời nói này của Tiểu Dịch làm không khí của căn phòng trở nên quý dị.

Tay Tiêu Hàn dừng một chút, nhìn khuôn mặt của Đông Thu Luyện từ đó ửng chuyển sang băng sương, cảm thấy được trong lòng như có vật gì đó làm khó chịu, tay cầm muống cũng chậm chạp để xuống, Đông Thu Luyện nhìn thoáng qua Đông Thu Luyện, Tiểu Dịch rụt đầu lại, “Mẹ...”

Đông Thu Luyện nghiêng đầu nhắm ngay cái muống trong tay Tiêu Hàn, “Uống rất ngon. Chúng ta ăn cơm đi!” Tiêu Hàn sững sờ một cái, nhưng trong lòng khẽ giật mình, nhìn Tiểu Dịch cùng Đông Thu Luyện vừa nói vừa cười, cơm đang ăn cũng không có cảm giác ngon, chính anh cũng thật sự chưa nghĩ tới phải hiểu cô gái trước mặt mình, chẳng lẽ hiện tại đã muộn rồi sao? Ngay cả con trai cũng cảm thấy được, trong lòng của cô ấy hẳn rất khó chịu đi.

Đang ăn cơm, Tiểu Dịch nháy nháy bảo là muốn đi vệ sinh, Đông Thu Luyện ở phía sau dận dỏ, chờ Tiểu Dịch đi vào toilet, Đông Thu Luyện mới khẽ thở phào một cái, lại phát hiện một đôi tay ôm từ đằng sau, lưng của cô áp chặt vào ngực người đó, mùi vị quen thuộc làm cho Đông Thu Luyện khẩn trương bỗng chốc thả lỏng, “Tiểu Luyện...” Đông Thu Luyện sững sờ, nhưng trên mặt rất nhanh lộ ra một tia cười nhẹ.

“Sao vậy?” Lời nói của Đông Thu Luyện lộ ra một tia khàn khàn, làm cho cổ họng Tiêu Hàn có chút nghẹn ngào, tựa như bị một vật gì đó chặn lại, tay Tiêu Hàn vòng qua eo Đông Thu Luyện, tựa đầu vào vai của Đông Thu Luyện, hơi thở ôn nhuận phun lên cổ Đông Thu Luyện, làm cho Đông

Thu Luyện không nhìn được co rúm lại, con người của Tiêu Hàn xẹt qua một tia sáng, cười cười.

“Không có việc gì, Tiểu Luyện, nhiều năm như vậy em có hận anh không? Hẳn là phải hận đúng không, dù sao anh chưa từng là một người chồng, người cha có trách nhiệm, em hận sao?” Âm thanh của Tiêu Hàn trầm thấp, nói ở bên tai của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện chỉ lạnh nhạt cười, kỳ thật khoảng cách gần như vậy chỉ xảy ra ở trong mộng, như vậy cũng làm cô hết sức thỏa mãn, làm sao có thể oán hận.

“Không có, dù sao không phải là anh nguyện ý!” Giọng điệu của Đông Thu Luyện cứng rắn mới vừa nói xong trên cổ của mình cảm thấy đau xót, nhưng căn răng không phát ra âm thanh, Tiêu Hàn mút một chốc lát, không tự giác lè lưỡi liếm liếm, làm cho Đông Thu Luyện mảnh liệt co rúm lại, “Um....”

Một âm thanh hờn dỗi, làm cho tim của Tiêu Hàn mảnh liệt rung động, Tiêu Hàn ôm Đông Thu Luyện càng chặt, Đông Thu Luyện cảm thấy nhiệt độ của Tiêu Hàn ngày càng cao, làm cho tim của Đông Thu Luyện thành linh nhảy loạn. Đông Thu Luyện không tự giác siết chặt quần áo của mình, như một cô gái nhỏ đang căng thẳng...

“Tiểu Luyện, anh có nói rằng bộ dáng này của em đẹp mắt chưa...” Tim của Đông Thu Luyện giống như có vật gì đó níu lại, khuôn mặt đỏ bừng, Tiêu Hàn tựa lên bờ vai của Đông Thu Luyện, dùng sức cọ xát, hít thật sâu hương vị đặc biệt của Đông Thu Luyện, khuôn mặt thế nào, khuôn mặt của Đông Thu Luyện nhường như có hương vị rất đặc biệt, làm cho Tiêu Hàn muốn ngừng mà không được.

“Bà xã, em thật thơm...” Đông Thu Luyện mặt trực tiếp đỏ lên, làm cho Tiêu Hàn ở sau lưng cúi đầu cười.

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Sự Kiện Ô Mai (1)

“Buông tay ra!” Đông Thu Luyện không tự giác vặn vẹo cơ thể, quần áo ma sát làm cho dục hỏa bùng lên ở nửa người dưới của Tiêu Hàn, hai tay ôm chặt, “Đừng động, Tiểu Luyện, anh khó chịu...”

Âm thanh của Tiêu Hàn khàn khàn, giọng nói đó Đông Thu Luyện chưa từng nghe qua, nhưng tim của Đông Thu Luyện nhảy bang bang hết sức lợi hại, giống như muốn nhảy ra ngoài, hơn nữa hai tay của cô bị Tiêu Hàn ôm chặt, “Tiểu Luyện, đừng trách anh được không?”

“Em...” Tâm tư của Đông Thu Luyện tựa như không còn là của cô nữa, cả người có chút nhẹ bẫng, ngay cả tiếng nói cũng không phát ra được, hơn nữa còn lộ ra tia thẹn thùng, âm thanh này tựa như tiếng vuốt mèo cào, dùng sức ngãi vào tim của Tiêu Hàn, ngứa ngáy, “Em...” Em khi nào đã bỏ qua anh, rõ ràng là rất muốn có được anh, sao lại trách anh được, ngay cả trong mơ cũng nhớ anh, sao lại trách anh?

“Đừng trách anh, đừng trách anh... Chúng ta cùng nhau thử được không?” Âm thanh của Tiêu Hàn khàn khàn, nhưng trong đó hàm chứa một tia làm nũng, không nghĩ tới Tiểu Dịch, đứa nhỏ này cũng thích ôm cô làm nũng, ông nội cùng cha chồng nói đây nhất định là di truyền từ chú nhỏ của thằng bé, thì ra đây không phải di truyền từ chú nhỏ a, nguyên lai là di truyền từ Tiêu Hàn, gien là một thứ thật sự rất kì diệu.

“Ba, mẹ hai người đang làm gì vậy!” Tiểu Dịch đi từ trong toilet ra, quệt mồm nhìn hai người “Chẳng lẽ là chơi trò ôm nhau sao?”

“Không có! Rửa tay sạch sẽ rồi sao?” Đông Thu Luyện tránh hai tay của Tiêu Hàn, đi đến trước mặt của Tiểu Dịch, đưa tay giúp Tiểu Dịch sửa sang lại quần áo, nhưng Tiểu Dịch nhìn chăm chăm cổ của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện chit lo giúp Tiểu Dịch sửa sang quần áo, không chú ý đến con mình nhìn cái gì.

“Ba làm?” Tiểu Dịch hỏi một câu, lúc này Tiêu Hàn nghiêng người dựa lên tường, chăm chú nhìn hai mẹ con, trong mắt là sủng ái mà ngay cả chính bản thân anh còn không phát hiện.

“Không được sao!” Giọng nói này không phải là câu hỏi, mà là khẳng định, Tiểu Dịch quệt mồm, đưa tay ôm cô Đông Thu Luyện, “Mẹ, người ta muốn ôm...” Tiểu Dịch dù sao chỉ là một đứa trẻ 4 tuổi, cái miệng nhỏ nhắn hết sức đáng yêu, nhất là đôi mắt màu lam kia cơ hồ là giống Tiêu Hàn y như đúc, Đông Thu Luyện đối với điệu bộ của Tiểu Dịch như vậy hoàn toàn không có sức chống cự.

“Được rồi, đến, mẹ ôm...” Đông Thu Luyện nói xong bế Tiểu Dịch lên, “Tiểu Dịch của chúng ta gần đây có phải mập lên không, sao lại có chút nặng vậy, có phải ăn nhiều đồ ngọt rồi không?”

“Mới không có, người ta đang lúc lớn, đương nhiên là phải ăn nhiều!” Tiểu Dịch lại bất mãn, mẹ sao lại che chở sói xám kia, lại còn ghét bỏ cậu, quả nhiên là một sói xám độc ác, hừ--- đều do cậu nhất thời khinh thường, thế nhưng lại dẫn sói vào nhà.

“Được rồi, được rồi, Tiểu Dịch của chúng ta đẹp trai như vậy, lúc lớn sẽ phải ăn nhiều, nhưng ăn đồ ngọt phải ăn ít lại, nếu không về sau sẽ biến thành một người béo sẽ không tìm được vợ!” Đông Thu Luyện trêu chọc nói, Tiêu Hàn đi ở phía sau cúi đầu cười, thấy được Tiểu Dịch cọ cọ cổ Đông Thu Luyện. Đông Thu Luyện cảm thấy cách làm nũng của hai cha con này giống nhau y như đúc, giống như đang ở hiện tại, giống y như Tiêu Hàn, chỉ là khuôn mặt Tiêu Hàn có mùi vị nhàn nhạt của biển, hẳn là mùi

hương đặc trưng của người đàn ông nào đó đi, mà khuôn mặt Tiểu Dịch lại thoang thoảng mùi sữa, Đông Thu Luyện đưa tay nhẹ vỗ sau lưng Tiểu Dịch, giống như đang vuốt lông một con thú nhỏ nào đó, mà Tiểu Dịch cũng bày ra vẻ mặt thích thú.

“Mới không phải, có nhiều nữ sinh thích con!” Tiểu Dịch quệt miệng nhìn cha cậu hừ lạnh một tiếng, làm cho Đông Thu Luyện cười ra tiếng, “Phu nhân, thang máy xuống bãi đậu xe ở bên này, mời ngài...” Hai người phục vụ đi đến, Tiêu Hàn ở sau lưng ôm eo Đông Thu Luyện, tư thế giống như là một chỗ dựa cho Đông Thu Luyện, trong lòng Đông Thu Luyện ấm áp, “Vâng.”

Trong thang máy ngoại trừ ba người còn một người chịu trách nhiệm đóng mở cửa, “Mẹ, trên cổ mẹ bị gì vậy? Chẳng lẽ bị muỗi cắn?” Đông Thu Luyện lúc này nhớ tới Tiêu Hàn vừa mới mút ở vị trí kia, trong lòng liền mắng Tiêu Hàn, người này thật là, bình thường thoạt nhìn nhã nhặn, nhất là bề ngoài là một thiếu gia khiếm tốn nhún nhường, cho nên người bên ngoài gọi anh là “Tiêu thiếu”

Nhưng Đông Thu Luyện hiện tại đã nhìn rõ, Tiêu Hàn rất phúc hắc, nhất là cái đó vô lại giống như lưu manh, mà Tiểu Dịch lúc hai ba tuổi cơ hồ có điểm giống, khi đó mọi người đều nói tính cách vô lại của Tiểu Dịch là di truyền từ chú nhỏ của thằng bé, bây giờ nhìn lại thật sự là di truyền từ cha của cậu bé.

Nhưng Tiểu Dịch mấy năm nay trở nên rất thân sĩ, nhưng Đông Thu Luyện vẫn hiểu rõ tiểu tử này bên trong vẫn còn mặt vô lại. “Con muỗi này thật sự rất lớn, mẹ sao lại không đập chết con muỗi này a, đúng rồi, trong khách sạn của các người có muỗi cũng không biết tiêu diệt sao!”

Người chịu trách nhiệm đóng mở cửa thang máy cảm thấy rất ủy khuất, nhất là ánh mắt lạnh lẽo ở phía sau của Tiêu Hàn, lại không biết nên nói cái

gì, thiệt là, đây rõ ràng là vết ô mai, nơi nào là vết muỗi cắn, khách sạn thuộc hạng năm sao nha, làm sao có muỗi.

“Lần sau chúng tôi sẽ chú ý!” Phục vụ nghe một tiếng “Đing...”, lập tức cửa thang máy mở ra, “Xin mời lần sau quay lại, quý khách đi đường cẩn thận...” Phục vụ cuối đầu, nhìn ba người đi xa, thật sự cảm thấy rất vô lực, cô gái này không phải là Tiêu phu nhân chính quy đi, một phong cách nữ vương, so mới những minh tinh kia hơn một bậc, khó trách Tiêu tổng chường mắt Bùi Tử Đồng gì đó, quả nhiên phu nhân chính thống càng có phong cách.

“Mẹ, mẹ có đập con muỗi kia không, rất quá đáng nha! Vết đốt lớn như vậy, hồng hồng, mẹ mẹ không ngứa sao?” Đông Thu Luyện chỉ yên lặng ôm Tiểu Dịch đặt ở ghế an toàn, tròng Tiêu Hàn một cái liền ngồi xuống phía sau, Tiêu Hàn đưa tay sờ mũi, có chút bất đắc dĩ, nhưng trong lòng vẫn rất cao hứng.

Tiểu Dịch ngồi ở phía sau lấy di động, nhắn một tin đến tên người “Chú da thịt”, rất nhanh bên kia liền trả lời, “Căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm của chú, cái đó tuyệt đối không phải là do muỗi tạo thành, Tiểu Dịch bảo bối, chụp ảnh gửi qua, đi mà...”

Tiểu Dịch tức giận nhìn tin nhắn hai lần, lại nhìn Đông Thu Luyện đang kéo cổ áo che khuất cái vết hồng hồng kia, trong lòng tựa như đã hiểu, “Ba ba, con thật sự không muốn nói, nhưng lần này ba hết sức quá đáng, tại sao ba lại cắn mẹ, rất quá đáng nha, mẹ, có phải rất đau không!”

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Sự Kiện Ô Mai (2)

Đông Thu Luyện trừng mắt nhìn Tiêu Hàn, liền cúi đầu không nói, làm cho người nào đó bên đầu điện thoại bên kia không chờ được, gọi điện thoại đến, Tiểu Dịch trực tiếp nhận điện thoại, “Alo alo alo ---- Tiểu Dịch bảo bối, ảnh chụp ô mai kia đâu, mau gửi qua, nhanh lên...”

“À.....” Tiểu Dịch vừa muốn cúp điện thoại, bên kia lập tức truyền đến một tiếng nói khác, "Bảo nhanh lên, anh ăn cơm trắng hay sao vậy, một chút chuyện cũng không làm được, anh sao vậy, trong đầu anh là gỗ sao!" Tiếng nói này rõ ràng càng già càng dẻo dai, trong nháy mắt mặt Tiêu Hàn tối sầm, vòng tay qua sau ghế, cầm lấy điện thoại của tz.

“Ông nội, không phải là cháu vô dụng, mà ông cũng biết đó, tính tình của anh trai khác biệt, muốn động tay khăng định rất khó, chờ một chút..” Bên kia là âm thanh tranh chấp, sau đó một tiếng nói trong trẻo lại vang lên, “Cái kia, Tiểu Dịch bảo bối, sao cháu không nói chuyện, sao vậy, có phải bị anh trai chú phát hiện rồi không, sao lại không cẩn thận vậy, cháu chớ khai chú ra nha, chú vô tội..”

Tiểu Dịch đưa tay che mắt, thật sự rất mắc cỡ, chú nhỏ thật mất mặt! Thật sự là quá mất mặt, mặt mũi đều bị ném đi cả rồi.

“Tiêu Thần...” Tiêu Hàn để điện thoại ở một bên, một tay lái xe, vẻ mặt cười lạnh, vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười, thật làm cho người ta có chút sợ hãi, điện thoại truyền đến “Tút, Tút, Tút...” Âm thanh ngắt máy.

“Cái kia... Ba ba, điện thoại của con...” Mắt Tiểu Dịch chớp chớp. Tiêu Hàn ném trả lại điện thoại, thế nhưng cơ hồ rất nhanh, chùng mấy giây sau, di động của Tiêu Hàn vang lên, Tiêu Hàn hừ lạnh một tiếng, đưa tay ấn nghe, chọn loa ngoài, làm âm thanh khuếch đại lên, “Anh trai, anh trai.... Em xin lỗi, thực xin lỗi, cái kia, chuyện này, chuyện này thật sự là, em vô tội, anh cũng biết ông nội....”

“Tiêu Thần, anh mấy tuổi rồi, chính mình đã ngốc rồi đừng kéo người khác ngốc theo anh!” Tiếng nói mang theo một tia trêu chọc, nhưng bên kia truyền đến âm thanh vỗ tay, “Ông nội, sao vậy, lời của người ta hoàn toàn là thật, sao giờ ông lại như vậy... Rất đau nha!”

Không chỉ Tiểu Dịch mà còn cả Đông Thu Luyện đưa tay che mắt, chú nhỏ này thật lòng không đành lòng nhìn thẳng, chao ôi.... người của Tiêu gia rõ ràng đều di truyền rất tốt, nhìn Tiêu Hàn cùng Tiêu Dịch sẽ biết, thế nhưng lại xuất hiện Tiêu Thần kì lạ như vậy, lúc ấy còn tưởng ôm sai, nhưng ngày đó ở bệnh viện hết lần đến lần khác xác nhận là hoàn toàn đúng, huống chi là con cháu của Tiêu gia ai dám qua mặt, giám định DNA không biết bao nhiêu lần.

Mỗi khi hấn bị nghi ngờ huyết thống, Tiêu Thần liền tỏ ra vô cùng vô tội, “Không có cách nào nha, anh trai đã mang những gien tốt nhất, còn đồng cặn bã thì cho tôi, bởi vậy nên tôi mới có bộ dạng này!”

“Tiểu tử ngốc, anh đến cùng có biết nói chuyện hay không, không phải là anh muốn xem hay sao, còn mang ta kéo vào, cái tên ngu ngốc, ta đánh chết anh!” Nói xong một tràng âm thanh lạnh lạnh của tiếng va chạm, tiếp đến là tiếng soi tru, làm cho người khác nghe cảm thấy lạnh sống lưng.

“Cái kia, Tiêu Hàn, chuyện này không có quan hệ với ta, anh cũng biết, ta là người lớn tuổi, đối với chuyện như vậy không so đo...” Bên kia là tiếng nói khàn khàn vang lên.

Tiêu Hàn đem điện thoại đưa cho Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện nhận lấy điện thoại, “Ông nội, cháu là Tiểu Luyện!”

“A...” Bên kia là tiếng nói kéo dài, “Khụ khụ... Tiểu Luyện, cháu cũng biết ông nội là người rất nghiêm túc, sao lại làm chuyện nhảm chán như vậy, đúng không, hơn nữa, nói thế nào đi nữa thì hai đứa vẫn còn là vợ chồng son, ông nội lớn tuổi rồi, ở đâu lại bát quái như vậy!”

“Cháu biết!” Tiếng nói của Đông Thu Luyện rất nhẹ nhàng, Tiêu Hàn không tự giác nhìn thoáng qua Đông Thu Luyện, dựa lưng vào ghế, vẻ mặt hết sức buông lỏng, tựa như một con mèo nhỏ lười biếng, “Ông nội, thân thể gần đây thế nào, có đúng lịch đi kiểm tra không...”

Tán gẫu qua lại gần nửa ngày, Đông Thu Luyện muốn cúp điện thoại, “Tiểu Luyện, cái kia có thật vậy không...” Đông Thu Luyện sững sờ, Tiêu Hàn đưa tay cầm lấy điện thoại!

“Ông nội, nếu ông hiếu kì muốn xem thì ông tới đây mà xem, xem thử trên người cháu dâu có ô mai hay không, cháu cũng không biết ông còn thích loại chuyện này a, người khác mà biết thì có nói ông già mà không kính không!” Tiêu Hàn nói xong lời này bên cạnh nháy mắt trầm mặc, sau đó truyền đến tiếng cười.

Không ngoài ý muốn bên kia lại vang lên tiếng va chạm, “Tiêu Hàn, anh là tên tiểu tử thúì, anh chờ đó cho ta, còn anh nữa tên ngu ngốc, dám trêu chọc lão tử ta, lá gan của anh cũng lớn ha, có tin ta chặt đứt chân anh không... Tiểu tử thúì, lúc anh còn uống sữa ông nội anh đã tung hoành ngang dọc rồi, thế nhưng anh lại dám giỡn mặt với ta, ta đánh chết anh...”

Đông Thu Luyện cùng Tiểu Dịch liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt là sự bất đắc dĩ cùng kinh ngạc, bởi vì trong trí nhớ của bọn họ ông lão chưa từng như vậy, ngược lại Tiêu Hàn mười phần bình tĩnh đợi người nào

đó phát tiết xong, nhàn nhạt cười một tiếng, tựa như không nghe thấy ông lão phát tiết từ nãy đến giờ.

“Ông nội, Tiểu Luyện cũng Tiểu Dịch đều ở đây, ông đã bại lộ rồi, ông vất vả bảo vệ hình tượng cứ như vậy lại bị phá hủy... Thật sự đáng tiếc nha!” Kèm theo đó là tiếng giả vờ thờ dài, bên kia truyền đến tiếng rống giận!

“Tức chết ta, tức chết ta, quả thật là, tiểu tử thúì, ta muốn đánh chết anh, cắt đứt chân chó của anh...” Tiếp theo chỉ nghe một âm thanh huyền ảo, Tiêu Hàn vô lực nhún vai, “Chai ôi... Một chiếc điện thoại lại hỏng, thật sự quá lãng phí!”

Trong lòng của Tiểu Dịch yên lặng cảm thán, quả nhiên ba quá cường đại, chỉ nhẹ nhàng như vậy lại chọc cho ông cố tức giận như vậy, quả nhiên đạo hạnh của cậu còn chưa đủ, thật sự còn phải học cho tốt, trong lòng của Tiểu Dịch âm thầm hạ quyết tâm cố gắng lên.

Vừa về đến cổng nhàm, đột nhiên có một người nhảy ra cản lại, Tiêu Hàn lập tức dừng xe, trước mặt không có ai, Đông Thu Luyện cùng Tiêu Hàn liếc mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi giật mình, lập tức xuống xe, Tiểu Dịch cũng lập tức cởi dây an toàn, đi xuống xe, nhưng rất nhanh ba người bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người....

“Này... Cố Nam Sinh, anh muốn chết à, có phải muốn đê chết lão nương hay không, thân thể này của lão nương không chịu nổi sức nặng như vậy...” người đàn ông ôm cô gái dưới thân ngồi dậy, cô gái vỗ vỗ mặt của người đàn ông, nhưng người đàn ông kia chỉ đưa tay ôm eo của cô gái!

“Thân ái, anh không phải là sợ em bị thương sao, sao vậy, có bị thương không!” Nói xong bắt đầu giở trò với cô gái trong lòng!

“Cố Nam Sinh, anh dừng lại cho lão nương, dừng lại, nếu không lão nương sẽ rời nhà trốn đi!” Đông Thu Luyện nhìn cô gái trước mắt chỉ có

thế giờ tay nâng trán.

“Thân ái, cậu có thể cùng chồng nuôi từ bé đứng lên không? Cảnh trở giao thông không tốt....”

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Chồng Nuôi Từ Bé

“Nga.. Ha ha..” Cô gái lập tức đứng lên, gọi người đàn ông đang ngủ, “Vẫn chưa chịu dậy à, làm cho người ta chê cười, may mắn là nơi này đều là người nhà, ha ha...” Cô gái sửa sang lại tóc của bản thân, Tiêu Hàn cùng Tiểu Dịch lúc này mới phát hiện người này chính là cô gái ngày họp báo công kích Bùi Tử Đồng.

" Được rồi, thân ái, surprise... " Nói xong cô gái ôm lấy Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy cô gái đó, " Hoan nghênh trở lại... "

Người đàn ông ngồi dưới đất cũng nhanh chóng đứng lên, không biết những người mặc đồ đen đi ra từ ở đâu, đều đeo kính đen, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng trên khuôn mặt không giống như hắc đạo bình thường hoặc là vệ sĩ, mấy người này thật khác với hôm họp báo, bởi vì Tiêu Hàn thấy trong người bọn họ có sủng, càng làm cho Tiêu Hàn bồn chồn chính là mấy người này khuôn mặt thoạt nhìn có chút khát máu.

Nhưng lúc này mấy người này lại cầm khăn, đã đi đến bên người đàn ông kia, một mái tóc màu xám tro hơi rối, con ngươi đen nhánh, đen đến nỗi có chút dọa người, nhất là lúc lơ đãng đối mặt cũng Tiêu Hàn, ánh mắt như một lưỡi dao bén nhọn, người đàn ông đó không giống Tiêu Hàn là một người nhã nhặn, ngược lại, không phải là những góc cạnh cương nghị, mà là hết sức âm nhu, có thể nói gương mặt hết sức yêu mị.

Nhưng ánh mắt lại lợi hại như một thanh kiếm, mặc một chiếc áo màu xanh đậm cùng quần màu trắng sữa, thoạt nhìn rất vô hại, " Được rồi! Lui

ra đi! " Người đàn ông không còn nói chuyện với âm thanh ôn nhu như vừa này, mang theo chút lạnh, mấy người đàn ông mặc đồ đen lập tức cúi đầu xuống.

" Tiểu Luyện, tớ rất nhớ cậu, cậu thật sự rất bại hoại, trở về cũng không nói với tớ một tiếng, thật là xấu! " Cố San Nhiên nhẹ nhàng lắc lư cánh tay của Đông Thu Luyện.

" Nếu không có việc thì cũng không trở lại, Tiêu Hàn, đây là Cố San Nhiên, Cố Nam Sinh, bọn họ kết hôn hơn một năm, Tiểu Dịch chào chú, dì.. " Đông Thu Luyện cười mang Tiểu Dịch đến, Tiểu Dịch ngọt ngào gọi một tiếng chị.... Cố San Nhiên hung hăng hôn lên mặt Tiểu Dịch hai cái, " Ôi thật đáng yêu, chị rất thích em nha... " Nói xong lại một trận hôn khắp mặt.

Tiểu Dịch quả thực muốn ngửa mặt lên trời hét lớn, cái người dì này ở nơi nào đến a, trong lòng Tiểu Dịch rất hối hận a, cái gì mà chị, chị này thật đáng sợ nha, trên mặt của cậu bé toàn là nước miếng, ai tới cứu a, bên này hai người đàn ông bước lên chào hỏi, mà Đông Thu Luyện chỉ đắm chìm trong vui sướng khi gặp bạn, ở đâu còn chú ý đến vẻ mặt ghét bỏ của con trai mình.

" Tiêu Hàn! " " Cố Nam Sinh! " Tiếp đó là cùng nhìn nhau trầm mặc, không biết thế nào, hai người giống như là đang nghĩ xem ai bước lui lại trước tiên, làm cho Cố San Nhiên nhìn thấy cũng cảm nhận được tâm tư khó đoán của hai người đàn ông này.

“Này, đây là mắt đối mắt sao, em thật không muốn nói nha, hai người kiếp trước là người yêu sao, làm gì gì đó, em còn có thể chấp nhận, nhưng mà chồng nuôi từ bé, khí chất của anh nhiều nhất chỉ là thụ, nhưng không cần ủy khuất, có công như vậy cũng rất tốt nha!” Đông Thu Luyện nâng trán, cô gái này đến chết hãn cũng không đổi nha.

Tiêu Hàn chỉ ho nhẹ một tiếng, đi đến sau lưng của Đông Thu Luyện, nhưng sắc mặt của Cố Nam Sinh lại không dễ nhìn, đi đến sau lưng Cố San Nhiên, đưa tay ôm lấy Cố San Nhiên vào trong lòng, “San Nhiên bảo bối, thế nào, chồng của em có năng lực hay không em còn không biết sao? Sao vậy? Đêm nay chúng ta thử một chút?”

“Cố Nam Sinh, anh đừng giở trò lưu manh trước mặt của Tiểu Luyện được không!” Vừa nói vừa muốn đẩy Cố Nam Sinh, một tay của Cố Nam Sinh càng ôm chặt hơn, tay kia lại vòng quanh eo của Cố San Nhiên, “San Nhiên bảo bối, em nói gì vậy, anh luôn muốn em không đủ!”

“Khốn khiếp, anh đồ lưu manh..” Cố San Nhiên liền đập lên giày da sáng loáng của Cố Nam Sinh, hung hăng trừng mắt liếc nhìn sắc mặt tràn đầy thống khổ của Cố Nam Sinh, sau đó đi đến bên Đông Thu Luyện cùng đi vào nhà, còn Tiêu Hàn lại dắt Tiểu Dịch bước vào nhà.

Có 2 người mặc đồ đen rất nhanh đi đến, “Thiếu chủ, lau giày của ngài...” Sau đó đưa lên cái khăn tay mới tinh, Cố Nam Sinh nhìn trên giày của mình có một vết nho nhỏ của giày cao gót, ngây ngốc nở nụ cười, “Đây là San Nhiên bảo bối tặng cho ta, sao có thể lau đi, giữ lại...” Chỉ là đầu ngón chân thực đáng yêu nha, tiểu yêu tinh, xem đêm nay anh thu thập em thế nào.

“San Nhiên, sao cậu đối xử với Nam Sinh bạo lực như vậy, nói thế nào thì hai người đã kết hôn cũng lâu rồi!!” Bác An thấy có khách đến, lập tức bảo người làm chuẩn bị thức ăn, biệt thự Tiêu gia rất lớn, ngôi biệt thự này có 3 nóc, phía trước là một sân cỏ lớn, bên cạnh còn có hồ bơi, cho nên bình thường ở đây hơi vắng lặng, mà Cố San Nhiên là kẻ hơi dờ hơi, cho nên bỗng chốc nơi này bỗng trở nên ồn ào.

“Tiểu Luyện, trời sinh anh ấy là thụ thích ngược, hơn nữa, đã nhiều năm như vậy, chúng tớ đều như vậy, anh ấy da dày thịt béo, đánh đánh cũng không có việc gì!” Vừa nói vừa cẩn thận nhìn Tiêu Hàn, Tiêu Hàn ngồi ở

bên cạnh Đông Thu Luyện, một tay khoát lên ghế salon phía sau Đông Thu Luyện, bộ dáng hết sức tùy ý, nhưng trong mắt nếu nhìn kỹ càng sẽ thấy được anh không thoải mái khi thấy Cố San Nhiên nhìn anh như vậy.

“Thế nào, hai người đã kết hôn lâu như vậy, vẫn không có tin tức gì sao?” Đông Thu Luyện nhìn chăm chăm vào bụng của Cố San Nhiên, dù da mặt của Cố San Nhiên có dày thì khi bị hỏi như vậy cũng khó tránh có chút ngượng ngùng, vừa vặn Cố Nam Sinh đã đi tới, nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Cố San Nhiên, lập tức đi đến, “San Nhiên bảo bối, sao vậy?”

“Cút ngay, không có việc của anh!” Chọc cho Đông Thu Luyện cười một tiếng, “Nam Sinh, anh không muốn có một đứa bé sao?”

Cố Nam Sinh vừa nghe thấy lời này, sắc mặt tựa hồ có chút không tốt, chỉ cười nhẹ một tiếng, nhưng lại mang theo chút khổ sở, người sáng suốt đều nhìn ra được, nhưng Cố San Nhiên tựa hồ như không có phát hiện chuyện gì, chỉ thoạt nhìn có chút ngượng ngùng mà thôi.

“Đúng rồi, Tiểu Luyện, Bùi Tử Đồng cô gái này thật đúng là không biết xấu hổ, chồng của cậu thật có bản lĩnh, chọc tới loại gia đình như Bùi gia, tớ còn nghe nói, mấy năm tay Bùi gia tuột dốc, nếu có thể đeo bám vào các gia tộc hiển hách thì ngay cả con riêng cũng nguyện ý cho về!” Sắc mặt Tiêu Hàn có chút lúng túng, thiệt là, cô gái này thật không dễ chọc, đối đãi tai nhanh như vậy.

“Chuyện này cứ như để như vậy đi, Bùi Tử Đồng như vậy thì còn có cái gì để lợi dụng, không chừng cũng sẽ bị gia tộc của cô ta vứt bỏ, vốn chỉ là con gái riêng!” Đông Thu Luyện nhấp một ngụm trà, Đông Thu Luyện đối với quan hệ hiện giờ của cô và Tiêu Hàn rất hài lòng, không muốn vì một người là phá hoại phần ổn định này.

“Tớ còn nghe nói, Bùi gia hiện đang nhìn tới Vương Hỉ làm sắt thép, cậu cũng biết Vương Hỉ là một người trung niên, bộ dáng to béo, gia đình bình

thường nhìn rất chướng mắt, Bùi gia như muốn đưa Bùi Tử Đồng cho Vương Hỉ, đời này của Bùi Tử Đồng xem như xong rồi!” Cố San Nhiên nói rất tự nhiên, nhưng Tiêu Hàn lại nhớ được, khó trách Bùi Tư Nhan thoát nhìn như muốn làm cái gì, nguyên do là như vậy!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÙNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Bắc Thần

Giờ phút này ở Bùi gia, Bùi Tư Nhan vừa mới về đến nhà, Bùi Tử Đồng đoan chính ngồi trên ghế sofa, nhưng là mặt mộc không trang điểm, hơn nữa vẻ mặt lộ ra vẻ hoảng hốt, nhưng trên mặt vết sưng đỏ rất rõ ràng, nhất là hai bên má, là dấu tay rất rõ ràng, nghe thấy được động tĩnh bên ngoài, vừa quay đầu nhìn thấy Bùi Tư Nhan không tự giác co rúm lại.

“Hừ, vừa về đến nhà đã thấy mày, thật sự rất xúi quẩy, thật sự là xui đến tám đời, không hiểu sao mày là người như vậy!” Nói xong quăng cái túi trong tay lên mặt đất, trên nắp túi làm bằng kim loại va chạm với nền gạch men phát ra âm thanh rất chói tai, nhưng người giúp việc không dám thờ mạnh, chỉ cúi đầu trầm mặc không nói.

“Chị...” Tiếng nói của Bùi Tử Đồng rất nhỏ, tựa như tiếng mèo kêu, nhất là bộ dáng co rút lại, đâu có giống như bộ dáng kiêu căng thường ngày, “Chị, em không muốn gả cho người đàn ông kia...”

“Mày không muốn? Mày ở Bùi gia chúng tao đã nhiều năm như vậy, ăn, mặc, ở, đi lại chúng tao đều không có bạc đãi mày, mày muốn tiến vào giới giải trí chúng tao không ngăn cản, hiện tại vì mày là người trong nhà lại trở nên thế này, Bùi Tử Đồng...” Bùi Tư Nhan ngồi trên ghế sofa, hai chân khép lại, cầm trong tay là tách trà hoa hồng, “Mày thật không có lương tâm à!”

“Không phải vậy, em không phải có ý này, người đàn ông kia từng kết hôn...” Bùi Tử Đồng còn chưa dứt lời, bên thân có đồ vật bị vỡ gì đó, một

ít mảnh vụn của thủy tinh văng lên đui của Bùi Tử Đồng, Bùi Tử Đồng không tự giác nhích ra đằng sau.

Nguyên do là Bùi Tử Nhan ném cái tách thủy tinh trong tay, trên mặt đất đều là mảnh vụn của thủy tinh cùng một chút chất lỏng màu vàng nhạt, hai người làm chạy qua chuẩn bị dọn dẹp, Bùi Tử Nhan đưa tay ngăn cản, “Các người đi xuống hết đi, nhưng thứ này đều là việc của người làm, em tốt của chị, việc này hẳn là chưa làm qua phải không, nếu mà không muốn gả cho người đàn ông kia, vậy mà đem tiền thiếu Bùi gia nhiều năm như vậy trả hết đi, thì mà liền được tự do!”

Bùi Tử Nhan trên mặt vẫn là nụ cười nhưng có cảm giác không hài hòa, khóe miệng nhếch lên, tựa như nụ cười tiêu chuẩn nhất của người mẫu, nhưng trong miệng nói ra làm người khác không lạnh là run, nhất là Bùi Tử Đồng!

Bây giờ Bùi Tử Đồng giống như trở lại mấy năm trước lúc mới vừa bước vào Bùi gia, khi đó Bùi Tử Đồng là một cô gái nhỏ, cái gì cũng không hiểu, khi bước vào Bùi gia liền đi xã hội thượng lưu hấp dẫn, khi đó Bùi Tử Đồng không có cảm giác chênh lệch, cho đến khi Bùi Tử Nhan xuất hiện.

Là Bùi gia đại tiểu thư, mọi hành động cử chỉ của Bùi Tử Nhan đều được qua huấn luyện, Bùi Tử Đồng có cảm giác bản thân như một tên hề khi đứng trước mặt của Bùi Tử Nhan, nhưng ả lớn lên xuất sắc hơn nhiều so với Bùi Tử Nhan, chính vì thế nên ả nghĩ phải làm cho nhiều người chú ý hơn, lúc này mới quyết định muốn bước vào giới giải trí làm nghệ sĩ, nhưng Bùi Tử Đồng vẫn tính sai.

Bởi vì coi như bản thân ả đủ lông đủ cánh, nhưng khi ở trước mặt Bùi Tử Nhan vẫn là bộ dáng của tôm tép, nhất là lúc Bùi Tử Nhan hất cầm sai khiến, là loại cao cao tại thượng, địa vị như vậy ở Bùi gia, làm đời này của ả rất hâm mộ.

“Sao vậy? Cái này không phải mày muốn hay sao? Còn không nhanh chóng dọn dẹp...” Bùi Tư Nhan cười lạnh một tiếng, cúi đầu sờ sờ móng tay của bản thân, mài rất đẹp, nhưng đột nhiên nghĩ đến cô gái kia, trong mắt đột nhiên lóe lên tia ngoan độc.

Bùi Tử Đồng biết rõ ở Bùi gia không ai dám làm trái lời của Bùi Tư Nhan, cho nên chỉ ngoan ngoãn ngồi xuống bắt đầu nhặt từng mảnh thủy tinh bị vỡ, Bùi Tử Đồng gặt gao cắn môi, ả thật không cam lòng, vì cái gì cũng đồng thời là con gái ở Bùi gia, bởi vì chính ả là con gái riêng nên mới bị đãi ngộ như vậy sao? Bùi Tử Đồng thật sự là không cam lòng!

“Bùi Tử Đồng...” Bùi Tư Nhan lên tiếng kêu, Bùi Tử Đồng bị sợ hết hồn, mảnh thủy tinh trong tay đâm vào ngón tay, lúc này sự đau đớn lại không bằng sự sợ hãi đối với Bùi Tư Nhan, bởi vì Bùi Tư Nhan có thể là người nắm giữ nửa đời sau của ả, lúc này ả cảm thấy ả rất thấp hèn.

“Mày đã gặp qua vợ của Tiêu Hàn chưa?” Bùi Tử Đồng mãnh liệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Bùi Tư Nhan tay đang ôm gối kê lưng, tròng mắt là sự ngoan lệ rõ ràng.

“Em.. em chưa từng gặp!” Bùi Tử Đồng nói xong cúi đầu, vợ của Tiêu Hàn, mẹ của đứa bé kia chính là cô gái ả gặp ở Tiêu gia đi, nhưng là vậy thì sao, Bùi Tử Đồng chính là không muốn nói cho Bùi Tư Nhan, có lẽ người phụ nữ nào cũng có giác quan thứ 6, Bùi Tử Đồng cảm thấy Bùi Tư Nhan cũng đang ôm tâm tư không thuần khiết đối với Tiêu Hàn, nhưng hiển nhiên là Tiêu Hàn sẽ không thích người chị này của ả.

“Mày tiếp tục dọn dẹp đi, các người không được giúp nó!” Bùi Tư Nhan nói xong xoay người lên lầu, đi ngang qua Bùi Tử Đồng ném ánh mắt ngoan lệ xuống, “Đem bỏ cái túi này!” ả là con nhà khuê cát cái dạng túi gì mà chưa gặp qua, hơn nữa, đối với cái túi mấy vạn, đối với ả mà nói chính là không đáng để trong lòng.

Bùi Tử Đồng cúi đầu tiếp tục nhặt mảnh vỡ, ai sẽ nghĩ tới Bùi Tử Đồng chúi lọi ở trước mặt người khác nhưng trong nhà lại ở bộ dạng này, người làm ở xung quanh bắt đầu đi làm chuyện của bản thân, hoàn toàn không dám đi lại chỗ Bùi Tử Đồng. Đại tiểu thư mất hứng, ai đến gần Bùi Tử Đồng không phải là đi tìm chết sao?

Bên này, tại Tiêu gia bác An Nhiên đang chuẩn bị bữa tối, Tiêu Hàn cùng Cố Nam Sinh ngồi ở hai đầu của ghế sofa, hai người không ai nhìn ai, nhưng khí tràng của hai người này vô cùng cường đại, làm cho tất cả mọi người không dám đến gần, bác An thỉnh thoảng quan sát đến động tĩnh ở phòng khách.

Hai người đó rõ ràng là lần đầu gặp mặt a, sao lại giống như kẻ thù vậy, hơn nữa, vợ của hai người bọn họ là bạn bè thân thiết, không phải là tình địch, hai người sao lại biến thành bộ dạng này? Còn Tiểu Dịch không bị ảnh hưởng chút nào, nằm sấp trên thảm lông chăm chú vẽ tranh.

Ở trên lầu, trong phòng hai cô gái kể chuyện tình hình gần đây của bản thân, Đông Thu Luyện hỏi một câu: “San Nhiên, cậu cùng thanh mai trúc mã, tình cảm rất tốt, cũng kết hôn lâu như vậy, tớ biết cậu thích trẻ con thế nào, sao lại không muốn có con vậy?”

Cố San Nhiên trầm mặc, khổ sở cười, nằm lì ở trên giường không động đậy, Đông Thu Luyện chờ một lát, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Cố San Nhiên, Cố San Nhiên chỉ cảm thấy bây giờ, trong lòng rất khó nói, vẻ khó nói hiện lên cả khuôn mặt.

“Nguyên nhân là do Nam Sinh sao? Hay là vì Bắc Thần...” Lời nói này làm Cố San Nhiên mạnh mẽ ngồi dậy, hai tay nắm lấy bả vai của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện cũng bị sợ hết hồn, “Thật sự là vì Bắc Thần sao?”

“ Tiểu Luyện, cậu rất may mắn, bị người như vậy yêu cậu là may mắn sao, bị người như vậy yêu, trước kia tớ không hiểu, tớ cảm thấy trên thế giới này người hẳn yêu nhất là cậu, vì sao lại muốn gả cho Tiêu Hàn, vì Tiêu Hàn là sinh con, nhưng hiện tại tớ hiểu, tình cảm gì đó, sao có thể so sánh với người là bản thân mình yêu... “

Đông Thu Luyện nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy Cổ San Nhiên, khóe miệng cũng lộ ra một chút khổ sở, Cổ San Nhiên đưa tay ôm lấy eo của Đông Thu Luyện, tựa đầu vào ngực của Đông Thu Luyện : “ Tiểu Luyện, xem như tớ cầu xin cậu, xem như là tớ van cậu, tớ thật vô cùng yêu Nam Sinh, tớ rất muốn có con của mình cùng anh ấy, xem như tớ cầu xin cậu, cậu giúp tớ nói với hẳn đi ! “ Trong nháy mắt lưng của Đông Thu Luyện cứng lại !

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Vấn Đề Của Chồng Và Vợ Nuôi Từ Bé

Cố San Nhiên ôm Đông Thu Luyện khóc một lát, tựa như đã bình tĩnh lại, “Tiểu Luyện, tớ thật sự là không còn cách nào, tớ biết chuyện này đối với cậu rất khó, ừm, coi là tớ chưa nói gì đi!” Cố San Nhiên cười nhưng lộ ra vẻ sầu bi, Đông Thu Luyện chỉ gật đầu nhẹ, trong lòng đã có quyết định.

Tiêu Hàn cùng Cố Nam Sinh ngồi ở hai đầu sofa, một người ôn nhuận như ngọc nhưng giơ tay nhắc chân lại lộ ra tà mị khắp nơi, một người là đàn ông nhưng lại yêu nghiệt khuynh thành, giơ tay nhắc chân lộ ra khí chất quý tộc, hai người ngồi với nhau tạo ra khí thế như nhau, Tiểu Dịch vất vả mới vẽ hoàn thành xong bức tranh, ngẩng đầu nhìn hai người vẫn còn duy trì bộ dáng như trước, không chịu nổi nói một câu.

“Ba, chú Nam Sinh, hai người đã duy trì động tác này là 1 tiếng 23 phút lẻ 35 giây, theo lý thuyết thì các cơ đã cứng lại...” Lời nói của Tiểu Dịch chưa xong liền bị một giọng nữ trong trẻo cắt đứt.

“Cứng ngắt không phải chỉ xuất hiện ở người chết sao?” Ba người quay đầu nhìn hai người đang xuống lầu, Cố Nam Sinh lập tức chú ý đến đôi mắt ửng đỏ của Cố San Nhiên, mặc dù đã cố che dấu, đối với người khác có thể qua được nhưng hai người họ là cùng nhau lớn lên, ngay cả nếu con người của Cố San Nhiên đảo một cái Cố Nam Sinh cũng biết là cô nghĩ gì, trong mắt đều đỏ, làm sao có thể không thấy.

Cố Nam Sinh âm trầm đi qua, hung hăng trợn mắt nhìn Đông Thu Luyện ở phía sau cô, Đông Thu Luyện đã tập mãi thành thói quen, sau đó đưa tay

đây nhẹ Cố San Nhiên, Cố San Nhiên cắn môi gọi một tiếng: “Nam Sinh...” Cố Nam Sinh đưa tay lên.

Hai tay thoạt nhìn bóng loáng nhẵn nhụi, ở dưới ánh đèn càng lộ ra lẻ trắng nõn thon dài, cái đó cùng gen di truyền của Tiêu Hàn là hoàn toàn bất đồng, trắng của Cố Nam Sinh tựa như mang theo một chút bệnh, nhất là tay Cố Nam Sinh nắm lấy cằm của Cố San Nhiên, “Nam Sinh, em đau...”

“Hừ..” Đôi mắt của Cố Nam Sinh chợt lóe, một tay đặt trong túi trong nháy mắt nắm chặt, tay nắm cằm của Cố San Nhiên không dám dùng sức, có chút chán nản liền bỏ xuống, xoay người muốn đi!

Một màn cấu huyết liền xuất hiện, Cố San Nhiên lập tức chạy đến ôm từ phía sau Cố Nam Sinh, “Em sai rồi, Nam Sinh, em xin lỗi, em không nên cùng Đông Thu Luyện nói chuyện riêng, em thực có lỗi...” Cố Nam Sinh lúc này mới quay đầu lại, từ từ cúi đầu, hôn lên đôi mắt ửng đỏ của Cố San Nhiên.

“Con nít không nên xem!” Tiêu Hàn đi đến sau lưng Tiểu Dịch, đưa tay che mắt Tiểu Dịch lại, Tiểu Dịch hừ lạnh một tiếng, trong lòng suy nghĩ, ba cùng mẹ cũng đã làm cho con xem rồi, hiện tại còn nói con nít không nên xem không phải đã quá muộn rồi à.

“San Nhiên bảo bối, là lỗi của anh, anh không xử lý tốt việc trong nhà mới làm cho em khó xử, chuyện này chúng ta nên cùng nhau xử lý, Tiểu Luyện nếu thật sự liên lạc với em, em cảm thấy còn có thể yên ổn sao, đây là em muốn thấy sao?” Cố San Nhiên chỉ đưa tay nắm chặt lấy áo của Cố Nam Sinh.

“Sẽ không, tuyệt đối sẽ không nữa, thật!” Đông Thu Luyện khẽ thở dài một cái, di động trong tay của cô đảo nhiều lần, cuối cùng Đông Thu Luyện soạn một tin nhắn gửi đi.

Chỉ mấy giây sau, di động của Cố Nam Sinh vang lên, sau đó vang lên một tiếng nữa, Cố Nam Sinh thấy tên người gọi điện đến liền ngậy ngẩng cả người, sau đó nhận điện thoại, từ đầu đến cuối Cố Nam Sinh không nói một câu nào, chỉ là sắc mặt từ căng thẳng từ từ trở lên thả lỏng, cho đến cuối cùng mang theo một chút vui sướng.

“Cảm ơn cô!” Cố Nam Sinh nhìn Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện chỉ nhẹ gật đầu, “Không có gì, chuyện này tôi chỉ tiện tay mà thôi, hơn nữa, chuyện này cũng bởi vì tôi nên mới xảy ra, cho nên hai người nên sớm tìm tôi!”

“Anh nói... Hẳn đồng ý...” Cố San Nhiên nhìn Cố Nam Sinh, Cố Nam Sinh khẽ mỉm cười, nhẹ gật đầu, “Thật sao, thật sao? Anh không gạt em chứ, em giống như đang nằm mơ...” Vừa nói vừa ôm lấy Cố Nam Sinh, Cố Nam Sinh cười đến hết sức ấm áp, cùng Đông Thu Luyện nhìn nhau cười một tiếng.

Từ đầu đến cuối Tiêu Hàn không hiểu cái gì, nhưng Tiểu Dịch nằm ở trong ngực của Tiêu Hàn, lặng yên nói một câu, “Sao càng nhìn chú Nam Sinh cùng cha Bắc Thần lại giống nhau như vậy a...” Lòng mày Tiêu Hàn khóa chặt, Bắc Thần cái tên này tựa như đã nghe qua ở đâu.

Lúc ăn cơm Tiêu Hàn cùng Tiểu Dịch lúc này mới nhận thấy cái gì gọi là đánh thẳng vào lòng, còn Đông Thu Luyện tựa như thái sơn giúp Tiểu Dịch gấp thức ăn, hoặc giúp Tiêu Hàn múc canh, một bữa cơm không đổi sắc, nhưng Tiêu Hàn cùng Tiểu Dịch thật sự cảm thấy có chút ăn không ngon, nguyên nhân vì sao, phải trách hai người ở đối diện.

“San Nhiên bảo bối, cái này tốt với thân thể em, nếu chúng ta quyết định có con, em phải phối hợp dinh dưỡng cho tốt, thế nào, mùi vị thế nào... Mặc dù không ngon như đầu bếp ở nhà, nhưng mùi vị cũng có thể chấp nhận được!” Cố San Nhiên chỉ nhẹ gật đầu, hướng về Cố Nam Sinh cười

một tiếng, “Chồng nuôi từ bé đại nhân, anh thật tốt!” Nói xong liền hôn lên mặt Cố Nam Sinh một cái, âm thanh không nhỏ.

Làm cho Tiêu Hàn một chút nữa là phun cơm trong miệng ra, Đông Thu Luyện nhìn lướt qua hai người đối diện, “Phiền hai người chú ý hình tượng một chút được không? Hai người làm vậy chúng tôi không ăn ngon được!”

“Tiểu Luyện, cậu nói vậy đúng là đả thương lòng người nha, nhan sắc của tớ cùng Nam Sinh đẹp như vậy, hôm nay đáng ra cậu phải ăn thêm vài chén cơm sao!” Lời nói của Cố San Nhiên vừa xong chỉ có Cố Nam Sinh phối hợp gật đầu, những người còn lại đều yên lặng ăn cơm.

Kể từ Cố Nam Sinh nhận điện thoại Tiểu Dịch đã cảm thấy dì này thật kỳ quái, nhất là lúc nhìn cậu, ánh mắt kia thật đáng sợ, “Tiểu Dịch a, sao con có thể đẹp đến thế, thật đáng yêu, dì thật thích con nha!” Tiểu Dịch chỉ yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Cố ý bày ra vẻ cao lãnh nhất, “Khụ khụ... dì à, dì như vậy thực là ảnh hưởng đến việc ăn cơm nha!” Nói xong bĩu môi, nhưng Cố San Nhiên cô gái này luôn cường đại, trong nháy mắt nghĩ ra cái gì đó, ôm Tiểu Dịch hung hăng hôn hai cái, “Này, Đông Thu Luyện, Tiểu Dịch nhà cậu có vợ nuôi từ bé chưa!”

“Không có, Tiểu Dịch còn nhỏ, không có nghĩ đến chuyện này!” Đông Thu Luyện lúc này đơn thuần, không chú ý đến đôi mắt phát sáng của bạn tốt!

“Chồng nuôi từ bé, chúng ta sinh một đứa con gái được không sau đó tìm cho con bé một chồng nuôi từ bé, thế nào...” Nói xong lại nhìn Tiểu Dịch một chút, Tiểu Dịch mặc dù còn nhỏ nhưng cũng hiểu được chuyện này không tốt!

“San Nhiên bảo bối, anh cảm thấy chúng ta nhất định sinh con trai, sau đó tìm cho thằng bé một cô vợ nuôi từ bé!” “Như vậy cũng tốt..” “Đúng

nha, con dâu nuôi từ bé thật tốt!”... Cả nhà Tiêu gia ba người không hề nói gì nữa, tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại, nhất là Tiểu Dịch, quả thực ăn không biết ngon, chồng nuôi từ bé là cái gì vậy!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Cố Thể Kiểm Chế Một Chút Không?

Sau khi Đông Thu Luyện đưa đôi vợ chồng này ra ngoài, liền thấy được ở cửa Tiêu gia xuất hiện nhiều phóng viên, Cố San Nhiên ý bảo Đông Thu Luyện tránh mặt một chút, mà lúc này một đám người mặc đồ đen nhanh chóng đi lại, hơn nữa trên tay của mỗi người đều cầm một cây dùi, cùng nhau tiến lên mở đường, đẩy nhóm phóng viên tránh ra!

"Thiếu chủ, phu nhân, mời lên xe..." Một người mặc đồ đen mở cửa xe, một chiếc Cadilla đã dừng ở cửa lớn của Tiêu gia, Cố San Nhiên xoay người chào tạm biệt Đông Thu Luyện một tiếng rồi lên xe, mà Cố Nam Sinh mắt lạnh nhìn lướt qua những phóng viên đang cố gắng chen nhau chụp hình, sau đó liền bước lên xe.

"Con biết hai người bọn họ không?" Tiêu Hàn ôm Tiểu Dịch đứng ở trước cửa.

"Không biết nha, lần đầu tiên con thấy khuê mật của mẹ đến, nhưng lại được nghe nói rất nhiều, nhưng chú Nam Sinh cùng cha Bắc Thần quả thực có chút giống nhau!" Tiêu Hàn chỉ cười, nhưng trong lòng đã thầm ra quyết định.

Sau khi về phòng Đông Thu Luyện liền tắm rửa sạch sẽ, vốn là sau khi tan làm sẽ trở về tắm nhưng vì Cố San Nhiên làm trễ nãi, mè nheo cho đến bây giờ, Tiêu Hàn vượt vượt điện thoại của Đông Thu Luyện, đang do dự là xem hay không xem tin nhắn của Đông Thu Luyện, do dự một lát, Tiêu Hàn mở điện thoại, cái gì a, mặt mã....

Trong nháy mắt đôi mắt loé lên, nhập con số có liên quan đến Tiểu Dịch, mật mã không đúng, sau đó là con số liên quan đến Đông Thu Luyện, mật mã vẫn như cũ là không đúng, Tiêu Hàn tỏ ra có chút vô lực để điện thoại xuống, theo bản năng nhập sinh nhật của bản thân, ngoài ý muốn điện thoại kêu một tiếng, điện thoại được mở khoá...

Màn hình điện thoại là ảnh chụp của Tiểu Dịch, tựa như lúc mới vừa biết đi, thật đáng yêu, trong miệng còn chảy nước miếng, Tiêu Hàn chỉ cười, vào tin nhắn của điện thoại, chỉ có một tin nhắn được gửi cho Bắc Thần, mà nội dung tin nhắn hết sức đơn giản: "Buông tha San Nhiên đi, đừng làm cho tôi hận anh..."

Người này rốt cuộc là ai, Cố Nam Sinh mặc dù hẳn không nói rõ thân phận nhưng anh cũng nhìn ra được hẳn là người không bình thường, nhưng người làm cho hẳn yếu thế chắc cũng không phải là người bình thường, Đông Thu Luyện làm sao biết những người như vậy, đến một lúc nào đó sẽ rõ thôi, nhưng nghĩ đến mật mã điện thoại của Đông Thu Luyện là sinh nhật của anh, trong lòng tựa như có thứ gì đó bồn chồn, hết sức vui vẻ.

Lúc Đông Thu Luyện tắm ra, mặc một bộ đồ ngủ tinh xảo, thoát nhìn hết sức bảo thủ, nhưng bắp chân trắng nõn lại hết sức gây chú ý, "Vào tắm đi, đã mệt một ngày!" Đông Thu Luyện một tay lau tóc, một tay sửa lại đai áo ngủ.

Tiêu Hàn đi tới, đưa tay nới lỏng cà vạt của mình, Đông Thu Luyện không chú ý đến đôi mắt ngày càng trở nên tỉnh mịch của Tiêu Hàn, "Cần em mở nước nóng sao? Anh sao vậy..." Đông Thu Luyện lúc này mới chú ý đến Tiêu Hàn vậy mà đi đến trước bàn trang điểm với cô.

"Tiểu Luyện!" Tiêu Hàn từ phía sau ôm lấy Đông Thu Luyện, trên người Đông Thu Luyện thoang thoảng mùi vị thanh nhẹ, "Em đây là mê hoặc anh sao?"

Có bị bệnh hay không a, cô mê hoặc anh ở đâu nha, mắt của Đông Thu Luyện mở to, tại sao ở chung với Tiêu Hàn càng lâu, càng cảm thấy Tiêu Hàn có lúc trở nên vô lại, cũng như lúc này vô lại làm cho người ta cảm thấy vô lực, "Nhanh đi tắm rửa đi!" "Em không cùng anh tắm sao?" Tiêu Hàn há miệng ngậm lấy vành tai của Đông Thu Luyện, thân thể Đông Thu Luyện cứng ngắt, muốn giãy giụa, nhưng như Tiêu Hàn biết trước, nên hai tay ôm càng chặt, Đông Thu Luyện bị anh ôm sát sao, Tiêu Hàn từ trong gương thấy được hai má trắng mịn ửng đỏ của Đông Thu Luyện, cảm thấy rất thú vị lẽ lưỡi liếm liếm vành tai tinh xảo của Đông Thu Luyện!

"Đừng..." Đông Thu Luyện đưa tay bắt được cánh tay của Tiêu Hàn đang ôm trước ngực cô, Tiêu Hàn cười buông ra, "Tiểu Luyện, bộ dáng đỏ mặt của em rất đáng yêu, giống y như quả táo chín!" Trong nháy mắt mặt Đông Thu Luyện sung huyết đỏ bừng, vì sao người đàn ông này nói ra những lời này chứ.

"Anh thật vô sỉ!" Đông Thu Luyện đánh nhẹ vào tay Tiêu Hàn một cái, Tiêu Hàn chỉ đưa tay nắm vai của Đông Thu Luyện, cúi đầu liền ngậm lấy đôi môi hồng nhuận của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện mở mắt thật to, không biết là bị dọa ra sao, Tiêu Hàn nhẹ liếm môi Đông Thu Luyện, "Tiểu Luyện, nhắm mắt lại, lúc hôn môi thích nhìn anh sao? Chẳng lẽ em không biết bộ dạng này của em càng làm anh muốn thêm nữa sao?"

Đông Thu Luyện đưa tay đánh vào ngực của Tiêu Hàn, nhưng sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại, khoé miệng của Tiêu Hàn khê nhếch, đầu lưỡi tiến quân thần tốc vào khoang miệng Đông Thu Luyện, giống hệt như anh nghĩ, rất ngọt, rất ngọt,... Tiêu Hàn tựa như đang ở sa mạc, không ngừng hấp thụ hương vị ngọt ngào chỉ có ở Đông Thu Luyện, cả thân thể Đông Thu Luyện đều mềm nhũn, Tiêu Hàn mới đem Đông Thu Luyện ôm sát, Đông Thu Luyện nằm trong ngực Tiêu Hàn thờ hồn hển, gò ám lộ ra vẻ phong tình.

"Em như vậy thật sự càng làm anh muốn phạm tội!" Tiêu Hàn nói xong hôn lên mặt Đông Thu Luyện một cái, khẽ cười, sau đó đi vào nhà tắm, Đông Thu Luyện nhìn thấy trong gương hai má phấm hồng, vẫn cười một tiếng, đưa tay nhẹ vỗ lên mặt, thiệt là, không phải chỉ một cái hôn thôi sao, sao không có tiền đồ như vậy, mặt lại đỏ như vậy!

Nghĩ nghĩ đến chuyện vừa nãy, Đông Thu Luyện cảm môi của mình, tựa như còn lưu lại hương vị của Tiêu Hàn.....

Bọn họ không chú ý đến cửa phòng còn chưa đóng, ở ngoài cửa một đứa trẻ đang thở hổn hển ngồi cạnh cửa, đưa tay che ngực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều phấm hồng, mắt mở thật to, con ngươi màu lam tràn đầy khiếp sợ, không敢 nuốt một ngụm nước bọt, nguyên lai hôn môi là như vậy a, quả nhiên ba ba là cao thủ, khó trách mẹ không có sức miễn dịch như vậy.

Nhưng mà.... Tiểu Dịch cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, mất mười lăm phút nha, thật sự quá lợi hại, ăn nước miếng người khác ngon miệng lắm sao? Tiểu Dịch hết sức hoài nghi, nhưng vừa nghĩ đến bản thân vô tình nhìn thấy được, khuôn mặt lại đỏ bừng, vội vàng chạy về phòng của bản thân!

Lúc này trên một mảnh đất trống ở vùng ngoại thành, một màn trình diễn kịch liệt khác đang tiếp diễn, chiếc Cadillac màu đen ngừng ở mảnh đất trống, mà tất cả nhóm người mặc áo đen đều ở bên ngoài, đều đứng nghiêm túc, mà trong xe một cô gái quần áo không chỉnh tề nằm ở trong ngực của một người đàn ông: "Cố Nam Sinh, lão nương không phải đã nói, về sau không làm trong xe nữa mà!"

"San Nhiên bảo bối, lúc ở Tiêu gia anh đã rất khó chịu, San Nhiên bảo bối anh thực vô cùng yêu em, hết sức yêu, rất rất yêu... Nhưng mà anh rất hy vọng ở nơi này có bảo bối của chúng ta!" Vừa nói vừa đưa tay sờ sờ bụng của Cố San Nhiên, người tự xưng da mặt dày Cố San Nhiên lúc này cũng thẹn thùng đỏ mặt, làm cho người nào đó hôn liên tiếp.

Một nhóm người mặc đồ đen đứng bên ngoài đều nghe được động tĩnh bên trong, trên mặt những người đó đều bình tĩnh, nhưng nội tâm đang gào thét: Thiếu chủ, ngài có thể kiềm chế một chút không? Đây là giữa ban ngày, là ban ngày đó!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Ngoại Truyện Nhỏ Chồng Nuôi Từ Bé

Lúc Cố Nam Sinh cùng Cố San Nhiên lên tiểu học, đưa bé Cố Nam Sinh có bộ dáng hết sức xinh xắn, thanh thanh tú tú, còn giả bộ lạnh lùng, làm cho nhiều bé gái thích hẳn, Cố San Nhiên thấy mỗi ngày Cố Nam Sinh đều ôm một túi to Chocolate trở về, lập tức có chút tức giận!

"Cố Nam Sinh, cậu là chồng nuôi từ bé của tớ, cậu biết không? Cậu nên có chút tự giác của chồng nuôi từ bé đi!" Cố Nam Sinh ngơ ngác một chút, chồng? Cố San Nhiên cũng trầm mặc, cô vừa nói gì đó, chồng?

"Tớ biết mà!" Cố Nam Sinh lạnh lùng mở túi ra, từ bên trong đổ ra toàn là chocolate, Cố San Nhiên không tự giác nuốt một ngụm nước bọt, "Tớ rất có tự giác!" Nói xong liền chạy đến phòng của bản thân, lấy ra một cái túi, đứng trước mặt Cố San Nhiên, "Rầm!" Đổ ra một đống lớn chocolate, một tia loé lên trong mắt Cố San Nhiên.

"Tớ tích góp!" Cố San Nhiên chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn Cố Nam Sinh, Cố Nam Sinh gãi gãi tóc, "Đều cho cậu, tớ nói là phải nuôi cậu!"

"Oa, chồng nuôi từ bé, cậu thật sự quá tốt!"

"Cậu không nên hôn tớ một cái sao?" Trên TV không phải đều diễn như vậy sao?

"Cậu nhắm mắt lại đi!" Chồng nuôi từ bé đại nhân ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bởi vị căng thẳng nên lông mi run run, Cố San Nhiên đi vòng ra phía sau, đá một đá vào mông Cố Nam Sinh, "Dám dụ dỗ lão nương!"

"Cố San Nhiên, tớ không muốn làm chồng nuôi từ bé của cậu nữa...."

Mình muốn tuyển editor cho bộ truyện này, do thời gian mình không có nên muốn tuyển editor để các bạn đọc có thể được đọc truyện nhanh hơn, xuyên suốt hơn không phải chờ đợi lâu... ai có hứng thú thì ib cho mình nha...!!!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Âm Mưu Bắt Đầu

Bùi Tư Nhan ở trong phòng mình chỉnh trang quần áo, sau đó mới chậm rãi xuống lầu, quần áo của Bùi Tư Nhan lúc này không cứng nhắc giống buổi sáng, một thân váy màu tím sậm, trên đó còn thêu những hoạ tiết tinh xảo, tóc được vấn giống như những quý tộc ở châu Âu, trên tai là cặp hoa tai đá xanh đẹp đẽ, cả người tỏ ra sự đoan trang diễm lệ, khi đến bậc thang cuối cùng, cả đám người làm dừng công việc trong tay, rũ mắt, không dám thở mạnh.

Bùi Tử Đồng lúc này đã đổi quần áo giống như người làm, đứng một bên với vẻ mặt cung kính, nhưng hai tay nắm chặt, móng tay được làm tinh xảo lúc này đã không còn đẹp nữa do vừa nãy dọn dẹp mảnh thủy tinh bị vỡ, lúc này ngón tay được bảo dưỡng nhiều năm đã xuất hiện nhiều vết cắt nhỏ.

Người đứng ở đó chỉ có thể nghe tiếng giày cao gót nện lên gạch men, loại âm thanh đó làm cho người kinh sợ, mà âm thanh này đến trước mặt Bùi Tử Đồng liền dừng lại, Bùi Tử Đồng nhìn đôi giày cao 10cm, không tự giác mở to hai mắt. Đôi giày này không phải là.....

"Thế nào? Giày đẹp không?" Bùi Tư Nhan vuốt móng tay của bản thân, tựa như móng tay ở dưới ánh đèn càng đẹp.

"Vốn là tao không muốn đôi giày này, nhưng mà biết mà những thứ này của Thương tổng là muốn nịnh bợ tao, tao cũng không cản được, mặc dù kiểu giày này mày hết sức yêu thích, nhưng mày biết đó, là hàng giới hạn, nhưng mà tao đoán là cả đời này của mày cũng không thể mang được

những loại giày thế này!" Bùi Tử Đồng gắt gao nhìn chăm chăm đôi giày của Bùi Tư Nhan.

Đây là đôi giày mấy hôm trước ả đặc biệt muốn, Bùi Tử Đồng kể từ khi bước vào thế giới thượng lưu cũng thích rất nhiều thứ, nhất là với những đôi giày cao gót, mang hay không là một chuyện, nhưng giày thích là phải mua bằng được, giá tiền, chỉ là phụ.

"Mày nói Bùi gia cho mày ăn mày ở, mày phải nghe lời, nửa đời còn lại vinh hoa phú quý, đường bằng phẳng mày không chịu đi, vậy mày xem còn lưu mày lại làm gì!" Vừa nói vừa nắm cằm của Bùi Tử Đồng, cằm của Bùi Tử Đồng truyền đến trận đau kịch liệt, tựa như là bị móng tay bấm sâu vào thịt.

Bùi Tử Đồng bị buộc ngẩng đầu nhìn Bùi Tư Nhan, Bùi Tư Nhan nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Bùi Tử Đồng, trong lòng lại càng giận dữ, Bùi Tử Đồng có thể trở thành minh tinh, lớn lên tất nhiên sẽ rất đẹp, cái đó cùng Bùi Tư Nhan bất đồng, dung mạo của Bùi Tư Nhan chỉ trên mức trung bình, so với khuôn cách nữ thần lạnh lùng của Đông Thu Luyện hiển nhiên kém rất nhiều.

"Chị.... Cầu xin chị bỏ qua cho em, van chị, em không muốn gả cho lão già kia đâu! Em thật không muốn..." Nói xong Bùi Tử Đồng quỳ phịch xuống đất, bỗng chốc ôm lấy đùi của Bùi Tư Nhan.

Nhưng Bùi Tư Nhan chỉ phẫn nộ cười một tiếng, gỡ tay của Bùi Tử Đồng đang ôm ả, ngồi xuống ghế sofa, cầm lên tách trà, nhấp một ngụm trà, "Cũng bởi vì chuyện của mày mà Tiêu thị đang chèn ép Bùi gia, mày cũng biết là Bùi gia không như bề ngoài, cho nên..."

Bùi Tử Đồng một bên nghe đồng tử không ngừng phóng đại, lắc đầu, "Chị, chị... Tiêu Hàn sẽ không bỏ qua cho em, anh ta sẽ không bỏ qua cho em,.....!"

Bùi Tử Đồng vừa chưa nói xong, tách trà trong tay Bùi Tư Nhan liền ném tới, lúc này không phải là ném xuống đất, mà ném lên khuôn mặt của Bùi Tử Đồng, may mắn là nước trà chỉ ấm, nhưng lúc này Bùi Tử Đồng chật vật đến cực điểm, đầu tóc rối bời có vài sợi tóc dính lên mặt, trên mặt còn có lá trà, một màn hình làm Bùi Tư Nhan cảm thấy sức thoải mái. "Bùi Tử Đồng, mày cho rằng mày là ai, mà có quyền cùng tao cò kè sao? Tao nói cho mày biết, ngoan ngoãn nghe lời, nếu không, tao liền làm cho mày gả cho ông già kia vào ngày mai, coi như có chết cũng chết ở nhà ông ta..." Bùi Tư Nhan lúc nói chuyện không phải là lạnh lùng, cũng không phải là châm chọc khiêu khích, mà là mang theo nét vui vẻ, làm cho người nghe có chút rợn tóc gáy.

Người ở Bùi gia có thể chọc ai cũng được, nhưng vị đại tiểu thư này là không được, vị đại tiểu thư không phải là dạng dễ chọc, nhất là tính cách có thù tất báo, hơn nữa còn mang theo chút điên cuồng, nếu nói lời thông thường, chính là không bình thường.

Bùi Tư Nhan chờ một lát, đã nhìn thấy Bùi Tử Đồng chảy không ít nước mắt, "Này, chuẩn bị cho nhị tiểu thư, tắm rửa, mát xa, đều chuẩn bị cho tốt, ngày mai tôi muốn thấy một nhị tiểu thư xinh đẹp nhất..." Nói liền vênh vang đắc ý lên lâu, mà Bùi Tử Đồng mềm nhũn nằm trên mặt đất. Bị một đám người làm kéo đi cũng không có cảm giác gì.

Tiêu Hàn sẽ làm gì với đối thủ chính là đánh trên phương diện làm ăn của họ, điểm này Bùi Tử Đồng rất rõ ràng, mà Bùi Tử Đồng lúc này chọc đến Tiêu Hàn, ả cũng biết được thủ đoạn của Tiêu Hàn, Bùi Tư Nhan thế nhưng bảo ả nhổ lông trên lưng hổ, đây không phải là muốn mang của ả (BTĐ) sao.

Hừ... nói thế nào đây, cho đến bây giờ trong mặt của Bùi Tư Nhan thì ả (BTĐ) cho đến bây giờ cũng không phải là nhị tiểu thư, nhiều nhất chỉ là hơn người làm một chút thôi, thì ả (BTN) làm gì để ả (BTĐ) vào mắt!

Đông Thu Luyện đang xem tài liệu là Bạch Thiếu Ngôn gửi tới, mà Tiêu Hàn dựa một bên, Đông Thu Luyện nửa dựa vào Tiêu Hàn, Tiêu Hàn có chút buồn ngủ, nhưng thoáng nhìn tài liệu trong tay Đông Thu Luyện liền buồn ngủ biến mất, mỗi ngày cô đều xem cái này a, duỗi tay sờ sờ tóc của Đông Thu Luyện.

"Sao vậy? Nếu anh mệt thì ngủ trước đi, một lát nữa em ngủ.." Lời nói của Đông Thu Luyện chưa dứt thì điện thoại của Tiêu Hàn vang lên, Tiêu Hàn lấy điện thoại, hai người có chút kinh ngạc, bởi vì điện thoại hiển thị tên Bùi Tử Đồng, Đông Thu Luyện ung dung lật tiếp một trang tài liệu, nhưng nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn 11 giờ!

"Đã trễ thế này, không chừng có việc gấp, nghe đi!" Lời nói này của Đông Thu Luyện làm cho Tiêu Hàn có chút lạnh, nhưng Bùi Tử Đồng này sao vậy, anh đã làm nhiều chuyện như vậy, ả không biết sợ sao?

"Nghe đi!" Đông Thu Luyện nhìn như nghiêm túc nhìn đồng hồ, nhưng Tiêu Hàn lại cảm thấy ánh mắt Đông Thu Luyện nhìn xuyên qua điện thoại của anh, Tiêu Hàn cười bấm nút nghe, cũng thuận tiện mở loa ngoài.

"Em không có ý định nghe đâu, mình anh nghe được rồi!" Đông Thu Luyện yên lặng nói một câu, Tiêu Hàn đưa tay bấm vào eo Đông Thu Luyện một cái, chọc cho Đông Thu Luyện thiếu chút nữa kêu lên, "Nhưng anh không muốn làm em hiểu lầm!" Tiêu Hàn áp vào tai Đông Thu Luyện nói câu này, Đông Thu Luyện mặc dù không biểu hiện cái gì, nhưng trong lòng lại dị thường ấm áp.

"Tiêu tổng... Cầu xin anh cứu em!" Lúc Bùi Tử Đồng nói chuyện mang theo âm thanh rung nhẹ, Đông Thu Luyện cùng Tiêu Hàn sửng sốt, đây là sao vậy, nhưng hai người nhớ được lời của Cố San Nhiên nói, chẳng lẽ là việc gả ả ta cho lão già hay sao? "Cầu xin anh.... Van anh, em biết sai rồi, cầu xin anh cứu em..."

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Bà Xã

"Cứu cô? Những lời này nói hình như hơi trễ phải không, hơn nữa, Bùi gia được coi là gia đình giàu có, cô ở Bùi gia cực khổ sao!" Tiếng nói của Tiêu Hàn mang theo một chút biếng nhác, tiếng nói của Bùi Tử Đồng bên kia mang theo một chút ghen ngào, tựa như làm việc quá sức.

"Cô có thể hít sâu một chút, như vậy sẽ tốt hơn, nếu không sẽ không tốt với tim!" Tiếng nói của Đông Thu Luyện vang lên, cả người Bùi Tử Đồng bên kia cứng lại, nhưng trước tiên vẫn nghĩ là tiếng nói của ai, còn có thể của ai, mặc dù Bùi Tử Đồng chỉ gặp mặt Đông Thu Luyện chỉ có một lần, nhưng cô gái này khắc sâu vào nội tâm của ả.

Lúc gặp mặt lần đầu tiên, mặc một áo lụa trắng, quần dài màu đen, cộng thêm một đôi giày 3 4cm, mặc dù không phải là cách ăn mặc thời thượng, nhưng toàn thân lại lộ ra vẻ tinh xảo, tóc cũng chỉ thả lỏng, thoạt nhìn rất tùy ý, nhưng đôi mắt bén nhọn tinh mịch, gương mặt xinh đẹp, trên khuôn mặt không chỗ nào không tỏ ra khí chất lạnh lùng trong trẻo làm cho người đối diện có cảm giác phải nhường bộ.

Bùi Tử Đồng đã nghĩ rất nhiều, suy nghĩ về mẹ đẻ của Tiêu Dịch là người ra sao, nhưng chưa từng hình dung được một cô gái như thế, trên khuôn mặt không nhìn ra được vẻ ôn nhu, ánh mắt cũng lạnh băng không có một tia ấm áp, ả không hiểu vì sao Tiêu Hàn lại cùng một cô gái như vậy kết hôn.

Trong lòng của Bùi Tử Đồng không thích Đông Thu Luyện, bởi vì ả cảm thấy trên khuôn mặt của Đông Thu Luyện, có loại cảm giác cao ngạo,

giống như trong nháy mắt có thể nhìn xuyên qua tất cả. Loại khí chất đó trên người của Đông Thu Luyện làm ả không thoải mái, tựa như khi ở trước mặt cô ta, ả như một con kiến đen, không chịu nổi được một cái nhìn.

Bùi Tử Đồng nghe lời hít sâu thở ra mấy hơi, cảm thấy bình tĩnh một chút, mà hai người bên kia yên lặng chờ, Tiêu Hàn vuốt ngón tay của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện tựa vào ngực của Tiêu Hàn, hơi hơi nghiêng người tìm vị trí thoải mái nhất.

"Cầu xin anh cứu em với, chị của em ngày mai muốn mở hộp báo...." Tiêu Hàn cười một tiếng, Bùi Tư Nhan làm việc khiến anh thật bất ngờ, ả không biết rõ hoàn cảnh hiện tại của Bùi gia sao? Thật ngây thơ, thế nào, tính dụ dỗ Tiêu gia sao?

"Cô ta chỉ nói những việc cô đã làm, sợ gì chứ... Hơn nữa, đây là chuyện của Bùi gia các người, tôi không tiện nhúng tay!" Nói xong liền trực tiếp tắt điện thoại, Đông Thu Luyện có chút không an tâm nhìn Tiêu Hàn, "Chuyện xảy ra quan trọng không?"

"Không có gì, chuyện ở Bùi gia còn cái gì nữa đâu, yên tâm đi, xem tài liệu xong rồi sao. Không còn sớm nữa, chúng ta đi ngủ..." Tiêu Hàn nói xong bấm nhẹ vào eo của Đông Thu Luyện một cái, cả người của Đông Thu Luyện cứng ngắc, nhìn Tiêu Hàn cười như một tên trộm, cảm giác có chút không đúng, làm sao mà cảm thấy Tiêu Hàn nhìn cô như thể cô như một con mồi, nhất là ánh mắt sáng ngời kia!

"Bà xã..." Tiêu Hàn đột nhiên kêu một câu, làm cho cả người Đông Thu Luyện run lên, hốc mắt có chút ê ẩm, ngay khi Tiêu Hàn chưa kịp phản ứng, Đông Thu Luyện xoay người ôm lấy Tiêu Hàn, Tiêu Hàn trực tiếp ngăn cả người, vì lúc này hai người không có điểm tựa, Đông Thu Luyện đều luôn duy trì thế bị động, còn Tiêu Hàn sắm vai người đùa giỡn, đây là lần đầu tiên Đông Thu Luyện chủ động ôm lấy anh.

Tiêu Hàn đột nhiên như một đứa trẻ mới lớn, tay chân luống cuống nhìn người trong lòng, mười mấy giây sau, đưa tay sờ tóc của Đông Thu Luyện, đưa tay ôm lấy eo của Đông Thu Luyện: "Sao vậy? Em chính là vợ của anh..."

"Từ khi kết hôn đến bây giờ chỉ có lúc này em mới cảm nhận được em là vợ của anh..." Đông Thu Luyện chôn sâu vào ngực của Tiêu Hàn có nâng cũng không dậy, nhất là lời nói vừa nãy Đông Thu Luyện thật không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, vốn chỉ là suy nghĩ trong lòng, sao lại nói ra, thật sự quá mất mặt.

Lúc này Tiêu Hàn thật sự muốn đánh bản thân một cái, đưa tay vỗ vỗ lưng của Đông Thu Luyện, "Trước kia đã bỏ lỡ, hiện tại không phải rất tốt sao? Ngoan, ngủ ngon, bà xã..." Nói xong hôn lên đỉnh đầu của Đông Thu Luyện một cái, mà Đông Thu Luyện trong nháy mắt xoay người, đắp chăn, xoay lưng về phía Tiêu Hàn, Tiêu Hàn cười một tiếng, đây là sao vậy!

Mới còn ôm nhuyễn ngọc ôn hương, Tiêu Hàn cười cười, nghiêng người cẩn thận vén chăn cho Đông Thu Luyện, không biết làm sao mà nói ngủ liền ngủ, Tiêu Hàn thì ngủ không được, có lẽ là mùi hương của Đông Thu Luyện cứ thoang thoảng, Tiêu Hàn cảm thấy trên người của mình càng nóng.

Máy điều hoà giảm thêm nhiệt độ, một hơi lạnh thổi đến, Đông Thu Luyện trở mình, men theo nhiệt độ nóng hổi của Tiêu Hàn mà dính vào, Tiêu Hàn chỉ có thể cười khổ, yêu tinh nha, ông trời bảo em đến thu thập anh sao? Thật sự làm người ta không thể ngủ được.

Nhờ ánh mắt mặt trang Tiêu Hàn thấy hốc mắt của Đông Thu Luyện có chút đỏ, chẳng lẽ vừa mới khóc sao? Sao lại làm cho anh đau lòng đến thế, Tiêu Hàn nghiêng người hôn lên mắt của Đông Thu Luyện, điều chỉnh thân thể của Đông Thu Luyện lại gần thêm, làm cho hai người càng thêm khăng khít.

Tiêu Hàn gọi một cú điện thoại nội bộ, bác An rất nhanh liền đến, trong tay còn cầm một cái khăn lông, bên trong có vài viên đá nhỏ, đưa cho Tiêu Hàn, Tiêu Hàn ý bảo bác An ra ngoài, Tiêu Hàn không chú ý đến khuôn mặt của anh lúc này nhưng bác An lại thấy rất rõ, một vẻ mặt ôn nhu thâm tình.

Tiêu Hàn nhẹ nhàng thử nhiệt độ trên mắt của anh, sau đó mới đặt lên mắt của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện không thoải mái ưm một tiếng, sau đó thoải mái dựa vào ngực Tiêu Hàn, Tiêu Hàn cười nhẹ hôn lên môi của Đông Thu Luyện, mà đoạn này rất nhanh được bác An quay được sau đó nhanh chóng gửi đi.

Đoạn video rất thanh được truyền đến Tiêu gia, bên kia Tiêu Thần nhìn video không ngăn được lắc đầu, "Ông nội, ông xác định người này là anh hai con người không có lương tâm sao? Chẳng lẽ bị ai nhập rồi sao?"

"Cái thằng tiểu tử thú này, chẳng lẽ anh không muốn nhìn anh hai và chị dâu của anh tốt sao? Hơn nữa, ta thấy hẳn là hai người bọn họ lúc trước không có thời gian chung sống nhiều, bây giờ không phải tốt sao, anh nhìn đi, ánh mắt của anh hai anh rất ôn nhu, rất thâm tình sao!" Lão gia tư xem video nhiều lần, tựa như không muốn bỏ qua bất kì điểm nào.

"Ông nội, ông đã nhiều tuổi rồi, đừng tham bát quái nữa, được không, ôi thiệt là!" Lời nói còn chưa dứt thì bất ngờ bị đánh một cái!

"Tiểu tử thú, hôm nay ta liền cho anh biết ta không có già!" Nói xong chiếc gậy trong tay liền giơ lên, Tiêu Thần chỉ có thể chạy tới chạy lui, chọc cha hai vợ chồng trung niên trên lầu cười không ngừng!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nguy Cơ Của Bùi Thị

"Căn cứ vào tin tức mới vừa nhận được, phiên giao dịch ngày hôm nay cổ phiếu của Bùi thị một lần nữa đã tuột xuống, nếu tình hình như vậy còn tiếp diễn, cổ phiếu của Bùi thị rất có thể bị xuống mức âm! Đây là tin tức mới của phóng viên, có thông tin mới, chúng tôi sẽ cập nhật ngay!"

"Căn cứ vào tình hình bây giờ, có thể nói được đây là nguy cơ lớn nhất từ trước đến nay của Bùi thị, tình hình trước mắt của Bùi thị không lạc quan, những cổ đông lớn của Bùi thị đang họp ở tầng cao nhất để đưa ra đối sách, chúng tôi đang ở trước cửa lớn của Bùi thị, nếu có thông tin mới chúng tôi sẽ nhanh chóng thông báo!"

"Cổ phiếu của Bùi thị tiếp tục lao dốc, người dân mua cổ phiếu đang oan than, rối rít bán cổ phiếu, thị trường chứng khoán đang hỗn loạn, không biết ai đứng sau thao túng, rất nhiều người suy đoán là do nhị tiểu thư của Bùi thị đắc tội với Tiêu thị, Bùi thị đang gặp nguy cơ lớn!"

.... Về báo cáo của Bùi thị như bông tuyết đang rơi đầy trời, Bùi Tư Nhan vốn còn đang ngủ, nhưng tiếng gõ cửa phiên không chịu được, mở cửa, đập vào mắt là tin tức của thị trường chứng khoán hôm nay, đầu óc của ả oanh một tiếng!

Lấy báo trong tay người làm, nhanh chóng chuẩn bị sau đó đi đến công ty, mà không chú ý đến một ánh mắt âm u, Bùi Tử Đồng cười đến âm u: "Bùi Tư Nhan, không phải mày tự xưng mày là công chúa sao, nếu không có Bùi gia, tao muốn xem thử, mày làm công chúa được mấy ngày, tao cũng muốn xem mày lớn lối được bao lâu!"

Lúc này Tiêu Hàn đang ngồi thoải mái ăn sáng. Đông Thu Luyện cùng Tiểu Dịch đang thương lượng việc đi nhà trẻ: "Cái này được không? Nhà trẻ này gần, lúc mẹ tan tầm có thể đón con, có phải rất tiện hay không!"

Tiểu Dịch nhú mày, Tiêu Hàn trực tiếp phản đối, "Nhà trẻ này có thể để con trai anh đi học sao? Không có đẹp, anh thấy nhà trẻ này được này!" Nói xong lật tài liệu đến trang đầu tiên, Đông Thu Luyện trừng mắt nhìn Tiêu Hàn, chỉ là nhà trẻ mà thôi, còn phân ra quý tộc, học phí của nhà trẻ này thật sự quá đắt, mỗi một học sinh đều có một giáo viên riêng, chuẩn bị sẵn những dụng cụ học tập.

"Mẹ, mẹ không biết nơi này hoàn cảnh rất tốt sao?" Tiểu Dịch chớp chớp mắt, hướng về Đông Thu Luyện bắt đầu làm nũng, "Mẹ, mẹ nhìn một chút a, giáo viên tốt, học ở hoàn cảnh này, về phương tiện giải trí...."

"Sao không nói trọng điểm đi!" Đông Thu Luyện cầm một tờ giấy, "Xung quanh nơi này thức ăn vật không tồi! Có đúng không..." Tiểu Dịch giống như bị nói trúng tim đen, quệt mồ hôi hướng về Tiêu Hàn cầu cứu.

"Vậy nhà trẻ này đi, an ninh rất tốt, anh cũng yên tâm, còn cái nhà trẻ gần chỗ của anh, hay vậy đi, nơi này hoàn cảnh tốt, nếu con tan học em không có thời gian thì anh có thể đón con, yên tâm đi!" Tiêu Hàn cũng Tiểu Dịch nhìn nhau cười một tiếng, tựa như đã quyết định!

Nhưng Đông Thu Luyện lại ném xấp tài liệu lên bàn, cha con hai người trong miệng còn nhai thức ăn, trực tiếp sừng sốt, "Hai người muốn phá sản sao, chỉ là nhà trẻ mà thôi, phải phô trương lãng phí sao, còn con, Tiểu Dịch, mẹ đã sớm nói với con, con muốn ăn cái gì đều có thể sao? Con nhìn con đi, vài ngày nay con đã tăng bao nhiêu cân, như vậy không tốt cho sức khoẻ, ngày cùng mẹ đi kiểm tra sức khoẻ..."

Vừa nghe nói đến kiểm tra sức khoẻ, khuôn mặt nhăn nhó của Tiểu Dịch lập tức rũ xuống, ba a, cứu con, con không muốn đi kiểm tra sức khoẻ...

Đông Thu Luyện bởi vì mà pháp y nên càng biết rõ cơ năng của mỗi bộ phận, làm sao không nhìn ra được vài ngàu nay thể trọng của Tiểu Dịch tăng không ít.

"Con cũng đừng nhìn ba con, mẹ cũng có chuyện nói với ba con!" Tiêu Hàn vừa muốn mở miệng, liền nuốt xuống, "Có ai lại giáo dục như anh không, còn nhỏ mà dạy chỉ biết hưởng thụ, sao mà được..." Trong nháy mắt Đông Thu Luyện như một máy hát không thể ngừng lại, Tiêu Hàn cảm thấy lúng túng. Tiêu Hàn chỉ có thể nhìn Tiểu Dịch, phát hiện bạch nhãn lang nhỏ này đang nồng nhiệt ăn, "Mẹ, mẹ nói đúng, ba chính là người thích phô trương lãng phí, mẹ nhìn trong xe trong ga ra, có những chiếc còn chưa được sử dụng, đều rất đắt, con chỉ thấy qua truyền hình thôi!"

"Này...Con..." Tiêu Hàn thật sự hết chỗ nói, đây là thế nào đây, vừa nãy còn tốt liền trực tiếp ném lửa qua cho anh, thật sự là kì quái, Tiêu Hàn chỉ có thể vô tội cúi đầu giả chết.

Ngay lúc đó Bạch Thiếu Ngôn đến, trong tay là xấp tài liệu, dưới mắt có chút thâm quầng, giống như là cả đêm không ngủ, đúng thật là cả đêm không ngủ được, "Lão sư, tài liệu đã được sửa lại, ngài xem một chút!"

Đông Thu Luyện gật đầu nhẹ, dẫn Bạch Thiếu Ngôn đến một bên ngồi xuống, "Đúng rồi, lão sư, sao ở cửa nhiều phóng viên vậy, a, không phải là bởi vì chuyện sáng nay của Bùi thị đi!" Lời nói của Bạch Thiếu Ngôn còn chưa dứt thì nhận được ánh mắt không tốt của Tiêu Hàn cùng Tiểu Dịch, mà Đông Thu Luyện để tài liệu xuống bàn "Bùi gia xảy ra chuyện gì?"

"Cũng không phải là chuyện lớn gì, Bùi gia vốn gây thù rất nhiều, lần này không biết ai giật dây trong nội bộ của bọn họ bán tháo cổ phiếu, nguyên ngày hôm nay đều là tin của Bùi thị..." Bạch Thiếu Ngôn nhún vai.

Đông Thu Luyện mở ti vi, chính là trước toà nhà Bùi thị, ở cửa toàn bộ đều là phóng viên, "Bùi tiểu thư, ngài đối với những chuyện phát sinh cảm

thấy thế nào, cô có biết ai đang thao túng phía sau không, Bùi tiểu thư có thể nói cho chúng tôi biết một chút không!"

"Muốn phát biểu, muốn phát biểu..." Vì cổ phiếu của Bùi thị tuột quá nhanh nên mọi người tức giận yêu cầu một lời giải thích, mà Bùi Tư Nhan đang đeo kính đen dưới sự bảo vệ của bảo vệ duy trì tốc độ đi qua, vẫn cúi đầu trầm mặc, nhưng những người này không buông tha Bùi Tư Nhan đơn giản như vậy.

Nhưng trong lúc di chuyển có một chút hành động lôi kéo, làm đầu tóc của Bùi Tư Nhan trở nên rối bời, Bùi Tư Nhan cố gắng bảo trì trạng thái trấn định, nhưng hai tay bên người không ngăn được run rẩy, "Đến cùng là ai nhắm vào chúng ta!" Người đứng trước mặt ả vẫn cúi đầu không nói lời nào, "Các người không nói được sao, một đám lúc muốn tăng tiền lương thì mồm miệng nói đến lợi hại, hiện tại lại không nói, tôi nuôi các người chỉ để chơi thôi sao, nói, bây giờ phải làm sao!"

Tài liệu trên bàn bỗng chốc bị quét rơi xuống đất, Bùi Tư Nhan nhìn cổ phiếu nhà ả đã bị rơi vào giá thấp nhất trong lịch sử, đang trong cơn giận dữ, "Các người là đồ vô dụng, các người cút hết cho tôi!"

Một lát sau, có tiếng gõ cửa vào lên, "Cút ra ngoài, tất cả đều không được vào..." Nhưng tiếng gõ cửa lại trở nên dồn dập, "Không phải nói là không được phép vào sao..."

"Quản lý, cảnh sát đến...." Trong nháy mắt cả người Bùi Tư Nhan trở nên vô lực.

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Phát Hiện Vụ Án

Trong biệt thự Tiêu gia, Đông Thu Luyện vừa uống trà vừa thảo luận vụ án với Bạch Thiếu Ngôn, điện thoại của Đông Thu Luyện vang lên, lại là Triệu Minh, Triệu Minh cơ bản sẽ không điện thoại cho cô, Đông Thu Luyện nghi hoặc nhận điện thoại, sắc mặt rất nhanh trở nên ngưng đọng, mà cùng lúc đó.

"Căn cứ vào tin tức của phóng viên ở hiện trường cho hay, cổ phiếu của Bùi thị đang trong quá trình tuột dốc nghiêm trọng, thì ở công trường mà Bùi thị phụ trách phát hiện một thi thể nữ, hẳn là do sát thủ liên hoàn làm, chuyện này sẽ mang đến phong ba thế nào cho Bùi thị, chúng ta sẽ cùng đợi! Hiện tại tổ trọng án của thành phố đang đến hiện trường, hiện trường đang phong tỏa, có tin tức mới chúng tôi sẽ cập nhật, cảm ơn quý vị đã xem..."

"Tôi đã thấy báo cáo, chúng tôi lập tức đi qua!" Nói xong liền kéo Bạch Thiếu Ngôn đi ra bên ngoài, mà Tiêu Hàn cũng bước nhanh ra ngoài, lúc này xe cảnh sát đã dừng tại cửa lớn của Tiêu gia, hẳn là đã dẹp được phóng viên ở trước cửa Đông Thu Luyện quay đầu lại ôm Tiêu Hàn một cái liền xoay người lên xe.

Tiêu Hàn nhìn xe vội vã đi không tự giác sờ sờ mũi, chính anh đã tốt bụng tiễn ra cửa, lại không chịu nói một lời nào, Tiểu Dịch nện bước chân nhỏ chậm chạp đi ra, trong tay còn cầm một gói đồ ăn vặt, "Ba ba, vẻ mặt của ba giống như là khuê phòng oán phụ a?"

Khuê phòng oán phụ? Có sao, Tiêu Hàn trong đầu đang hình dung thế nào là khuê phòng oán phụ, Tiểu Dịch đưa tay chọc chọc bắp chân của Tiêu Hàn, "Ba, qua nét mặt của ba cho thấy, trong đầu của ba có phải là đang phân tích gì đó không!"

"Ai bảo con thế!" Tiêu Hàn khom lưng bế Tiểu Dịch lên, "Cái gì là khuê phòng oán phụ, cái gì là động não, quả nhiên là mẹ con nói đúng, không cho con tiếp xúc máy tính!"

"Ba, ba vậy là không đúng, máy tính làm cho con mở rộng kiến thức, hơn nữa, rõ ràng nét mặt của ba chính là khuê phòng oán phụ, cũng không cho người khác nói ra!" Tiểu Dịch đưa tay ôm cổ Tiêu Hàn, "Khi mẹ đi làm là như vậy, mẹ tuyệt đối sẽ không bỏ mặc ba nha...." Tiêu Hàn chỉ cười ôm sát Tiểu Dịch.

Vì tiết kiệm thời gian, khi ở trên xe, Đông Thu Luyện cùng Bạch Thiếu Ngôn đã mặc quần áo bảo hộ, mang bao tay đội mũ, vừa mới xuống xe Triệu Minh đã đi tới: "Thi thể được phát hiện ở công trình bị bỏ hoang, người báo án đã được đi lấy lời khai!" Đông Thu Luyện nhìn lướt qua hai người đàn ông trung niên bên kia.

Quần áo của hai người nọ không có gì đặc biệt, xem ra chỉ giống như đi làm, "Đây không phải là công nhân của công trường, hai người kia thoạt nhìn là những người thiếu rèn luyện, trên khuôn mặt không khăn trường, hẳn là những người làm công việc nhẹ nhàng, thì làm sao đến công trường, nơi này cũng không phải là địa phương đông người!"

"Bọn họ đúng thực không phải là công nhân của công trường, cổ phiếu của Bùi thị bị tuột dốc thì cho rằng là do công nhân bãi công, có công nhân thậm chí còn sợ không trả được tiền lương cho họ, nên họ lén lút ăn cắp dây điện ở đây, hai người kia là người đi làm bình thường, cũng muốn đục nước béo cò, không tìm thấy được đồ, mà lại phát hiện ra thi thể!" Triệu

Minh đang nói chuyện với Đông Thu Luyện thì đồng thời cũng dẫn cô đến hiện trường vụ án.

Hiện trường lần này thoát nhìn rất cầu thả, tài liệu bị vứt thành rác ở bên cạnh, cô gái nhỏ này thân thể bị giắt lên lan can, phía dưới không có bất kỳ vật che đậy nào, chỉ có nửa người trên kín đáo một chút, trên khuôn mặt xanh tím rất rõ ràng, vết máu ở nửa người dưới đã khô, hẳn là chết không thời gian.

Đông Thu Luyện mang bao tay đi đến, Bạch Thiếu Ngôn ngồi chồm hổm xuống mặt đất kiểm tra xem xung quanh có lưu lại chứng cứ nào không, nhưng hiện trường có rác tương đối nhiều, dấu vết lưu lại cũng nhiều, nhưng không nhìn thấy được dấu vết có giá trị nào.

"Vết thương chí mạng của người chết là ở cổ, trên mặt có vết dây rất rõ ràng, có lẽ có một ít da của hung thủ, hoặc là vân tay, một số bộ phận của thi thể đã trở nên bị mềm, có thể nói thời gian tử vong đã vượt qua hai mươi bốn tiếng, nhưng người chết khi còn sống đã nằm được lan can, cho nên cánh tay rất cứng..."

Đông Thu Luyện thuận thực thăm dò hiện trường, người cảnh sát đi theo là Lý Nại.

"Máu trên mặt của thi thể là động lại, nơi này hẳn là hiện trường thứ nhất, thi thể không có dấu vết di chuyển..." Đông Thu Luyện kiểm tra xong sau đó bảo nhân viên pháp y đi theo mang thi thể đi, Bạch Thiếu Ngôn còn kiểm tra chứng cứ lưu lại trên mặt đất.

"Lão sư, hiện trường vô cùng mất trật tự, hoàn toàn không tìm thấy được manh mối có giá trị nào hết, hơn nữa vì sao hung thủ lại chọn nơi này, người ở đây rất nhiều, mỗi ngày công nhân đi làm, hơn nữa, vì sao lần này không sử dụng xe đông lạnh..." Bạch Thiếu Ngôn cầm lấy cây nhíp gấp một sợi của quần áo, trên đó còn lưu lại một chút máu.

"Xe đông lạnh của hung thủ đã bị tình nghi, mà xe đông lạnh không phải dễ tìm, còn nữa, tên hung thủ này hẳn đã phát hiện ra được hẳn bị cảnh sát theo dõi, hiện tại không chừng đã lẩn trốn rồi!" Đông Thu Luyện nhìn hiện trường mất trật tự, trong lòng càng tức giận đối với tên hung thủ này, một đứa trẻ, còn chưa kịp nhìn thế giới này, thì hẳn đã tàn nhẫn như vậy.

"Lão sư, phát hiện ra được cái này..." Bạch Thiếu Ngôn ở một chỗ một đồng rác phát hiện được một bao tay bằng nhựa, bộ dáng cũng còn rất mới, "Được, mang về xét nghiệm, thêm vào đó đối chiếu với những thứ tìm được trong nhà hắn, đúng rồi Triệu đội trưởng, tôi đề nghị anh mau chóng đi bắt người đi!"

"Những chứng cứ mà hung thủ để lại quá ít, những thứ tìm được trong nhà của hắn ta không nhiều, còn để hắn nhận hình phạt thích đáng thì chứng cứ không đủ!" Triệu Minh hung hăng hít một hơi thuốc lá, híp mắt lộ ra tia bất đắc dĩ, "Đồ chó, nếu tao bắt được mày, thì nhìn tao đánh mày thế nào!"

"Tôi thấy hung thủ này lộ ra rất nhiều sơ hở, vì thế tránh cho nhiều người bị hại hơn, trước nên bắt lại đi, tra hỏi rồi bắt nốt cũng không có vấn đề gì, trong đó có thể tìm ra được chứng cứ!" Triệu Minh nghe nói đôi mắt sáng ngời, gật đầu nhẹ, "Tôi sẽ cho người đi xử lý!"

"Hút thuốc có hại cho phổi, còn tăng tỷ lệ phát sinh ở huyết quản, ngoài bị ung thư, còn đối với trí lực cũng tổn hại!" Tiếng nói lạnh băng của Đông Thu Luyện vang lên, trong miệng Triệu Minh đang ngậm điếu thuốc không biết phải làm sao!

"Đội trưởng, Đông pháp y nói đúng, ngài còn muốn hút sao?" Lý Nại cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng sáng, cùng làn da màu đen hoàn toàn đối lập, tỏ ra buồn cười dị thường.

"Thằng nhóc chết bầm kia! Đến khi nào thì đến phiên chú mày dạy lão tử tôi!" Nói xong liền nhét điều thuốc vào miệng Lý Nại!

"Hừ hừ hừ --- đội trưởng! Anh không có vệ sinh..." Lý Nại chạy theo bước chân của Triệu Minh!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÙNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Gọi Anh Là Ông Xã

Lúc này ở 1 phòng trên một toà nhà cao chót vót, hai người đàn ông ngồi đối mặt nhau, nhưng trên mặt đều hiện lên vẻ khó coi, đầu tiên là người đàn ông mặc quân trang, hắn ta để nón qua một bên, lộ ra mái tóc được cắt sát, nhưng cả người lộ ra vẻ gợn cảm khó cưỡng, nhất là lúc này khoé miệng khẽ nhếch, lại mang theo một tia mê hoặc trí mạng.

Lệnh Hồ Càn đem chồng tài liệu ném lên mặt bàn: "Anh trai, tôi không tin là anh không biết những chuyện này là do Đông Thanh Nhiên ở phía sau đùa giỡn, có thể xem đây là anh cố ý dung túng không!" Trong xấp tài liệu kia có ảnh chụp, trên đó là ảnh của một người phụ nữ dù đã qua cải trang, nhưng nếu là người quen sẽ nhìn ra được người này chính là Đông Thanh Nhiên.

"Đã lâu như vậy mà cậu còn quan tâm cô ấy như vậy sao!" Tiếng nói của Lệnh Hồ Mặc giống như gió rét thág chạp, nhưng Lệnh Hồ Càn không hề run sợ, nghiêng người thảnh thơi đứng đưa chân, giống như bộ dáng của lưu manh, nhưng ánh mắt nhìn Lệnh Hồ Mặc mang theo một chút bén nhọn, chỉ là khí thế của hai người quá cao, dù áp suất của bên đối phương rất thập, thì cả hai người đều không bị lay động!

"Anh trai, không phải là anh ghen vì chuyện đính hôn năm đó đi, tôi cũng không biết tại sao anh lại không độ lượng a!" Lời này của Lệnh Hồ Càn vừa xong liền nghe một tiếng "xoạt", là tiếng vỡ vụn của tài liệu, nhưng Lệnh Hồ Càn chỉ cười một tiếng, "Thế nào, coi như là vị hôn thê trước của tôi, tôi bảo vệ, quan tâm một chút cũng không quá đáng đi!"

"Cô ấy đã kết hôn, cậu không nên quấy rầy cuộc sống của cô ấy!" Lệnh Hồ Mặc nói xong đốt một điếu thuốc, mùi thuốc lá bỗng chốc lan ra cả căn phòng, Lệnh Hồ Càn nhìn anh trai mình nhú chặt lông mày, giữa hai hàng lông mày vốn bằng phẳng, nhưng mấy năm nay không biết từ khi nào ở đấy xuất hiện nếp nhăn sâu, vừa nhìn đã biết chính là thường xuyên nhú mày mà hình thành.

"Anh đã biết cô ấy đã kết hôn, còn có con thì trở về nói với Đông Thanh Nhiên một tiếng, chuyện kia tôi sẽ áp xuống, nhưng Tiêu Hàn không phải là người dễ chọc, anh bảo Đông Thanh Nhiên thu liễm một chút, hiện đại cô ta không chỉ đại biểu cho Đông gia!" Lệnh Hồ Càn nói xong sải bước ra ngoài, khi chạm tay đến tay cầm cửa thì Lệnh Hồ Mặc lên tiếng gọi hãm lại.

"Cậu cảm thấy cô ấy sẽ hạnh phúc không? Tiêu Hàn thích hợp với cô ấy không?" Lệnh Hồ Càn cười một tiếng, xoay người nhìn Lệnh Hồ Mặc trong màn sương khói lượn lờ.

"Anh, vô luận nói thế nào thì đó cũng chính là con đường mà Tiểu Luyện đã chọn, chúng ta không có quyền can thiệp, còn nữa, nếu như hai người họ kết hôn thì sống có hạnh phúc hay không thì cũng không có liên quan với anh!" Lời này vừa nói hết thì một cái gạt tàn thuốc ném tới. Lệnh Hồ Càn đã làm quân nhân bấy lâu nhạy cảm né một cái, nhưng người ném ra tay rất ác, dù đã trốn được, nhưng mảnh vỡ văng ra, có một mảnh đâm vào mu bàn tay của Lệnh Hồ Càn.

Lệnh Hồ Càn cười tà mị một tiếng, đưa tay rút mảnh vỡ đó ra, "Anh, thấy được sự tình của Tiểu Luyện như vậy anh vẫn còn muốn quan tâm, nhiều năm như vậy, bên chân của anh vẫn còn đau phải không..." Nói xong liền xoay người rời đi.

Mà Lệnh Hồ Mặc vẫn còn ngồi ở vị trí ban đầu hung hăng hít một hơi, giống như vết thương ở chân bắt đầu đau.

Lúc Đông Thu Luyện trở về đã gần giữa trưa, khi Đông Thu Luyện vừa mở cửa vào thì bị một tiểu đệu đình chạy đến ôm, "Mẹ, mẹ đã về, hôm nay con học làm đệu đồ ướp lạnh, mẹ mau tới ăn thử..." Ngay sau đó kéo Đông Thu Luyện vào phòng bếp.

Đông Thu Luyện lúc này mới thấy bầu không khí trong nhà có chút quỷ dị, nhất là ánh mắt của bác An nhìn cô, nhìn thế nào cũng thấy rất quái dị, "Mẹ, mẹ nhanh lên, con đã chuẩn bị rất lâu, mẹ nhất định rất thích!"

Nhưng khi bước vào nhà bếp, Đông Thu Luyện thật sự bị dọa, nói chính xác hơn là bị sợ, bởi vì trong nhà bếp còn có một người nữa, lúc này đang cầm một quyển sách tựa như đang nghiên cứu cái gì, trong thấy Đông Thu Luyện bước vào, vẫy vẫy tay với Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện không tự giác nuốt nước miếng.

Cửa sổ phòng bếp được dán nửa giấy kính màu ấm, khi ánh mặt trời chiếu qua những giấy kính sắc màu đó thì căn bếp trở nên hết sức ấm áp, mà lúc này trong phòng bếp một người đàn ông một tay cầm sách một tay cầm muỗng, gò má dị thường sạch sẽ, tựa như xuyên qua ánh mặt trời có thể thấy con người màu xanh thấp thoáng dưới hàng lông mi dài, đôi môi hết sức gợi cảm, bởi vì lúc này đang cong lên một đường, làn da trắng mịn như da em bé.

Hết thấy đều rất mỹ cảm, nhưng mà... Khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông nào đó cũng không thể nổi bật hơn chiếc tạp dề hình bọt biển đang đeo trên người, Đông Thu Luyện không nhìn được nữa nên bật cười.

"Cười anh?" Tiêu Hàn để cái muỗng xuống, kéo Đông Thu Luyện sát người, sau đó hôn lên má Đông Thu Luyện một cái, "Có mệt không?"

Đông Thu Luyện không trả lời, bầu không khí đag hài hoà êm đềm bỗng nhiên bị đánh vỡ, còn ai vào đây, đương nhiên là bạn học Tiểu Dịch đáng yêu của chúng ta a, Tiểu Dịch cầm một cái muỗng gõ gõ bệ kính, "Uy

uy uy... ở đây còn một trẻ em tuổi vị thành niên nha, phiền toái có chừng mực một chút? Cũng có thể chiếu cố tim của con được không?"

Đông Thu Luyện cười đưa tay sờ đầu nhỏ của Tiểu Dịch, Tiểu Dịch hừ lạnh một tiếng chạy ra, chạy đến bát đậu đỏ ướp lạnh chính mình làm, nhưng khi Đông Thu Luyện thấy thì thật sự không nhìn được, cái gì mà đậu đỏ ướp lạnh, bên trong toàn bộ là đậu đỏ, những thứ khác nữa đâu rồi?

"Tiểu Dịch đã làm lâu rồi, em ăn một miếng đi!" Tiêu Hàn cầm cái muỗng múc một miếng sau đó đưa cho Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện cảm thấy mùi vị đã cảm thấy được rất ngọt, sau đó liền ăn một miếng, "Mẹ, thế nào? Ngon không?"

"Có chút ngọt, thêm chút sữa không đường đi!" Tiểu Dịch gấp rút đi tìm sữa, "Thật ngọt hả?" Tiếng nói của Tiêu Hàn truyền đến, Đông Thu Luyện lúc này mới phát hiện cô đang dựa người vào Tiêu Hàn, một tay của Tiêu Hàn đang ôm chặt eo của cô.

"Vâng, đúng vậy.." Đông Thu Luyện đang kéo tay của Tiêu Hàn đặt ở eo cô ra, vừa muốn rời đi, thì phát hiện cổ tay của cô bị nắm chặt, Tiêu Hàn chỉ hơi dùng sức, cả người Đông Thu Luyện bỗng chốc dựa hẳn vào ngực của Tiêu Hàn, "Anh nắm thử một chút..."

Ánh mắt Đông Thu Luyện chớp chớp, có ý gì? Sau đó cô liền hiểu, bởi vì răng môi kề nhau, tay Tiêu Hàn khẽ dùng sức, Đông Thu Luyện nhìn không được rên một tiếng, khẽ nhếch miệng, người nào đó tiến quân thần tốc, tùy ý hấp thụ hương thơm của Đông Thu Luyện, "Tiêu Hàn..."

"Um..." môi truyền đến một trận đau đớn, đầu óc của Đông Thu Luyện chợt thanh tỉnh, Tiểu Dịch bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào, hơn nữa bên ngoài còn rất nhiều người, người này sao lại vô lại như vậy.

"Gọi anh ông xã hoặc là Hàn..." Nói xong liền cắn môi của Đông Thu Luyện một cái làm hại Đông Thu Luyện nhìn không được kêu lên!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Xin Lỗi Cô Làm Không Được

"Mẹ, mẹ sao vậy?" Tiểu Dịch vừa nghe tiếng kêu lên của Đông Thu Luyện liền giẫm đạp đôi dép hoạt hình, lạch bạch chạy đến, nhưng lúc này hai người trong phòng bếp không giống như vừa rồi, Tiêu Hàn đang cầm sách, vẻ mặt đứng đắn, Đông Thu Luyện không nhìn được căn môi, trong lòng lăm lăm mắng Tiêu Hàn vô sỉ, nhưng ông xã gì gì đó... Xin lỗi thực sự cô không làm được!

"Mẹ không sao, sao vậy, lấy sữa được không?" Tiểu Dịch quét mắt nhìn hai người trong phòng bếp, "Ba ba, ba đừng thừa dịp con không có ở đây liền bắt nạt mẹ, con sẽ bảo vệ cho mẹ!" Nói xong liền hung hăng liếc Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn xem như không có gì, khi Tiểu Dịch rời đi lại lập tức dính lấy Đông Thu Luyện, ôm Đông Thu Luyện từ phía sau, đầu tựa lên vai của Đông Thu Luyện, "Tiểu Luyện, thẹn thùng sao? Gọi anh một tiếng ông xã thế nào? Hừm?" Âm thanh cuối cùng kéo dài làm cho Đông Thu Luyện cảm thấy như bị đòi mạng, Đông Thu Luyện cảm thấy cả người có chút khẩn trương.

"Thả lỏng một chút, anh không có ăn em!" Tiếng nói của Tiêu Hàn hết sức ôn nhu, nhẹ nhàng phản phất như tiếng đàn, mà tay Tiêu Hàn siết chặt eo của Đông Thu Luyện hơn, "Được không?"

"Không được, tuyệt đối không được..." Tiểu Dịch ôm một chai sữa to, sau lưng còn có bác An, hai người một lớn một nhỏ nhìn người ở trong bếp, Tiểu Dịch vênh cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nhìn Đông Thu Luyện!

"Mẹ, mẹ như vậy con sẽ rất thương tâm!" Đông Thu Luyện ngậy ngấn cả người, Tiêu Hàn lại càng cười to buông tay ôm lấy Đông Thu Luyện, "Sao lại thương tâm?"

"Mặc dù ba ba lớn lên không tệ, con cũng biết là cho đến nay mẹ bị ba dụ dỗ, nhưng mà thời gian qua mẹ không phải như tiểu long nữ sao? Vì sao lại bị ba hấp dẫn chứ, hơn nữa, mẹ nhìn con xem, khi con lớn lên nhất định không kém, tuyệt đối là rất có năng lực tiềm ẩn nha!"

Tiểu long nữ? Năng lực tiềm ẩn? Những thứ này là cái gì, Đông Thu Luyện cười cười đi đến, ngồi xổm người xuống, "Tiểu Dịch, mẹ đã nói với con, chú nhỏ của con nói gì thì con nghe vui thôi, tiểu long nữ gì gì đó là do chú nhỏ con nói với con sao?"

"Con không có nói là chú nhỏ nói nha, nếu mẹ tìm chú ấy tính sổ thì không nên nói là con nói nha!" Tiểu Dịch quay mặt, trên mặt có chút chột dạ, Đông Thu Luyện đón lấy sữa trong lòng Tiểu Dịch, sau đó hôn lên mặt của Tiểu Dịch ba bốn cái, "Ngoan ngoan đi ra ngoài ngồi, đợi lát nữa làm xong con mang đi nha!"

Tiểu Dịch bởi vì chuyện bán đứng Tiêu Thần, mà ngoan ngoan đi ra ngoài, nhưng Tiêu Hàn đang khoanh hai tay trước ngực nhìn Đông Thu Luyện đang ngồi chuẩn bị lại đồ ngọt, quần áo vẫn chưa kịp đổi, tóc vẫn như cũ vẫn cần thận để gọn phía sau, thoạt nhìn hết sức khôn khéo giỏi giang, nhưng cảm giác, cảm thấy vẫn thiếu một thứ gì đó.

Tiêu Hàn cười tạp dề xuống, đi đến chỗ Đông Thu Luyện giúp cô mặc tạp dề, Đông Thu Luyện sững sờ một cái, "Đợi em một lát nữa là được..."

Tiêu Hàn giúp Đông Thu Luyện cột dây sau lưng, sau đó ôm cô từ phía sau, hôn lên cổ cô một cái: "Khi nào thì em mới có thể chủ động hôn anh một cái?" Đông Thu Luyện căn môi không nói lời nào, nhưng lỗ tai bắt đầu hồng lên.

"Thật đáng yêu!" Tiêu Hàn nói xong lè lưỡi liếm lên tai của Đông Thu Luyện một cái, không cái gì bất ngờ khi Đông Thu Luyện co rúm lại một cái, "Em đi ra với Tiểu Dịch, anh chuẩn bị xong thì ra nha.." Đông Thu Luyện còn chưa nói xong, nhưng nội tâm cô rất ngọt ngào, giống như đang ăn mật, không chừng là do đậu đỏ ướp lạnh quá ngọt kia đi.

Mà Tiêu Hàn đầu tiên lại đi vào thư phòng, trên bàn không có một xấp tài liệu nào, nhưng lại toàn là sách mà lần đó anh bảo Quý Viễn đi mua, Tiêu Hàn lấy ra một quyển trong đó, lật đến một trang đã được đánh dấu sẵn, cầm một cây bút lên viết ghi chú bên cạnh: Phòng bếp thật sự là nơi bồi dưỡng tình cảm rất tốt, nhưng mà bà xã quá thẹn thùng, tôi cần cố gắng nhiều hơn....

Viết xong chính anh nhẹ gật đầu, tựa hồ hết sức hài lòng, mà ngoài thư phòng một cái đầu nhỏ đang nhìn dáo dác xung quanh, thế nào cũng cảm thấy ba ba có chút lạ, sách gì mà bề ngoài đẹp như vậy, hôm nào vào xem một chút mới được, trong lòng Tiểu Dịch hạ quyết tâm.

Mà lúc này ở cục cảnh sát đang loạn tung, "Các người là cơm trắng hay sao, nhiều người như vậy cũng không theo dõi được một người, còn người đó lại gậy án dưới mí mắt, các người đang làm cái gì vậy?" Triệu Minh cầm xấp tài liệu trong tay ném xuống trước mặt mọi người, nhóm người đó đang mặc thường phục, nhưng trên gương mặt của nhóm người đó đều tràn vẻ mệt mỏi, lúc này sắc mặt ngưng trọng, bởi vì người bị hại đang tăng lên.

Hơn nữa, lúc này hung thủ hiển nhiên đang gậy án trong thành phố, quả thực đây là một khiêu khích cho bọn họ, trong lòng mọi người lúc này rất căm phẫn.

"Đội trưởng, căn cứ vào màn hình giám sát tại nơi xảy ra vụ án, hung thủ bắt hai người tiến vào hiện trường, nhưng tại sao lại chọn chỗ này thì chúng tôi không thể điều tra rõ được!" Lý Nại lúc này đang trình bày tài liệu được

lấy từ trong các video giám sát, trên máy tính lúc này ghi lại cảnh hung thủ xuất hiện.

Lúc này hung thủ cũng không có che dấu bất cứ gì, cứ như vậy quang minh chính đại xuất hiện ở dưới camera giám sát, "Phát thông báo, bảo người dân chú ý người này, nếu có gặp qua người này nhanh chóng liên lạc với chúng ta!" Triệu Minh nhìn video tài liệu, hận không thể nghiền chết tên hung thủ này.

Hình ảnh của hung thủ rất nhanh được xuất hiện ở cửa lớn ngõ nhỏ của thành phố C, trong lúc mọi người đang bàng hoàng, ở xung quanh xuất hiện người có cách ăn mặc tương tự liền làm mọi người chú ý.

Mà lúc này có một người đàn ông cao khoảng 1m75, mặc đồng phục màu xanh đậm, trên đầu còn đội một cái mũ lưỡi trai màu đen, hẳn cứ như vậy cười quỷ dị nhìn toà nhà Bùi thị, mà bên người hẳn mà một cậu bé chỉ mặt quần lót cùng áo sơ mi, cậu bé đó hiển nhiên đã ngất đi.

Người đàn ông này cười kéo cậu bé nằm dưới đất hướng đến hẻm nhỏ, bên trong hết sức mờ tối, còn một chút mùi hôi thối, người đàn ông này nhét cậu bé này giống như tiện tay vứt một túi rác, sau đó lấy những túi rác xung quanh che đi khuôn mặt của cậu bé đó.

Sau đó người đàn ông này kéo mũ thấp xuống, bước nhanh về phía toà nhà Bùi thị, trước toà nhà Bùi thị lúc này có rất nhiều phóng viên, mọi người ở đây đều ghé tai nói nhỏ với nhau, hầu như đều bàn luận những chuyện phát sinh gần đây, mọi người đều đưa ra nhiều ý kiến khác nhau. Không ai chú ý đến có người vào Bùi thị, mà sau đó lại an toàn qua được camera giám sát.

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đại Tiểu Thư Chính Quy Vs Con Gái Riêng

Tiêu Hàn vừa mới tiến vào công ty, Quý Viễn lập tức theo sau vào phòng làm việc, trong tay cầm một phần tài liệu, "Thiếu gia, cổ phiếu Bùi thị đã bị bán tháo rất nhiều, hiện tại cổ phiếu của Bùi thị gần như đã nứt toác, Bùi Tư Nhan đang cố gắng liên lạc với những ngân hàng lớn, tôi đã thả tiếng, Bùi thị đã không thể trụ được nữa."

"Đem những cổ phiếu cuối cùng chuyển sang danh nghĩa của Bùi Tử Đồng, cô ta sẽ biết làm thế nào, còn cổ phiếu cũng chúng ta đang nắm cũng chuyển sang danh nghĩa của Bùi Tử Đồng!" Tiêu Hàn cười nhìn tài liệu, nhưng đường cong khoé miệng có chút tà ác, Quý Viễn không khỏi có chút run sợ, hai chị em Bùi gia này đến cùng là đặc tội thiếu gia ra sao, phải đến mức chém giết lẫn nhau?

Ở trong nhà Bùi Tử Đồng thấy những thứ mang danh nghĩa của ả, cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền hồi phục, trong lòng ả lúc này tràn đầy ánh mắt của Bùi Tư Nhan nhìn ả, mà lúc này ở Bùi gia rất rối loạn, bởi vì là nguy cơ của Bùi thị, có một vài giúp việc nhác gan đã thu thập đồ, chạy trốn...

Lúc này Bùi Tử Đồng cầm điện thoại, gọi một cuộc điện thoại, đứng trước một cái gương, trong gương là một cô gái thoát nhìn xinh đẹp tinh xảo, khoé miệng của Bùi Tử Đồng giương lên thoáng cười tà mị.

Trong đầu của Bùi Tư Nhan lúc này quả thực rối bòng bong, ả ta không biết bây giờ nên làm cái gì, nhất là hôm nay ở công trường xảy ra vụ án,

mặc dù không có quan hệ với bọn họ, nhưng danh dự của công ty đã rớt xuống ngàn trượng, trên mặt của Bùi Tư Nhan lúc này rất ảo não.

"Quản lý, không xong, nhị tiểu thư mở họp báo!" Trợ lý chạy vào phòng làm việc, tâm tình của Bùi Tư Nhan bỗng chốc tốt hơn nhiều, đã ngoan ngoãn nghe lời sao, con riêng chính là con riêng, chỉ uy hiếp như vậy liền tưởng là thật.... Á hừ lạnh một tiếng, xoay chiếc bút trong tay.

"Có gì mà ngạc nhiên, có một chút chuyện vậy cũng phải xin phép tôi sao?" Bùi Tư Nhan hừ lạnh một tiếng, nhưng tâm tình rõ ràng có chút sung sướng, nếu có thể dụ dỗ được Tiêu thị, thì Bùi gia có thể mượn sức của Tiêu thị mà đứng lên lại, có thể còn tốt hơn trước, Tiêu Hàn sẽ không bỏ mặc Bùi Tử Đồng đi!

"Nhị tiểu thư nói là ngài giam cầm cô ta, nói là trong tay cô ta có 15% cổ phần..." "Lạch cạch..." là tiếng rơi của chiếc bút máy, Bùi Tư Nhan đứng lên, đi đến bên cạnh trợ lý, nắm lấy cánh tay của trợ lý, "Anh lập lại lần nữa, con tiện nhân đó mở họp báo nói về chuyện đó...."

"Quản lý...." Trợ lý có chút giật mình, ấp úng nói, "Nhị tiểu thư mở họp báo, nói là Bùi thị khi trải qua nguy cơ như vậy, là một cổ đông của Bùi thị, thế nhưng khi họp đại hội cổ đông thì không có mặt, nói là vì ngài giam cầm cô ta, hiện tại ở cửa có rất nhiều phóng viên, quản lý, phải làm sao bây giờ, chúng ta đi thông báo cho tổng giám đốc đi!"

"Câm miệng!" Thông báo cho cha? Nằm mơ đi, cha ông ấy là người háms lợi, ai có thể mang đến lợi ích cho ông ta thì ông ta sẽ ủng hộ, trên tay của ả hiện tại chỉ có 5% cổ phần mà thôi, nhưng con tiện nhân đó sao lại có nhiều cổ phần như vậy, Bùi Tư Nhan cắn răng, "Buổi họp báo tổ chức ở đâu?"

"Ở một quán rượu nhỏ cách công ty chúng ta không xa!" Giọng điệu cứng rắn của trợ lý vừa nói xong Bùi Tư Nhan đã sải bước ra ngoài.

Mà lúc này, các nhân vật nổi tiếng ở thành phố C tựa hồ cũng ngửi ra một tia không tầm thường, Bùi thị đặc tội với ai, ngoài việc bị người ngoài đâm một nhác coi như xong, sau lưng lại bị một nhác nữa, xem ra, Bùi gia muốn đứng lên lại rất khó khăn.

"Bùi tiểu thư, cô là cố đồng của Bùi thị, vì sao trên danh sách cố đồng không có cô? Hơn nữa, cũng không nghe nói Bùi tổng cho cô cố phần?" Một phóng viên sắc bén hỏi.

"Nguyên nhân trong đó tôi không muốn nói gì thêm, nhưng nếu tôi không có quyền lợi cố đồng thì tôi cũng không mở hợp báo, phần tài liệu trong tay tôi là thật hay giả thì sẽ được chứng minh rõ ràng, tôi mở hợp báo này không phải với mục đích công kích chị của tôi thế nào, dù sao chúng tôi cũng là chị em, tôi chỉ muốn tranh thủ lấy những gì thuộc về tôi mà thôi!" Bùi Tử Đồng ngồi giữa bàn, tựa hồ phong ba vài ngày trước không ảnh hưởng gì đến ả ta.

"Bùi tiểu thư, chúng tôi nhận được tin, nghe nói ngài cùng Vương tổng của công ty sắt thép đã đính hôn, không biết là chuyện này có thật hay không?" Bùi Tử Đồng nghe được tiếng nói này thì cả người cảm thấy không tốt, cô gái trước mặt này mấy ngày trước làm ả xấu mặt, đúng là âm hồn bất tán, lúc này sao lại xuất hiện, hơn nữa chuyện giữa ả và lão gia kia người biết đến chỉ đếm trên đầu ngón tay, vì sao cô ta lại biết.

"Cô ở toà soạn nào? Cô có biết lời phỏng đoán ác ý của cô ảnh hưởng đến danh dự của tôi không? Tôi sẽ tố cáo cô tội phỉ báng!" Bùi Tử Đồng nói hết lời này Cố San Nhiên vẫn không có phản ứng gì, nhưng mà người đàn ông đang ngồi trong phòng làm việc nghe được lời này, đôi mắt không tự giác híp lại.

"Lá gan rất lớn, rất có dũng khí a!" Cố Nam Sinh duỗi ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, trên khuôn mặt yêu nghiệt tràn đầy thú vị.

"Bùi tiểu thư chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi là được, tin của tôi là thật hay không thì tôi nghĩ Bùi tiểu thư rõ hơn ai hết, nếu Bùi tiểu thư muốn thừa kiện, tôi lúc nào cũng có thể đi hầu!" Cố San Nhiên cười hết run run chiếc máy ghi âm trong tay, trên mặt tràn đầy vẻ tự tin, nhưng Cố San Nhiên đội nón lưỡi trai, mọi người không thể nhìn rõ được vẻ mặt của cô, nhưng lộ ra làn môi mỏng, bóng loáng mê người, mà cái cằm thon gọn kia cũng có thể nhìn ra được là một mỹ nhân.

Nhưng chiếc nhẫn kim cương trên tay lại càng làm người ta chú ý nhiều hơn.

Cố San Nhiên nói lời này vừa xong, tất cả mọi người ở họp báo đều mười phần tin là thật, nhất là lúc này Bùi Tử Đồng tựa như không thể nói được gì, bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng vừa rồi hoàn toàn đổi lập!

Ngay lúc bầu không khí ở buổi họp báo có chút quỷ dị, có một giọng nói của một cô gái làm mọi người giật mình, "Bùi Tử Đồng!" Ánh mắt mọi người tập trung vào Bùi Tử Nhan đang nổi giận đùng đùng chạy vào hội trường họp báo, không giống như lúc bình thường, Bùi Tử Nhan không còn bộ dáng mỉm cười mà thay vào đó là bộ mặt đầy vẻ giận dữ.

Bùi Tử Đồng theo bản năng đứng dậy lùi về sau mấy bước, nhưng Bùi Tử Nhan lại bước nhanh đến, "Pằng..." một cái tát vang dội liền đánh trên mặt của Bùi Tử Đồng, Bùi Tử Đồng không nghĩ đến Bùi Tử Nhan không nguy trang ở trước mặt mọi người, không giữ hình tượng chị gái hoàn mỹ, tự đập phá hình tượng bản thân xây dựng bấy lâu.

Bùi Tử Đồng bụm mặt, không thể tin được nhìn Bùi Tử Nhan, mà Bùi Tử Nhan lúc này chỉ cười lạnh nhìn Bùi Tử Đồng: "Bùi Tử Đồng, Bùi gia chúng tôi đâu có lỗi với cô, sao cô lại đâm sau lưng chúng tôi một dao, tôi tự nhận là lúc cô mới bước vào Bùi gia, chúng tôi không người nào có lỗi với cô, nhưng cô thì sao, cô phụ lòng chúng tôi thế nào!"

Tiêu Hàn lúc này đang ngồi trong phòng làm việc, nhìn ti vi đang trực tiếp, trên đó một dòng chữ chạy " Chị em hào môn trở mặt thành thù, đại tiểu thư chính quy cùng con gái riêng ai sẽ cao tay hơn?"

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Chính Phòng Cùng Ngoại Thất Có Thể Ngồi Ngang Hàng

"Ba ba, cô gái này con đã thấy!" Tiểu Dịch ngồi một bên chơi trò chơi, vừa ngược mắt đã nhìn thấy truyền hình trực tiếp, "Cô gái này, con cùng mẹ đã gặp qua ở khách sạn, chính là thứ..." Tiêu Hàn vừa suy nghĩ một chút liền hiểu, lần đó Đông Thu Luyện có chút khác thường.

"Ba, chuyện này là ba làm?" Tiểu Dịch nháy mắt nhìn Tiêu Hàn, Tiêu Hàn cười đem Tiểu Dịch ôm vào ngực, "Sao vậy? Ai nói với con?"

"Trực giác a, ba nên biết trực giác của trẻ con cực kì chuẩn, tuyệt đối là xuất phát từ lúc buổi họp báo lúc đó của mẹ phù thủy, nên muốn trả thù cô ta!" Tiểu Dịch ngẩng đầu nhìn Tiêu Hàn, Tiêu Hàn chỉ cười, "Con chỉ là một tên nhóc, còn trực giác cái gì?"

"Ba đừng kì thị con nha, mặc dù con chỉ là trẻ con, ở nước ngoài trẻ con cũng có nhân quyền, ba đối với con như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của con, ba nên biết nhiều đứa trẻ từ nhỏ bị ba mẹ nói như vậy, khi lớn lên có thể trở thành người không hoàn chỉnh..." Tiểu Dịch vừa nói liền có chút thao thao bất tuyệt.

"Vậy chú nhỏ của con khi sinh trường không khoẻ mạnh sao?" Tiêu Hàn lên tiếng, Tiểu Dịch co rúm một cái, đưa tay ôm cổ của Tiêu Hàn, hung hăng lên mặt của Tiêu Hàn vài cái, "Sao vậy? Không nói nữa?"

"Ba, ba không thể lẫn lộn mọi chuyện như vậy được, chú nhỏ là người ở hành tinh khác, hơn nữa, trong nhà không phải ai cũng đột biến gen đâu, có phải không!" Tiểu Dịch cười đến nịnh nọt, Tiêu Hàn cười khẽ một tiếng, ôm Tiểu Dịch không nói gì thêm.

Trong lòng Tiểu Dịch ảo não, về sau khi nói chuyện cùng ba ba phải suy nghĩ cẩn thận, nói cách khác, đầu óc của ba so với mẹ xoay chuyển nhanh hơn, chỉ cần thấy một điểm sai liền bắt lấy không tha, thiệt là.... Hai tay trước ngực không tự giác quấy động, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên cao.

Lúc này ở hiện trường họp báo, bầu không khí lúc này có thể nói là giương cung bạt kiếm, nhưng người sáng suốt đều nhận thấy được khi Bùi Tư Nhan xuất hiện thì khí thế của Bùi Tử Đồng yếu ớt rất rõ ràng, hai người đứng chung một chỗ khí thế cao thấp rất rõ ràng.

Bùi Tử Đồng mặc dù đứng nơi đó, nhưng ngón tay bị ấn lại rất nhanh liền sưng phồng lên, nước mắt trực tràng trong hốc mắt, tựa như bất kì lúc nào cũng có thể rớt xuống, cả người có chút run lẩy bẩy, nhất là cách ăn mặc tinh khôi, làm cho mọi người cảm thấy được Bùi Tử Đồng có bao nhiêu uỷ khuất.

Còn Bùi Tư Nhan đứng đó, cả người thẳng tắp, nhếch miệng lên, nụ cười châm chọc rõ ràng, hơn nữa thân mình cao gầy, làm cho người ta cảm giác được như bị nhìn từ trên cao nhìn xuống.

"Chị, em đến cùng là sai cái gì, mà chị ở trước mặt của mọi người không thể cho em một nấc thang để leo xuống, em biết là từ khi em bước vào Bùi gia thì chị không vừa mắt em, em luôn biết, nhưng em đều xem chị là chị của em, nhưng vì sao..." Bùi Tử Đồng vừa nói hai hàng nước mắt chảy dài xuống, không hổ là diễn viên, đến lúc khóc cũng là nước mắt như mưa không hề giảm, "Vì sao lại muốn đánh em?"

"Hừ..." Bùi Tư Nhan hận không thể tát thêm vài cái lên mặt của Bùi Tử Đồng, vừa rồi đánh còn nhẹ, hiện tại bên ngoài đều nghĩ rằng là may đúng phải không, lá gan thật lớn, "Vậy cô cảm thấy cô lấy tư cách gì mà ngồi ngang hàng với tôi?"

Lời này của Bùi Tư Nhan nói xong thì mọi người cảm thấy Bùi Tư Nhan thật sự rất lớn lối, nhưng lời này lại không sai, một người đại tiểu thư chính tông, còn một người là do một tiểu tam ở bên ngoài sinh ra, có thể trở về nhà lớn thật sự là không tệ, chẳng lẽ còn muốn ngồi ngang hàng với chính tông sao, thật sự là không thể nào.

"Chị...." Bùi Tử Đồng hoàn toàn không nghĩ tới trước mặt nhiều người như vậy, Bùi Tư Nhanh không cho ả một chút mặt mũi nào, hơn nữa còn vạch trần thân thế của ả, mà lúc này Bùi Tử Đồng cảm thấy xấu hổ nhất từ trước đến nay, có lẽ lúc trước có chút quan hệ với Tiêu Hàn, tuy trong lòng mọi người đều biết, nhưng không ai vạch trần, hiện tại ả đã xuống đài, cho nên... Mọi người đang nhìn ả như một trò cười sao?

"Chị, em chưa từng có yêu cầu ngồi ngang hàng với chị, em cũng biết là không thể nào, em biết chị từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng lớn lên, cho tới nay chính là vị tiểu thư duy nhất của Bùi gia. Em vào Bùi gia chính là một sĩ nhục, em luôn biết...." Bùi Tử Đồng nói xong đưa tay che mặt, nhưng bà vai lại run lẩy bẩy làm cho phóng viên cảm thấy có chút trắc ẩn, dù sao mọi người đều có thói quen bênh vực kẻ yếu.

Huống chi Bùi Tư Nhan vốn có bộ dáng cao cao tại tại ở trước mặt mọi người, nếu khi ở nhà cũng như vậy, thì Bùi Tử Đồng rất có thể có uỷ khuất rất nhiều, hơn nữa lúc này có người chú ý đến ngón tay dán băng, bởi vì là bên trong ngón tay, vừa rồi không có người chú ý đến, hiện tại rất nhiều người đều chú ý.

Cố San Nhiên cầm bút lên, viết lên trong quyển sổ tay một câu: "Chị em hào môn bên ngoài hoà thuận, bên trong dơ bẩn, bạo lực nhục mạ, thật sự có ẩn khúc...."

"Bùi tiểu thư, tay của ngài bị thương, xin hỏi là vì sao bị thương vậy?" Một phóng viên hỏi, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm Bùi Tư Nhan, Bùi Tư Nhan chỉ nhìn tay của Bùi Tử Đồng, lạnh lùng cười một tiếng.

"Cái này..." Bùi Tử Đồng cố ý làm ra vẻ bối rối, có chút hoảng sợ nhìn thoáng qua Bùi Tư Nhan, không ngoài ý muốn nhận lấy ánh mắt lạnh của Bùi Tư Nhan, sau đó tiếp tục trả lời câu hỏi của phóng viên, "Chính tôi không cần thận... Không có liên quan đến chị tôi, thật sự không có liên quan!"

Cố San Nhiên thiếu chút nữa đã vỗ tay, cô gái này tuyệt đối là một cô gái trà xanh chính hiệu, màn trình diễn này, cùng với ánh mắt lạnh của Bùi Tư Nhan, thì không phải là gài đúng chỗ ngứa sao. Khôn thể không nói cô gái này thật sự rất lợi hại.

"Bùi quản lý, xin hỏi những lời của Bùi tiểu thư nói là đúng sao?" Có phóng viên hỏi Bùi Tư Nhan, Bùi Tư Nhan cười lạnh một tiếng, cảm thấy đặc biệt tốt hơn.

"Mỗi ngày tôi rất bận rộn, Bùi thị mặc dù kém xa Tiêu thị cùng Lệnh Hồ gia, nhưng dù sao cũng là một công ty lớn, mỗi ngày tôi phải xử lý nhiều chuyện, chẳng lẽ đến chuyện em gái bị thương còn muốn tôi phải điều tra? Hơn nữa, có phải do chịu đả kích, ở nhà tự hại bản thân, rồi đổ thừa lên đầu người khác!" Bùi Tư Nhan nói lời này là một mũi tên bắn hai con chim!

Không chỉ nói bản thân hoàn toàn không khinh thường Bùi Tử Đồng, căn bản là không cùng cấp bậc, hơn nữa còn gián tiếp nói đến chuyện của Tiêu thị mấy hôm trước, người ta căn bản không xem trọng mình (Bùi Tử Đồng), còn làm chuyện sau lưng người ta còn muốn người ta không biết sao?

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Trần Ân 20 Năm Trước

"Em cũng biết cho đến nay chị đều xem thường em, em đã biết, chị, em sai rồi, là lỗi của em... Em không nên ra ngoài, nên ở nhà, ngoan ngoãn nghe lời chị an bài cho Vương tổng công ty sắt thép!" Bùi Tử Đồng vừa nói vừa ôm đùi của Bùi Tư Nhan, một màn này hù dọa mọi người ở hiện trường ngây ngẩn, chỉ có Cố San Nhiên thông thả mở máy chụp hình, hướng về một màn kia mà bấm máy liên tục!

"Một màn độc nhất vô nhị sao có thể bỏ qua!" Lời nói này vừa nói ra, phóng viên mới phản ứng, rối rít đem ống kính nhắm ngay vào hai chị em bọn họ!

"Chị, em thật xin lỗi, em chỉ là không muốn hả cho Vương tổng kia, em thật sự không muốn, em biết những việc trước kia em làm đã tổn hại đến danh dự của gia đình, là lỗi của em.... Chị, cầu xin chị, van chị, chị tha cho em!" Kỹ thuật diễn xuất của Bùi Tử Đồng không chỉ một hai năm mà tôi luyện được, cảnh khóc này chuẩn bị hết sức tốt, tất cả nước mắt nước mũi đều bôi lên cái quần mới tinh của Bùi Tư Nhan. Sắc mặt của Bùi Tư Nhan có thể nói là cực kì khó coi.

Mà lúc này Đông Thu Luyện cùng người của tổ trọng án đang xem trò khôi hài trên truyền hình ở phòng làm việc, "Lão sư, sao Bùi gia luôn xuất hiện những thứ kỳ lạ, ở trong nhà nháo coi như xong, còn nháo lên cả truyền hình, thật sự là!" Bạch Thiếu Ngôn hứng trí bưng bưng.

Đông Thu Luyện một mặt nhìn tài liệu một mặt nhìn trên ti vi, đây là kỳ lạ, người của Đông gia còn hơn thế nữa, cậu chưa thấy đâu: "Đúng rồi,

Triệu đội trưởng, không có tin tức sao? Không phải đã có lệnh truy nã rồi sao?"

"Bây giờ không có tin tức!" Triệu Minh cùng người của tổ trọng án hiện quần thâm mắt đặc biệt lớn, vụ án này cấp trên đã giục lâu rồi, không chỉ bằng lời nói, phỏng chừng đến cả cục trưởng phải đến đây, hẳn là tổ trưởng tổ trọng án phỏng chừng cũng bị mất chức.

"Công nhân thi công ở công trường có bao nhiêu người!" Đông Thu Luyện nhìn Lý Nại đang xem video, Lý Nại lập tức tra xét một chút, "Công trường lớn nhỏ bao gồm hơn 100 người, chưa tính quản lý công trường của Bùi thị, không thấy điều bất thường!"

Đông Thu Luyện lấy ra vài tấm ảnh, vết tích trên thân thể của những đứa trẻ đó có chút giống nhau, "Trên vết thương của mỗi đứa bé, những thứ này không phải là vô ý tạo nên, có thể nhìn ra được hung thủ có tâm lý cực kỳ biến thái, những vết thương này là cố ý tạo nên, như một loại phát tiết...."

"Chẳng lẽ hung thủ khi nhỏ nhận được kích thích nào đó, nên bây giờ tìm trẻ con để phát tiết?" Bạch Thiếu Ngôn cầm ảnh chụp, "Ra tay hết sức tàn ác, thật là biến thái!"

"Không phải đã điều tra bối cảnh của hẳn ta sao? Không phát hiện điều bất thường nào sao? Tội phạm không phải bẩm sinh đã hình thành, nhất định là chịu phải đả kích nào đó, có thể điều tra được thân thể của hẳn không, sẽ có phát hiện mới!" Đông Thu Luyện nói lời này Triệu Minh liền tìm trong hồ sơ về thân thể của hẳn.

"Hung thủ tên là Triệu Tuấn, 26 tuổi, làm việc vận chuyển các sản phẩm hải sản, trong nhà không có người thân, còn độc thân, căn cứ vào lời nói của những nhân viên làm chung, thì hẳn ta bình thường không nói chuyện nhiều lắm, là một người rất an phận, nhưng cha mẹ của hẳn đã mất khi hẳn 6 tuổi, cha hẳn là tự sát, còn mẹ hẳn thì bị bệnh mà maasrt!" Triệu Minh lật

xem tài liệu, những người khác hoặc là xem ti vi hoặc là làm công việc cá nhân, không ai chú ý đến cả người Đông Thu Luyện cứng nhắc lại.

"Điều tra một chút về cái chết của cha hẳn đi, có thể đối với hành vi hiện tại của hẳn có ảnh hưởng!" Đông Thu Luyện cúi đầu, tay cầm tài liệu có chút run.

Lúc này trong buổi họp báo, Bùi Tư Nhan bây giờ hận không thể bóp chết Bùi Tử Đồng, hiện tại ả hối hận lúc Bùi Tử Đồng tiến vào Bùi gia ả không bóp chết con tiện nhân này ở bên ngoài, con tiện nhân này cùng mẹ ả (Bùi Tử Đồng) là cùng một dạng, không an phận, Bùi Tư Nhan không tự chủ siết chặt tay.

"Tôi không bức cô làm bất cứ chuyện gì, có lấy hay không chính là chuyện của cô, sao cô ở trước truyền thông mà vu khống tôi, nói là tôi ép buộc cô? Nói thật, mặc dù tôi là quản lý ở Bùi thị, nhưng ở Bùi gia tôi không phải là một tay che trời, chẳng lẽ có thể quyết định hôn nhân của cô, cô thật xem trọng tôi a!" Bùi Tư Nhan giữ chặt Bùi Tử Đồng, móng tay bén nhọn bấm vào vai của Bùi Tử Đồng, cả khuôn mặt của Bùi Tư Đồng nhú lại.

"Chị.... chị... em sai rồi, thực xin lỗi..." Bùi Tử Đồng lúc này muốn đứng lên cũng không được, Bùi Tư Nhan đè bả vai của Bùi Tử Đồng, móng tay bén nhọn kia cứ tiếp tục cắm vào.

"Em gái, chị biết em đối với chị hẳn có hiểu lầm, nhưng mà chúng ta là chị em tốt, sao lại giận đối được lâu, mau đứng dậy đi, nếu em không muốn gả, thì chờ cha về nói chuyện cùng cha là được!" Nói xong kéo Bùi Tử Đồng đứng lên.

"Xuống tay vô cùng ác, Bùi Tử Đồng hẳn là đau chết đi!" Đông Thu Luyện vừa nhìn vết gập rất nhỏ ở bả vai, cộng thêm dấu vết của móng tay lưu lại khoảng 0.5cm, Bạch Thiếu Ngôn nhìn hồi lâu không hiểu ý của

Đông Thu Luyện, "Bùi Tư Nhan néo Bùi Tử Đồng, ở vị trí xương bả vai bên trái, cẩn thận quan sát."

"Bùi tiểu thư nói có 15% cổ phần ở Bùi thị, không biết là thật hay giả, Bùi quản lý có biết không? Nếu như là thật, vậy tại sao họp đại hội cổ đông lại không có mặt của Bùi tiểu thư?" Cố San Nhiên kéo mũ thấp xuống, phóng vấn.

"Chuyện này là chuyện nội bộ của Bùi gia, không thể tiết lộ ở nơi này, buổi họp báo hôm nay đến đây, đã làm phiền các vị phóng viên đã đến đây!" Bùi Tư Nhan gắt gao nắm tay Bùi Tử Đồng, móng tay ghim chặt vào lòng bàn tay của Bùi Tử Đồng, làm cho nước mắt của Bùi Tử Đồng ào ào rơi xuống, nhưng mọi người không chú ý để dị trạng của Bùi Tư Đồng.

Mà lại chú ý đến Cố San Nhiên đang bộn bề thu dọn đồ đạc, chuyện nhà người ta cô không thể tùy tiện nhúng tay, khi đóng cửa lại sống hay chết cũng không phải một phóng viên như cô có thể quản a!

Mà cục cảnh sát lúc này có chút manh mối về mẹ đẻ của Triệu Tuấn, "Mau điều tra vụ án của 20 năm trước, nhanh lên đi!" Triệu Minh nắm tóc, đem tờ báo về vụ án 20 năm trước đưa cho Đông Thu Luyện, Bạch Thiếu Ngôn lúc này cũng đi đến xem.

"Bùi thị quyết nợ tiền công trình, làm nhà thầu phải nhảy lầu tự tử!". Tiêu đề với hàng chữ to, cùng một ảnh chụp, tựa hồ đang nhắc rằng lúc đó xảy ra một thảm kịch, mà bên cạnh có 2 mẹ con, người phụ nữ đắp vải trắng lên thi thể, ảnh chụp trắng đen không thể nhìn rõ được mặt người phụ nữ đó, bên cạnh là một đứa bé trai với khuôn mặt lạnh nhạt nhìn chăm chăm, tựa như hết thảy mọi việc xảy ra không liên quan đến hắn.

Ánh mắt trống rỗng quỳ một bên, tầm nhìn rời rạc, bên cạnh có nhiều người đến xem, nhưng đôi mẹ con này ở trong nói rồi rít hỗn loạn trong đám người này phá lệ làm người khác chú ý, bởi vì mọi người đến xem

hình như đang thảo luận cái gì hoặc là sợ phiền toán lên có chút khoảng cách, làm cho một nhà ba người ngăn cách trong đám người.

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Bùi Tư Nhan Mất Tích

Hồ sơ của vụ án 20 năm trước rất nhanh được tìm lại, Triệu Minh đọc đại khái nội dung, hung hăng ném hồ sơ xuống mặt đất: “Một đám chó, Bùi gia này thật sự là thương thiên hại lý! Hừ...”

Bạch Thiếu Ngôn nghi hoặc nhặt hồ sơ lên, mặc dù chỉ là sơ lược, nhưng nhìn không được thờ dài, “Một nhà ba người này thật đáng thương, thật vất vả mới nhận được thầu công trình, Bùi thị lại nói công trình không đủ chuẩn nghiệm thu, không trả tiền lương, mà người chủ thầu cũng quá thành thật, đến Bùi thị đòi tiền! Khi Bùi thị không chấp nhận trả tiền lại lựa chọn nhảy lầu để kết thúc sinh mạng! Mà Bùi thị lại không cấp tiền bồi thương, lại không lên tiếng nhận lỗi, khi đó Bùi gia có thể coi là địa vị tại thành phố C!”

Đông Thu Luyện không nói gì, nhưng Triệu Minh nhú mày: “Mau đến Bùi thị, tôi muốn liên lạc với người phụ trách, chuyện này không nhỏ, không chừng hung thủ đang tìm đối tượng, tên biến thái này luôn tìm những đứa trẻ để ra tay, tôi cảm giác được có chuyện không tốt sắp diễn ra!”

Không lâu sau đó có tin tức truyền đến, “Đội trưởng, không xong, nhị tiểu thư Bùi gia được phát hiện đã ngất ở phòng làm việc còn đại tiểu thư Bùi gia không thấy! Chúng tôi đã phái người đuổi theo nhưng không được, màn hình giám sát hẳn đã bị người này ngắt mất!” Nói xong liền lấy ra mấy ra giấy chụp.

Triệu Minh cùng tổ trọng án đã truy tìm Triệu Tuấn đã lâu, nên vừa nhìn ảnh chụp đã biết người này là ai, “Người ở Bùi thị ăn cơm trắng sao, tội phạm truy nã có thể ra nhà toà nhà tùy ý vậy sao!” Triệu Minh nắm chặt quả đấm hung hăng đấm đến cái bàn bên cạnh, làm cho nước trong ly ở bàn bắn tung toé.

“Nghe báo lại là có một nhân viên ở Bùi thị đã bị bắt tình ở một hẻm nhỏ gần đó, hẳn là tráo đổi thân phận, đội trưởng, chúng ta nên làm gì bây giờ!”

“Còn có thể làm sao, điều tra camera giám sát toàn thành phố, lập tức tra ra hướng đi của hung thủ!” Triệu Minh cảm thấy đây là vụ án khó nhất trong nhiều năm qua.

Người của tổ trọng án lúc này đang hoảng loạn cùng bận rộn, còn Đông Thu Luyện vẫn ngồi một bên thành thơi uống trà, từ từ lật xem hồ sơ năm đó, vụ án của năm đó rất nhiều điểm khả nghi, nhưng lại làm cho người ta không chú ý đến, trong lòng của hắn khẳng định rất hận đi, trong hồ sơ có nhắc đến khi đó hắn tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình nhảy lầu, thật sự rất đáng thương.

Trong nháy mắt, tin cảnh sát đến Bùi thị được lan truyền nhanh chóng, công nhân viên Bùi thị không biết chuyện gì đã xảy ra, lúc này trong bệnh viện Bùi Tử Đồng cảm thấy đầu của ả thật sự rất đau, trên mặt cũng đau, tựa như có vật gì đó đánh mạnh lên, mà cảnh sát thấy Bùi Tử Đồng tỉnh, đi đến hỏi bác sĩ xem có thể vào lấy khẩu cung hay không.

“Xin hỏi Bùi tiểu thư, cô có nhớ được chuyện trước khi cô hôn mê không? Phiền cô nói cặn kẽ lại quá trình, bởi vì chị của cô cũng là Bùi quản lý.. Bùi Tử Nhan đã bị hung thủ bắt đi, hung thủ được phán đoán là sát thủ liên hoàn của thành phố C, nên làm phiền Bùi tiểu thư nhớ lại chi tiết!”

Bùi Tử Đồng không biết làm sao, trong lòng cảm thấy vui vẻ, quả nhiên làm nhiều chuyện xấu, ngay cả tội phạm giết người cũng bắt mày chứ

không phải tao!

“Thẹn thùng, sau khi tôi cùng chị gái vào phòng làm việc, tôi cảm thấy được có người ở phía sau đánh một cái, sau đó tôi liền mất đi tri giác!” Bùi Tử Đồng không quên xoắn xoắn tóc của ả, “Thẹn thùng, tôi có chút không thoải mái, làm phiền gọi bác sĩ đếm dùm tôi!”

Hai cảnh sát nháy mắt đầy hắc tuyến, không phối hợp, nhưng dù sao cũng là con gái, bọn họ không thể bức cung, hướng chi cô ta nhìn thật mảnh mai. “Rằm..” cửa bị kéo ra, Triệu Minh đen mặt đi đến, “Đội trưởng!” hai cảnh sát lập tức đứng lên, mà Triệu Minh kéo cái ghế ngồi xuống trước mặt của Bùi Tử Đồng, “Bùi tiểu thư, tôi chỉ nói với cô một lần, cô cố gắng nhớ lại chuyện phát sinh đến cùng là thế nào!”

“Hừ... anh thật buồn cười, cái gì tôi cũng không nhớ. Anh thế này là sao? Nghe không hiểu tiếng người hả!” Bùi Tử Đồng là ai, ngoại trừ ăn nói khép nép với người ở Bùi gia, ở đâu chịu nổi tính khí của một cảnh sát, hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt khinh thường!

“Nếu Bùi tiểu thư không phối hợp, chúng tôi sẽ không khách khí, bác sĩ đã nói, Bùi tiểu thư đã không còn trở ngại, mang về cục thẩm vấn!” Triệu Minh nói xong liền trực tiếp đứng dậy rời đi, lưu lại mặt mũi tràn đầy kinh ngạc của Bùi Tử Đồng bị người khác kéo từ trong chần ra, “Này này này... Bọn lưu manh các người, các người thả tôi ra, tôi muốn kiện các người, tôi sẽ kiện các người, bọn lưu manh các người, buông tay cho tôi....”

Bùi Tử Đồng còn mặc quần áo bệnh nhân, đầu tóc rối tung, không còn bộ dáng đại minh tinh thường ngày, có một ít người thăm bệnh lấy điện thoại di động ra chụp hình, nhưng ngại có cảnh sát ở đây nên chỉ lén lén lút lút, Triệu Minh quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Tử Đồng: “Bùi tiểu thư, phiền cô phối hợp với chúng tôi, đây là nghĩa vụ của mỗi công dân, Bùi tiểu thư là nhân vật công chúng nên càng nên phối hợp!”

“Anh cũng biết tôi là người của công chúng sao, chẳng lẽ không biết mình tinh quan trọng nhất là hình tượng sao, các người xem bộ dạng hiện tại của tôi ở đâu còn hình tượng, tôi muốn kiện các người xâm hại danh dự của tôi!” Bùi Tử Đồng hô to, Triệu Minh chỉ cảm thấy lỗ tai thật khó chịu.

Cô gái này có bệnh phải không, khi ở phòng bệnh không chịu phối hợp, hiện tại mang về cục cũng là tự cô ta làm, cái gì mà xâm hại danh dự, nếu mà có, thì tốt! Cô gái này còn nổi tiếng sao? “Nhanh lên, thời gian cấp bách! Hai người chưa ăn cơm sao, còn không mau một chút!”

Hai cảnh sát vừa nghe lời này vội vang kéo Bùi Tử Đồng ra khỏi bệnh viện.

Bùi Tử Đồng vừa đến cục cảnh sát, ở cổng cục đã có một đám phóng viên vây đến, vừa nhìn thấy Bùi Tử Đồng đi vào, lập tức giống như bươm máu gà tranh nhau chụp ảnh.

Thật vất vả vào cục cảnh sát, Bùi Tử Đồng vừa mới bình phục tâm tình lại bị lay động, bởi vì ả thấy người mà ả chửi bới liên tục trong vài ngày gần đây, không ai khác, chính là Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện từ trong phòng xét nghiệm đi ra, trong tay cầm báo cáo, trên người mặc một cái áo khoác trắng, đầu tóc cẩn thận được buộc phía sau, trên mặt không chút phấn, nhưng lại làm cho nhiều cô gái hâm mộ bởi làn da mịn màng trắng nõn, Đông Thu Luyện lúc này còn cầm một cái ly, trên mặt không chút biểu cảm, làm cho Bùi Tử Đồng phát điên.

Nhất là lúc nhìn về phía Bùi Tử Đồng, Bùi Tử Đồng còn kêu ngạo ngẩng đầu tạo dáng giống như một con khổng tước, cao ngạo nhìn Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện cảm thấy cô gái này thật trẻ con, trực tiếp đi ngang qua ả ta, thuận tiện ném ra một câu: “Nhàm chán!”

Trên mặt của Bùi Tử Đồng đều cứng leij, Triệu Minh chỉ gật đầu nhìn Đông Thu Luyện tiếp nhận báo cáo trên tay của Đông Thu Luyện, sau đó

liền mang Búi Tử Đồng vào phòng thăm vấn!

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Muôn Đời Muôn Kiếp Không Trở Lại

Khi Bùi Tử Đồng đi ra khỏi cục cảnh sát, đã không còn ngạo khí như vừa rồi, mà là đi sau là một người đàn ông, cúi đầu, tựa như một đứa bé làm sai chuyện, người đàn ông vóc người không cao, mắt không lớn, nhưng ánh mắt hết sức sắc bén, nhất là lúc nhìn người khác, làm cho người khác cảm thấy không thoải mái.

“Triệu đội trưởng, thật ngại, con gái tôi không hiểu chuyện, gây cho ngài thêm phiền toán, xin ngài cố gắng tìm được tung tích con gái lớn của tôi!” Người đàn ông này khi nói chuyện tiếng nói tương đối trầm trầm, nhưng làm cho người đối diện cảm thấy có chút áp bách, điều này làm cho Triệu Minh cùng nhóm cảnh sát sau lưng có chút không tự nhiên.

“Đây là chuyện chúng tôi phải làm, Bùi tiểu thư cô biết rõ, chúng tôi đang điều tra về vụ án, sẽ nhanh chóng cho ngài câu trả lời, còn làm phiền ngài đến một chuyến, thật sự rất ngại!” Triệu Minh mặt không đỏ tim không đập nói lời khách khí, trong nội tâm đã mắng toàn bộ người nhà này một trận, đều là do người của ông gây họa, vô duyên vô cớ hại chết nhiều đứa trẻ như vậy, quả thực là nghiệp chướng!

“Xin anh tranh thủ thời gian, tôi vừa nói chuyện với cục trưởng của các anh, tôi nghĩ cục trưởng đã đưa lệnh xuống, mong các anh nhanh chóng phá án, con gái của tôi được nuông chiều từ bé, tôi sợ sẽ xảy ra chuyện, còn có, gặp chuyện như vậy người bình thường cũng không chịu nổi!” Bùi Xương Thịnh hí hóp mắt, nói những lời kia làm cho người ta thật sự nổi giận.

“Chúng tôi đã biết, Bùi tiên sinh hẳn còn bận việc, chúng tôi còn bận phá án, thứ cho chúng tôi không thể tiếp ngài!” Triệu Minh không khách khí nói, nhưng Bùi Xương Thịnh vẫn cười như cũ, mang theo Bùi Tử Đồng ra ngoài.

“Mẹ nó, lão già này thật cho rằng là hai mươi mấy năm trước sao, có bản lĩnh thì chính mình đi tìm đi, tạo áp lực cho chúng ta làm gì!” Một cảnh sát không chịu nổi trực tiếp mắng.

“Khốn khiếp, không hỏi thăm cái gì, con gái của ông ta là người, còn con của người khác không phải hả, nếu không vì Bùi gia các người bất lương, thì làm sao xảy ra chuyện như vậy, lấy một trả một, cũng là Bùi gia các người nên trả hết!” Lý Nại hừ lạnh một tiếng.

“Đừng nói nhảm, tiếp tục điều tra!” Triệu Minh nhìn hai người kia ra khỏi cục, đứng một bên hút một điếu thuốc, Đông Thu Luyện vừa vắn đi ra, “Triệu đội trưởng, tôi cảm thấy được có một nơi hẳn đã bỏ sót...” Triệu Minh sững sờ một cái, sau đó nhíu chặt lông mày.

“Cha..” Bùi Tử Đồng khi ngồi lên xe, vừa mới nói một tiếng, “Pằng...” Một cái tát vang dội, Bùi Tử Đồng cúi đầu, nước mắt không ngăn được rơi xuống, “Tốn bao nhiêu tiền, cô nói Bùi gia chúng tôi phải đưa ra bao nhiêu tiền, tôi cũng không biết mấy năm nay cô ở giới giải trí làm gì, nhiều ảnh chụp như vậy, cô muốn đàn ông như vậy hả...”

Bùi Xương Thịnh lúc này trợn mắt nhìn Bùi Tử Đồng, ánh mắt sắc bén giống như muốn ăn tươi nuốt sống Bùi Tử Đồng, Bùi Tử Đồng chỉ cúi đầu không nói lời nào, lại chọc cho Bùi Xương Thịnh càng thêm phần nộ, bỗng chốc năm lấy tóc của Bùi Tử Đồng, “Khàn... cha, cha, con sai rồi, con xin lỗi.. Xin cha tha cho con, cha... Cầu xin cha, van cầu cha.... Cầu xin cha đừng đánh con, van cha....”

“Tốn bao nhiêu là tiền, lúc ấy sao lại không bóp chết cô!” Tát vài cái lên khuôn mặt sừng đỏ của Bùi Tử Đồng, khoé miệng của Bùi Tử Đồng đã chảy máu, Bùi Tử Đồng chỉ cảm thấy trong miệng có vị sắt gỉ, toàn bộ khuôn mặt dường như đã mất đi cảm giác.

“Nếu chị của cô có chuyện gì, thì cô về sau sẽ không được yên ổn, còn 15% cổ phần kia của cô là sao!” Bùi Xương Thịnh rất cục hởi, coi như Bùi Tử Đồng lúc này đứng trước ông ta, thì ông ta quan tâm nhất vẫn là 15% cổ phần kia. “Con không biết, con thật sự không biết, cha, mọi hành động của con cha đều biết, làm sao con lại có được nhiều cổ phần như vậy, thật sự có người nặc danh cho con, con thực không biết...” Bùi Xương Thịnh cũng tin rằng Bùi Tử Đồng không dám lừa gạt ông.

“Khi về mang 15% cổ phần chuyển sang cho tôi!” Bùi Xương Thịnh nói xong liền buông lỏng tóc của Bùi Tử Đồng, ghét bỏ trừng mắt nhìn Bùi Tử Đồng, Bùi Tử Đồng núp một bên không nói lời nào.

“Bùi tiên sinh, phiền ngài đến tầng cao nhất của toà nhà Bùi thị, chúng tôi đã tìm được nơi của con gái ngài và hung thủ!” Bùi Xương Thịnh nhận điện thoại, lập tức bảo lái xe quay đầu, chạy đến toà nhà Bùi thị.

Mà Tiêu Hàn lúc này đều chú ý đến chuyện này, “Bùi Xương Thịnh cuối cùng đã trở lại, nhanh hơn so với dự đoán ban đầu, hư... Lão hồ ly, thật cho rằng khi ông ta trở lại thì có thể vực dậy sao, trên đời này chỉ cần có tôi, còn xem ông làm thế nào!”

“Thiếu gia, đây là hành tung của Bùi Xương Thịnh, sau khi đi đến cục cảnh sát, trên đường về nhà thì xe quay đầu, mục tiêu là toà nhà Bùi thị!” Quý Viễn đem hành trình của Bùi Xương Thịnh để trước mặt của Tiêu Hàn, “Phái người tung tin, Bùi Tư Nhan mất tích, còn hung thủ ở toà nhà Bùi thị, tin rằng mọi người phải tin cái tin độc nhất này!”

“Đã có người báo cho truyền thông, tạm thời không biết là ai!” Tiêu Hàn rất hứng thú, Bùi gia trước kia là cây to đón gió, gây thù rất nhiều, có thể liên tưởng đến rất nhiều người, nhưng có thể tránh được tai mắt của Tiêu thị, chỉ có thể liên tưởng đến một người, nhưng mà cũng không hiểu hai người họ liên lạc với nhau thế nào.

“Như vậy đi, Tiểu Dịch, chúng ta một lát nữa đến cục cảnh sát đón mẹ của con về nhà được không!” Tiêu Hàn quỳ xuống trên mặt đất chơi ghép hình cùng Tiểu Dịch, Tiểu Dịch ngẩng đầu nhìn Tiêu Hàn cười một tiếng, “Đương nhiên là được, một lát nữa chúng ta cùng đi!” Tiểu Dịch nhìn đồng hồ trên tường, còn hai tiếng nữa, thật đúng là dài đằng dặc a!

Nhưng lúc này người ở Bùi gia có thể nói là sống một ngày không bằng một năm, Bùi Tư Nhan lúc này cúi đầu, nhưng nhìn thân hình cùng quần áo cũng biết là Bùi Tư Nhan, Triệu Minh nhìn Triệu Tuấn đang trên sân thượng, còn Bùi Tư Nhan lúc này rất yên tĩnh ở một bên: “Triệu Tuấn, chuyện của anh tôi cũng biết, tôi biết anh oán giận Bùi gia, anh đã hại chết nhiều đứa trẻ vô tội, chẳng lẽ anh muốn tiếp tục như vậy sao, anh thật muốn là muôn đời muôn kiếp không trở lại như vậy sao!”

“Muôn đời muôn kiếp không trở lại được? Ha ha...” Triệu Tuấn cười có chút cuồng vọng, nhưng người sáng suốt nhìn ra được tinh thần của Triệu Tuấn không bình thường, nhất là ánh mắt âm u trầm thấp, tựa như ác quỷ địa ngục, vóc người không cao, nhưng cả người là bộ đồng phục màu xanh, lại càng tỏ ra gầy yếu đáng thương, trên mặt chỉ còn da bọc xương, cả khuôn mặt hiện ra bệnh hoạn, ngón tay bóp Bùi Tư Nhan cũng hiện lên khớp xương rõ ràng, mạch máu hiện rõ có thể thấy được.

“Tôi đã sớm muôn đời muôn kiếp không trở lại được, ha ha... đều là đám quỷ ma Bùi gia các người, đám quỷ quái, tôi giết chết những thứ đáng chết, bọn họ đều đáng chết, đều đáng chết...” Triệu Tuấn nói xong cười ha ha, thân thể suy nhược như chiếc lá sắp rụng, tựa như lúc nào cũng có thể rụng xuống, mà lúc này là ở trên tầng 20 của toà nhà, rơi xuống chắc chắn

phải chết. Phía dưới có nhân viên cứu hộ, chờ đợi hành động của nghi phạm.

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Bùi Thị Rớt Đai

"Anh mau thả con gái của tôi ra, mau thả ra. Anh muốn điều kiện gì, có phải anh muốn tiền hay không, nếu anh muốn tiền, tôi có thể cho anh..." Bùi Xương Thịnh đứng một bên, lúc này Bùi Xương Thịnh rất sốt ruột, ông ta không có con trai, nên mọi thứ kì vọng ông ta đều dồn lên người của Bùi Tư Nhan, còn Bùi Tử Đồng chỉ là đứa con rơi, có thể nói rằng ông ta hoàn toàn bỏ mặc.

"Tiền... Ha ha..." Triệu Tuấn tựa như nghe đến chuyện gì đó buồn cười, "Nếu năm đó ông cho cha tôi tiền, cha tôi cũng không nhảy lầu, tuyệt đối sẽ không chết, hại chết cha của tôi, cha của tôi chết thế nào ông biết hay không, bọn ác ma!"

"Cha của anh chết tôi cũng đáng tiếc!" Ánh mắt Bùi Xương Thịnh nhìn chằm chằm Bùi Tư Nhan, trong lòng hận không thể làm thịt Triệu Tuấn.

"Tiếc nuôi? Ha ha... Con người không có lương tâm như ông, thì tiếc nuôi sao, cho tôi tiền, thứ tôi ghét nhất chính là tiền, làm cho tôi cảm thấy vô cùng căm ghét, đặc biệt là ông, Bùi Xương Thịnh, ông không xứng làm người!"

"Triệu Tuấn, anh trước tiên nên đi xuống, cái chết của cha anh chúng tôi sẽ điều tra, nhưng anh lại hại chết nhiều người như vậy. Anh không thể tiếp tục như vậy nữa, hiểu không? Anh nên biết anh đã cùng đường, anh nên xuống đây đi!" Triệu Minh nhin không được bước lên một bước!

"Đứng lại!" Triệu Tuấn cũng không ngốc, chỉ cười đến hết sức âm trầm, "Tôi tự nhận là khi tôi làm không chê vào đâu được, không nghĩ tới đám

cảnh sát các người có chút tài năng, nhanh như vậy đã tìm được chỗ của tôi! Nhưng mà, tôi cũng chỉ có thể huỷ bỏ kế hoạch trước đó, tôi nhất định sẽ làm cho người Bùi gia chôn cùng cha mẹ tôi, nhất định..." Những lời cuối cùng Triệu Tuấn cơ hồ hét lên, trên mặt hằn tỏ ra hết sức dữ tợn.

"Anh biết anh nói như vậy, thì anh chắc chắn sẽ chết, anh nên đầu hàng chịu trói đi!" Triệu Minh mặt không biến sắc bước lên một bước.

"Sẽ chết? Anh cho rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi sao? Tôi giết nhiều người như vậy, tôi đã nghĩ đến không sống được bao lâu, nhưng nếu có thể bắt người Bùi gia theo cùng, thì tôi sẽ rất vui vẻ!" Triệu Tuấn bệnh hoạn kia trên mặt lộ ra một tia khác thường, nhưng lại phá lệ dọa người.

"Anh thả con gái của tôi, bất cứ điều kiện gì tôi cũng đều đáp ứng, anh thả con gái của tôi..." Bùi Xương Thịnh nhìn Triệu Tuấn ngồi ở trên lan can tựa như một sợi dây đang đung đưa, gương mặt đầy vẻ yêu thương, hẳn cho chút nghi hoặc nhìn Bùi Xương Thịnh, tràn đầy hiếu kì.

"Điều kiện gì cũng chấp nhận? ha ha... Đều chấp nhận sao, vậy Bùi tổng có nhớ hay không năm đó tôi cùng mẹ của tôi đến nhà các người, ông nói thế nào!" Bùi Xương Thịnh tựa hồ đã quên, nhìn gương mặt nghi hoặc cũng nhìn ra được. "Chúng tôi quỳ ở trước cửa nhà của các người một ngày một đêm, con gái của ông mang thức ăn cho chó đến cho chúng tôi, cô ta ăn mặc thật đẹp, như một công chúa nhỏ..."

Vẻ mặt của Bùi Xương Thịnh như vậy làm cho Triệu Tuấn không khỏi tức giận, hẳn tự tay nắm lấy cổ của Bùi Tư Nhan, mọi người ở đó đều hít mạnh một hơi, "Bùi Xương Thịnh, ông có nhớ lúc đó ông nói sẽ bồi thường cho mẹ con tôi, nhưng đến cùng ông đã làm gì, ông không nhớ rõ sao. Có muốn tôi nhắc ông một chút!"

Bùi Xương Thịnh trong nháy mắt như nghĩ tới điều gì, cả người như bị sét đánh, ngơ ngác nhìn Triệu Tuấn, "Nhớ ra rồi sao, ha ha.... ông cuối

cùng cũng nhớ ra rồi sao, tên cầm thú, mẹ của tôi bị ông làm nhục, bởi vì có tôi nên mẹ mới kéo dài hơi sống yếu ớt. Nhưng chủ nợ chèn ép quá nên mẹ tôi bệnh rất nặng... Bác sĩ nói nếu có thể đến điều trị kịp thời thì mẹ tôi sẽ sống sót, nhưng mà ông biết không, mẹ tôi đột nhiên mang thai con của ông, khi mẹ ôm tôi mẹ đã nói, sợ rằng sau khi chết thì ba của tôi sẽ chán ghét bà ấy, cho nên bà ấy đã cắt cổ tay trong nhà vệ sinh!"

"Bà ấy đã nói, ngay cả khi trên người toàn là máu, bà ấy muốn trong sạch mà rời đi, bà ấy muốn xin cha tôi tha thứ, ha ha... Bùi Xương Thịnh ông còn nhớ không?"

"Ông phải nghĩ tới, mẹ của tôi là chính tôi bảo vệ rồi mới rời đi, rất nhiều máu, rất nhiều, rất nhiều máu, nhưng lúc ấy một chút tôi cũng không sợ, tôi đang nghĩ, khi cha tôi chết cũng nhiều máu như vậy, mẹ thật sự là đi tìm ba tôi đi..."

Mọi người ở đây khi nghe đến điều kinh sợ, ánh mắt của mọi người lúc này nhìn Bùi Xương Thịnh đều khinh thường, khinh bỉ, ghét bỏ, người này còn là người sao, quả thực là cầm thú, khốn khiếp... Có cảnh sát quả thực không chịu nổi nữa, cắn chặt hàm răng mà nghiến....

"Mày nói bậy, tao chưa từng làm chuyện như vậy, mày muốn đổ thừa cho tao, tao muốn tìm phụ nữ là đứng, nhưng làm sao có thể để ý đến quả phụ như vậy!" Lời nói của Bùi Xương Thịnh vừa xong làm cho mọi người hít một hơi, lời này còn là của người nói sao, có cảnh sát chịu không nổi xông lên, hướng đến Bùi Xương Thịnh mà đấm một cái, Bùi Xương Thịnh có vóc người nhỏ, bỗng chốc ngã xuống đất, khoé miệng chảy máu.

"Đương nhiên là chướng mắt, bởi vì quả phụ thường bị xua đuổi a? Lời này cũng chính là ông nói!" Triệu Tuấn dùng lực nắm lấy tay của Bùi Tư Nhan, nhưng Bùi Tư Nhan không chút phản ứng. Điểm này mọi người không chú ý, bởi vì tầm nhìn của mọi người tập trung lên khuôn mặt khốn khiếp của Bùi Xương Thịnh.

"Mày là ai, mày biết tao là ai không, có tin tao lập tức cho mày cuốn gói về nhà không!" Bùi Xương Thịnh lau khoé miệng, Bùi Tử Đồng đứng một bên chạy lại muốn đỡ Bùi Xương Thịnh, nhưng lại nhận được một cái tát của Bùi Xương Thịnh, "Có phải trong lòng của cô cũng đang cười tôi không, đi đi, đồ của cô thích là tiền, lão tử không cần cô giúp!"

"Tôi sợ quá đi, có bản lĩnh thì ông đến cục cảnh sát rồi khai trừ tôi, tên súc sinh!" Người cảnh sát kia không chút khách khí nhổ một ngụm nước bọt, nhìn Bùi Xương Thịnh như một thứ rác rưởi, cảm thấy rất buồn nôn.

"Bùi Xương Thịnh, nếu ông dám nhảy từ nơi này xuống, thì tôi liền suy tính đến chuyện thả con của ông, con gái của ông bảo dưỡng thật tốt nha!" Triệu Tuấn nói xong liền đưa tay sờ lên khuôn mặt của Bùi Tư Nhan, trong lòng của Bùi Xương Thịnh quả thực rất giận dữ.

"Cái tên súc sinh, mày thả con gái của tao ra, mau thả ra!" Bùi Xương Thịnh muốn xông lên, bị Triệu Minh ôm lấy, "Bùi tiên sinh, xin ngài tình tảo, xin thật bình tĩnh, ông thấy thế chọc giận hung thủ, nên bình tĩnh!"

"Tôi làm sao có thể bình tĩnh được, đó không phải là con gái của anh, anh nói đi làm sao tôi có thể bình tĩnh!" Bùi Xương Thịnh rống với Triệu Minh, Triệu Minh một chút cũng không muốn ngăn cản ông ta, con người cặn bã, làm như bản thân rất sạch sẽ, không nghĩ đến chuyện năm đó sao, khốn kiếp toàn đi gieo họa.

"Kỳ thật là con gái của ông tôi chạm vào còn thấy bắn tay, làm chuyện đó với con gái ông không bằng làm với người chết, tôi sẽ giúp cô ta giải thoát... ha ha..." Triệu Tuấn không có một điểm báo trước liền buông tay, thân thể Bùi Tư Nhan như một cái lá cây rụng xuống, "Năm đó con gái của ông châm chọc tôi, nói rằng tôi là tên ăn mày, đúng ta, tôi chính là ăn mày, vậy thì thế nào, cô ta có gì tốt... hiện tại không phải là chôn cùng với ăn mày sao..."

"Ha ha..." "Không..." Lời của Triệu Minh còn chưa dứt, thân thể của Triệu Tuấn đã ngã xuống, cùng Bùi Tư Nhan rơi xuống, dẫn tới các âm thanh kinh hô của người vây xem, trong lúc nhất thời xung quanh đây rầy đều là tiếng hét chói tai.

"Đội trưởng, hung thủ không chết, nhưng...." Triệu Minh gật đầu, "Đem hẳn về cục cảnh sát, còn Bùi Tư Nhan cũng mang về cục, đợi pháp y đến khám nghiệm!" Triệu Minh nhìn hai cha con đang xụi lơ trên mặt đất, "Nhân đó gọi 120, trên đây có người cần vào bệnh viện..."

Bởi vì lúc này vẻ mặt của Bùi Xương Thịnh cứng nhắc, hơn nữa thân thể co rúm, khoé miệng trào bọt mép. Xem như bị trúng gió, Triệu Minh theo bản năng xoa tay, thật sự cảm thấy rất bần khi chạm vào, chán ghét muốn chết! Mà Bùi Tử Đồng lúc này ngồi một bên, cả người đều ngơ ngẩn, ả không tiếp nhận được Bùi Tư Nhan chết trước mặt ả....

"Thật đáng sợ, Bùi thị đại tiểu thư bị giết, Bùi tổng bị đá kích phải nằm viện, cổ phiếu của Bùi thị đã hoàn toàn mất giá!"

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÙNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Nước Miếng Của Ba Ba

Đông Thu Luyện nhìn thi thể của Bùi Tư Nhan, hiển nhiên là không nghĩ đến, hơi kinh ngạc một chút. Lý Nại có chút bất đắc dĩ nói: "Đông pháp y, cô ta cùng hung thủ cùng rơi xuống, nhưng đội trưởng thấy nguyên nhân cái chết của cô ta có điều bất thường, cho nên đưa đến cho cô kiểm tra một chút, người của Bùi gia quả thực không phải là người, còn Triệu Tuấn kia, nếu là tôi tôi cũng sẽ điên khùng như vậy!"

"Đưa vào đi!" Đông Thu Luyện chỉ huy hai pháp y viên đưa thi thể của Bùi Tư Nhan vào, mặt của Bùi Tư Nhan được bọc trong một cái túi màu đen, Đông Thu Luyện mặc quần áo bảo hộ xong liền tiến vào phòng giải phẫu, gỡ cái túi, trên mặt cơ hồ không dính bất kì cái gì, cùng lúc đó Bạch Thiếu Ngôn đã chuẩn bị đầy đủ các thiết bị.

Đối với mỗi lần giải phẫu thì đều quay video để làm tư liệu lưu trữ, đây là thói quen được hình thành rất lâu, "Lão sư, đã chuẩn bị tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu!"

"Được, người chết là nữ, 24 tuổi, nguyên nhân cái chết là..." Đông Thu Luyện kiểm tra thi thể của Bùi Tư Nhan một chút, "Bị ngạt thở!" Bạch Thiếu Ngôn vốn ở một bên làm trợ thủ, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ không phải do bị rơi từ trên cao xuống, vết thương trên đầu không phải là vết thương trí mạng, "Thân thể có dấu hiện cứng lại, thời gian tử vong đã qua 3 tiếng, thân thể ở vết thương rõ ràng, Đông Thu Luyện cầm lên một cây kéo, cắt bỏ từ từ quần áo của Bùi Tư Nhan, phần dưới của thi thể có dấu hiệu xâm phạm, hẳn là do khi chết rồi mới bị xâm hại..."

"Trong miệng của người chết răng hoa hồng đã hiện rõ, là bị ngạt thở, vết thương ở miệng là sau khi chết mới tạo thành, thân thể xuất hiện nhiều vết bầm, sau khi chết hẳn là bị di chuyển..." Đông Thu Luyện nghiêm túc giải phẫu thi thể, mà Bạch Thiếu Ngôn lúc này ở bên cạnh nghiêm túc ghi chép.

"Ồ... Bùi Tư Nhan này còn là xử nữ..." Bạch Thiếu Ngôn giống như phát hiện một kỳ quan, Đông Thu Luyện nói một câu cắt đứt lời nói của Bạch Thiếu Ngôn, "Nhìn chăm chăm vào hạ thể của thi thể nữ, cậu có thấy một chút xấu hổ nào không...."

"Khụ khụ.... Lão sư... Tôi chỉ hiểu kì mà thôi, Bùi Tử Đồng là loại đó bị nhiều người đàn ông chạm qua, sao chị của cô ta lại bảo thủ như vậy, hai chị em này thật khác biệt, khó trách lại không hợp nhau!" Bạch Thiếu Ngôn vô tội hướng về phía Đông Thu Luyện cười cười, "Lão sư, dao nhỏ rất nguy hiểm, cô cẩn thận một chút!"

"Cậu cũng cẩn thận một chút!" Mặt không chút thay đổi cầm một con dao phẫu thuật múa một cái, hừ Bạch Thiếu Ngôn một thân mồ hôi lạnh, lão sư, ngài khoa chân mua tay thì làm đi, ngài hướng về phía thi thể mà khoa chân mua tay nha, tôi chưa kết hôn sinh con đâu, ngài cẩn thận một chút a!

Bạch Thiếu Ngôn bất ngờ nhớ lại lần đầu đi theo Đông Thu Luyện cũng là lúc giải phẫu thi thể nữ, nói thật, vốn giải phẫu thi thể là chuyện bình thường, nhưng khối thi thể bị thổi rửa nghiêm trọng, làm cho Bạch Thiếu Ngôn muốn non, thiếu chút nữa là phun tại chỗ, còn Đông Thu Luyện thấy thi thể đó, một bên làm công việc của bản thân một bên nói.

"Cũng không biết tại sao giáo sư lại cử cậu tới, mặc dù thành tích của cậu rất tốt có thể nhìn theo là làm, nhưng cậu cũng biết nơi chúng tôi không thu nhận người không có thực lực!" Cái gì gọi là không thực lực, là không

thực lực chứ, rõ ràng là sinh viên tài cao, khó trách giáo sư bảo cậu phải chuẩn bị tâm lý khi đi theo Đông Thu Luyện, độc miệng như vậy.

"Đừng nhìn tôi như vậy, làm pháp y mà thấy thi thể lại nôn mửa thì cùng người không thực lực có gì khác nhau, đợi lát nữa ăn ba phần mì sợi thêm một chén tào phớ!" "Oẹ...." Bạch Thiếu Ngôn thật sự không nhịn được nữa, mì sợi là ác mộng của cậu lúc học đại học, Đông Thu Luyện thật sự biết cách hành hạ cậu.

"Phần dưới của thi thể có dấu vết xâm phạm rõ ràng..." Tay của Đông Thu Luyện cắt bỏ phần y phục phía dưới, cả người cảm thấy có chút là lạ, lúc trong thấy dấu vết của hung thủ trên quần áp bên ngoài thì cảm thấy hung thủ có chút kiếm tài mà thôi, nhưng dùng kính lúp nhìn kỹ một chút thì giật mình, trên đó có một chút sắt rỉ, mảnh vụn thủy tinh.... Bùi Tư Nhan sau khi chết sao lại bị đối đãi độc ác như vậy, đều là phụ nữ, mặc dù trước kia trải qua nhiều chuyện không vui, nhưng không ảnh hưởng đến chuyện Đông Thu Luyện thương tiếc với cô ta (Bùi Tư Nhan)

"Thần kinh của hung thủ vốn có vấn đề, nghe nói lúc nhỏ bị Bùi Tư Nhan châm chọc, cho nên đã bị kích thích... Cho nên mới tìm những cô bé dễ xuống tay, cuối cùng đã bắt được chính chủ, thì làm sao có thể buông ta cô ta!" Bạch Thiếu Ngôn cầm lấy bút ghi chép, nhịn không được lắc đầu, phỏng chừng hung thủ cũng đỏ mắt đi.

Lúc Đông Thu Luyện đi ra thì mặt trời đã lặn, cô chỉ chuyên tâm công việc của bản thân, hoàn toàn không biết lúc này ở chuyện ở thành phố C đã nổ oanh, nhất là người có một chút quan hệ với Bùi gia đã vội vàng phủi sạch, chuyện xấu trước kia của Bùi Xương Thịnh đã bị truyền thông không kiêng nể mà phanh phui, Bùi thị xem như đã triệt để suy tàn.

"Mẹ, con ở hẻm chỗ cục cảnh sát queo phải..." Đông Thu Luyện vừa mới ra khỏi cục cảnh sát, mặc một cái áo sơ mi trắng cùng quần tây, giày cao gót 5cm, tóc được xoã, mang theo một chiếc kính râm, cầm theo một

cái túi, phóng viên bên ngoài thấy một cô gái ăn mặc bình thường như vậy cũng không che hết vẻ đẹp, đều rối rít nhường đường, bởi vì trên mặt của cô gái này đều là khí lạnh.

Không biết bọn họ đã bỏ lỡ một tin tức lớn, bởi vì ở đầu đường chỗ rẽ ngoặt là đối tượng họ muốn chụp ảnh, Đông Thu Luyện cứ như vậy trước mắt bao nhiêu người mà rời khỏi cục cảnh sát, Bạch Thiếu Ngôn đi theo ra, có người đã nhận ra Bạch Thiếu Ngôn nên vây đến Bạch Thiếu Ngôn: "Xin hỏi Bạch nhị thiếu gia sao lại đến cục cảnh sát vậy, chẳng lẽ bởi vì chuyện của Bùi gia hay là ở Bạch gia xảy ra chuyện?"

"Thẹn thùng, là vì công việc mà thôi, làm phiền tránh ra một chút!" Bạch Thiếu Ngôn quơ quơ giấy chứng nhận trong tay, nguyên lai là Nhị thiếu gia của Bạch gia là pháp y, ngoài dự liệu của rất nhiều người.

"Xin hỏi Nhị thiếu gia có biết tiến triển của vụ án này không vậy, hung thủ biến thái này có bị tử hình hay không, nghe nói Bùi quản lý trước khi chết bị xâm hại, không biết có đúng hay không!" Bạch Thiếu Ngôn ngăn người, ai nói ra, cậu làm báo cáo xong rồi mới ra ngoài, hơn nữa đó chỉ là báo cái sơ bộ, còn báo cáo chi tiết thì phải đợi các kết quả kiểm tra nữa, những phóng viên này nhận được tin ở đâu a!

"Chúng tôi không thể nói bất cứ cái gì!" Bạch Thiếu Ngôn chỉ nhẹ ho khan một tiếng.

"Những lời này đều là vô căn cứ, phải đợi báo cáo chi tiết, các vị nên chờ toà án khi xét xử đi, tôi chỉ hiểu kì tại sao các người lại biết được tin, tôi biết được là bẻ cong sự thật cũng có tội a!" Bạch Thiếu Ngôn giương lên khuôn mặt tươi cười vô hại, đang lúc mọi người đang bao vây thì có một chiếc Cadillac màu trắng

"Mẹ, vất vả a!" Đông Thu Luyện khi lên xe, đã bị Tiểu Dịch ở phía sau ôm lấy cái cổ, hôn lên cổ một hàng ướm nhẹ, Tiêu Hàn nhìn thấy trong

lòng toả ra một trận ác hàn, cầm khăn giấy đưa cho Đông Thu Luyện: "Tiểu Dịch, con cầm tinh con chó hả, con đang liếm làm quen hả...."

"Ba quản con!" Tiểu Dịch lè lưỡi làm mặt quỷ hướng về phía Tiêu Hàn, "Mẹ, không cho mẹ lau, con muốn trên người mẹ lưu lại hương vị của con!"

"Ô... còn nhỏ tuổi, lưu lại hương vị của con, người phụ nữ của ba dựa vào cái gì lưu lại hương vị của con hửm!" Tiêu Hàn quay đầu gõ một cái lên đầu của Tiểu Dịch, "Lau sạch đi, thật sự là một thằng bé ở bẩn! Sao lại nhiều nước miếng như vậy..."

Kỳ thật Đông Thu Luyện vừa mới tắm rửa sạch sẽ, hiện tại cảm thấy trên cổ dính dính, đang định lau, thì Tiêu Hàn cùng Đông Thu Luyện bị lời nói tiếp theo của Tiểu Dịch làm chấn động: "Mẹ, mẹ thiên vị, mẹ ăn nước miếng của ba thì được, còn con chỉ hôn lên cổ của mẹ vài cái, mẹ đã lau, nước miếng của ba lúc trước mẹ có phải cũng phun ra..."

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tiểu Luyện Uy Vũ

Bên này Đông Thu Luyện ngồi chưa được ấm chỗ, Triệu Minh điện thoại đến: "Đông pháp y, về chuyện cô bị tập kích, bên chúng tôi đã bàn giao cho bên tư pháp, nhưng vì chứng cứ không đủ lên bị lui lại, cho nên..."

Trên mặt Đông Thu Luyện không chút gợn sóng, giống như chuyện này không có chút quan hệ nào với cô, đưa ta gõ cửa sổ thủy tinh, tựa như chuyện này nằm trong dự tính của cô, đột nhiên cười một tiếng, quả nhiên có Lệnh Hồ gia làm chỗ dựa, quả nhiên không sợ bất cứ chuyện gì, nhưng mà người nào của Lệnh Hồ gia làm chỗ dựa cho cô ta?

Đông Thu Luyện cúp điện thoại, liền gọi một cú điện thoại, Lệnh Hồ Càn vốn là đang họp ở quân khu, vừa nhìn thấy người gọi đến không chút do dự ấn nút nghe máy, mà các quân nhân ngồi ở phía dưới hai mặt nhìn nhau không dám nói gì, "Sao vậy? Sao lại nhớ đến mà gọi điện thoại cho tôi?"

"Chuyện của Đông Thanh Nhiên là ai làm?" Đông Thu Luyện không chút khách khí mở miệng hỏi, Lệnh Hồ Càn không tự giác sờ sờ mũi, chuyện này nên nói thế nào, nói thẳng ra là anh trai làm, Tiểu Luyện sẽ cầm con dao mổ sao đó chạy đến nhà của hắn đi, nghĩ lại Lệnh Hồ Càn nhớ lại bộ dáng băng sơn của Đông Thu Luyện, Lệnh Hồ Càn cảm thấy đau đầu...

Xe vừa mới lái vào cổng lớn Tiêu gia, Đông Thu Luyện đã nhìn thấy trong sân có hai người, khoe miệng không tự giác giương lên một đường cong, vẻ đẹp vốn đã xinh đẹp lúc này lại nguy hiểm tựa như hoa anh túc, là

độc được trí mạng, nhưng làm người khác càng muốn tiến gần, "Tôi dường như đã biết ai!" Nói xong Đông Thu Luyện liền cúp điện thoại.

Mà Lệnh Hồ Càn không hiểu sao sờ sờ mũi, là tự biết, chính hắn không nói cái gì nha, "Tiếp tục họp đi!"

Bên kia Tiêu Hàn cùng Tiểu Dịch cũng chú ý đến hai người xuất hiện ở nhà mình, Đông Thu Luyện sau khi ngừng xe liền trực tiếp xuống xe, mà Đông Thanh Nhiên lại thấy Đông Thu Luyện xuống xe, trên mặt lộ ra giễu cợt, "Lệnh Hồ Mặc, đây là người anh tâm tâm niệm niệm nha, không nghĩ tới đã lập gia đình, nhưng Tiêu Hàn so với anh không kém, ánh mắt của cô gái này luôn tốt nha!" Trong giọng nói còn kèm theo một chút hương vị chua xót.

Lời của Đông Thanh Nhiên chưa dứt, cái cổ liền bị Lệnh Hồ Mặc chế trụ, "Đông Thu Luyện, đừng chạm vào ranh giới cuối cùng của tôi!" Làm Đông Thanh Nhiên nói không thành lời, ánh mắt mở lớn, hiển nhiên là đang nhận lấy kinh hãi, đưa tay vỗ cánh tay của Lệnh Hồ Mặc, nhưng cánh tay Lệnh Hồ Mặc to lớn, dù Đông Thanh Nhiên kéo, bấm móng tay nhưng Lệnh Hồ Mặc không có dấu hiệu buông tay.

"Lệnh Hồ tổng giám đốc, các người đang muốn biến cửa nhà chúng tôi thành hiện trường vụ án sao?" Tiêu Hàn một tay ôm Tiểu Dịch, một tay kéo Đông Thu Luyện, mười ngón tay đan chặt, trong nháy mắt làm mắt của Lệnh Hồ Mặc đỏ lên.

Lệnh Hồ Mặc lúc này mới buông lỏng tay, Đông Thu Luyện cả người như chiếc lá rụng, cả người chán nản ngã ngồi trên mặt đất, Đông Thu Luyện liếc nhìn hai vợ chồng này, "Các người tới nơi này làm gì? Hoà giải sao? Tôi nghĩ là không cần!"

Tiêu Hàn cùng Tiểu Dịch đều trải qua sự kiện lần đó, khi nghe câu nói này, tựa như đã hiểu ý, liếc mắt nhìn nhau, lựa chọn yên lặng theo dõi sự

việc.

"Chuyện này tôi sẽ cho em một cái công đạo!" Lệnh Hồ Mặc lạnh lùng nhìn thoáng qua cái nắm tay của hai người, nhưng Tiêu Hàn lại cố ý đem tay của Đông Thu Luyện hướng đến miệng, "Chụt..." hôn lên mu bàn tay của Đông Thu Luyện một cái, mặt của Đông Thu Luyện đỏ lên có chút gượng ngừng, người đàn ông này có thể đứng đắn một chút không, không nhìn thấy không khí hiện tại đang căng thẳng sao?

Đông Thu Luyện trừng mắt liếc Tiêu Hàn, ánh mắt này lộ ra một loại hờn dỗi, người khác khi nhìn thấy liền hiểu rằng hai người là đang thâm tình nhìn nhau, chỉ có Tiểu Dịch đang ở giữa hai người cảm thấy lúng túng: "Cái kia... Ba ba, mẹ, hai người muốn ân ái có thể vào phòng sau đó đóng cửa lại không? Hai người làm vậy sẽ ảnh hưởng xấu đến con!"

"Tiểu tử thú, con, chỉ có thể làm ảnh hưởng xấu đến người khác, ai có thể làm cho con xấu được!" Tiêu Hàn búng nhẹ lên trán của Tiểu Dịch.

Tiểu Dịch đưa tay che trán, "Mẹ, mẹ nhìn đi, ba đây là bắt nạt người chưa thành niên a, thật sự là xấu, lời thật cũng không cho nói!" Nhưng ánh mắt của Tiêu Hàn trong thấy Lệnh Hồ Mặc khi nhìn thấy tay anh cũng Đông Thu Luyện nắm chặt, thì gân xanh trên tay cũng nổi lên, nhìn ra được tâm tình có chút không ổn định, tình địch đã tìm đến cửa, nói thế nào cũng không thể ngồi chờ chết.

"Chị họ, nói thế nào thì chị cũng đã lập gia đình, chuyện lớn như vậy, sao lại không có sự công nhận của pháp luật vậy, em cảm thấy đau lòng cho chị!" Đông Thu Luyện nhìn Đông Thanh Nhiên đã đứng lên, trong mắt vẫn hờ hững một mảnh, tựa như lúc này dù cho Đông Thanh Nhiên có chết đi chẳng nữa cô cũng sẽ không thương tích, không một chút động lòng, có lẽ thi thể của cô ta sẽ gây hứng thú với cô!

"Không nghĩ tới vài năm không gặp, cô trở nên nhanh mồm nhanh miệng như vậy, nếu không phải ba mẹ yêu cầu, cô cho rằng..." Lời của Đông Thanh Nhiên còn chưa dứt liền bị ánh mắt lạnh lùng của Lệnh Hồ Mặc cắt đứt, Lệnh Hồ Mặc đi lên một bước, Đông Thu Luyện lui về sau một bước, "Nhiều năm không gặp, em vẫn sợ tôi như vậy sao?"

Lệnh Hồ Mặc liên tục nở nụ cười cầu thả, nhưng nhìn ra được trên đó đều là khổ sở, chính Tiêu Hàn cùng Tiểu Dịch cũng nhìn ra được Đông Thu Luyện có chút bài xích đối với Lệnh Hồ Mặc, làm cho Lệnh Hồ Mặc buồn bã mất mát, hẩn nhìn Đông Thu Luyện chăm chăm ngay cả mắt không nháy.

"Ba mẹ muốn mời em về nhà ăn cơm!" Lời nói này của Lệnh Hồ Mặc vừa xong Đông Thu Luyện thối phè một tiếng, sau đó nở nụ cười, cùng đó là tiếng cười to hiếm có, liền ngay khi mọi người không phản ứng, Đông Thu Luyện bước nhanh đến chỗ của Lệnh Hồ Mặc, bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách của hai người trong nháy mắt gần lại, chỉ cách nhau vài chục cm.

Khuôn mặt của Đông Thu Luyện vừa cười qua có thể dùng từ quá đẹp để hình dung, nhất là đôi mắt kia, ánh mắt dịu dàng nhìn hẩn, tựa như lúc này chỉ có một mình hẩn, cảnh tượng như vậy làm cho Lệnh Hồ Mặc nhớ đến trước kia, không khỏi đưa tay nắm lấy cánh tay của Đông Thu Luyện.

Tiêu Hàn không nén được lửa giận, đây là muốn gì, muốn bắt cóc vợ anh trước cửa nhà anh sao, Lệnh Hồ Mặc quả nhiên lá gan rất lớn, ỷ vào thế lực Lệnh Hồ gia phía sau nên mới to gan vậy sao, không để Tiêu gia vào mắt sao!

"Ba ba, ba có thể bình tĩnh một chút không, mẹ sẽ không thích người đàn ông kia đâu, yên tâm đi!" Tiểu Dịch ôm cổ Tiêu Hàn, Tiêu Hàn không nghĩ là vậy, "Con không phải là mẹ của con, sao con biết mẹ con không thích Lệnh Hồ Mặc!"

Tiểu Dịch trực tiếp quăng cho Tiêu Hàn không cái nhìn khinh khỉnh, ánh mắt kia rõ ràng là nói ba chính là ngốc, Tiêu Hàn có chút nghi ngờ, chính anh đang bị ghét bỏ cùng khinh bỉ sao? Bị một đứa bé chưa đến 5 tuổi ghét bỏ, Tiểu Dịch hiện tại đang tỉnh táo nhìn nhất cử nhất động của Đông Thu Luyện, quả nhiên trên tivi nói đúng, khi yêu chỉ số thông minh của phụ nữ là số không, hay là cả đàn ông cũng vậy, chẳng lẽ ba không nhìn ra được mẹ chỉ thích ba thôi sao?

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Tiểu Dịch có chút không dám tin nhìn thoáng qua Đông Thu Luyện cùng Tiêu Hàn, chuyện này có vấn đề, không phải là mẹ thăm mền ba lâu rồi chứ, khụ khụ... Tiểu Dịch bị chính ý nghĩ này hù dọa.

"Lệnh Hồ Mặc, phiền anh thả tay tôi ra, tôi không muốn chồng cùng con tôi hiểu lầm!" Trong nháy mắt tay của Lệnh Hồ Mặc cứng đờ, bất quá vẫn phần nộ buông xuống, trong mắt cô đơn mặc dù làm cho Đông Thu Luyện có chút đau lòng, dù sao Lệnh Hồ Mặc trong trí nhớ của cô luôn là người đàn ông lạnh lùng, ánh mắt này không phù hợp với anh ta.

"Nếu bác trai cùng bác gái mời, tôi tất nhiên sẽ đến, đã phiền hai người đến một chuyến, thật ngại ngùng!" Đông Thu Luyện nhìn đến ánh mắt hận thù của Đông Thanh Nhiên nhìn cô, đi ngang qua Lệnh Hồ Mặc đi đến trước mặt Đông Thanh Nhiên, "Chị họ, cổ của chị sao rồi? Còn đau không hay không vậy?"

"Không cần cô giả mù sa mưa!" Đông Thanh Nhiên đương nhiên biết được Đông Thu Luyện nơi nào thì quan tâm đến ả!

"Tôi nhớ được có người nói qua với tôi, cô ta cùng chồng của cô ta hết sức ân ái, ân ái đến nỗi làm cho người khác phải hâm mộ, còn cảnh cáo tôi, nguyên do là hai người ân ái với phương thức như vậy, thứ cho tôi hiểu biết nông cạn, không biết với phương thức thế này cũng là ân ái!" Đông Thu

Luyện híp mắt, khoé miệng nhếch lên, nhưng ánh mắt nhìn Đông Thanh Nhiên là sự khinh bỉ.

Đông Thanh Nhiên lập tức nổi giận, bước nhanh về phía trước, ngay lúc mọi người không kịp phản ứng, muồn đẩy Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện có chuẩn bị trước, nghiêng người một cái, chân mang giày cao gót trong nháy mắt đá vào bắp chân của Đông Thanh Nhiên, trong nháy mắt cả người Đông Thanh Nhiên ngã xuống đất.

"Thật ngại, bãi cỏ nhà chúng tôi có chút trơn!" Nhìn Đông Thanh Nhiên đang kêu rên, "Chị họ, một lần rồi một lần muồn đánh tôi, chẳng lẽ cô cho rằng tôi là người chết sao!" Đông Thu Luyện hừ lạnh một tiếng, "A Mặc, quản chặt vợ của anh, ngày mốt tôi sẽ đến!"

Nói xong liền tiêu sái xoay người vào trong, mà bác An lúc này nhìn ở khe cửa hồi lâu, thiếu phu nhân đã gọn gàng rời đi, nhưng thiếu gia cùng tiểu thiếu gia cùng người đàn ông kia đang trợn mắt nhìn nhau, ba người này nhìn nhau thật lâu.

"Lệnh Hồ tổng giám đốc, tôi chuẩn bị vào bồi bà xã, xin lỗi không tiếp được!" Mắt lạnh của Tiêu Hàn nhìn lướt qua Đông Thanh Nhiên, "Lệnh Hồ phu nhân, đây là Tiêu gia, không phải là Lệnh Hồ gia các người, lần sau nếu có nói lời thất lễ như vậy, cũng đừng trách Tiêu mỗ tôi đây không khách khí!"

"A Mặc..." Đông Thanh Nhiên nhịn đau đứng lên đi đến bên cạnh Lệnh Hồ Mặc, gọi một tiếng.

"Đông Thanh Nhiên, đừng chạm vào ranh giới cuối cùng của tôi!"

"Lệnh Hồ Mặc ranh giới cuối cùng của anh ngoại trừ Đông Thu Luyện thì còn cái gì..."

"Không còn, cô nên biết! Tự cô về nhà đi, tôi đến công ty! Nói cho ba mẹ, ngày mốt tôi sẽ về đúng giờ!" Ý nói là sẽ không về sao, Đông Thanh Nhiên nghe xong liền nóng nảy, đã vài tuần này ả không thấy Lệnh Hồ Mặc, lần này mẹ nói nhất định phải kêu Lệnh Hồ Mặc về nhà, vậy nên làm sao bây giờ

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Tiêu Hàn Và Người Đàn Ông Ấm Áp? Không Giới Hạn

Tiêu Hàn sau khi tắm rửa xong đi ra trông thấy Đông Thu Luyện đứng trước cửa sổ sát mặt đất đã khoảng 2 tiếng, kể từ khi Lệnh Hồ Mặc cùng Đông Thanh Nhiên rời khỏi, Đông Thu Luyện liền trùm mặc, Tiểu Dịch nằm lì trên giường cũng nhìn Đông Thu Luyện rất lâu, thấy Tiêu Hàn đi ra, nhú lông mày, ý bảo Tiêu Hàn đi qua.

Tiêu Hàn căn bản không biết đêm nay phát sinh những thứ gì, cũng không dám tùy tiện đi qua, ngồi ở bên giường vỗ vỗ cái mông nhỏ của Tiểu Dịch: "Con đi qua..."

"Ba ba, đây là bà xã của ba, ba nói là không thể bá chiếm mẹ sao, đây là cơ hội tốt mà con để cho ba nha!" Tiểu Dịch nói nhỏ bên tai của Tiêu Hàn, Tiêu Hàn thật sự dở khóc dở cười, tiểu tử này là đùn đẩy a, Tiêu Hàn một tay kéo Tiểu Dịch vào ngực.

"Không phải là con nói mẹ con thích nhất là con sao, sao con không đi!" Tiêu Hàn cùng Tiểu Dịch hai người cứ như vậy nhìn nhau, sau đó hừ lạnh một tiếng, một hành động là một lớn một nhỏ đồng thời làm, chỉ là bọn họ không biết hình ảnh của bọn họ đều phản chiếu lên cửa sổ.

Đông Thu Luyện nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hai cha con giật mình, "Cái kia... Tiểu Luyện, em có đói không... Có muốn ăn một chút gì đó không!" Tiêu Hàn kiên trì đi qua, Đông Thu Luyện chỉ cười, chính cô làm sao biết được tâm trạng của cô bị ảnh hưởng bởi bọn họ, nhưng là không nghĩ đến sẽ đột nhiên gặp mặt như vậy, làm cho tâm trạng của cô không

xong, nguyên lai hai vợ chồng bọn họ chung đụng như vậy a, làm cho cô được mở rộng tầm mắt.

"Được, hai người cũng chưa ăn cái gì, cùng nhau xuống đi!" Đông Thu Luyện vẫn giữ bộ mặt băng sơn như cũ, đi ngang qua Tiêu Hàn, không mang theo chút gợn sóng nào, Tiêu Hàn ảo não, thừa dịp hai mẹ con xuống lầu anh chạy đến thư phòng, từ một chồng sách lấy là một quyển sách "Làm sao thể làm một người đàn ông ấm áp"

"Mỉm cười ấm áp?" Tiêu Hàn xoay người nhìn nhìn cửa sổ sát đất, ok, bộ dáng cười đủ điểm, "Hành động ấm áp?" Đây là muốn làm cho anh cùng cô có tiếp xúc thân mật? Nhưng mà Tiểu Luyện rất hay xấu hổ, nhưng mà có thể làm thử, "Kể đến có thể chữa khỏi tâm hồn... Cần một người lắng nghe, khi cô vui vẻ liền vui vẻ cùng cô, khi cô buồn thì an ủi cô, cho cô khích lệ cùng sự an ủi phù hợp, sau khi bị những người phụ nữ lần lượt hãm hại thì cần có người chữa khỏi cảm giác, tuyệt đối có thể làm tan chảy tâm địa băng lạnh, băng sơn kiêu ngạo, thì cần một người đàn ông ấm áp nha..."

Tiêu Hàn gật đầu nhẹ, cái này không sai, rất tốt, hết sức phù hợp với tình huống hiện tại, sau đó đổi một quyển sách "Lắng nghe lòng phụ nữ". "Khụ khụ...." Không cần hoài nghi Tiêu Hàn bị quyển sách này lôi cuốn, nhưng vẫn bình tĩnh lấy bút, khoanh tròn lên những điều trong sách, thỉnh thoảng gật đầu, dường như hết sức có đạo lý.

Đến khi Tiêu Hàn đi xuống nhà, Đông Thu Luyện đang trong phòng bếp nấu cơm, Tiểu Dịch ở một bên cạnh phô trương, Đông Thu Luyện thỉnh thoảng cúi đầu phụ họa vài câu, vẻ nhu hoà được tỏ ra hết sức xinh đẹp, bác An đứng một bên, thấy Tiêu Hàn đến: "Thiếu gia, thiếu phu nhân đang nấu cháo hải sản, một lát nữa là được rồi..." Tựa hồ cũng có thể nghe được hương vị ngon lành kia.

Tiêu Hàn đi tới, đưa tay nắm lấy tay đang cầm cái muỗng của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện sửng sờ, quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Hàn đang

cười với nụ cười chết người, Đông Thu Luyện dừng một lát, bởi vì Tiêu Hàn đang mặc một cái áo lông mỏng màu vàng nhạt, phối cùng chiếc quần màu café, làn da trắng nõn càng thêm sáng, con ngươi màu lam tĩnh mịch không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Đông Thu Luyện, dường như muốn Đông Thu Luyện chìm đắm vào đó, mà khoé miệng giương cao lên làm cho Đông Thu Luyện thất thần một lát.

"Ba ba, mỗi lần ba đều dùng mỹ nam kế, ba không biết như vậy là hết sức vô sỉ sao?" Tiểu Dịch đưa tay kéo y phục của Đông Thu Luyện, bày tỏ sự kháng nghị, "Mẹ, mẹ không kiên định chút nào, con bày tỏ sự không vui!" Tiểu Dịch quệt mồm, không nhìn hai vợ chồng này, nhưng bàn tay nhỏ lại nắm sát sao y phục của Đông Thu Luyện.

"Được rồi, bảo bối, ý chí của mẹ hết sức kiên định a!" Đông Thu Luyện kéo Tiểu Dịch liền chuẩn bị ra ngoài, "Đúng rồi, cháo đã gần được, anh xem chừng, đừng làm cháy..." Tiêu Hàn ngạc nhiên, không phải vậy à, dựa theo nội dung thì lúc này Đông Thu Luyện cũng nên đưa tay cầm tay anh, ánh mắt thâm tình nhìn nhau, sau đó ôm nhau rồi hôn nhau, sao lại không tiến triển như vậy...

Em gái nó, toàn bộ không được rồi, quyển sách đó quả nhiên không thể tin được, may mà chính anh đã suy nghĩ kỹ, thế nhưng không có sử dụng, Tiêu Hàn hung dữ cắn môi, nhận mệnh cầm muỗng quấy một cái, tựa hồ đột nhiên nghĩ đến gì đó, Đông Thu Luyện cùng Tiểu Dịch đang ở phòng khách xem tivi, đột nhiên nghe đến tiếng hét kinh hãi trong phòng bếp.

Đông Thu Luyện bị hù dọa, cái điều khiển từ xa thiếu chút nữa không cầm chắc, vội vàng chạy đến, mà Tiểu Dịch lại thành thoi đem khoai tây chiên ăn xong, thông thả ung dung cầm khăn ướt xoa tay, bác An cũng nhanh chóng đi qua, thấy bộ dáng của Tiểu Dịch như vậy không khỏi hiểu kì: "Tiểu thiếu gia, thiếu gia hẳn là đang bị thương, cháu không đi xem một chút sao?"

"Bốn thiếu gia không phải là đang đi xem sao, trên tivi nói quá nhiên đúng, cái gì xx chính là già mồm, chỉ vì muốn hấp dẫn ánh mắt mà không có giới hạn..." Tiểu Dịch nện bước chân ngẩn đi qua.

Chao ôi má ơi, đây là màn trình diễn mà thiếu nhi không nên xem a, bác An đứng đằng sau đưa tay che mắt của Tiểu Dịch lại, Tiểu Dịch có cảm giác nói không nên lời: "Cái kia... bác An.. tay của bác..."

"Chuyện này không thích hợp chi trẻ con, bác cũng không nhìn..." Bác An đã lớn tuổi như vậy, thấy cảnh như thế cũng khó tránh khỏi xấu hổ, thiệt là, thiếu gia cùng thiếu phu nhân nếu muốn thân thiết, thì cũng không nên như vậy, khi về phòng đóng cửa lại rồi cứ việc thân thiết, sao lại chọn phòng bếp... Chẳng lẽ là như thế là tình thú sao?

Ta chỉ có thể nói bác An, ông cũng có chút thú vị! Tiêu Hàn người ta tuyệt đối chưa từng có tâm tư này, tuyệt đối là không có, anh ta đang phát si...

"Không phải vậy, bác An, tay bác che nhầm chỗ, chỉ che được một mắt của cháu!" Trong nháy mắt vẻ mặt già nua của bác An sung huyết đỏ bừng, ôm Tiểu Dịch nhanh chóng rời khỏi, "Cái kia... Tiểu Dịch a, cháu còn nhỏ, nhất định không được học ba con nha, những chuyện đó chỉ có người lớn mới có thể làm, cháu biết không?"

"Cháu không phải là đứa con nít ba tuổi, những đạo lí này cháu hiểu, ba không có mặt mũi nhưng cháu lại có, cháu không muốn giá trị con người cháu rớt xuống, chỉ vì muốn chiếm lấy mẹ mà không từ thủ đoạn, ba cũng thật sự quá liều mạng! Chao ôi..." Tiểu Dịch nói xong liền thở daufi, bác An ngây ngẩn cả người, này...

Vậy làm sao lại cảm thấy giống như một ông già nói con nít nói chuyện vậy, nhưng hai vị này vào bếp thời gian hơi dài a, Tiểu Dịch nhìn bác An

thình thoảng nhìn thời gian, đưa tay vỗ tay của bác An: "Yên tâm đi, chỉ mới 10 phút mà thôi, dựa theo tốc độ của ba ba thì ít nhất khoảng 20 phút!"

"A..." bác An há to miệng, ánh mắt nhìn phòng bếp trở nên nóng rực, chẳng lẽ Tiêu gia sắp có một tiểu công chúa, mấy đời ở Tiêu gia đều là đàn ông, đến Tiêu Hàn cũng vậy, toàn bộ Tiêu gia không có một bé gái nào, làm cho dương thịnh âm suy, đối với bé gái trở nên khát vọng đỉnh điểm.

"Cái kia..." Trong nháy mắt hai mắt của bác An trở nên toả sáng, Tiểu Dịch cảm thấy hẳn là trong đầu của bác An nhất định có cái gì đó không trong sáng, lập tức đưa tay quơ quơ trước mắt của ông, không có phản ứng, đưa tay quơ quơ, lại không có phản ứng, rất tốt, bàn tay nhỏ của Tiểu Dịch chọc vào eo của bác An, bác An lập tức nở nụ cười, "Khụ khụ... Sao vậy..."

"Bác An, bác cũng lớn tuổi như vậy rồi, cả ngày nếu không có việc gì làm thì có thể đánh cờ, uống trà, có thể chơi quạt chược, bác đừng lộ ra vẻ mặt như thế được chứ? Sẽ dọa sợ con nít là cháu nha!" Tiểu Dịch bày vẻ mặt ngây thơ.

Bác An lập tức đưa tay sờ sờ mặt của bản thân, chẳng lẽ vừa rồi ông lại bày ra vẻ mặt không chính chắn vậy sao, sau đó bác An đưa tay sửa sang lại quần áo, ho khan một tiếng, "Khụ khụ... Cái kia, vừa rồi là bác thất thần mà thôi!" Là một quản gia tiêu chuẩn, làm sao có thể chỉ định cho chủ nhà, thật sự là quá phận a, nhưng mà tiểu công chúa gì gì đó có thể có a.

"Bác An, bác thất thần nhưng lại cười hết sức bí ối nha, cháu cảm thấy bác đang suy nghĩ những thứ không trong sáng nha, mặc dù bác cũng một bó tuổi, nhưng cháu cũng biết bác có chút lực bất tòng tâm, cháu có thể hiểu!" Tiểu Dịch đưa tay vỗ vỗ chân của bác An, vẻ mặt tựa hồ mang theo chút thương cảm, cái gì mà bất lực tòng tâm, ánh mắt này, vẻ mặt này lại là sao vậy, trời ạ, trong đầu đứa bé này đang suy nghĩ gì a...

"Tiểu Dịch, con sao vậy!" Đông Thu Luyện vừa mới ra đã nhìn thấy vẻ mặt ảo não của bác An mà Tiểu Dịch lại là khuôn mặt bất đắc dĩ.

Tiểu Dịch nện bước chân chạy đến, đi vòng quay Đông Thu Luyện một vòng, như có suy nghĩ cái gì liền gật đầu nhẹ, vẻ mặt của Đông Thu Luyện cùng bác An đồng dạng, vẻ mặt mờ mịt. "Mẹ, môi của mẹ sưng đỏ, bóng sáng, hẳn không phải là do muỗi đốt, sắc mặt đỏ thắm, tựa hồ là làm vận động kịch liệt, quần áo... Ân? Coi như chinh tề, nhưng mà có chút nếp gấp..."

"Ai nha..." Tiểu Dịch từ phía sau gõ một cái vào đầu nhỏ của Tiểu Dịch, "Tiểu tử thúì, trêu chọc mẹ của con, cái gì mà sắc mặt đỏ, con biết cái gì a!"

"Con biết là các người vừa ăn nước miếng của nhau, ăn hơn hai mươi phút nha!"

PHÁP Y PHU NHÂN LẠNH LÒNG

Nguyệt Sơ Giáo Giáo

www.dtv-ebook.com

Chương 72+72: 1: Về Chuyện Áp Sát Trường Mà Hôn

Đông Thu Luyện ở cục cảnh sát đang xử lý những tài liệu cuối cùng của vụ án ở Bùi thị, số tài liệu này cô phải giao cho bên tư pháp, chờ vụ án tiến vào trình tự của tư pháp, Đông Thu Luyện có thể bứt ra, "Lão sư, đây là báo cáo cuối cùng về thi thể, những thứ bên trong của Bùi Tư Nhan kiểm tra được đều thuộc về Triệu Tuấn, tội của Triệu Tuấn xem như đã định!"

"Được, cậu đem tài liệu giao cho Triệu đội trưởng là được..." Đông Thu Luyện nhìn tài liệu một chút, gật đầu nhẹ, nhưng bên ngoài truyền đến một trận bước chân, hơn nữa không chỉ là một người, Đông Thu Luyện cùng Bạch Thiếu Ngôn liếc nhìn nhau, phòng khám nghiệm thi thể rất ít người đặt chân đến, lúc này có nhiều người đến rất kì quái.

Chỉ chốc lát sau cửa bị đẩy ra, đi vào là một đoàn người mặc trang phục quân nhân, một đám người với vẻ mặt nghiêm túc, nhất là người đứng đầu, thoạt nhìn có chút hung hãn, nhất là có một vết sẹo dài từ bên tai, thoạt nhìn hết sức dữ tợn, Đông Thu Luyện lưng tựa vào ghế, trong tay cầm bút, đang kí tên trên tài liệu, ánh mắt không nhìn người đến một cái nào.

"Uy.... Cô là Đông Thu Luyện?" Người đàn ông dẫn đầu bước lên một bước, sau đó dấn lên mặt bàn một cái, mọi thứ trên bàn đều rung chuyển, Đông Thu Luyện giương mắt nhìn thoáng qua người này: "Vị đồng chí này, anh đây là mời tôi làm việc hay là đang muốn bắt cóc tôi?"

Đông Thu Luyện đem tài liệu sửa sang xong, liếc mắt nhìn người đàn ông hung tợn này, "Tôi ở bên quân khu, Hà Tuy, nhận được chỉ thị của cấp trên, mời Đông pháp y hỗ trợ chúng tôi!"

"Xin lấy ra chứng nhận sĩ quan của anh!" Đông Thu Luyện làm như không thấy, chỉ cuối đầu kiểm tra tài liệu, hoàn toàn không đếm xỉa đến vài người ở phía trước mặt cô!

"Này... đừng cho là chúng tôi muốn cầu cạnh cậu, cô liền bày ra dáng vẻ như vậy, nếu không phải..." Nói đến đây tư thế giống như muốn xông lên, làm cho Bạch Thiếu Ngôn sợ hết hồn.

Nhưng Đông Thu Luyện chỉ giương mắt nhìn thoáng qua người lính này, "Sao vậy? hiện tại lừa đảo nhiều như vậy, tôi chỉ yêu cầu đưa chứng nhận sĩ quan thì không quá phận đi, hơn nữa, các anh một đám đàn ông ở nơi này, tôi chỉ là một cô gái yếu đuối cùng một đứa nhỏ, chẳng lẽ còn sợ chúng tôi làm cái gì sao?"

"Đây là chứng nhận sĩ quan của tôi!" Hà Tuy từ trong túi quân phục đem ra một giấy chứng nhận sĩ quan, Đông Thu Luyện nhíu mày một cái, nói thật, ở quân đội nếu có chuyện xảy ra thì thật sự không quản được, bởi vì đó là chuyện nội bộ, nếu không phải chuyện khó giải quyết thì cũng không tìm đến cô.

"Được rồi, các anh đợi một lát, tài liệu vụ án bên này còn phải sửa lại một chút, các anh đi ra bên ngoài chờ đi!" Đông Thu Luyện nói xong liền hạ lệnh đuổi khách, mấy quân nhân này nhìn Đông Thu Luyện đầu muối đều không vào, chỉ có thể ra ngoài, không bao lâu, Triệu Minh đi đến, người đi sau Đông Thu Luyện biết, là cấp dưới của Lệnh Hồ Càn - Vương Hoài An.

"Đông pháp y, thật ngại, chuyện của chúng tôi không nghĩ làm phiền đến cô, nhưng xin cô hỗ trợ, gặp một chút khó khăn nên thủ trưởng để tôi tới mời cô qua!" Đông Thu Luyện đã sớm dự tính được, hẳn vừa xuất hiện Đông Thu Luyện liền có loại dự cảm này, thật sự chuyện tốt thì không linh chuyện xấu lại linh.

"Đi thôi!" Đông Thu Luyện chỉ đơn giản thu thập một chút đồ, đoàn người rất nhanh rời khỏi cục cảnh sát.

Xe từ từ lái rời khỏi nội thành, đi khoảng hơn một 1 giờ cuối cùng đã đến quân khu, Đông Thu Luyện xuất hiện trở thành một phong cảnh đẹp ở quân bộ một địa phương toàn đàn ông, giờ phút này trên thao trường huấn luyện binh sĩ, một đám đàn ông nhìn Đông Thu Luyện, một thân tây trang màu café, đầu tóc xoã, hai hàng lông mày tựa hồ lộ ra một loại phong tình mê người, gió nhẹ thổi qua, tóc hơi rối mang theo một dạng phong tình khác.

Không hẹn mà cùng nhau huyết sát, Đông Thu Luyện mặt không đổi sắc đi tới con đường của mình, sau lưng một đám binh lính đều cảm thấy mất mặt, thật sự mà mặt bị vứt xuống đất hết. Bọn người ở dọc con đường này xem như thấy được pháp y đại nhân lãnh tâm trong truyền thuyết, nào dám huyết sát nữa, huyết sát đùa giỡn a, nhìn người ta lạnh nhạt, quá nhiên quá mất mặt! Một đám quân nhân phía sau không hẹn mà cùng nhau kéo mũ xuống thấp.

"Đều có sức sống a, một lát nữa huấn luyện kết thúc, chạy 10 vòng quanh thao trường, chống đẩy 200 cái!" Lệnh Hồ Càn trong miệng còn ngậm một cọng cỏ đuôi chó liền đi quan, thấy Đông Thu Luyện cười tủm tỉm nói một câu: "Tới rồi, có mệt không, muốn đến chỗ kia nghỉ một lát không!" Kỳ thật Lệnh Hồ Càn rất sợ Đông Thu Luyện hỏi hản về chuyện của Đông Thanh Nhiên, nhưng hản vô tội, không biết chuyện gì, hản thề a...

"Không phải là đến lần đầu, không cần ân cần như vậy, mang theo người của anh còn có... anh, mau rời khỏi tầm mắt của tôi!" Đông Thu Luyện hiện tại đối với người của Lệnh Hồ gia sẽ không có sắc mặt tốt, Lệnh Hồ Càn bỗng dừng sững sờ, sau đó ói ra một câu, "Đừng vô tình như vậy!" Nói đến đây liền đưa tay khoác lên vai của Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện trở tay nhấn một cái, tròng mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài.

Cái kia, thủ trưởng trong bộ đội là "Bình vương" bị một cô gái ấn lên tường, hình tượng này thật sự là... Quá đẹp, đúng vậy thật sự là quá đẹp, trong lòng của mọi người đều đồng thời vỗ tay, nhưng trên mặt không dám lộ ra một tia buồn cười nào.

"Tiểu Luyện, dù gì tôi ở chỗ này lăn lộn lâu như vậy, cô phải bảo toàn mặt mũi của tôi trước mặt cấp dưới chứ, thiệt là, cô làm như vậy thì tôi làm sao có thể gặp mặt người khác!" Nói thật Lệnh Hồ Càn nói chuyện có đôi khi rất bỉ ổi, thật sự là hận không thể rút đầu lưỡi của hắn.

Đông Thu Luyện vừa buông tay, sải bước đến hướng phòng khám nghiệm tử thi, mà pháp y lão Lý đã sớm chờ ở đó, khi Đông Thu Luyện tiến vào phòng giải phẫu đã giải thích cặn kẽ chuyện đã xảy ra.

Trước đó có bộ đội năm vùng đã tử vong, sau đó lại cử một bộ đội khác để năm vùng nhưng phát hiện lại tử vong, tra được thuốc trong cơ thể người, sau đó trong bang phái truyền ra nhiều tên nhân viên tử vong, có nhiều nguyên nhân gây ra cái chết, nói xong liền đưa cho Đông Thu Luyện vài tấm ảnh, Đông Thu Luyện đại khái nhìn một chút, cau mày, không phải là chết quá thê thảm, mà cô đã gặp qua...

Cùng một nguyên nhân chết, chẳng qua là khi kiểm tra thuốc trong cơ thể thì không cùng thành phần..

"Tiểu Luyện, sao vậy, nhớ tớ sao, tớ cùng Nam Sinh muốn mời cậu cùng ăn cơm, ăn mừng chúng ta giải quyết được một cái phiền toái lớn!" Đông Thu Luyện gọi một cuộc điện thoại, Cố San Nhiên không ngừng nói chuyện, "Bảo ông xã của cậu nghe điện thoại một chút, tớ có chuyện muốn hỏi anh ta, chuyện mời khách tớ đã nhớ!"

"Được rồi" Cố San Nhiên đem điện thoại giao cho Cố Nam Sinh, Cố Nam Sinh lúc này đang giúp Cố San Nhiên cắt móng tay, Cố San Nhiên nghiên chân ngồi trên sofa, một tay tiếp điện thoại, một tay duỗi ra đưa

trước mặt của Cố Nam Sinh, mà Cố Nam Sinh lúc này nhu thuận ngồi trên ghế, bộ dáng này thật sự là muốn có bao nhiêu nhu thuận liền có bấy nhiêu nhu thuận.

"Tiểu Luyện, tìm anh!" Cố Nam Sinh sửng sờ một chút, sau đó cười tiếp điện thoại, nhưng trong nháy mắt giọng nói liền trở nên lạnh lùng, "Có việc?"

"Cố Nam Sinh, đây là bạn của lão nương, anh có thể có thái độ tốt hơn không?" Cố San Nhiên đập một cước vào ngực của Cố Nam Sinh, Cố Nam Sinh đưa tay nắm lấy cái chân ngọc của Cố San Nhiên, sau đó còn hôn một cái, làm cho Cố San Nhiên hừ lạnh một tiếng, quay đầu, "Sao vậy?" Giọng nói của Cố Nam Sinh lúc này ôn nhu làm cho Đông Thu Luyện nổi da gà.

"Tôi muốn hỏi một chút là bên các anh còn có người nghiên cứu chế tạo loại thuốc kn350 sao?" Ánh mắt của Đông Thu Luyện nhìn sơ qua tài liệu, thấy được thành phần thuốc nhện không được nhú mày.

"Sao có thể, đã bị cấm rồi, hơn nữa, loại thuốc này không được làm thành phẩm, chỉ có bán thành phẩm nhưng để ở kho hàng, người tham dự vào chế tạo thuốc này đều bị tôi xử lí, có rất ít người biết được chuyện này, sao cô lại hỏi vậy!" Nghĩ đến đây là loại thuốc nguy hại, ngay cả Cố Nam Sinh cũng nhíu mày.

"Tôi phát hiện ở bên này có thành phần của thuốc này, tôi sẽ mang một phần tài liệu đến, buổi tối tôi đến nhà anh ăn cơm, như vậy đi!" Nói xong liền cúp điện thoại, mà Cố Nam Sinh run sợ nửa ngày, cho đến khi điện thoại bị Cố San Nhiên cướp mất, "Này, xảy ra chuyện gì, sao lại cúp máy rồi, Tiểu Luyện có nói gì hay không?"

"Hỏi về loại thuốc mà mấy năm trước trong bang chế ra, không còn gì nữa! Hì hì... San Nhiên bảo bối, móng tay của em còn hai móng chưa cắt!"

Cố Nam Sinh cười đến như chân chó.

"Được rồi, nhanh lên đi, cắt tốt thì tối có thưởng!" Nói xong Cố San Nhiên dựa lên ghế, tay nâng lên, giống như bộ dáng của lão phật gia.

"Được rồi, vậy ban thưởng trên giường được không?" Cố Nam Sinh nháy nháy mắt, tựa hồ là muốn sử dụng mỹ nam kế, không biết thế nào mà người ngồi đối diện hoàn toàn không nhìn thấy dáng vẻ đó, lại một đá đập đến.

"Cố Nam Sinh, chuyện do lão nương định đoạt! Cái gì được hay không, cắt nhanh đi!" Cố San Nhiên nháy mắt hoá thành đại hôi lang, Cố Nam Sinh bày ra bộ dạng đáng thương. Rõ ràng là như con cừu nhỏ!

Đông Thu Luyện gọi điện cho Tiêu Hàn nói buổi tối đến nhà Cố Nam Sinh ăn cơm, khi Đông Thu Luyện đến cổng quân khu trông thấy một lớn một nhỏ thì bị kinh diễm.

Không phải là bị bọn họ làm kinh diễm, mà là hai người kia một lớn một nhỏ đứng trước chiếc Ferrari màu đỏ, này vốn cũng không là gì, nhưng hai người kia lại mặc tây trang, thân người của Tiêu Hàn có tỷ lệ rất tốt, tây trang màu đen cùng áo sơ mi trắng, mũi hoặc gợi cảm lại mang theo một chút cuồng dã mỉm cười, thật sự là mê người, còn Tiểu Dịch nghiêm nhiên là bộ dáng của một thân sĩ nhỏ, cười tùm tùm nhìn Đông Thu Luyện, "Mẹ!"

Cái kia, ai có thể nói cho cô biết lại nói rừng núi hoang vắng này, cha con hai người lại mặc như vậy đang chuẩn bị làm cái gì, binh sĩ trực ban tuần tra tò mò nhìn gia đình ba người, chẳng lẽ muốn cử hành tiệc tối ở chỗ này sao?

"Mau lên xe!" Đông Thu Luyện vội vàng kéo một lớn một nhỏ lên xe, chính cô còn phải ở chỗ này làm việc một thời gian, thật sự là quá mất mặt, mặc như vậy lại xuất hiện ở đây, thật sự là "Hai người mặc như vậy là đang chuẩn bị dự tiệc tối sao? Mặc trang trọng như vậy?"

"Ông cố nói, lần đầu tiên đi thăm nhà người ta thì phải ăn mặc trang trọng, đây là con nhờ bác An chuẩn bị, hết sức đẹp đúng không!" Tiểu Dịch nói xong liền chỉnh lại cavat nhỏ một chút.

Đông Thu Luyện nhìn Tiêu Hàn, anh mặc trang trọng như vậy làm gì chứ, Tiêu Hàn vừa lái xe vừa nói: "Ông nội nói với anh, lần đầu đi thăm nhà người ta, phải ăn mặc trang trọng nhất!" Đông Thu Luyện chỉ có thể nâng trán không muốn nói chuyện, chỉ là đến nhà bạn ăn cơm, phải ăn mặc thế này sao, hơn nữa, một nhà ba người đều mặc tây trang rồi giày da.

Đông Thu Luyện cúi đầu nhìn tây trang màu café của mình, thật sự là đánh giá thấp năng lực của hai cha con người này, bộ dáng như vậy đi ăn cơm bình thường sao?

Nhưng lúc này, Cố gia không hề chuẩn bị như thế, Cố Nam Sinh căn bản đã quên chuyện này, mà Cố San Nhiên muốn thưởng cho Cố Nam Sinh. Nên đã đề nghị làm cho hẳn một bữa cơm, Cố Nam Sinh rất mừng rỡ, Cố San Nhiên cực kì ít xuống bếp, cho nên đến khi một nhà ba người Tiêu gia xuất hiện làm chủ nhà kinh ngạc một phen.

Cố Nam Sinh nhận được điện thoại của thuộc hạ báo là vợ chồng của Tiêu gia đến, lúc này mới vỗ đầu một cái, hẳn đã quên lời của Đông Thu Luyện, vội vàng kéo Cố San Nhiên ra ngoài, làm cho cả hai nhà đèn tròn tròn mắt nhìn đối phương.

Vợ chồng Cố thị mặc đồ ngủ hoạt hình tình nhân, còn một nhà Tiêu gia ba người lại mặc tây trang giày da, "Phốc--- Tiểu Luyện, sao cậu lại đến, chuẩn bị đến nhà tớ làm hộ vệ sao?" Nói xong lời này ý nói một nhà ba người cùng hộ vệ hoà cùng một thể, Đông Thu Luyện lặng yên, thật sự là đủ rồi, hôm nay mặc như vậy, còn có thể bình thường sao? "Sao lại đột nhiên đến a, sao không nói sớm để tớ ra tiếp cậu, sao lại biến thành như vậy?" Bởi vì một nhà ba người lúc này bị bao vây với một đám người.

"Tớ đã nói với Nam Sinh là đến nhà cậu ăn cơm, sao vậy, anh ấy không nói với cậu sao?" Cổ Nam Sinh lúc này chỉ muốn trở thành không khí, biến mất ở nơi này, Cổ San Nhiên quý Đông Thu Luyện hẳn không phải không biết, nhưng Đông Thu Luyện không phải là Cổ San Nhiên, cô nói thì hẳn chỉ có thể tùy tiện nghe một chút, ai ngờ lại bỏ sót tin tức trọng yếu.

"Cổ Nam Sinh, anh mau đi tìm chết cho lão nương!" Cổ San Nhiên chống nạnh trừng mắt nhìn Cổ Nam Sinh.

"Cái kia... San Nhiên bảo bối, em đừng nóng giận nha, đừng nóng giận, chúng ta không phải là muốn có bảo bảo sao, em tức giận rất hại cho việc thụ thai, thật, đừng nóng giận...Ui" Lời nói còn chưa dứt, liền bị mấy đạp, làm cho mọi người xem cũng cảm thấy đau, nhưng Cổ Nam Sinh lại giống như bộ dáng của cô vợ nhỏ.

"Được rồi, đừng ngược chồng nuôi từ bé của cậu nữa, anh ấy cũng không phải cố ý!" Đông Thu Luyện đột nhiên nói lời giải vây làm cho Cổ Nam Sinh giật mình, nói thật Đông Thu Luyện cũng không phải là người hay xen vào chuyện của người khác, lần này là thế nào, quả nhiên, còn kèm theo một câu, "Muốn ngược thì trở về phòng mà làm, đừng ở chỗ này ảnh hưởng xấu đến Tiểu Dịch..."

"Thiếu chút nữa đã quên!" Cổ San Nhiên chạy đến trước mặt Tiểu Dịch, đưa tay bế Tiểu Dịch lên, "Chao ôi, cho chị hôn hôn..." Tiểu Dịch có thể nói là không sao, người di quái dị này thật đáng sợ, mẹ cứu mạng, nhưng mẹ lúc này lại cùng chú Nam Sinh mắt lớn trừng mắt nhỏ, ba cứu mạng a, ba lại làm như thấy như vậy lại càng vui vẻ.

Đương nhiên là vui vẻ nha, tiểu ác ma này bình thường đều chinh người, bình thường thẳng bé gặp chuyện khó khăn rất ít, cũng vì chuyện ở bếp bị thẳng bé hãm hại nên buổi tối anh không được ôm Tiểu Luyện, chuyện đó anh nhớ rất rõ.

Mới vừa vào nhà, Đông Thu Luyện liền ngửi được một hương vị quen thuộc, "Hai vợ chồng cậu đang làm cơm sao? Cơm rang trứng?"

"Cơm rang trứng? Dì mời chúng ta ăn cơm rang trứng sao?" Tiểu Dịch đưa lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng trên cổ còn có vết son môi.

"Cái kia, nếu con và ba mẹ con muốn ăn, thì dì bảo đầu bếp làm cho các người ăn, còn cơm rang trứng này là dì làm chơi thôi!" Cố San Nhiên vội vàng chạy vào bếp thu dọn lại cơm rang trứng, thật sự là mất mặt mà, còn lại là trước mặt Tiểu Luyện, Cố Nam Sinh! Vết nơ này lão nương sẽ tính với anh.

"Sao vậy? Sao cô ấy khẩn trương vậy?" Tiêu Hàn kéo Đông Thu Luyện ngồi xuống, còn tên thê nô nào đó đang bận trước bận sau giúp đỡ cho Cố San Nhiên, chờ hẳn đến chào hỏi mời ngồi thì không biết đến khi nào, nên tự ngồi thôi, "Khi San Nhiên vui vẻ sẽ tự đi làm một thứ chính là cơm rang trứng, nhưng mà làm rất kì lạ, mỗi lần ăn em đều ghét bỏ, nhưng mà Cố Nam Sinh lại xem chúng như bảo bối...." Đông Thu Luyện nhún nhún vai.

"Vậy em biết làm rất nhiều món?" Tiêu Hàn nhìn Đông Thu Luyện khó khi nào được bộ dáng tươi cười, đưa tay ôm Đông Thu Luyện.

"Tất nhiên, so với cô ấy thì hơn!" Đông Thu Luyện cười cười, cũng không có cảm giác là hai người ngồi rất gần, làm cho vẻ mặt Tiểu Dịch ngồi ở đối diện hiện lên oán hận, ở phía sau đang ân ái, ở phía trước cũng ân ái, làm sao đảm bảo được cậu trưởng thành bình thường khoẻ mạnh đây? Nói thẳng ra là đang phá hoại bông hoa của tổ quốc a? Đám người này có muốn cậu trưởng thành khoẻ mạnh hay không vậy?

"Ừm, Tiểu Luyện, các người chờ một lát, chúng tớ lên thay quần áo một chút!" Nói xong Cố San Nhiên kéo Cố Nam Sinh lên lầu.

Không có gì bất ngờ xảy ra, khi đến khúc quanh, Cố San Nhiên liền bộc lộ vẻ mặt hung ác, đẩy Cố Nam Sinh lên mặt tường, một tay chống vào

tường, một tay chống nạnh, "Cố Nam Sinh, anh muốn sao đây hả, hại em mất hết mặt mũi, khi anh nhận điện thoại tin quan trọng anh cũng bỏ sót, thì anh còn có thể làm gì được nữa hửm."

"San Nhiên bảo bối, anh cũng không phải là cố ý, hơn nữa, chuyện vậy cũng không tính là mất mặt đi!" Cố Nam Sinh thật thích trạng thái lúc này, cái này là chuẩn bị chơi trò áp sát tường để hôn sao, hì hì... Rất tốt a, đặc biệt tốt, nói xong liền nhắm mắt lại, mà Cố San Nhiên nghe thấy lời này, cũng biết não của Cố Nam Sinh cùng người thường không đồng dạng, cũng mặc kệ hửn, chờ quá lâu không thấy động tác tiếp theo nên Cố Nam Sinh mở mắt, vừa mở mắt, người đâu....

"San Nhiên bảo bối, em không phải muốn chơi trò áp sát tường để hôn sao?" Cố San Nhiên đang mặc quần áo, thì Cố Nam Sinh thành linh ôm Cố San Nhiên từ phía sau, mãnh liệt mút một hồi đến khi vết dâu tây "đỏ tươi" xuất hiện mới dừng lại.

"Cố Nam Sinh, chuyện trong bang rất nhiều, anh có thời gian để suy nghĩ đến những chuyện như vậy sao, có thể nghĩ đến chuyện khác không, áp sát tường hôn? Hôm nào em sẽ cùng anh chơi..." Chỉ là lời nói này của Cố San Nhiên mang tính uy hiếp rất mạnh, Cố Nam Sinh không tự giác nuốt một ngụm nước bọt, "Để anh giúp em mặc quần áo, còn chuyện áp sát tường hôn thì hôm khác chúng ta nói tiếp."

"Khụ khụ.. Cái này..." Cố Nam Sinh giúp Cố San Nhiên sửa sang lại quần áo một chút, thuận tiện hôn trộm một cái, lông mày Cố San Nhiên nhướn lên. Cố Nam Sinh lại bình thản giúp Cố San Nhiên sửa sang lại quần áo, Cố San Nhiên đưa tay nâng cằm của Cố Nam Sinh lên, Cố Nam Sinh lớn lên có khuôn mặt yêu nghiệt, khuôn mặt hoàn toàn là bộ dáng vô tội, chớp chớp mắt nhìn Cố San Nhiên, bộ dạng kia quả thực là cầu xin ngược đãi a, làm cho Cố San Nhiên nhịn không được...

Dùng sức đẩy Cố San Nhiên lên chiếc giường cỡ đại, Cố Nam Sinh giang hai tay, bộ dáng làm cho người ta muốn đập mấy cước, vẻ mặt của Cố San Nhiên không chút biểu cảm, lấy quần áo ném lên mặt của Cố Nam Sinh: "Được rồi, chồng nuôi từ bé đại nhân, một nhà Tiêu gia ba người còn đợi ở dưới lầu, anh muốn là ở chỗ này... cùng lay động hay sao..."

"Anh không phải là vì muốn phối hợp với em hay sao? Hơn nữa thân thể của anh em cũng rõ, nhu cầu về phương diện kia không phải là quá nhiều, đây không phải là em cần con sao, cần con của chúng ta..."

"Em không cần, con cũng không cần..." Cố San Nhiên liền đẩy cửa đi ra ngoài.

"Thiếu chú, đây là tài liệu là Đông tiểu thư vừa đưa đến, tôi đã nhìn rồi, tình trạng giống như tình trạng bệnh có sử dụng thuốc kn350, ngài xem một chút!" Cố San Nhiên vừa rời đi, Cố Nam Sinh liền trở lại bộ dáng lạnh lùng, ngồi ở bên giường đầu tóc rũ xuống, con người đen nhìn chăm chăm thủ hạ vừa tiến vào, làm cho người này đáy lòng có chút phát lạnh, thiệt là, con mẹ nó... Thật sự là đái ngộ khác nhau rõ ràng a.

"Ừ!" Cố Nam Sinh lật xem tài liệu, bên trong có một ít ảnh chụp cùng tóm tắt sơ lược, tình trạng bệnh tương tự với kn350, nói thật, nếu muốn tìm ra sự khác nhau của hai loại thuốc này, thật sự có chút khó khăn, "Có mang mẫu thử đến không?"

"Có, đã đưa đến phòng thí nghiệm để kiểm nghiệm, không lâu sẽ có kết quả! Nhưng mà thiếu chủ, chuyện này có quan hệ với quân đội, chúng ta có phải là không nên..."

"Nếu chuyện này có liên quan đến kn350, thì sớm muộn gì cũng dính đến chúng ta, trước cứ như vậy đi, còn sau này thì tính sau, hơn nữa, thế lực quân đội không đuổi đến nơi của chúng ta!" Ánh mắt của Cố Nam Sinh lúc này hiện lên tia bén nhọn, khoé miệng tà mị nâng lên, nếu chuyện này có

liên quan với người cạnh anh, thì chắc trong bang có nội gián, lá gan rất lớn nha, "Bí mật điều tra một chút, ai đã từng tiếp xúc qua thuốc này..."

Sau khi Cố Nam Sinh thay quần áo thì đôi mắt cũng trở nên tỉnh mịch, Cố San Nhiên ngồi trên sofa ra sức chà đạp khuôn mặt của Tiểu Dịch, đúng vậy, chính là chà đạp, bởi vì khuôn mặt của Tiểu Dịch không nhìn ra được đâu là mũi đâu là mắt nữa, toàn bộ bị chà xát thành một đoàn, Cố Nam Sinh không khỏi có chút lạnh sống lưng, nhớ đến lần gặp mặt đầu tiên của hai người.

Chính hẳn lúc đó rõ ràng là bộ dáng lãnh khốc, nhưng cô gái này khi đó chỉ khoảng 6 7 tuổi, nên bước chân chạy đến, hướng về phía khuôn mặt hoàn mỹ của anh mà chà đạp, còn liên tục nói, "Oa... làn da siêu đẹp, chạm vào thật thích, thật sự là quá đẹp! Thật là thích a..."

Đây là rõ ràng đùa giỡn đúng không, nhưng khi đó Cố Nam Sinh chỉ là một đứa trẻ, đâu chịu nổi đả ngộ như vậy, vốn muốn phản kích, nhưng vì lời nói của Cố San Nhiên, cả khuôn mặt trở nên hồng hồng.

"Chao ôi, đỏ mặt, thật đáng yêu, ... Ai nha nha, cảm giác chạm vào làn da thật thích, thẳng béo cách vách nói hẳn có con dâu nuôi từ bé, thế nào, cậu có muốn thành chồng nuôi từ bé của tớ không a!" Lời này của Cố San Nhiên không chỉ làm cho Cố Nam Sinh mà còn mọi người xung quanh ngẩn người, con dâu nuôi từ bé có nghe qua nhưng chồng nuôi từ bé là cái gì vậy...

"Tớ không phải..." Cố Nam Sinh muốn kéo tay Cố San Nhiên ra khỏi mình, nhưng không biết thế nào, lúc này Cố Nam Sinh còn là một tên nhóc, ngay cả sức mạnh cũng đáng thương, làm sao có thể đối địch với tiểu ma đầu Cố San Nhiên này, chỉ cần Cố San Nhiên kéo một cái, cả khuôn mặt hồng hào đưa lên phía trước, liền bị hôn một cái, cả khuôn mặt của Cố Nam Sinh đỏ như mông khi, "Bep..." một cái, mọi người xung quanh đều giật mình.

"Sức sống của đứa nhỏ này quá mãnh liệt!" Đây là lời nói lúc ấy của Bắc Thần, lời nói này đến cả bây giờ cũng chính xác, cô gái Cổ San Nhiên này quả thực rất mạnh mẽ, nếu không thì sao lại ăn Cổ Nam Sinh đến sít sao như vậy.

"Sao vậy? Đều đã đóng dấu, cậu muốn đổi ý sao?" Bạn học Cổ San Nhiên còn lè lưỡi liếm miệng của mình, "Hì hì, thật là nộn, sao lại còn đẹp hơn con gái, không bằng cậu là con dâu nuôi từ bé của tớ, con dâu nuôi từ bé của thằng béo cách vách cũng không đẹp bằng cậu!" Cổ San Nhiên mở mắt to, thật giống như đang chứng minh lời nói của bản thân đáng tin cậy, tuyệt đối không có nói dối a!

"Tớ là con trai sao làm con dâu nuôi từ bé!" Cổ Nam Sinh nổi giận, hẳn là người nổi nghiệp của gia tộc, đều tuân thủ theo từng huấn luyện nghiêm khắc, loại xưng hô con dâu nuôi từ bé thích hợp với hẳn sao?

Bạn học Cổ Nam Sinh của chúng ta dường như rối rắm sai điếm rồi, chẳng lẽ xưng hô chồng nuôi từ bé hợp với hẳn, quả nhiên khi mọi người kinh hô thì Cổ Nam Sinh đã bị lừa rồi, Cổ San Nhiên cười kéo bàn tay nhỏ của Cổ Nam Sinh, "Cái kia... Chẳng lẽ cậu đồng ý làm chồng nuôi từ bé của tớ rồi sao, hì hì..."

Cổ Nam Sinh sững sờ một lát, lúc muốn đổi ý, ánh mắt bén nhọn của Cổ San Nhiên quét qua, Cổ Nam Sinh nhịn không được co rúm lại, ách ách, đây là bị giật mình sao?

Chuyện chồng nuôi từ bé xem như ván đã đóng thuyền, sau đó đủ loại chuyện phát sinh, nhưng chuyện khuôn mặt bị chà đạp là chuyện mà Cổ Nam Sinh nhớ rất rõ ràng.

"Dì à, dì có thể buông con ra một chút không? Mặt của con đau quá!" Tiểu Dịch nhịn không được muốn tránh thoát, nhưng Cổ San Nhiên không đồng ý.

"Đau ở đâu vậy, chị cũng không có dùng sức a, thiệt là, sao lại không ngoan nữa rồi!" Trong lòng của Tiểu Dịch kêu rên, thật sự là dì này rất quái dị a, ai tới cứu tôi với, dì quái dị này muốn ăn thịt người.

Cố Nam Sinh báo cho Đông Thu Luyện một tiếng, Đông Thu Luyện nói nhỏ với Tiêu Hàn vài câu, liền theo Cố Nam Sinh ra ngoài, nơi này mười phần yên lặng, chỉ có thể nghe được một ít tiếng muỗi, "Thế nào?"

"Đã điều tra, đích xác là rất giống, nhưng tôi đang điều tra tường tận, khoảng một thời gian nữa mới có kết quả, người chết là người ở quân đội? Quân đội quả nhiên có khẩu vị lớn nha!" Đông Thu Luyện sững sờ, làm sao nói quân đội có khẩu vị lớn, Cố Nam Sinh chỉ cười, khuôn mặt yêu nghiệt lơ lơ dưới ánh đèn, Cố Nam Sinh có bộ dáng là ám dạ đế vương, cười tà mị như vậy thì càng nguy hiểm.

Nhưng hẳn chính là ám dạ đế vương, "Lần này quân đội cho người lên vào tổ chức không moi ra được tin gì sao?" Cố Nam Sinh nhìn khuôn mặt mờ mịt của Đông Thu Luyện, trong lòng liền hiểu rõ, dựa người lên tường, tà mị nhìn Đông Thu Luyện, "Cô nghĩ xem, ở quân đội có thể phái người nằm vùng về chuyện buôn lậu thuốc phiện qua internet thì cái tổ chức đó sẽ như thế nào không?"

"Anh đã giải tán cái tổ chức này?" Trong đầu Đông Thu Luyện liền nảy ra một câu hỏi, mấy năm nay cô tiếp xúc những vụ án, đã tiếp xúc qua không ít tổ chức, nhưng có thể làm cho cô trong nháy mắt có thể nhớ đến thì không nhiều lắm.

"Hai năm trước, có vài người muốn qua biên giới, nhưng khi phát hiện thì đã chết ở biên cảnh, mà tình trạng khi chết trong người có thuốc, nhưng khi ma túy ở trên đường lại bị mất, vụ này cô có nhận sao?" Cố Nam Sinh nói nhiều như vậy, Đông Thu Luyện đột nhiên nghĩ đến, bởi vì lần này không chỉ một người chết mà là bốn người, hơn nữa trong cơ thể phát hiện được tổng cộng 4 kí ma túy, lúc ấy cảnh sát rất coi trọng vụ án này, nhưng

khi Đông Thu Luyện đọc tất cả các tài liệu thì vụ án, vụ án giết người khó hiểu.

"Lúc ấy tôi tiếp xúc không nhiều lắm, chỉ biết là dính đến tổ chức buôn lậu thuốc phiện quốc tế nào đó, nhưng sau đó chuyện này không điều tra được rõ đầu đuôi!" Đông Thu Luyện buông tay ra, bày tỏ việc cô không biết.

"Tôi chỉ suy đoán như vậy thôi, bởi vì khi hình cô đưa đến thì trên cánh tay của người đó có hình xăm con bò cạp, tôi chỉ nghe nói tổ chức này khi thành viên mà tiến vào, thì trên tay phải có hình xăm con bò cạp để chứng minh là hẳn sẽ thuộc tổ chức này!" Đông Thu Luyện hiển nhiên là không tin, nghi vấn nhìn Cố Nam Sinh.

"Này... ánh mắt của cô là gì vậy, cô không tin lời tôi, tôi xem cô như khuê mật của San Nhiên bảo bối, mới cùng cô nói nhiều như vậy, còn cô ngược lại rất tốt nha, ánh mắt của cô là sao..." Cố Nam Sinh có chút xù lông, thiệt là, khi nào thì hẳn lại nói chuyện ôn tồn như vậy.

"Anh xác định là anh chỉ nghe nói?" Đông Thu Luyện híp mắt, tiếng nói ở nơi trống trải này trở nên lạnh băng, thật là, San Nhiên bảo bối là người đáng yêu như vậy, sao lại có khuê mật không thể đáng yêu như vậy, hai người khi chung đụng chẳng lẽ không thấy kì lạ sao? Hiển nhiên là Cố Nam Sinh quan tâm hơi nhiều, không có biện pháp, khi liên quan đến chuyện của vợ hẳn thì hẳn không nghĩ quá nhiều.

"Cũng khôn tính là nghe nói, tôi chính là biết rõ mà thôi!" Cố Nam Sinh nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, cô gái này quá nhạy cảm, người kia làm sao thích cô gái này a, thật là....

Đông Thu Luyện hiển nhiên không tin, vòng tay trước ngực nhìn Cố Nam Sinh, "Có muốn tôi bảo Cố San Nhiên hỏi anh không, tôi nghĩ cô ấy sẽ cam tâm tình nguyện mà "nghiêm hình tra khảo" anh nha?" Cố Nam

Sênh vừa nghe lời này cả người bỗng nhiên liền yên lặng, cô gái này qua nhiên sắm vai ác. Thật là biết nhược điểm của mình, đã biết thì thôi, nay con dùng sức giẫm vài cái.

"Được rồi, cô cũng biết, bang của chúng tôi không tính là sạch sẽ, cùng cái tổ chức đó có ít tiếp xúc, biết họ có vài địa điểm!" Lời này giống như giữa bọn họ có chút hợp đồng mua bán hợp pháp, bỗng chốc chốc cười Đông Thu Luyện, còn vài địa điểm, sẽ không phải là chủ quản của cái tổ chức kia đi!

"Này... cô cười như vậy đối với tôi chính là một loại khinh bỉ, chúng tôi không phải là cái loại đó..." Cố Nam Sênh đột nhiên nghèo từ, nên nói thế nào đây! "Chúng tôi... cô cũng biết chúng tôi cũng quản lí vài nơi, ý của cô là sao?"

"Tôi đã hiểu... thật... tôi vào trước, chuyện này anh giúp tôi chú ý một chút, đúng rồi, bán thành phẩm kia của anh lấy cho tôi một ít, tôi trở về xét nghiệm một chút!"

"Cái này có thể, nhưng cô sẽ giữ bí mật về nguồn gốc của thuốc được không, tôi không muốn khi vừa về nước liền bị chú ý, tôi chỉ là người dân lương thiện..." Nhìn bộ dáng này của Cố Nam Sênh, Đông Thu Luyện cảm thấy có chút bất lực, hai người kia nếu có bộ dáng bình thường một chút thì cô cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi như vậy.

"Đúng rồi, chuyện này, cô có thể nói hẵn một chút..." Trong giọng nói của Cố Nam Sênh có sự ám hiệu hết sức rõ ràng, Đông Thu Luyện ngấn ra một cái, sau đó gật đầu nhẹ, Đông Thu Luyện sau đó liền đi vào.

Mà Cố Nam Sênh còn dựa vào tường, từ trong túi lấy ra một que kẹo, "Sao vậy, nhìn lây như vậy, Tiêu tổng cũng nên đi ra?" Một tiếng cười vang lên, Tiêu Hàn đi từ trong gốc tối đi ra, vốn chỉ mơ hồ nhìn miệng Cố Nam Sênh đang ngậm đồ, còn tưởng rằng có khói, không nghĩ tới lại là kẹo que,

Cố Nam Sinh chú ý đến ánh mắt tập trung của Tiêu Hàn, cười một tiếng, từ trong túi lấy ra một cây kẹo que khác.

"Thế nào? Ăn một cái? Vị ô mai, thật tốt..." Bộ dáng kia của Cố Nam Sinh chẳng lẽ không bỏ được?

"Không cần, tôi chỉ hiểu kì người trong miệng của anh nói là ai?" Những người khác Tiêu Hàn đều nghe được rõ ràng, nhưng mà chuyện tổ chức buôn lậu thuốc phiện, có liên quan đến quân đội, nhưng mà người làm cho Đông Thu Luyện ngỡ ngàng một lát là ai, trực giác của Tiêu Hàn cho biết, người này tuyệt đối có vấn đề, có quan hệ không bình thường với Đông Thu Luyện, mà một cái tên loé lên trong đầu của Tiêu Hàn....

"Không hổ là Tiêu thiếu tung hoành trong thương trường a, nhanh như vậy liền bắt được manh mối, nhưng mà người này anh biết, các anh hiện tại vô cùng tốt, không cần anh phí lực!" Lời nói của Cố Nam Sinh là thật, người này được xem là thiên thần, Đông Thu Luyện không cách nào không thích, các người sống tốt cho cuộc sống của mình là được.

"Đạo lí này tôi biết, nhưng tôi không biết chuyện này làm ảnh hưởng đến vợ của tôi mà thôi, tôi tin rằng anh đã kết hôn rồi nên cũng biết!" Hai người mặt đối mặt, nhưng hai người đều cười tủm tỉm, ôn nhuận như ngọc, hoặc là tà mị âm trầm, hai cái cực đoan, nhưng đứng trong đêm tối lại toát ra khí thế cường đại.

"Tôi nghĩ là hôn nhân của nhà tôi và nhà anh không giống nhau, Tiêu thiếu hẳn là chưa hiểu, hôn nhân của anh có nên tảng không chặt chẽ!" Cố Nam Sinh tà mị cười. cười cười liếm que kẹo, khoé mị tà mị giương lên cao, sau đó không tự giác liếm môi, bộ dáng kia thật sự cực kì mê người, "Vào thôi, ăn cơm!"

Hai người một trước một sau đi vào, nhưng lúc bọn họ đối thoại thì đám hộ vệ ở một bên cảm thấy khó hiểu.

"Nhưng mà chỉ tùy tiện ăn một bữa cơm mà thôi, Tiêu thiếu lại ăn mặc như vậy, thật sự là quá khách khí rồi, mặc dù Cố gia chúng tôi giàu có, nhưng không có yêu cầu cao với khách, chỉ tùy ý là tốt, giống như tôi là được!"

Tiêu Hàn ghét bỏ nhìn Cố Nam Sinh, mặc dù không phải là đồ ngũ hoạt hình, nhưng áo lông mỏng lộ nửa vai là thế nào, chân lại mang liên tục kéo dép là thế nào a, "Cố thiếu gia thứ cho tôi không dám khen tặng, anh có thể tùy ý đến nhà tôi, nhưng tôi không thể học anh a..." Lời này có ý tứ châm chọc mỉa mai.

"Tôi cảm thấy như tôi rất tốt, Tiêu thiếu, cả người anh đều kéo căng như vậy không biết mệt mỏi sao? Còn như tôi thì tùy ý, anh cảm thấy thế nào?"

"Tôi cảm thấy cũng không tốt, Cố thiếu anh lười biếng quen rồi, tôi hiểu..." Tiêu Hàn nói xong sải bước đi ngang qua Cố Nam Sinh, lời của Cố Nam Sinh vừa muốn nói đột nhiên nuốt xuống, đôi vợ chồng này sao đều khó trị như vậy, đang muốn làm mất mặt mũi của Tiêu Hàn trước mặt Đông Thu Luyện nhưng hẫng lại thất bại.

Được rồi, Cố Nam Sinh với Tiêu Hàn, Tiêu Hàn thắng!!

"Tiểu Luyện, cậu ngốc ư, Lệnh Hồ gia với Đông gia bây giờ quan hệ thế nào, đều là răn chuột một ổ, sao cậu lại đến, cậu có tin là khi cậu đến đó, thì cậu sẽ thấy người chú vô sỉ của cậu!" Lúc hai người vừa tiến vào nhìn thấy Đông Thu Luyện đang ngồi trên sofa, mà Cố San Nhiên lại chống nạnh đi qua đi lại, "Tớ không cho cậu đi, Đông Thu Luyện cậu chính là đồ ngốc, cậu ngốc lắm, cậu trở về làm gì a!"

"Thân ái, làm sao vậy? Tức giận như vậy, nào nào, xin bớt giận..." Cố Nam Sinh vừa nói vừa đưa tay vỗ vỗ lưng giúp Cố San Nhiên thuận khí, móng vuốt của Cố San Nhiên vung lên, tay của Cố Nam Sinh bị hất ra, "Đông Thu Luyện, cô gái này, không nhớ được lâu hay sao, sao cậu lại

không nói một lời nào hết vậy, không phải bình thường cậu có thể phản bác lại hay sao!"

"Cái kia... Chị..." Tiểu Dịch đã bức bách khi Cố San Nhiên lạm quyền, hiện tại gọi Cố San Nhiên là chị, trong nháy mắt Cố San Nhiên tan chảy một mảnh nhìn Tiểu Dịch, cười híp mắt hỏi.

"Sao vậy? Tiểu Dịch đói bụng sao? Chúng ta lập tức ăn cơm được không a~" Âm thanh kéo dài là cái quý gì a, làm cho vợ chồng Tiêu gia đều nổi da gà.

"Mẹ con vốn là không thể nói, dì cũng biết mà!" Khuôn mặt tươi cười của Cố San Nhiên bỗng nhiên cứng lại, "Khụ khụ..." Hoạ vô đơn chí, còn bị chính nước miếng của bản thân làm sặc.

Cố Nam Sinh lo lắng ngồi một bên, liền ôm Cố San Nhiên vào ngực, "San Nhiên bảo bối, thế nào, có phải rất khó chịu hay không? Anh giúp em thuận khí..." Cố Nam Sinh vỗ nhẹ vào lưng của Cố San Nhiên, rất nhanh sau đó Cố San Nhiên từ từ chậm lại.

Hắn là do ho khan kịch liệt khi này, nên Cố San Nhiên miệng mở to để thở, "Bảo bối, em sao vậy?"

"Có lẽ anh nên dùng hô hấp nhân tạo!" Đông Thu Luyện đột nhiên nói một câu, Cố Nam Sinh liền xoay khuôn mặt của Cố San Nhiên đối diện mình, gương mặt tiến tới, Cố San Nhiên đang bức bối, tát lên mặt của Cố Nam Sinh một cái, đương nhiên là đánh không mạnh a, chỉ là chồng nuôi từ bé đại nhân thích diễn mà thôi.

"San Nhiên bảo bối, làm sao vậy?" Cố Nam Sinh bụm mặt, vẻ mặt đáng thương nhìn Cố San Nhiên.

"Kỳ thật có thể hô hấp nhân tạo!" Đông Thu Luyện ngồi một bên thành linh chen vào một câu.

"Đông Thu Luyện, lão nương nói với cậu lâu như vậy, cậu lại không lên tiếng, hiện tại cậu nói nhảm cái gì vậy, cái gì mà hô hấp nhân tạo? Cậu có nên có một chút sự chuyên nghiệp hằng ngày không?"

"Có a, đây là phương diện cấp cứu nha, tứ là pháp y, chỉ phụ trách giải phẫu người chết, với nghề nghiệp của tứ thực hiện hằng ngày không có quan hệ với nhau!" Đông Thu Luyện khẽ mỉm cười, Cố San Nhiên lặng im, cô gái này quả nhiên tìm cơ hội để trả thù mình, quả nhiên không thể xem thương vẻ mặt thờ ơ của cậu ấy!

... . Ta là đường phân cách ở Cố gia ... .
.....

Một nhà Tiêu gia khi về đến nhà thì nhìn thấy tấm thiệp màu xanh trên bàn, tấm thiệp màu xanh nhạt trên đó có vài hoạ tiết màu đen, "Thiệp mời" hai chữ vừa nhìn đã biết bút tích của ai.

Mở ra sau, trên mặt là một hàng chữ rồng bay phượng múa, "Lệnh Hồ gia không hổ danh là gia đình giàu có, nhìn thiệp mời cũng có thể nhìn ra!" Tiêu Hàn sau đó đem thiệp ném sang một bên, Lệnh Hồ gia, không nghĩ tới lại nghênh ngang đem thiệp mời đến, không biết rõ là lần mời mọc này đến cùng là có dụng ý gì. Ngày đó là một người, lần này tốt hơn, là một nhà? Chẳng lẽ đã chuẩn bị cùng Tiêu gia làm gì sao?

Ngày hôm sau Đông Thu Luyện trở lại quân khu, chỉ cảm thấy bầu không khí có chút đè nén, bầu không khí ở quân đội vốn chính là đơn điệu ngọt ngào, nhưng hôm nay lại phá lệ tỏ ra ngọt ngào khó thở.

Đông Thu Luyện vừa vào phòng thí nghiệm, Bạch Thiếu Ngôn đã thu xếp đồ đạc, "Hôm nay bộ đội làm lễ truy điệu cho chiến sĩ đã hi sinh, có nhiều vị lão bộ đội đến, đoán chừng cần không ít thời gian!"

"Ừ, vậy chúng ta giải phẫu thi thể trước đi, đúng rồi, tôi tìm được một loại thuốc, cậu xem giúp tôi một chút, chú ý một chút, đừng để người khác

phát hiện!" Bạch Thiếu Ngôn nhận thuốc từ trong tay của Đông Thu Luyện, bình đựng thuốc có chút xura, bởi vì loại bình này được sử dụng vài năm trước, lọ thuốc có chút cổ quái, trên đó không có ghi chi tiết gì hết, không có ngày tháng sản xuất, không có thành phần, cũng không có hạn sử dụng, thoạt nhìn hết sức quái dị, trên đó chỉ ghi kn350.

"Vâng!" Sở trường của Bạch Thiếu Ngôn không phải là giải phẫu mà là xét nghiệm, Đông Thu Luyện chỉnh tư liệu mấy ngày nay, ôm tài liệu chuẩn bị đi tìm Lệnh Hồ Càn, vừa mới đến cửa sổ liền nhìn thấy nơi bọn họ làm lễ truy điệu.

Đông Thu Luyện lúc này mới chú ý đến mảnh đất đằng sau phòng thí nghiệm, có nhiều binh lính đang đứng, mà Lệnh Hồ Càn đứng dẫn đầu, Đông Thu Luyện dựa lên tường nhìn, nhìn bọn họ đang tuyên thệ nói gì đó, nhìn ra được tình cảm sự xúc động của mọi người, anh em tốt của mình, cùng nhau huấn luyện là chiến hữu của nhau, chết thảm ở bên ngoài, dù ai đi nữa cũng cảm thấy không dễ chịu, nhưng quân nhân không như thế? Vì quốc gia họ có thể hi sinh hết thảy, cho nên nói quân nhân vĩ đại, cũng là vô tư.

"Tiểu Luyện, thế nào? Cô có kết quả rồi sao?" Lệnh Hồ Càn cùng Đông Thu Luyện ngồi xuống nói chuyện cũng là hai giờ sau, mắt của Lệnh Hồ Càn có quần thâm, hơn nữa cả người thoạt nhìn có chút tiều tụy, "Cô nhìn đi, nhiệm vụ lần này cấp trên rất xem trọng, chúng tôi đã bố trí hơn một năm, chiến hữu lại chết nhiều như vậy, tôi không thể nào buông tha dễ dàng, tôi cũng không thể cho bọn họ hi sinh vô ích được!" Lệnh Hồ Càn nói xong lấy ra một bao thuốc lá, đốt lửa, sau đó hút vài hơi.

"Tôi nhớ được trước kia anh không hút thuốc lá!" Đông Thu Luyện ngồi trên sofa, nghiêng chân, "Hiện tại anh có vài phần giống du côn!" Nói xong Đông Thu Luyện không tự giác cười cười.

"Trước kia?" Lệnh Hồ Càn hung hăng hít một hơi, từ từ nhả khói, cả người chìm trong màn sương khói lượn lờ, tỏ ra sự cô đơn, "Thế nào? Kết quả điều tra thế nào, tôi chỉ trông cậy vào cô, pháy y của bộ đội không có cách nào, cho nên tôi mới làm phiền đến cô!"

"Tôi chỉ hỏi một chút, các anh truy bắt buôn lậu thuốc phiện qua internet là ở nước ngoài sao?" Lời của Đông Thu Luyện vừa nói ra, điều thuốc trong tay Lệnh Hồ Càn dừng một lát, ánh mắt trở nên lảng lệ, đây là cơ mật, chỉ có bộ đội năm vùng cùng chỉ huy trực tiếp mới biết, đây chính là cơ mật quân sự, không có tiết lộ cho người bên ngoài, nhưng làm sao cô ấy biết được, người trong bộ đội hẳn có thể tuyệt đối tin tưởng.

"Anh đừng nhìn tôi như vậy, tôi ở nước ngoài lâu như vậy, tất nhiên sẽ biết một ít chuyện, tổ chức đó khó đối phó, lại không ở trong Trung Quốc, cùng quân đội các anh có quan hệ gì sao?" Đông Thu Luyện thật sự rất hiểu kì.

Một tổ chức buôn lậu thuốc phiện kiều ngạo, có liên quan đến gì đó sẽ không thiếu, hoàn toàn có thể lướt qua, hơn nữa, họ sẽ phát triển lực lượng vũ trang cho riêng họ, tuyệt đối là không thể dễ dàng đối phó, hơn nữa tổ chức buôn lậu này rất bí ẩn, chi nên quân đội năm vùng phải đi nhiều như vậy, đoán chừng tình báo cũng có giới hạn.

Lệnh Hồ Càn hiển nhiên là không tin, chỉ nhìn chăm chăm Đông Thu Luyện, Đông Thu Luyện rút một phần tài liệu đưa cho Lệnh Hồ Càn, "Đây là thi thể tôi giải phẫu ở nước ngoài, trong cơ thể có độc, nhưng có là ma túy vỡ ra, dẫn đến cái chết, vụ án này đến nay chưa phá được, tôi cảm thấy được người của các anh có liên quan đến tổ chức buôn lậu thuốc phiện!"

Lệnh Hồ Càn chỉ tiện tay lật vài trang, liền đem tài liệu để một bên, "Nếu tôi nhớ không lầm, thì khuê mật của cô không phải là đặc biệt sạch sẽ đúng không?"

Đông Thu Luyện không nghĩ đến Lệnh Hồ Càn thế nhưng còn nhớ Cố San Nhiên, "Sao vậy? Không ngờ anh thế nhưng lại còn nhớ khuê mật của tôi!"

"Tất nhiên là không quên!" Lệnh Hồ Càn hút vài hơi, vẻ mặt càng lộ rõ vẻ cô đơn, "Làm sao quên được cô ấy! Sau khi cô đi, cô ấy cũng biến mất, cũng không liên lạc với tôi, nói đến hai nha đầu các cô quả nhiên đều lòng dạ ác độc!"

"San Nhiên đã kết hôn!" Tàn thuốc rơi vãi trên giày, vẻ mặt thay đổi liên tục, sau đó khổ sở cười, "Cô ấy kết hôn, cùng chồng nuôi từ bé của cô ấy!"

"Tôi sớm nên biết, người đàn ông kia ẩn núp bên cô ấy lâu như vậy, làm sao có thể không hành động được, ha ha..." Đông Thu Luyện nhìn Lệnh Hồ Càn cô đơn như vậy, trong lòng mơ hồ có chút không thoải mái.

"Tài liệu tôi để ở chỗ này, anh không bận việc thì xem một chút, tôi đi trước!" Đông Thu Luyện nói xong liền trực tiếp xoay người chuẩn bị rời đi.

"Tiểu Luyện, điện thoại của cô ấy cô biết đúng không, cô ấy đã trở lại?"

"Anh không nên biết thì tốt hơn, hiện tại cô ấy rất tốt!" Đông Thu Luyện nói xong liền trực tiếp đi ra ngoài, Lệnh Hồ Càn nhìn điều thuốc trên mặt đất, khi sáng rồi sau đó lại tàn, lộ ra nụ cười vô cùng khổ sở, quả nhiên không thích hợp, cô ấy là cướp còn hắn là binh, thích hợp ở chỗ nào, quả nhiên ngay từ đầu đã sai.

Lệnh Hồ Càn nhớ đến lần đầu tiên thấy người đàn ông kia, khi đó Lệnh Hồ Càn là tân binh mới tiến vào bộ đội, cả người đều toát lên trạng thái hưng phấn, cảm thấy trên đời này không có thứ gì là không thể giải quyết, tựa như theo đuổi Cố San Nhiên, Cố San Nhiên giống như ma túy, lần đầu tiên khi nhìn thấy, Lệnh Hồ Càn liền cảm giác được hắn thích cô gái này, hết sức thích ....

Nhưng Cố San Nhiên khi hấn tỏ tình liền nói một câu, "Lệnh Hồ Càn, anh thuộc về bạch đạo mà tôi lại là hắc đạo, về sau chuyện của anh cần làm chính là bảo vệ an toàn cho quốc gia, anh biết được thân phận của tôi sao? Tôi là người hắc đạo, đến lúc nào đó, tôi bị bắn chết bởi một tội nào đó, anh cảm thấy chúng ta thích hợp với nhau sao? Cha của anh chấp nhận cho anh cưới một cô gái có bối cảnh như thế sao?"

"San Nhiên, anh có thể vì em là buông tha hết thảy, thực, gia tộc của anh, anh..."

"Lệnh Hồ Càn, anh bỏ qua hết thảy, thì liền không phải là chính anh, hưởng chi tôi căn bản là không thích anh!" Cố San Nhiên quyết liệt, nhất là khi cự tuyệt người khác.

Mà người đàn ông kia khi xuất hiện đã phá vỡ một tia tưởng niệm cuối cùng của hấn, hấn cho rằng chống nuôi từ bé của cô chỉ là do cô nói mà thôi, nhưng người đàn ông này rõ ràng là xuất hiện trước mắt của hấn, hấn ta (Cố Nam Sinh) không xuất hiện ở nhà của hấn (Lệnh Hồ Càn) mà là xuất hiện ở công quân khu, mười mấy chiếc xe, loại xe Rolls Royce màu đen, còn có 20 30 người mặc đồ đen, trong người của bọn họ đều có súng lục.

Rêu rao như vậy thì người bình thường không dám làm, hưởng chi còn là công quân khu, khi đó Lệnh Hồ Càn ở trụ sở huấn luyện bộ đội đặc chủng, chỗ như thế cực kì bí ẩn, nhưng người nhiều xuất hiện lại còn mang súng lục, thật sự dọa đến Lệnh Hồ Càn.

Mang súng là lại đi thành thoi trên lãnh thổ Hoa Hạ (TQ) thì không phải là gan lớn bình thường, nhất là người đàn ông này mặc một bộ trang phục bình thường màu trắng, bộ dáng giống như đang tắm nắng, thành thoi dựa lên xe, tóc màu đen như mực lộ ra một tia gợi cảm cùng cuồng dã, con người màu đen tựa như một hố sâu, nhất là khi nhìn chăm chăm người ta, có thể cảm giác được hơi lạnh thấu xương, cả người hấn (Cố Nam Sinh)

hoạt nhìn hết sức sạch sẽ, tướng mạo đó, so với con gái còn tinh xảo hơn mười lần.

"Tôi chính là chồng nuôi từ bé của San Nhiên bảo bối!" Sau câu nói kia thì Lệnh Hồ Càn cũng không nhớ đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi hắn kịp phản ứng thì hắn đã bị đưa vào bệnh viện, sau đó Lệnh Hồ Càn cũng biết những gì Cố San Nhiên nói đều là sự thật, sự tồn tại của chồng nuôi từ bé, hơn nữa còn là người rất nguy hiểm.

Khi Đông Thu Luyện nói về tổ chức buôn lậu thuốc phiện, trong đầu Lệnh Hồ Càn không tự giác nhớ đến người đàn ông kia, chẳng lẽ người đàn ông này đã ở thành phố C....

... ..Ta là đường phân cách suy nghĩ của Lệnh Hồ Càn

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Phu Nhân Tổng Tài Là Tội Phạm Truy Nã?

Chương 2: Phu Nhân Tổng Tài Là Pháp Y

Chương 3: Tiểu Quý

Chương 4: Bị Xem Nhẹ

Chương 5: Ba À, Vi Khuẩn Thật Nhiều!

Chương 6: Xí Nghiệp Đông Gia

Chương 7: Cha Con Đông Gia

Chương 8: Kết Hôn Là Chuyện Nhà Tôi

Chương 9: Mau Khen Ngợi Con Đi

Chương 10: Thời Gian Tử Vong Không Chính Xác

Chương 11: Gặp Được Người Quen

Chương 12: Vợ Chồng Gặp Nhau

Chương 13: Đừng Sợ, Tôi Ở Đây

Chương 14: Trong Đầu Chú Nhỏ Đều Là Bã Đậu

Chương 15: Ai Cho Cô Đụng Vào Người Phụ Nữ Của Tôi

Chương 16: Anh Là Khắc Tinh Của Tôi

Chương 17: Ba Bại Hoại, Con Ghét Ba

Chương 18: Mùi Formalin

Chương 19: Hương Trên Người Tôi Để Gửi Sao?

Chương 20: Ăn Bữa Sáng

Chương 21: Chỉ Cần Cô An Phận

Chương 22: Lần Đầu Tiếp Xúc Thân Mật

Chương 23: Tiểu Luyện, Đừng Đi

Chương 24: Đông Thu Luyện, Em Thực Ngoan Cố

Chương 25: Công Viên Tưởng Niệm Bị Tập Kích

Chương 26: Chẳng Lẽ Mẹ Con Có Ý Kiến?

Chương 27: Chơi Trò Hôn Nhau

[Chương 28: Khí Thế Nữ Vương](#)
[Chương 29: Mệnh Lệnh Của Con Trai](#)
[Chương 30: Ba Giờ Trò Lưu Manh](#)
[Chương 31: Chúng Ta Hãy Thử Xem](#)
[Chương 32: Nghe Chuyện Kinh Khủng Trước Khi Ngủ](#)
[Chương 33: Làm Cho Anh Nghĩ Muốn Ăn Em](#)
[Chương 34: Trêu Chọc Tiểu Bạch](#)
[Chương 35: Đông Thanh Nhiên Khiêu Khích](#)
[Chương 36: Anh Cũng Muốn Đánh Tôi Sao?](#)
[Chương 37: Đến Khoa Phụ Sản Cũng Có Thể Là Bệnh Phụ Khoa](#)
[Chương 38: Tôi Đại Diện Ánh Trăng Sáng Tiêu Diệt Cô.](#)
[Chương 39: Ảnh Chụp Bị Phơi Bày.](#)
[Chương 40: Ăn Hôn Năm Năm](#)
[Chương 41: Đừng Giả Bộ Thanh Cao](#)
[Chương 42: Bại Hoại, Cẩn Miệng Mẹ.](#)
[Chương 43: Thử Một Chút Sẽ Biết Được Hương Vị](#)
[Chương 44: Làm Sao Để Bắt Được Tim Của Một Cô Gái](#)
[Chương 45: Chính Quy Đại Tiểu Thư Bùi Gia](#)
[Chương 46: Ba Ba Đòi Hôn](#)
[Chương 47: Chim Sẻ Muốn Hoá Phượng Hoàng.](#)
[Chương 48: Làm Xấu Trước Mặt Người Chưa Thành Niên](#)
[Chương 49: Bà Xã, Em Thật Thơm](#)
[Chương 50: Sự Kiện Ô Mai \(1\)](#)
[Chương 51: Sự Kiện Ô Mai \(2\)](#)
[Chương 52: Chồng Nuôi Từ Bé](#)
[Chương 53: Bắc Thần](#)
[Chương 54: Vấn Đề Của Chồng Và Vợ Nuôi Từ Bé](#)
[Chương 55: Cố Thể Kiểm Chế Một Chút Không?](#)
[Chương 56: Ngoại Truyện Nhỏ Chồng Nuôi Từ Bé](#)
[Chương 57: Âm Mưu Bắt Đầu](#)
[Chương 58: Bà Xã](#)
[Chương 59: Nguy Cơ Của Bùi Thi](#)

[Chương 60: Phát Hiện Vụ Án](#)

[Chương 61: Gọi Anh Là Ông Xã](#)

[Chương 62: Xin Lỗi Cô Làm Không Được](#)

[Chương 63: Đại Tiểu Thư Chính Quy Vs Con Gái Riêng](#)

[Chương 64: Chính Phòng Cùng Ngoại Thất Có Thể Ngồi Ngang Hàng](#)

[Chương 65: Trần Án 20 Năm Trước](#)

[Chương 66: Bùi Tư Nhan Mất Tích](#)

[Chương 67: Muôn Đời Muôn Kiếp Không Trở Lại](#)

[Chương 68: Bùi Thị Rốt Đài](#)

[Chương 69: Nước Miếng Của Ba Ba](#)

[Chương 70: Tiểu Luyện Uy Vũ](#)

[Chương 71: Tiêu Hàn Và Người Đàn Ông Ấm Ấp? Không Giới Hạn](#)

[Chương 72+72: 1: Về Chuyện Áp Sát Tường Mà Hôn](#)